

داستان امیر حمزہ

جلد اول

مصنف

حضرت مولوی غلام رسولؒ عالمپوری

حضرت مولوی غلام رسولؒ عالمپوری اکیڈمی (رجسٹرڈ)

بانی و صدر: صاحبزادہ مسعود احمد

پوسٹ بکس نمبر: 612 جی پی او، فیصل آباد، پاکستان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حمید باری

رحمت اُسدی عالم ہے وہ زمین آسمان
 اور مانند نہ کہے دی آبا بچہ مثال
 باجوہ شریک سپہم نہیں اوہ ہے معبود
 تاں وہ چہ اپنی کار سے ہواں وہ قہار
 فوجہ قہیں خود کشید تک ہر سر چہ گواہ
 دیوست تخت بیکن یاں بیکو رنگن سلطان
 چاہے بخشے جس کوں عزت مال مثال
 نظا ہر باطن لاسد لہر جا حکم روان
 بھیجی رسول قبول نوں ہر دم صبح و شام
 توں جہنوں دہرایا وہ تریں آسمان
 اباکرتے عرشہ شان علی عیبت ان
 آل اولاد اصحاب نے جہنن فریب گاس
 بخش فیلیوں آماندے یارب ماضی نوں

حمید تقسیم اللہ نوں جس واکل جہان
 نظر باطن جاندا سندا ہر ہر حال
 مال ارادے اپنے ہوو کیتنا ناہو
 دیکل شروع انجام نہیں دائم اسدا راج
 گوہر قدرت کاملہ مابہ ہتھیں آمان
 ہے چاہے وہ سناختے اور تاور رحمان
 جس تھیں چاہے کھوہ لوے تخت حکومت مال
 کوئی موڑ نہ سکدا مال اسدا فرمان
 یارب کھ کھ واریاں بہت درود سنا
 پیجا جسد سے نور تھیں کیتو کل جہان
 چارے پار رسول نے امت سے ارکان
 دو نوں لم رسول سے عترت سے عباس
 رحمت بہت سکھ ہم ہر بھیجی الہی توں

شائستگی و کھ اسلام سے ایسے نال ایمان

بخش الہی مومنان جنت امن امن !!

سبب تالیف کتاب

کے مورخ فارسی کچھی شہرہ تمام
 سربراہ سدی داستان زینا کلفت امیر
 پور امیر المومنین عزو دی شہرہ
 شیر و شان وہاں شوخیان مستیائے رنگ
 میں ایقینہ و یحیا مجلس واسطہ کار
 چنی پکار ہا بسیں شعر چڑھائے ہوش
 ضعیف روایت ہے کہ میں سر دھر و کھا
 عمر بچی دی صفت میں جھوٹ نہ چوری آپ
 اور مقبول خدا تیسے لائق صفت صلیح
 ہے کچھ لفظ و حیرتوں لے تہاں توں بھی
 مقبول وی صفت تھیں و موزوں لے صفا
 لے دل تو قدر نقش نگار دکھ
 لے چل دی نوشیرواں نقشہ بیانی توں

مالت عمر رسول دی عزو جس دا تمام
 وچہ وچہ رمزاں و سیدیاں عشقوں شور انگیز
 یکساں دوشاں برفی نصیب و ذوق و دھڑکیں
 عمر جہا تہاں شوخیان کرن ویاں توں ننگ
 ورتی ہندی شعر تھیں تربیت زیب ہزار
 اس کو توں کلام تھیں پورہ جوئے گوش
 اول ولسے داویاں کیتی ہوک مخلصا
 اصل موافق نقل ہے میں سرنازیں پاپ
 حرف گیری وچہ ایس دی لفظ دکھائے گی
 ڈور کرے و گہریاں تے پرچاوسے جی
 منعت و کج غریبے لکھیں عیب چھپا
 تلخ و صری سر کوشش لے ورتاں وچہ و گاہ
 پہلے زینت زیب دے تخت کمانی توں

قصہ قبا و شہریار و خواجہ بخت جمال اور بخت جمال کا خزانہ پا کر نقش
 سے ظاہر کرنا اور مار ڈالنا خواجہ بخت جمال کو

آجے بھیا راویاں و پ کتاب بیان
 بیٹا شاہ غیر و نام تمب او لیس

وچہ ملان شہر وے آہ اک سلطان
 کھنڈ و ہشیہ تھیں لدر شان و دھیر

واقعاً اسکا وہ بہت دلچسپ تھا اور !
 عربی لہجہ سے وہم سے اندازاً سارا جی
 اس گھر پر لکھو لکھو کا مل پہنسل وزیر برا
 تبھی ہر زمان اور اس سے خدمت کار غلام
 وچہ وزیراں اسدیاں ہی ایک نقش نام
 وچہ حضور قبیلہ سے اسکا تقدیر کبند
 نقش واک پارسی مسلوم بیک نحصال
 آوے جاوے ذلت دن نقش اسکیاں
 آہا نقش مہانہ پورا مسلم نجوم !!
 اینہاں دکان وچہ پائیاں لے یا اول
 گھر تھیں باہر مہکسین تیں ہر پے وبال
 نقش کبندہ سبے رہیں گھروچہ چالی روز
 چالی دن سے رات تک گھروں نہ باہر جا
 سن کے بخت جمال نے کیتا گھریں مقام
 دن آتالی اوکسوں جاں گز سے گھروچہ
 دن چالیوں آتیا نقش جہوں وزیر
 نقش کبندہ رو گیا ات دا روز تمام
 جے ات جے ارام میں چلی بائیں کر سیر
 نقش بخت جمال ہر گھر تھیں گئے تیار
 باغاند سے وچہ وہاں نے کیتا سیر تمام
 اک جا بخت جمال نے کیتا نقش کون
 نقش ہر گھر اتے بخت جمال کبیا
 تماموں پانے باغدا آ آ ایہ ویراں !

وچہ امی سے چین سے کبیت آکر کونج
 کتھے شاہہ زمین سے اسکا بھرت نراج
 دوسرا ہے پہلوں ست سو ہر امیر
 بر سے مگر کھلو بند سے اگے شاہہ تمام
 وچہ وزیراں ساریاں خاص ہند مقام
 واقف کار علوم واسب قبیوں دانشمند
 ہم مبارک اور اسکا خواجہ بخت جمال
 باہر بیٹے اک روز سے دہلیوں زمین آناں
 اک دن بخت جمال کون کبندہ کر مسلم
 اسی نازل ہوتی تیں سند کبہ بلا !
 ایہ گل سن کے کیتیا خواجہ بخت جمال
 تاں ناں جیسے سرتے پور سے نصیبت
 استیوں پچھے سیر کر جتولی تیری چاہ
 گھر تھیں باہر جا ناں کیتا ترک تمام
 پئی عامت زیب قبیوں روچہ ہر باہر چہ
 کیتی حال حال دی خواجہ سے تقریب
 اتالی دن بر گئے پور سے وچہ ارام
 چساں تیرے نال میں اک گز سے غیر
 سیر کرن نوں جاوند سے وہیوں باہر وار
 خواجہ بخت جمال سے دل نوں پیا ارام
 میں صاحب ہر دو ساں کب کھرا ہوتوں
 بیٹے آباد مقام اک آسنوں نظر پیا
 تاں کو کبک ایسا جانے نام نشان

عاجت کا دل آیت جا آتیا نبت جمال
 اٹ پئی وچہ زمین دسے نظری چھیک پیا
 وچیدی اگس سوراندے دیکھے نبت جمال
 بولچہ جاتا اسان دسے ایہہ تاپیں درکار
 ہتساں نقش بارٹوں اوہ پتا دسے گھا
 مڑکے نبت جمال جانا آبا نقش کول
 راضی ہو کے اٹھنے کیا چل دکھلا
 رہیر ہی کے ٹر پیا خواجہ نبت جمال
 دولت دنیا دیوچہ پیدا کر سے نفاق
 با بجز شادوں دیکھیا نقش دولت مال
 دل اپنے دہر سوچدا نقش نال غیب ل
 بر نمود اسان نوں مالوں ہوگ نمول
 کھڑا جوہے دسواس سی خواجہ نبت جمال
 چڑھ چھاتی تے رکھدا اپر خلق چھتری
 اورو گندا نقش اسے میرے منہ نکل
 میں عاجز نوں کاسٹوں ماری نکا توں
 کدھ اوہ دھاریاں تیرا شوق پیار
 نقش کھندا دیوچہ میرے ہی وچسار
 میںوں تمہ خدا دی گندا نبت جمال
 دستن دانہ خوف ہے میں نہ دستاں نمول
 نقش نبت جمال نوں کہت ناموڑ بیان
 اوک نبت جمال نے کیا جو منہ منہ
 منہ خدا دے واسطے میرا اک سوال !

اٹ کچھری زمین دی ڈیٹھے کار نال
 آتاں ہر کچھریاں رستہ نکل گیا
 جڑا طرانہ دیکھیا بھرا سوسنے نال !!
 دولت دنیا واسطے کیوں کسے چکاں بھار
 اندر راہ خدا تیرے سب لٹا دے گھا
 دولت دا احوال سب آکھ سٹیا کھول
 دولت ہے یا ہو کچھ خود لیسان آزما
 آئن خود دیکھیا نقش اسدے نال
 بار بار ماں دیاں بار بار نوٹھتے اتفاق
 دل دے اندر اسدے پیا اتفاق دیاں
 آپے جانا گک جہنم دا خواجہ نبت جمال
 ماراں نبت جمال نوں موٹے عرشہ فصول
 نقش نے جھاسا کچھ پکڑے والے
 ہر دوں نبت جمال دی اکھیاں رت تری
 کی تیرے دل گزیا میں تہیں سچا نثار
 کیوں توں میرا چاہیا گردن اٹتے خوش
 اچ اپنے محبوب لے ملن دھری تلوار
 حال کریں مت کے تہیں دولت دا اٹھدا
 اسس دولت دا کسے نوں ناں دستاں احوال
 کہہ جین میںوں مل کے ہر دے کیا حصول
 تہیں اپر گندے کسے تہاں شہ بیان
 جین توں میںوں کار میں ہوندا ہے معلوم
 جین میرے تے رقم کر دیکھو میرا احوال

عورت میری مرے گی میرے دہر فراق
 جاں بن میری زندگی جو سے گزر نہا
 گھر میرے دہر جا چکے دیوں اتنا مال
 کارن تیرے خچر سے ایسے کچھ گھل گیا
 آسے پھیاں مہینیاں نوں اوہ گھر دہر چلن
 دوی میری عرض سہ کارن پاک ربتے
 جے پت جانا اوس سہ آکھیں کر کے مہر
 بے جتے دھی لاکسٹوں ناں بیٹوں کچھ کام
 یہ وصیت جگرہ کے نقش نال دھیاں
 نقش دنیا واسطے ہر نیا بے ایساں
 دنیا کج محبوب ہے پر ہے با بھر وفا
 تریا نظری آندی اس دی شکل عجیب
 شکل نہ خانی ناویا پاس سے سرخاک
 نقش رانی ہر ایسا دولت مال
 گرد گردے ہاقدے کر دیوار تیار
 تازہ تر کھ لوانا ہر طرفے گلزار !
 مات دے دہر ایسے کر دھیش بہا
 کہیا نبت جمال دا آنا سب سب
 ایدل بزدلہ نوں لے آنا اہل خاص

تروف مرے دہر جکھدے کچھ لے اتفاق
 دو سو ایس خواہیوں لے ہاویں دینا ر
 نالے آکھیں ہو گیا نوکر نبت جمال
 نوکر پر عمارت دم دس طرفے راہ پیسا
 نوکر نہ کر یو دے دہر خوش کریو گردان
 عورت میری ما ملو گھر میرے دہر ہے
 نام رکھا وے اوسا خواجہ بزدل جگرہ
 جو کچھ خواہش اوسدی سوئی رکھے نام
 پتھری وگانی خلق تے خواجہ واتی جان
 اوزک خالی ہاوسی ہو کے گھر گردان
 کھ ہر اہاں ایس نے مارے پارہنا
 تازہ ہمیشہ ایسا ناہیں کے نصیب
 نہیں تے دہر افسوس دے سبے گریبان
 کیسا ایس زمین تے کل تصرف عالی
 بہت جگدھاناں کر داندوار !!
 باغ عجیب سلواریا کر کے نقش نگار
 گھر خواجہ دے آیا لے دو سو دینار
 آڈل با گھر خوشی خیش کر پیغام ادا
 نقش کوں کس طرح چودا دیا قصاص

پیدا ہونا خواجہ بزدل حکیم کا خواجہ نبت جمال کے گھر اور وزیر بننا نوشیہ راج
 اور مار ڈالنا نقش کو بد لے میں

صورت سورج و آگ ہی تے چند چند

عورت نبت جمال دی جانیاسی فرزند

تیریلے سطر پڑھیں جو محمد مجرم پرستے نور ا
 مانی نام رکھا وہ نہی اس واسطے کہ جس
 دن وہی نظر آوے ناکل نالوں وہ چند
 مانی کردی پرورش بیٹھے توں ہر حال
 عورت تبت اوڈی کدی سو سو کرے دعا
 چھے جیسے کر گیا سی خاوند استہار
 دن دن بزرگہر نے پانی بخش صفا
 پاس معلم سو گیا مانی نے فسر نہ
 گوشش تھیں استہار سے جب ہو گیا شہر
 فہم جو بزرگہر دانا کے عقل بستہ
 جسے جہاں استہار کشف ہو کر سہول
 تانا بزرگہر دانا ہوا اس میں سکیم
 جہاں اس نامہ سی اسدا کندے نام پچھان
 عاجز اس دسے پڑھیں تھیں ہر نیا بہت حال
 جن گھروں اس استہار سے وہ ستر ہو جو
 کردا بزرگہر تھیں یہ بیان استہار
 کیا بزرگہر نے جسے تہہ کر وہ
 فرمایا استہار سے دیوان عرت یما
 تیری عقل بستہ ہے آپے سمجھ بیان
 جہاں نامہ لے آیا بزرگہر جوان
 شاہاں کے حکما نیلا سی اس وجہ مذکور
 وجہ احوال تہا دسے نظر جو گزر گئی
 سب حقیقت سمجھ واپسوں کر لہتا گئی

دسا صاحب طالع پانیا جس دن نور
 کن و تارت ارسوں کر گش وچ سپر
 نیک ستارا اسدا و آوا دانش مند
 گھر وچ نہ مٹو آ پیا عمارت بہت جمال
 ارتزی برساں گزریاں مدت گئی و ہا
 کیوں نہیں مٹو پانیا اس وجہ کی اسدا
 جاں ہو پیا ست سال دا و سدا تیز ادا
 جو سی بخت جمال دا دوست دانش مند
 عقل بندوں کھولدا علما ذوالا و سدا اسدا
 دیکھ قیاس استہار ہی رہیا حیرت مند
 ظاہر آکھ سنا وندا بزرگہر سہول
 سی اس دی تصنیف تھیں کہ کتاب عظیم
 سی اوہ بخت جمال دسے وچ تہہ تہہ بیان ✓
 ایس معلم پاس تہہ و تہاں کسنبھال ✓
 پراہیہ نامی چڑھ سکدا نام طلب ہو جو ✓
 جسے سے خواہش تہہ توں یکے کر لے یاد ✓
 انشاء اللہ ارسوں میں پڑھاں دل لاس ✓
 پڑ میں تیوں لوکیا سکدا نہیں پڑھ ✓
 اس داسیتی پڑھا توں ناں میرا امکان ✓
 روشن عقل قیاس تھیں لہتا سمجھ بیان
 جو کچھ اگے ہو ناں کر چھپے علم با سدا
 انقض بخت جمال ہی حالت سمجھ لئی
 جیوں جیوں بخت جمال توں انقض کیتا رنج

سبحر حقیقت کچھ دانی نہیں احوال
 کیا لوگ ہی گیا ہے تیرا باپ پسند
 پھر کیا اس کو ن ہے القش نام وزیر
 کیا ستارہ چو نما باپ تیرے دربار
 بزرگ مہرناں بولیا اس قصہ اگے مڑی
 یاد کن کہ یہاں سے سن مندر تہا توں
 بہن اہو سا دکھایا کر کوئی تدبیر
 کہندا مانی ناں کریں توں جو دل غشا کر
 ایسے گل کہ ہمارے دل پر شب اٹھ روان
 اک دوکان تہا نوے کروا آن آواز !
 کیا جو کھانا بنے قیمت کریں ادا !!!
 کیا بزرگ مہر نے قیمت دیاں ناں موی
 اہو کہندا دہا بنیاں روٹی کریں سوال
 کیا بزرگ مہر نے اسے تہا حرام !
 وچوں نئے شادے نقد نہیں چسدا
 سلطانن انبار دار یا تیرے نال !!
 بے زر و بیوں روٹیاں حال بیاں کراں
 پکڑے تیروں باو شاہ ویوے پکڑ سنا
 آہے اگے ٹھیک سی زریں حال احوال
 پیریں بزرگ مہر دے آگے گیب نمبر
 منت داری اوسری حواہ کرے قبول
 بیاں گری ہٹ تے کیتا آن سوال
 بیاں گئے ہنگمب کل بیا یوں کی

باپ میرا کچھ کہ گیا تے کتھے قیمت جمال
 جاں آبا توں شکم دے اندر لے فرزند
 بہن اہو کس مکان ہے ایہ جی کر لقب پیر
 آبا تیرے باپ تھیں اس دا چا پیار
 کہ دا خدمت مانوں دی کہ تے کر لے دل
 غریب جو تیرے باپ نے دتا کھانے
 ہوئی باجھوں غریبے میں وچ فلان ایسر
 لذت و ہندہ کل دا خالق ماگہ پاک !
 جی نال طعام شے ہر جا مہر سی مکان
 توں وچڑی دے روٹیاں جھیسے آخیز
 جاں توں قیمت دے بیس دیاں نال خدا
 محنت آہی میں تہا تھیں کراں حرام قبول
 اک منگیں ہیں دوسراں کراں نام تعالیٰ
 میں ہاں تیرا جاندا حال احوال تمام
 ایہ دتا دتا دتا دتا دتا دتا دتا
 کھاندے اور لکھوں مسکینا خدا مال
 اگے شاہ قبلاو دے صحبت عباں کراں
 کھا داساری مکر داکرنا پوسے ادا !
 چرخس مٹی بنا دی سرتے پیا و پال
 وچڑی دیاں تہا روٹیاں مکر کھا ہر مار
 یکے اس تھیں روٹیاں فر پتیدا قبول
 دے کیا بک بے چر توں نمونی احوال
 کیا بزرگ مہر نے دیہاں نہ کچھ کہی !

ہوس کیا ہاں دیو میں نکلیں پھیر کیوں !
 زیا تیرے نال ہے شاہی گلہ بان
 دستاں شاہ تباروں پھڑپھا جوں توں
 بریاں گرسن کنب کے پیس میں پڑنا آ
 او میں نت لیا نڈا بزرگہ سردھام
 اکدن بزرگہ تھیں مانی کرے سوال
 نالے کیا مانوں نے سن لے چتر چراغ
 سی اوہ تیرے باپ دادوست خواہشمند
 بزرگہ اٹھ کر گیا اتوں حرکت پلٹ
 سن آمانہ ادا ور تے منہ آ
 عرض کرے شہزادیا کیا ہیں کیس کار
 کیا بزرگہ رہنے اسے مالی پر کار !
 مالی عرض گزار دا جو چاہیں لے جا
 مان خواہ وچ بانڈے داخل ہو گیا آ
 نقش سی وچ بانڈے آبا اک در وکول
 اوہ عمل عجیب تے آبا مالی سٹان
 تو تھا اک جواں ہے حرکت ڈر ٹھوڑ
 ویکو رہیا خاموش ہو سکے نہ کافی گل
 بیٹھا بزرگہ تے مالی کار کرے
 مالی دی اک بکری آئی ایت مکان
 چاہے تہری کھاوئی نوہ کرے سووار
 ہو آزادہ بکری وڑی اندر گلزار
 مالی دی دل بکری جاں پھر نظر پئی

فرایا میں جاننا تیبہ ساحل جو میں
 گھوڑے نت چرانیکے کریں کباب پچان
 حال تیرا پھر موسیٰ بندہں وچ بولدا
 کنڈانت کباب لے پروہ بکھ چسپا !
 مدت عمر گزاروے وچ خوشی آرام
 دل میرا اے ساگ دی خواہش کرے کمال
 ساگ بتیا اسنیدا نقش لے چے باغ
 جا کے آندے باغ تھیں ساگ لیا فزندا
 دردانے تے باغ دے آں دجانی شت
 صورت سوہنی ویکو کے رہیا ونگ کٹرا
 دردانے تے کھرا کیوں آجا اندوار
 لے قیمت تے ساگ تے مینوں ہو رہا کھ
 پڑ توں اندر بانڈے قدم نخبہ فرما
 اندر جیٹے بانڈے ہونیا پاپ فنا
 جھیکے توں ہونیا سیسی اک فصل !
 نقش نڈو چر آندے بیٹھا کرے مصلیٰ
 آئی اندر بانڈے مالی نال مسدود
 ترفوں لہی بھی آگئے دوفریں پاس مل
 کارن بزرگہ وی ساگ تے تپ کرے
 ہستی ہوئی دکھ تھیں کر کے گنگ پچان
 وقتا بزرگہ رہنے دست لگوں آنا
 گل یوہ چن کھاوئی کردی زکھ خراب
 مرڑ ہستی پھر زکھ تھیں جانا کھل گئی

مالی اندر کم دے جسدہ جو نیا شغول
 خواجہ بزرگہ نے اونوں دوجی وار
 دوجی واری بکری چر گلزار وڑی !
 مالی نے گل کھا دئی بکری دیکھ لئی !
 مالی غضب سے ماروا لاشی اک اشا
 خواجہ بزرگہ نے کیا مالی توں !!
 مالی کہتا بکری ہوئی اک نبت
 خواجہ کیا ایس دے اندر شکہ پھان
 بچے رنگ سیاہ دے پر سفید تسم
 آبا القش دیکھدا تاکی تھیں احوال !
 مالی تاہیں اقلے فسمانی ایہ گل !
 خواجہ نوں سن بکری مالی مال لیس !
 القش پھیندا لوکی کس واہیں منہ زند
 القش کہتا باپ ہمہ کتے بے فرما
 پھر کیا اک بکری مالی کیستہ تاخون !
 باقی کہہ دو کیا ہے آدے اسان یقیں
 بکری دے وچ شکہ دے وڈیچے ہیں قید
 حال مالی نے ایس تے سٹ چلائی سی
 سن بکری وا اقلے پیٹ کر یا شتی
 القش حالت دیکھ کے جویا ہرت مند
 القش ولی وچ اپنے کردا سوخہ چار
 میں بوہتیں ماریا خواجہ بخت جمال
 قتل کرواں ایس لوں چلدا ہے من نہر

پھر اونوں ہی بکری کرے کہ نام نمول
 رتا گل تھیں اس سے دتا حجب آثار
 توڑ گلوں کے گاندے بونے پگھڑی
 دوجی واری کھل کے جانا آن پی !
 سٹ وچی تے بکری ہوئی ثرت فنا
 کیتے ظالم مالیا اک سٹے تہن ٹوں
 ٹوں ہونے تہن کس طرح میزن کھنا
 ڈیا اک سیاہ ہے ہیں وڈ نیچے جان
 توں مارے وچ شکہ دے وڈوں بچے نام
 سنیا بزرگہ واسب جواب سوالی
 بکری سٹے جمان نوں لے آ میریوں
 وچ حضور شہید دے حاضر ہو نیا آ
 کیا بخت جمال دا بزرگہ پسند
 کیا میں ناں وکیا میںوں خبر نہ کا !
 جاناں تہن گوانیاں کوں کہیں جن توں
 کیا بزرگہ نے ایہ گل جھٹھ نہیں
 اک ڈیا ہے وڈ سدا کلا پر سفید
 چشم ڈبے دی لاشیوں توڑ گوانی سیا
 جو کچھ خواجہ دستیا ڈھٹا سو کچھ حق !
 یسا بخت جمال دا ڈھٹا عقل بستہ
 معلوم ایس جمان نوں اقلے اسرار
 کیوں نہ ہو سی جان دامیرا حال احوال
 منت ایہ ویلہ پائیکے کجا اٹھا دے شور

حاضر القش پاس سی اک سپاہی جان
 اس لڑکے کوں باغ دسے گشتے وچ رہا
 اوہ سپاہی حبش واک شہزادہ سسی
 القش دی دھی کڑی آسے پئی اعیان
 پنے کندہ زلف سے ہر گیا پابند
 کھین نازاں وایاں اڑ گیاں کر خوب
 اک نکل رو گیا سینے فریب گئی
 ہر خادم وچ ایس تھاں القش نال روپا
 معشوقہ دے باپ دا ہو کے رہا غلام
 نکلے نال دیزوے جیسی اٹھ پیسا
 کھڑا گشتے وچ باغ دے لگا کرن فنا
 ہے توں بیڑوں ہاں سیس پادیں کوں مراد
 سنی جیسی چیران ہو کندا خواجے توں
 گیا ہیں توں حبش دا شہزادہ طرار
 القش دی دھی تہہ نوں ایہ تھے نظر پئی
 حبشی داسن ہو گیا خواہر تے اہتقاد
 کہیا سوں قتل ہے تاں کرہں گا توں
 کروا بزرگہر تھیں حبشی پھیسہ سوال
 کی اس دی توہ پرستہ کی کچھ دیاں لیجا
 فریاد باز جاہر گز دیر نہ : : :
 کڑھ کھیراوسدا القش نوں گت دیہہ
 حبشی کتا کالہ لویسی اوہ پچھان
 گیا وچ اوکس بگری آدم دی تا تیسہ

القش نے عجب ایسوں کرتا فرمان
 کڑھ کھیراوس دا مسینوں عین کھوا
 آدریا تقدیر تھیں ایہہ بگری کدی !
 اس تے عاشق ہو چکے ہونیا سرگردان
 چشم لوجیری ٹیڈا رہا جیہ دست منہ
 جھلک پری داویکھا ہو رہا معذوب
 تن من اس واساڑیا مشتقوں لالت دگی
 رات دنے وچ عقده منہ اعمال روپا
 ہے ویکھے خوب نوں پوسے کدی آرام
 خواجہ بزرگہر نوں باہرں پکڑا لیسا
 خواجے کہیا خالماں مت بہیں پھستا
 میری برکت پادیں مطلب ہو دلشاد
 میری کیا مراد ہے اکھ ستاویں توں
 آئیں طرف ملائے کروا شیر شکار
 عقل تیری شہزادہ اس نے ٹٹ لئی
 عرض کرے دس شے گی بیڑوں کڑوں مراد
 اندر چالی روز دسے پادیں مطلب توں
 القش دا فرمان سبتہ تھیں مسلم حال
 بدستے تیرے کالجے کی تھیں ویاں سکھا
 عورت دیکھے بگری اس تھیں مل گیا
 آکھیں دس جوان دا کھا کھیبہ ایہہ
 نال کیجے بگری کدوں دسے انسان
 اس نے آدم زادہ دیا آکھیا شیر

لڑکی اس دی دھی دی موٹی بھریاں سار
 دھی اس دی سنے پایا بچہ شیر جھنگلا
 نکلیں بدھتی ویکھدی مٹن بازار سے آئی
 پیتھی ٹوٹھی پچھیا سارا حال کھلو
 اوفوں پڑھی دس دی دورو حال عمیر
 اقلش دی دچہ خدمتے حاضر کرے شتاب
 کندا دشمن اس اندا ہویا حال نوار !
 خدمت اندر مانوں دی کروا خوش گرا
 آئی ہے سی خواب اک ٹھیل گئی پر بات
 چہن لگا خواب دی اور ہن تھیل بے سیر
 بھٹکی میسے دل تھیل دستہ سے سی کی
 نکلے حالت خوابی مکان آکھ جواب
 کی ہانماں کی دیکھیا توں سنھے دچہ رات
 دستو خواب چھویوں میسوں رہی نہ یاد
 نکر پایا دل ساریاں گلیں جنجال پیما
 بولو جیہ سے مانکو کو حقیقت حال
 اندر دیر سے نوکراں سب تھیل دوا حاشوں
 قمر مینوں زرتست دی تیزوں کراں نوار
 چیر تیرا راساں کراں تھیلے تنگ
 کس دانش دے زور تے اینکے چر حال
 کیوں میں بڑ بھرنوں کل گواہت مار
 جے چندا اچ بیوندا کردا حال انہار
 دل ٹٹ دے تن روز دی بھلت یگیا

✓ نہن ویکھے جو بھری مٹن اندر بازار !
 ✓ بچہ جانی بھری بونی ترست مٹنا !
 ✓ بچہ اس دے شیر تھیل ہونیا خوب جوان
 ✓ مٹن مٹھی بازار توں گیب روانہ ہو !
 ✓ بیوں بیوں بڑ بھرنے کیتی سی تھتیر
 ✓ دے قیمت لے آئی کیتا بگ بگ باب
 ✓ اقلش کھاوے کالچ خوش ہو سے مردار
 ✓ آئی گھر دچہ اپنے بڑ بھرنے جوان !
 ✓ آئی شہ قباو توں اندر لہ سے رات
 ✓ فجر سے سہ مٹراں اتے امیسر وزیر
 ✓ خواب چھویوں مٹیاں لاقین آئی سسی
 ✓ سبھناں کیا بادشاہ سے توں دتیں خواب
 ✓ چن چیر سے دل تھیل بھل گئی اور بات
 ✓ ایہ گل مٹن کے ساریاں کروا تنگ قباو
 ✓ پر مٹیاں مٹن دیکھیاں کوئی کے کیس
 ✓ غھتے اندر بادشاہ تپ تپ ہویا لال
 ✓ سبھناں تھیل گڑ کے کندا اقلش توں
 ✓ ہے ز میری خواب توں بھیں گا مروار !
 ✓ عزتی ناسے زندی مٹن ہے سو گند
 ✓ دولت میری خالماں کھاوی کٹھے سال
 ✓ تہ اقلش دچہ دلے دے کروا سوچ وچار
 ✓ آپر کس مے علم دے سی مٹن اقبار
 ✓ مرلا جتوہ آؤندا مل دا ہتھ پھیا !

کیوں کہ بزرگمردی جہاں گواہی توں
 کڑھ کلیبہ اوسدا جین کھدایا تین
 چھتے بزرگمردی آ یوں جان گواہ
 انت جو ماہ گزر یا سپ کیستنا انوار
 معیشی بزرگمردوں آسے تال گیا
 جنلی اندر اٹھ کچو اسیسے چھتے کر مہر
 اسے مندر زمانہ نونوں میں کیستنا ببار
 اندر سٹھتے رات دسے کی ڈھنسا سلطان
 اقلش نے سلطانہ آں حضور کہیا
 چنگی طرح و چار کے کردا بنے معلوم
 نشیں بلاؤ اوسنوں کرسی آں بیان
 بزرگمرد جو ان نونوں سے آؤ کر شاہ
 حکم جو آہ شاہ ما دتا اٹھ سٹھنا
 کراں سواری نول ناں گھوڑا ہے دیوڈا
 بندے نظوں میریاں اکھیں بھریا نونوں
 جاہک نال چلا دساں سو بہنی چال چلے
 اقلش کے حالت بادشاہ جو جاندا جیروں
 اتناں سواری اوس دی پئی سپتہ حضور
 اسکے بزرگمردوں سے کے گئے غلام
 آندا طہرنے بارگاہ گھوڑا خوش رفتار
 گھوڑا جہانی گد سے دا کتے وانگ ادا
 کند سے نظرم نہ ہوندا اس غلام رتال
 خواہونے وہ بارگاہ آئی کڑھو اقلش

تھاں اپنے چہرے چیکے چیکے حبشی نونوں
 معیشی کندا حکم عتیں کرد و گواہی میں
 اقلش کنسا چل کے یسوں تھاں دکھا
 معیشی ایہ گل جان سنی سپتہ رسیا چار
 اقلش کندا اوس نونوں جا کے سد لینا
 جہاں اقلش نے پچھیا آیا بزرگمرد
 تالے کتے زبان قیں ظاہر ہو ہوشا
 دس تہیقت عتاب دی ساراں سلطان
 بزرگمرد لوبیا ہوندا خوش رہیسا
 تینہ زادہ اسان دا جانے خوب نجوم
 ہونیا اقلشوں سے و ناں دا میں قیں نافرمان
 گھوڑا اقلش غلام دسے گھتے شاہ تبار
 گھتے ہونے شاہ دسے حاضر ہوئے آ
 کہیا بزرگمرد نے ہو ہو کے دلشاہ
 زین غلام سوار کے لیاؤ اقلش نونوں
 کراں سواری اوس تے دسا ڈال گلے
 حرا کے سلطان دسے کرن غلام بیان
 اقلش نے رنجانیان اوسنوں جوگ ضرور
 اقلش تانیں پاوندے اوقوں زین غلام
 بزرگمرد وزیر سے ہو بیٹھا اسوار
 وہ کہی شاہ دسے داخل ہو نیسا آ
 وہ کہو اقلش شہر دی بڑھیا شب حال
 گھوڑا خوش رفتار ہے جے بندہ کی کتہ

خواب پاک مار کے گوشت جھاڑنے کٹ
 اور کھ پتھر لٹا داسد تے پیا پٹ
 روندا نقش عمل نہیں لون بھڑائے پھرتے
 دوسری لٹا گھوڑوں خواب فرسوخ حال
 خواب دسے دل دیکھ کے لاشی ہو گیا شاہ
 پیکر کار سے بادشاہ خواب لون گل لا
 خواب بزرگہر نہیں کردا شاہ سوال
 اور فون بزرگہر نے صاف ستایا حال
 باں پھر لقمہ چاہیکے کھا دن لگا توں
 سن کے شاہ تباہ دئے کیا ہو خوشحال
 پھر شاہ بادشاہ نے کھاسدی تعبیر
 اول میری داو دیر ظلموں حق نثار
 کیا شاہ تباہ دئے تپ فختے وچہ لال
 خواب بزرگہر نے کیا حال احوال
 سب کیفیت گندی ہو گیا جری ستم
 عدول حق تبار کے کردا کھ کھ قباد
 جس کیست تاسر پایا اس وچہ نہیں خطا
 دتا بزرگہر لون نقش دا گھر شاہ
 وچہ نقش دی کڑی وئی حبشی لون
 چٹھی پیر تباہ دئے مخفے دی تعبیر
 گور سے شوڑے روز ہی شمسے علیہا
 اوکا اس دسے وصل نہیں دل تیر وچہ شوق
 اک حبشی تے ہو گئی عاشق اوہ مراد

جوں جوں دسے کرڑا پٹے کڈا پٹ
 خواب بخت جمال دی آہ گئی کر سٹ
 آخر کینے گل سے جڑیاں کھائیاں پٹ
 نقش نویں گزین روندا وچہ وبال
 سورت پھانک مار دی روشن دانگن ماہ
 کرسی تدربند دی تجب سب کرسے عطا
 کی ماتیں وچہ خواب دسے میں ملکہ حال
 توں بڑھاد وچہ خواب دسے ملویدا کھ حال
 کالا کتا لے گیا جتنوں کھوہ زبون
 یاد پیا میں دیکھیا اوریں سٹھے حال
 کیا بزرگہر نے ساعت کرتا خیر
 سٹھے دی تعبیر میں پھیر کران اعمار
 کس نے ظلم کھایا کھ کھ تیر سے مال
 نقش نے پو مار یا میرا بخت جسمال
 بیا دکھائیاں پھریاں مٹی جڑیاں جسم
 نقش لون پھڑویناں چا سٹولی جہاد
 سچ لھا اچ ویلا است مریس پھیتا
 وڈی لڑکی اوسدی خواب گئی ویاہ
 خوابے جس لون کیا سی مطلب پوینا
 کیتی بزرگہر نے گری اوسدی تعبیر
 سو جنی عورت نکلنے آندی اک ویاہ
 پکھ توں کس وصل نہیں ابھت پایا ذوق
 وصل کسے نہیں مات دن اس نہیں ہر وار

حشیش وچرمل دسے پاس سدا یا ہے
 آیا اندر فرسے شاہ کشتی ماں گل
 آن لہا صدق تے لیندا نقل آثار
 سٹھنے دی تعمیر تھیں دیکھ ہو بیا آگاہ
 حشیش لوں سنی عورتے کیتا مار نفاہ
 خواجہ بزرگہر لوں محب صنعت پھل پنا
 بزرگہر وزیر جاں ہو یا خاص امین
 پر صنعت کیتا خواجہ تھیں سلطان
 خلق وستے آرام تھیں ملک ہو یا آباد
 خواجہ دی تعمیر کن کرے نہ کار کدی
 اندر خوشیاں فرحتاں گزرے روز تمام
 اکن اندر یکدہ عیشا شاہ قباد !
 آیا تمام حوائج کچے مبارک باد
 گھر ترے وچہ بیاں بیٹا شہ رخ خال
 چکھے بزرگہر تھیں ہو ہوشہ خوشی
 کیا بزرگہر نے نوش کر جسہ جام
 نام رکھی نوشیواں سبحان پیا پسند
 میرے پچھوں ہو دی کینک طالع منہ
 پھرگ دھر وہی ایس دی ہوسی شاہ عظیم
 آخر تھیں ایس دا عدل رہے مشہور
 روئے زمین دباو شاہ دوسو چار ہزار
 چودہ سو زما سے تھیں پھر کے دربار
 تیغ بہادر جنگ دی ہوسی بہت سپاہ

اک بڑے صدوق دسے وچ چھلکنا ہے
 اوستے ویلے اڈکے آیا وچہ عمل
 چل آیا اس تھیں اک حشیش مراد
 تر حملے عورت رنگ تھیں کتا بیا سیاہ
 نکل گھر تھیں بادشاہ آیا وچہ درگاہ
 دسے القش دامر تہہ بیا وزیر بنا
 اس تے شاہ قباد دا کامل ریا تھیں
 عدل اتے انصاف تھیں دسا شاہ جہاں
 رسکے بزرگہر لوں ہر دم پاس قباد
 تے وچ پاس دسے علم دسے آٹھ ہدی
 پایا بزرگہر تھیں سب جتاں سنے آرام
 جام نمہ بھر پوندا آباد وچہ شاد
 شاہ گھر مندر زند تھیں کیتا رب آباد
 سن خوشخبری بادشاہ بہت ہو یا خوشحال
 اس فرزند عویندا نام رکھاواں کی
 نام دھر نوشیواں خوشیاں ہون تمام
 حاکم کیتا سلطان سنے ایہ کیسا مندر
 کیا بزرگہر نے ہوسی تقدیر کسند
 تہہ اس دا ہوسی اندر ہفت اعلیم
 ہوسی وچہ جاں دسے صاحب نقل قصہ
 اس تیرے فرزند دسے ہوسن آباد
 شہزاد غلام اس ہوسن خدمت گار
 میداناں وچہ اوسدے ہون غلام

ہاں بھروسہ ایس واسطے لکھان سے لکھان
 جہوں سواری ایس دی کہ جسے چاہتا
 گئی کہ ان تک فوج نہیں پڑ ہو کہ میدان
 ست سو باقی ہو گیا آسندے پیش روان
 بستے جگتے ہر دسی ست ست سو پڑ سبیل
 اور ک بڑ بھر نے کستی صفت تمام
 کھول خزانہ بادشاہ بہت کرے غیرات
 آتش داک پت سے نام احمد بختیار
 کھراس دے پت جیسا بکب منگیا پاشا
 کیا بڑ بھر نے اس فوج نہ مروا
 بڑا فوجی ہر دسی تے دوا مکار
 اس تیرے فرزند دا ہر دسی ایہ وزیر
 نام دھرو کہ ایس داکرے تہاہ کلام
 بنگک تے لوشیرواں اکو جہسا ہاں
 جاں ہویا لوشیرواں عمروں پنجھی سال
 ستھے آسندے چکدا بادشاہی دا کور
 دس صاحب طالع ایہ میرا فرزند
 توں کیا لوشیرواں دل وچ بہت اوستا
 دشمن اس دا ہر دسی یا کوناں وچ جگ
 کیا بڑ بھر نے گل نہیں بے خار
 کیا شاہ تہاہ نے ظاہر آکھ ستا
 نہ بھر تہاہ تھیں عرض کریندا پھیر
 پتے سبھا ہویا عسکریں تہاہ ہوگ

ہر دسی ہفت آہیم تے اسدا حکم روان
 تخت زمین وچ پوسے گی چار پتھر پھکار
 ہر دسی اس دی فوجدی سب تھیں ڈوٹیاں
 ست سو پتھے ہر دسی پڑ زینت پر شان
 بختے چلیں پہواں اس دا پڑ سبیل
 لڑائی ہویا بادشاہ جاں ایسی کلام
 غنی ہوئے سب منگئے منگنوں ملی نہات
 عورت حامل چھوڑے مونیاسی بدکار
 اس فوج رکھاں چو نہایا تے کرے فناہ
 ہر دسی وچ جہاں دے ایہ سوال داتا
 دونہ جیساں وچ پاکسی جھگڑاتے پکار
 دکن ہر دسی وچ سلطنت ہوگ دوا شیر
 رکھیا بڑ بھر نے بنگک اس دا نام
 دن دن پاون پروکش ہوسے انت جوا
 کھڑا اکاڑی تخت دے کدن زینت مال
 چٹھے بڑ بھر زون مشاہد تہاہ حاضہ
 مینوں نظری آدھی اس دی شان بند
 ہر دسی دے دل گزریا آکھ ستداں صاف
 ناموری وچ ایس دے داغ نہ چلے گک
 رنج خوشی داسیل ہے گنج نہیں مین مار
 دشمن اس دا کون ہے اس فوج کراں فنا
 اہے شکم وچ ماٹوں دے آبا اہ ویر
 تیری وچ ماٹنے اکدن پاوگ سرگ

<p>دوستے زمین وہاں سدھی پوسی بہت کیا کرسی اگے تو میں حضرت زبیر سے زبیر پکا نظام بتاوسی کئی جہاں نوں ۱ نال تیرے نوشیرواں ہی تقصیب پا! فرما طرے عرب دی توں اسے مالیزاد ناں اوہ دشمن اسانڈا ناں ہووے پیدا اللہ دی آفتدیر انانت پوسی جوش فرجاں دشمنیاں عرب نوں خود ہو گیا اسوار اندر عربستان دے پیا چوڑے مثل باہر پیا میان قعیں ہمنہ دی توار! گھٹ گھڑی بھرا تیریں شیر دلاور نوں جسدا خوف تبار دے دل نوں گیا گھماہ کیہا توڑے اوس نوں توڑی بہت حال حکم مقتدر رب دا انت بناوے کون</p>	<p>جہوں عرب قعیں پو گیا دکا نیو پو دسا مرد ہو سی میدان داکشیر شکار و لیسہ میدانوں وہاں اسی تیغ گزاراں نوں ۱ تیغ بہادر شیردوش مریخ مریخت کہنا بزرگہ نوں سن کے شاہ تبار کنگ عرب دی ناناں دے کچے حمل چوڑا سن پہوڑہ بات نوں خواجہ رہیا خاموش فیرے بزرگہ نے کرساں تیتار لشکر جہوں مائوں گئے عرب دے بھیل کھول غلام رسول بہن مرداں دے طوار کلا عرب دے گشویوں تیغ بہادر تبار بیس اوہ والی عرب دا ہون کٹا اظہار جو عرب حکم قدیم دی مابھی قدرت نال اداواں نمود بھی شک رہیا نہ مرن</p>
---	--

قصہ پیدا ہونا امیر المؤمنین حضرت رضی اللہ تعالیٰ عنہ اور عمر امیر پیری
 کا اور خلف بزرگہ اور پر حال اہل مکہ و دیگر اہل عرب کے

<p>۱ وہاں پاک رسول داسی ایہ صاحب شان اوپر دین علیل دے کھکھاسی امتقاد دولت بیٹے ایس نوں انڈا بنٹے ڈمیر خدمت اندر رات دن نال ناں کدی عبدالطلب مکتوں رکھداسی گھلپار</p>	<p>۱ کتے دے وہو دے سی عبدالطلب جان اپرا بہر علیل دی سی اندر اولاد !!! ہتھ سے دل مہرباں توت بازو کشیر کردا ایہ کافلت خانہ کعبہ دی! جیکے تھے آفتا چوڑا کافر مردار</p>
--	---

دے نہ کر کے خوشامان رکھا کہیں بچپ
 نت کبہ وچ جائیکے ہونا خواہش مند
 چہ پڑا قوم کتا روں کتا پگڑ کرے ۱۱
 گھر اس دے وچ بہت سی ہزار گے فرزند
 عبدالمطلب عاجزی کرنا امان سالی
 اور کہ اس دی ماجری ہوئی قبول جناب
 آستہ توں بے گیا وچ عرب شے محل
 بزہرہ قبا واداش مند وزیر ۱۱
 عورت چہ پڑی ماملت مرتبہ حاشے محل
 شہر کتے دل آوند بزہرہ جوان
 انکے بزہرہ آندہ عرب تمام
 اک منزل ہاں رہ گیا کتے تھیں اوہ دور
 عبدالمطلب جاوے مائے بنائیاں توں نکل
 بزہرہ جوان لے جاں ڈٹا وچ رہ
 بزہرہ ساریوں سپہر پیادہ ہر
 بھی اس دے وچ گوندے چلی کتے قبول
 کتے دیوچ آڈے دیوچ خوش تمام
 سہ کتے ہی نکلن بہت و تانا انعام
 وچ گھر عبدالمطلب بہت سی سالی
 نور سے دھاروں ہوں شفق دارنگ
 یکستہ وچ ابوہواں حسال زمرہ گوں
 انور ہضم ستاریوں تیز بدن دی
 پکے اختر کست دانتھے دے وچ کار

دل اس دے اس خونہ ہی زندگی سدا
 کنتہا یارب بخش توں گھر میرے فرزند
 ہر ظالم بدخواہوں کوں دور کرے
 پر ایسا وچ آئنا دے تان کوتاہ مند
 جمال و کعب وچ جب دینا دار حق آل
 ملی امیر زعفران کھلا فرحت باب
 بس توں سنن کے کنیا ملک عرب داخل
 چڑھیا اُپر عرب دے ان کر کے تدبیر
 دشمن پیدا ہوو ناں بڑھا اندر رمل
 تنگ کر لسی مکیاں آکے کل جہاں
 عورت مرد کیلنوں کیتلے آلام
 کتے اندر اس دی خبر ہوئی مشہور
 طرے بزہرہ وی کارن استیصال
 عبدالمطلب آوند آٹھیا وچ نکلا ۱۱
 آپس میں پھر مل پنے بہت خوشی خوش ہو
 میں دکھ دہان ناں کیلنوں جیتوں ڈور نکل
 کیتا بزہرہ نے کتے وچ آلام
 شفقت کر کے کیتیاں اُپر محل عوام
 بیٹا پیدا ہو یا زیب حسن جسمال
 زیب جہڑے پشایمیں دیکھ سچول رنگ
 سبب ذوق وچ چہ جیوں خوش ملامت و بنا
 رہے نفاہہ کر وہاں جاں آشفقت ہو
 خون سعادت و کدی زیب کھلی گلزار

عیدالطلب کے گیا جم دسے نوں مجب چا
 تو شاہ بزم سے جہاں اور نقش نگار
 چائیا بزم سے اپنی وچ کنگار
 خال زرد رنگ تے بس دوسے شاد
 خال اس دسے وچا پڑواں روشن تھوڑا
 دیکھے غفلت سعید نوں بروم توکشی کرے
 تھکنے دسے آدمی حاضر تھیاں تمام
 ایہ لڑکا چہ خلق دسے بوگ سعادت مند
 ثانی قوت ایسا بوگ نہ وچہ جہاں
 روئے زمین دسے بادشاہ اسوں پرین غلط
 وچہ گھران کفار دسے ایہ پاپے گاسرگ
 خادم جو سن ایس دسے نہ اور وچہ جگ
 پوسے زمین وچ ایس دی چاہے طرف کما
 زمین تھوڑا پاک داروشن کر کسی پھیر
 کی بھڑہ ویاں تو بیاں خواجہ کرے بیان
 چیل شتر بھردین تھار قیں توت لدا !
 نالے کے زبان قیں ایہ میرا فرزند
 فارغ ہو کے بیہودن خواجہ کرے نگاہ
 سے لڑکا وچ گود دسے و سا نشانہ بڑا
 لڑکاں کیا اوسدا اتیہ زمری نام
 سد خواجہ کس پھیدا گوی تیسری کی
 وچ لہان دسے بیباکشن محاسب ایہ گل
 لوکھان بزم تے عرض گداری مسام

اسکے زرد چہرے دھریا توت سہ با
 گل دا گھون گھوڑو دسے کھلیا وچہ ببار
 دیکھ صفائی حسن دی محمد کے سو پار
 تیز عیدالطلب لکھ مبارک باد !
 ایہ نشانی تھپ ہے وچہ اولاد خلیل
 بزم بزم زبان قیں مسند نام دھر
 بزم بزم پکار دا مجلس وچہ کام
 ہوسی عالی علاج پاوے تدر بلستند
 دیو پریاں تے آدمی منن گے قسان
 ہوسی صاحب گھلا سرتے بھٹھتے تانی
 جگ وچہ ثانی ایسا مود کوئی بوگ
 دشمن مارے ہاوس میں ولی نوی دگ
 غلبہ کسی گزدا پسے بلا وچہ دھا
 غالب حمزہ ہوسیا کافر پوسن زیر
 ہند دسے آپتے حاضرین منن کے حیران
 حمزہ دی ایہ پرورش کارن کرے عطا
 بیٹا میرا دھرم دا حمزہ تدر بلستند
 مرد و شاہک کھڑا ہے آہ اندر راہ
 پھٹیا بزم بزم ایہ سہ کون کھٹھا
 وچہ گھر عیدالطلب دیبا پیک مدام
 کیس میرا غفلت سے دایم ہو بیاسی
 بتو دو توں تظہیر نوں کیتے اس مسئل
 عاجز دسے فرزند نوں کہوں توں کہوں سلام

<p>ہوگے چراغ محمدی لشکر وچ عینہ زہ ہدم بھوہ مشیر و اہوسی ہر میدان ا پکڑ حصار کفار دسے کرسی مارفتہ بہرہ جہاد سے خط لے جنگ چاہوے گا ہوسی پیک رسول و اگر کسی فضل خدا را تین ستیاں دشمنان پکڑے جس سے عقل اتے وچ مصلحت بھی ہوسی ہر شہید و حرا بزرگہر نے عہد امتیہ نام اس لڑکے دی پرورش جا اس جین کڑوں ولے اندر آکھدا ہو ہوشگر گزارا یہ عجب فرزند ہے زہ سے آیا نال خواجہ بزرگہر سی رہیا وچ مقام رہندا بہند لاک تھاں کہ ی ز رہندا دور بھائی میرا و حرم دا آنا ہوشیا توں غوث نہ کافی کہ حراں رہندے وچ کارام عمر امتیہ و دوسرا حسدہ قدر کبند</p>	<p>کیا شیں نہ جانندے ایہ آہا کی چہیند ہوسن اس وچ غریباں کی کجہ کراں بیان اسدے ہنوں دوسن دوسے زہیند شاہ بڑے تھیندے ملک دسے اندر پارے گا اندر سفر چلیندیاں پلے مشعل ہوا بادشاہاں دیاں داڑھیاں پچھڑ پچھڑ کن ہوسی وڈا سزا ایہ طسرا عیت ر کہ صفناں وچ میکیاں عہد تمام کلام شہر زہوں جھسہ دیونا امتیہ زہری نوں امتیہ زہری لے گیا دولت باجھ شہار میوں اپنی مکر سد ورم نہ گیا مال پھر نہ صحت لہجا و ناظر نے گھراں تمام جہا مطلب ایسدے رہندا پاس ضرور کیا بزرگہر نے جہا مطلب نوں ! غرضی کرن تے شادیاں وچ کرات تمام دن دن ہوندے پرورش ایہ و دوس فرزند</p>
--	--

وفات پاتا قبا و شہر یار کا اور تخت نشین ہونا نوشیرواں کا اور
 واپس آنا خواجہ بزرگہر کا مدائن میں ۴

<p>کے اندر رہندیاں دست گزار گئی گراشاہ قبا و جین میں ہریا ہی ہر طرف سے اس دسے مقصد کیتا نہ دھیان</p>	<p>آہی بزرگہر دسے دل وچ سوچ پئی شاہ گھلیا کس کار نوں میں کیتا کجہ ہر میں آکے وچ عربیاں کتے بہت عیان</p>
--	---

میرے توں ہوئی آفرینے اعلیٰ بار
تہوں گیا عاقلوں کے نظر چمک روان

آیا ہر جہر دے اس نکروں دل بھار
اسدے پیر سیاوش سخن بھیا ابر بیان

مصنفوں خط سیاوش فرزند بزرگمہر

ہوئی حمد خدا نے توں پیر درو و خلیل
تیرا پیر سیاوش تیں در عرض گزار
بعد تہا سے گیا ندے کچھ دن گئے و نا
جی آکا نوشیروان کہ داحکم روان !
اندر ساری سلطنت جنگ ہے منتشر
بالا پر زمین دے کرتا و دچسند !
جیس دن وی وچ ملک دے ابر بلدی
خلقت تائیں لٹ کے جمع کرایا مال
ایصیت کر گیا جامدی وار قب ساوا
گیا ہوا بہت عرب نوں میرا خاص وزیر
جاں مڑا دے عرب تیں کر گیا استقبال
بوسے تیرا تیرا خواہ خلقت داحکم گزار
رہی وچہ جہاند سے تائیں تیرا راج
وچہ امن دے رہے لاکھ تیرا آباد !
جے اس میرے کہے توں نکلے رکھیں گایا
اس میرے سنے کتوب توں حضرت جڈوں چھو
جے تہوں دیر لگا و سو خلق بوسے ویران
جہاں ابر ہر جہر نے پڑھیا حال بیسان

جس نوں دوست اپنا کیت تارت علیل
بند سلام آداب و کمال کرے انبھار
دینا خانی چھوڑ کے گیا قب اسد
بجگ اس وزیر ہے جس تین تک پہنچا
کہ داکم تعدیاں ناں کہ ورجستار
وہہ کیتے موصول تے رہے پیاری بند
ویس دیت چھوڑ کے کہدے چلی گئی
لات چنے دچ ملک دے حکم کرے ہر حال
اسے فرزند نوشیروان رکھ نصیحت یاد
بارن تیرے دشمنان تائیں کرتا میر
تھا توں میر وچہ جانوں اس توں ہر حال
حکم نہیں توں اسدا ہونسد نامبر وار
اس دی برکت بادشاہ تیرا حکم بن خلک
پانویں توں نوشیروان ولدی گل مراد
رہے ریاست توں ان خلق ہوشے بر باد
شہر دامن آوٹد عسوں نرت چھو
آن کھوں پتہ سو میران تے پریشان
رضعت کر کے کھڑوں ہوشیا جلد روان

منزل منزل آیا شہر مدائن و
 بجنگ نون نوشیروان نگر ت کر کے قویان
 بجنگ کندا کون ہے بزرگہر کنگال
 فرہادے نوشیروان اسے بجنگ بدست
 جانی بزرگہر نون بیری حاجب
 ایہ بزرگہر ہے گویا میسا باپ
 ہر کسٹہ نہ چپ ہو بجنگ رہا سہام
 تال چمیل شہی دسے جاں آئے و پیراہ
 پیہ پیادہ ہو چکے آیا سر کھجکا !
 دو نویں ہوئے بگیر شہ محبت نال
 کز عزت ہوندے پیر تہام سوار
 ڈٹتے رہے جانہاں کر دے شور مہر
 کراؤ اسے تہر دے لڑن جہت اور دو
 اندر کن نوشیروان بجنگ کے مہرام
 کیوں لڑ دے ایہ جانہر کن کو ہی و محوم
 برتجیب بادشاہ او نویں کر کے سوال :
 جانہراں دی یویں دیوان رازا گھڑ :
 اک چاہے جو دہر نہت کر کے معلول
 ہے چو دان گن اساتوں شہر دیویں ویران
 چودہ منگ نہ کھلے شہر کے دیوان
 ایہ گن کن نوشیروان کندا ہر محسوم
 اس دسے غلام آدیوں دیس اجاڑ پیہا
 بجنگ دشمن ملک و اعلقت و اید خواہ

نیر کنی نوشیروان محاسب ہو تہا آ
 ہو یا استقبال نون میر سے مال روان
 ان کن نہیں غلام داشت ہاں استقبال
 کہتی میر سے باپ نے ایہ وصیت سخت
 اسما استقبال کنی کیوں ناں کران ادا
 میں کس دی تعظیم نون کران چڑھائی آپ
 استقبال نوشیروان کھڑا فرج تمام
 کہتی بزرگہر نے طہ نے شاہ نگاہ
 بھی ٹریا نوشیروان دیکھ پیسا دو پا
 دوان شاہ تباہ دے رتے آسودہ صل
 چلے طرف حاتمے اندر زیب ہزار !
 جانہراں وچر دیکھیا جھگڑا جنگ فتور
 ہر و سپاہی دیکھدے حالت نہاں کھلو
 پچھ بزرگہر نون اس دہا حال تہام
 جانہراں دیان بویان اس نون بین معلوم
 کہیا بزرگہر نے کن اسے منسے نال
 اتر کن ایہ جانہر داسا بنہاں آھاڑ
 دو جا کندا ناں کران مہر بھرے بن نول
 ناں ایہ نہت ہر دسی تہاں وچر آسان
 جاں ملک ہے نوشیروان حاکم وچر چہان
 ہے بجنگ برکت تہاں نون سبھی معلوم
 بھی شہابی لڑیں ایہ گھیاڑ پیہا
 کثرت نال آدیوں شرط دھرے گراہ

<p>جنگ دی تیر تیر میں دل لاش بیٹے دلوں بھانوں نشان میں تیر امتحان بچنے بڑ بھروسے بہت ہنسہ مکان ! ہر ہر حرف و لاشماں کا صد کرے اور ان حکم چلاوے سے حق تھے ہر ہر حکم روا تھوڑا کیتا جبار تھے پائیا مسخ آ نام ✓ ہر ہر جفا جمان تھیں جان دار یہا صلوات باز پڑی اک تاشس تھے رطل چک پسران دھوئی شاہ نوشیرواں دی چہر گئی چو غیر ناں اس سے چہر چک دے کر کیکے ہیں ✓ چہر سب مگر گایا اس سے عدل صواب ✓ نال دیکھتے عدل دے ہر یا طاع مند چہرڑ احوال نوشیرواں رہن روا اک را</p>	<p>بھلا ہر یا توں عرب تھیں مڑوں وقت بھلے جیوں چاہیں آئن آپ کر مٹکوں داستان چہر ہار جاسے آئن است مسلمان خواہ بڑ بھروسے دھر قانون آسان ! اک رستہ راصل تھیں مت کو کرے خطا جہاز حسد راج آتیرا تھے حصول تمام ہر ہر بگڑ فریبا حک اندہ انصاف پہر ہر ہر تھے در تے دوست گگ ہرن آبادی و چرک دے روز بروز و دھیر عاق بانئی سر کشان آئن فراتے سین اس رو تھیں نوشیرواں عادل یہا خطاب پرکت بڑ بھروسے پائیا نام ہنسہ تھوڑا ہر عبادی اسے دل گل سستا</p>
<p>داستان باہر رکھنے عمر ہمیر زمیری و امیر المومنین مسندہ رضی اللہ تعالیٰ عنہما و بیان باقی اوصاف</p>	
<p>ہوئے دوست سال سے اندہ ناز پسران اک دوتے تھیں گھسری چہر ہر اسے ناں جہا لوک اکٹھے انساں لوں اک جان نظر پسنے اک انسان و چہر پھان آا صاحب تان کشتی کرے ہمیر تھیں ہر جہاں پوسے نال ہنسہ آواز دے کھے جہاں کھلا</p>	<p>فراموش دوسرا مسندہ بڑ گوارا !! چہر دے سوز سے کھیلے سے رستہ لیکے جا باہر کئے شہد تھیں اک دن سیر گئے نوشا و چہر میدان کے کشتی کن جہاں جہاں پوسے جہاں لوں پڑ مروڑ لوسے اسد سے نال متاں نساں کر سکے کو !</p>

لاں
کے
۶

کون کون دھرب دسے ہمیں نال کھنڈے
 ہر چیز ان تھن دسے ہر تھیں کون تھے
 عمر کے سن عزیزا سن دا ہیں یا ناں
 عمر کے فرود ہے مراد مصلحت
 مزہ کنڈا کی کران جو چاہیں منہ ما
 سن مزہ نے دوڑ کے کشیوں چڑیا چا
 دھرتی آتے رہ گئی اس دی وقت پئی
 ہر پختے اس گل دی پئی پکار میاں
 عبدالمطلب پاس ایامت گئی منہ یاد
 سن کے عبدالمطلب سزا لول سدا
 مزہ عرض نہا را جے کھی پھدا ہیں
 عبدالمطلب انکہ دا عہد امتیہ توں
 پاجگانہ بران فون کن مروا کیوں
 عبدالمطلب گل سن ہر نیا بہت خفا
 عبدالمطلب چوکر اعر امتیہ توں
 عمر کے لے ویکھ لے عنہ من اسانوں کی
 ایہ گل کہ کہ ٹرپیا عوامیتہ یار
 دیت دیوے فون دا عبدالمطلب تار
 ڈھا عبدالمطلب سزا دا اعمال
 مروڑنگو بالطف تھیں سزا امتیہ توں
 آہے دو فون کیلے سے رہن اکٹھے پیر
 عمر کے سن عزیزا سنیاں ہے یا ناں
 مزہ نے فرمایا تھوں خسر نہ تھول

کھنڈے سوا نہ رنگ دسے ہر جیاں اُسے
 شیر کر کے ایہ جملہ آخر دم تھے
 مزہ پچھدا اوسنوں کی کہ مجال میاں
 کہے دھیرے جینڈے کون دھپہ جہان
 عمر کے چڑگیوں مار زمین پر چہ
 سروں اتناں پھر کے مارے دھرتی
 تن دی ہتھی پھسل ساری وقت گئی
 مزہ نے چا مارا دھپہ مسیدان جوان
 والی اوس جوان دسے ہر آئے تاشا
 کیا ایہ کیوں سنیا کیتہ تھہر جفا
 عہد ہر میاں نکھیا سو کہ کیتا میں
 کیوں ایہ ظلم کھایا کسے اسے ظالم توں
 میرے جیہا کون ہے اس منہ بیا کیوں
 مزہ تھیں کروا سیں توں نت ہر جفا
 چھوڑ میرے فرزند دا ساتھ ایہا توں
 بہت تیرے دسے ساتھ دی مزہ جلوت کی
 پکھوں سنہ دووٹھا کھنڈا زار و نارا
 کن کاراں ایہاں کتے نہ پئی سار
 عمر گیا ایہ دووٹھا اندر سال حال
 کیا پھیردے کہے دا کہہ کرانوں توں
 بہت خانے دل اکن دووٹھی گئے پیر
 اس کٹھے دھ کی ہے تے کیسا تھان
 عمر کے سن اسان تھیں اسے مزہ تھول

ہمیں کیوں مروتاں اس کو شے دے ڈیر
 لکھنے سے پوچھ سے انہاں بڑیاں نون
 ریل دکھانوں دیکھ لے آئیے نقش جز سے
 کتنی غصہ پھاریاں خونوں کتب گئے
 عمر کے توڑ سنیاں ہاں کہہ دو میرا
 دل اک تامل پڑ کے مسندہ عم نبی
 جان پھاری ہر گئے دارو دار غصہ
 بت خانے سے اک عورت دنی اک لگا
 عجز بھی گھراپنے واسطی ہر شب آ
 جان تاناں بت خانیوں پھانیا ڈھا پوشش
 سنیا عجزہ گیا بت خانے نون اگر
 عبدالمطلب پاس ہی حال ہو نیا اظہار
 عجزہ تاملی باپ نے کہیبت غصے ہر
 جان ستاویں اساندی پافوسنت نفاہ
 ہر نیا لگے باپ سے عجزہ جس گراہ
 عبدالمطلب اکھدا مسرا میت نون
 پارتہ آویں خالماں ظلم کماون ختیس
 نون میرے فز نہ نون کر چھٹیا گراہ
 مسرا میر اکھدا عبدالمطلب نون ؟
 دس لکھ کیوں تباں نون ختیس پکار وبت
 مذہب پاک خلیل دا ختیس وسارو کیوں
 رنگ مرزاں تباں ختیس جو دل کر شے شاہ
 مسندہ کوں بست اندا نام گمانیا ہیں

ایسے گھڑیاں سنیاں سونے تھیں لے شیر
 میں ہاں کچھ قتل نہاں سوراںیاں نون
 بت خانے دے آئیے عجزہ مسندہ سے
 حضرت علم رسول دے سپیری ان پٹے
 اک اک تامل پڑ کے چا دھرتی تے مار
 دار سے پھر زمین دے روز گئے شقی
 سونے دے بت عجزہ لے پتے ویر پا
 کھرتاں نون دور کے لے گھرو ڈیا جا
 بت خانے تھیں اور حروں اک پھکانی دا
 نقل نس دچ شہر سے ہر پاشی فرمش
 رہے بھانڈ بھدی گئی جو نیرے لگ
 عجزہ سے عجزہ لیا گیا پیری مار
 نون اور کر دوں عجزہ پو کجہ کر سے نہ کا
 اندر تیرے بھگڑیاں گھر ہر کسی بر باد
 اور میں ہی فرماؤند اسرا میت پار
 چید کہوں کھڑا کرانہ انت تعصبت نون
 دل دچ عجزہ نہ رکھ دوں بھگڑتے پون تھیں
 نون جہاں کہہ داتوں اسے ظلم نہ راہ
 خیر نہیں میں تبا ہاں یا ہیں عسالم نون
 شرک کما گھن تبا ہاں طے عقوت جب
 بیاناں نون مات دن پٹے پکارو کیوں
 اچھ مرزاں جادوی آسندہ ہر بر باد
 ستاویں خلیل دا مرڑ بھگڈا میں

سرنے سے بہت کافروں میں چھڑے سے بیکار
 آیا حتیٰ بہت مرنوں آئے ہی کس کام !
 جیالطہ حال میں جو رہا خانہ کوشش :
 از غریب مسند و مردار ہند وقت و جا
 آمدن دونوں شہر تھیں آئے ! ہر وار
 مرد چلے کہ مردوں میں کھڑے کیوں لاک
 ظاہر نام جوان واکسب ایہ میدان
 میں کس ویسے ہر سیاہ کشتی و اسماں !
 تہوں ظاہر بار یاغیرہ و چڑھیدان
 کتے مرد و لیرول وار وار گئے !!!
 اس سے پھر سلٹنے کوئی گیا ویسہ
 کرے پکاراں آپیاں ظاہر ظاہر مجال
 کتے کتے پہلوں تے اس دے فرزند
 عزم دے دے کوشش دے ایہ اپنی پکار
 عسکر کے جا کھڑا توں اندر میدان
 مسرور چلے کی کران ایہی آکھ سستا !
 زندہ چھوڑد آواں مت چکر کے غرور
 عزم و چڑھیدان دے کھوڑا مقابل جا
 ظاہر کھستا لاکھیا ہیں کس دانسہ زند
 میرے شان مقابلے جا فوجی جان گوا !
 مسرور کھستا ظاہر اند کر جو دو صا
 ظاہر کے اٹھا نہا میں سو من داسنگ
 تینوں چک سے ہاونائیں کیشک ہے دشوار

میں کھڑوں چاہے گیا درت لاون دن جاہ
 درت لاون میں کھائی کے پانوں خوشی تمام
 کوشا عرصیت دونوں کامل اندر پوشش
 اسے دھرتا شیشیاں رہند سے حال صفا
 اک اکھاڑا دیکھیا نفقت باجہ شمار
 کہ ہنڈا گیا ہے اس تھا فوجی کی حرکت
 حیدر سے اتنی اندر واناں کو دوسرہ جہان
 کروڑ یارت مردوی جو ہے صاحب شان
 مردہ کشتی واسطے آوے کوئی جوان
 ظاہر غالب شیر تھیں ہر جا چار گئے
 ظاہر و چڑھیدان سے پوشش کرے پتھر
 سام زسیاں کیا ہے کتے ہے اتنی لالی
 دیکھیں میری مردوی کس میں اسٹند
 کتے کتے فوجی کون ہے حال کرو ہنڈا
 تینوں کشتی واسطے کر داسلب جوان
 عسکر کے چڑھانا جو دے جب فنا
 کیا کیوں چھوڑد آواں ایہی لکان غرور
 لاکھ مارند ظاہر ظاہر ہنڈا دھک
 صورت تیری تازہ میں چھوڑد اٹکی چند
 آوازک تہیں تیراں ہون کتے سردار
 پیر و حراں زمین تے نہ دون چک و کھا
 میری دیکھ ہادری اڈن دھانڈے رنگ
 پیر پیر چاک آپ توں ہے ہے کج بکار

ظاہر کہند امیرین کا اسان نہ چاہے ہر
 ظاہر چاہوں وہ اسٹے لاد سے زور تمام
 عدوں باہر زور کر ہر بہا سے عالی
 مسزہ حمل نہ تیار بنا آگت مکان
 جیانی دھپ آگھا دیو ہیں یا انسان
 آقت دسے درجہ سخت ہیں جیکر کت جنگ
 گئے تھیں پھرتے گیا مسزہ ظاہر توں
 کون کون اس دیوں رہیا **مصلحت** عدوان
 جان بچاری رو دندی گئی مسافر ہو
 مسزہ عرب امیر توں آٹھا تا سب جنگ
 ایہ وجہ سارے شہر سے ہر یا مال عیان
 سی مسزہ دسے لودہ انفق اندر نہ گور
 جتول جادے مرد کو مول دسکا روک
 حمزہ مرمیاریوں ہو دسے مسلم حشرال

حمزہ سے کیا ظاہر توں کر پہلے زور
 دھروا پڑیں تھے مسزہ آگت مقام
 پہنچا پکڑا امیر دی وہاں جہت ان نال
 انگلیاں نہیں ظاہر سے ہر یا خون روان
 ہر وہاں امیر ول ظاہر سے کر لے عیان
 کی صورت و لگت فرشتیاں انک ہیں گنگ
 سے ہیں میرے پرفوں سے نہیں چکتوں
 پھر جسے سنے لایا پڑ سنت مکان
 لوقہ دھی وجہ زمین دسے بڑی رہی نہ کو
 شور پیدا وجہ حاضران خلق رہی ہو گنگ
 سنن سخن شب امیر دی شہرہ بیابان
 نس دی نہیں وجہ شہر دسے نام ہونیا شہر
 کر دے نون امیٹلہ مدنی نہیں سبک
 کہ دفع کھل اداب واجب غلام رسول

جانا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ باغ کی سیر کو اور بڑے اکھاٹنا

کھجور کے درخت کو اور سو پنا عبد المطلب کا مسزہ کو جمعہ
 عمر امیتہ کے علم ادب پڑھنے کے لیے اور پڑھنا حمزہ کا اور نہ پڑھنا عمر امیتہ کا
 اور حاصل کرنا حمزہ کا تنگ مہتر اسحاق علیہ السلام کو

دست بیری لگ عزایا پانوں فرحت اس
 ہر کھیلین جانو دوں کدی نہ رہندی غیر

عبد المطلب آگھا حمزہ توں نہ پاس
 ایوں آگے شہر دسے اندر کریں نہ سیر

ہے تے لڑا ہن کھیلدی دل تیرے وچ ہر
 جوشہرہ باپ نے حمزہ سے من لیا
 حمزہ ہر شہر نہیں اکدن گئے بروں
 آہن اندر بانہ سے بہت بہت کھجور !
 حرامیت دارد اہیٹ کھرا ہر چھال
 جہوں کجرواں سنگد حمزہ پاک جناب
 توں بھی چھال لگا تیکے گھٹ توڑ لیا
 حمزہ کنڈا میں نہیں سکدا چھال لگا
 حرامیت آکھدا پرہ کجور حرام !
 پایا تھو کجور دے حمزہ نے ہتہ سخت
 اوروں پاک باغ دھانسد ہر لیا آ
 ہتوں تیرے پت سے شہر سبھی اٹنگ
 کارن پاد کجورہ سے نسل گوانیا ڈھس
 عبدالمطلب اکس نوں گھر گھتے دلشاد
 حمزہ دوسرا کجور سپہ پا تالی
 بیے ادنی وچ آگئے ایہ دونوں منہ زہ
 جہل نھاو مزاج تھیں بوسے دونوں
 حمزہ عمریار نوں سبتی دستے استاد
 مسد زہوں بولیا رہیا ہر خوش
 توں ہی نہوں بول کھاسے لڑکے روٹلا
 لڑکے میں سبتی نوں تالی بولان اسے پار
 سبتی میرے نوں یاد کرتوں پھلے استاد
 سبتی میرا استاد ہی آپسے یاد کرو !!

ماہکیں وچ بانہ سے جتھے مردہ کو
 کھیاں اندر شہر دے پھیر نہ کدی گھیا
 جھکھڑے اک بانہ سے اندر حمزہ نوں
 خوب کجرواں پکیاں نظر سی آون دور
 عورت توڑیاد نہا کھاندا ہر خوش حال
 عسلا میرا لڑا اکوں صاف جراب
 تان میں میرا مگتا میں کہسدا میں کیا
 تیرے مہیاں تیزیاں میں وچ تائیں کا
 جھڑن کجورواں کھاروں تھوں میں نہ کا
 پت جڑاں تھیں لے گیا ثابت کٹھن دست
 اک گلی رو آئی عبدالمطلب دا !
 گھر تیرے وچ چھیاں آنت غالب جنگ
 اس نوں عبدالمطلب بہر وچ گھر گیا
 حمزہ تائیں لے گیا کجور اسکے استاد
 پاس مہم سوچ دا دو ہا تھوں ہی اعمال
 عمر پڑھا دو ہا تھوں ہوں دانشد
 دو ہا مار پڑھا سو کر تا کہید جسدوں
 حمزہ اکھیں تیریاں سبتی کریندا یاد
 حق نے وچ جوشد سے پھیر کیا پو گوش
 حمزہ دا اکوں سبتی نوں تھی کر سنے پار
 مہاں لگ تیرے سبتی نوں کہیں نہ توں اوہ مار
 پکھوں سنے دل چاہیا میں ہی کر سناں یاد
 میں انجان تھان نوں کہوں ناشاد کرو

یاد کر کے وہ اس نون اہے نہیں نون یاد
 حمزہ وہ نون میان بھی میں ایسے ناہیں
 حمزہ میرے نانا بھائیوں بول پاسے
 پڑھیں ہر نیاں لگیاں پور پڑھاوے کون
 ایشیاں بھان وایاں نون بھلاوے کون
 جہاں جانا کتا ستارہ ہے ایہ بے آداب
 عمر دے وچر فیتوں تپ تپ ہو نیا لال
 بیوں مارن والیا پانویں است و بال
 آہے سی ستارے جستی فریں لئی
 نظر بچا دو گھڑی نون گیا پستنا ہو
 ماہ اند با ناز دے حلوانی دے ہرٹ
 یا شیرینی نون کرے حلوانی دیہہ
 کیا میرے باپ دی بچی ہے بیک
 حلوانی جی جان کے جی لئی شہید
 مڑ شیرینی کھاو نانا کتب وڑ یا آ
 مسزہ چکھے غروں کی کہ کھانا میں
 حمزہ دے ہند و نانا شیرینی کہ چس
 ہر کہ گھر با پڑھنے کون کھانا ہو
 منس گیا کھانوں شیرینی مقبول
 لید گھڑی استار نون جانا کتب پینا
 خاتون جینی شہدا غول نہ سب دی سیا
 جتی میری مکتوں کیہ ہرٹا لے گیا
 حمزہ تھے وچر دے دے حالت بچتی کل

کر کے یو دکھا دیو اسے میرے استاد
 ایہ نون ہے جی پانہا جو دے سو ہو
 میں بولاں جہاں بچکے لال بول لوسے
 جی بکھن جھین نال ہے دو نون کھاوے کون
 پکلاوے شاکر دے پیر پڑھاوے کون
 دو نون چھتیاں ماریاں پانیا مسر نقاب
 مومنوں اسے نہ بولیا چپ رہیا ہر حال
 دل وچر کھنا کی کاں ہند لاسے نال
 عمر میرا طرار دی اس سے نظر پنی
 مار بھتی وچر نون دے گیا چھپتا ہو
 سٹ بھتی فرادنا نقد لوں کی دشت
 حلوانی تھے چھتیا کس دی بستی ایہ
 نون میں چر چکار ہاں میلی نکر نہ کس
 ویہ شیرینی ٹور یا کرے شاد رشید
 حضرت محمد رسول دے بند مغانی جا
 ہر کہ لے وچر لے جو کہ کھانا میں
 مسزہ چکھے کھروں ایہ لے آہن ہا
 ایہ سب گھر وال ہے نون میں نہ نون ہر
 بد لاپنا لے گیا پھر مسزہ د مڑ نون
 غرامیتہ تہاں نون ہلہی ڈور گیا
 جیوانی وچر آکھنا چل وچر بر پان کی
 یارو با جھون عمر دے ناہیں ہر پینا
 یارو مولی کر گیا دو نون چھتیاں مال !

لڑکے کے کندے میں ہی اسکا یہ لہو
 جاڑا کے چربٹ دسے تجنی لہو سے لہو
 دسے قیمت استاد نے تجنی لئی مٹکا
 آپے ہرہ سبتی توں چنگا یاد کرے ۱۱
 دن روپے جاہر توں حضرت کے امیر
 کر کے کچھ عہدی میسنوں خواہ نہیں
 بے خواہش ہے تمہوں پر چہ عالم ہو
 سن کڑھ چھٹھ توں تہبہ پڑھن گیا
 کڑھ عالم جو پنا جو چھی تے صرف
 اک دن ٹرا میسہ توں کنڈا کر مسہ
 لوکان کوں غریباں شہیاں ہیں باناں
 پل کمان خریدے کہ روز بٹس دی چارہ
 بانوں پڑا امیر توں قریا مسہ میستار
 کہو اغلب کمان دی مسہ مالیشان
 کچھ کمان امیر نے جیوں لغائی سہی
 کئی کماناں اوس نے کڑھ دکھائیاں ہی
 کرے خیال کمان گرایہ جے صاحب زور
 کھے نمی اسحاق دی ہے اک ٹوب کمان
 حکم کہ کڑھ دیوساں ہڈر دکرساں کا
 دتی کڑھ کمان گرویکھے کچھ امیسہ
 تیرا خاندا استاد ہی اک سکتے وچہ پیر
 ورد ہوئی استاد توں اک دن پرتیا نفاہ
 وچہ تھیں پھاڑو سے روندا گیا امیسہ

شیرینی بھی کھا دنا ڈھا مسہ ضرور
 مٹائی نے دسیا مال مٹرا سب
 نفع نہ اوس شاکر تھیں دیا مٹاں پچپا
 خدمت وچہ استاد دے ہڈر دکھائی اس
 چل ککتب توں چھٹے ہور نہیں تو پیر
 میرا مال مائیاں دل دا راہ نہیں
 ان چھیاں توں شہر تھیں کڑھ نہ کک
 کامل تمام امیسہ وا جہدے علم لیا
 عرا تیرے چہرے اک نہ چھیا مسہ
 خیر نہ تھیں کی کیا تیں حق بزرگ مسہ
 سکھیں ہنر پیکارہ فرصت پائیاں
 تیر اندازی سکھ لے آگ تیرے کار
 وچہ دوکان کمان گرسے آتیا ہوشیار
 دندے کڑھ کمان گرسدہ اک کمان
 اوہ پسند امیر دے ٹولی نہ آئی سہی
 لائق شہ امیر دے ٹولے آتیاں سہی
 باجو کمان اسحاق دے لائق ٹولے ہور
 میری اوہ میراث ہے جو داد دے دی جوں
 کڑھ دھنی ہونیکے حکم کرے لے آ
 پئی پسند امیر توں مال گیا سے تیر
 تیر اندازی سکھ اس تھیں عفت لگیہ
 ٹرا کس دے جہر تھیں روندا کر آہ
 لیا وچہ پھاڑو سے مسہ توں اک پیر

پکڑا دیا اور نانا صاحب سے فون سو بار
 حمزہ دیکھے کون ہیں کہ حضرت ارشد
 ہنس سکھادی واسطے میں دل آیا ہوں
 حمزہ کامل ہو گیا سب ہنساں وہ خوب
 عمر سے فون سکھلا کے نائب ہوا پیر
 عزت پتہ پار فون اک دن کے امیر
 چھوٹے نساں سے کہنا اک مسند
 چا اڈا رو ہاڑتیں دو تن قدم آگیر
 کہ سواری مٹھایا اس سے زہی کس
 دتا پیر رکاب سے ہا حمزہ اک چا
 کتا عمر حیا فون ہو حمزہ دگلسہ
 عمر کے لے جا سانا کہ عمر سے وہ چہ جان
 ٹر پلاسٹے مصروفی پیدل دنگ ہوا
 کتے گھوڑے قیمتی آجے آسند سے پاس
 سہی سوداگر گمانا جیسا آپ معام
 گھوڑے سے دل دیکھ کہ ہر پیا ہونگ
 ایہ گھوڑا کھسکا جیکے چاہو شہسہ وڑاں
 بن درویش پکار یا جانا منسہ تو فریق
 سے پچڑے درویش سے بہہ ہا میر بتالی
 سوداگر سے تالی دل گمانا رہا معام
 سوداگر سے عرفی کیا ہو درویش
 ایہ گلشن کے رو پیا عمر امتیہ زار
 دل میر سے سے دورہ ایک نہ جیتیں تالی

سے منہ چم پیار قیس کہلے وہ کہند
 فرمایا کس گھوڑا ان تیسرا استاد
 فن کہتے پیکار سے دستے حمزہ فون
 تیر سے تیز گار سے فن رکھتے مرغوب
 کہ کتے وہ آنا مسزہ عالمیہ
 کہ کچھ میر سے واسطے گھوڑے دی تیر
 گھوڑا ہے بل کماں شوخی وہ پند
 شیروں نیلا بہادری تو ت وہ دحیر
 حمزہ زہن کسا دغا اس گھوڑے سے آ
 شت کمر چہ زمین سے ہوا اسپ ننا
 گھوڑے دی ہیں واسطے جیوں کیوں کہ تیر
 گھوڑا دیاں یہاں کتے تیز عالی شان
 ماہ وہ ڈٹا کارواں منتقا ہے اک چا
 درجن سار سے گھوڑوں اسپ ڈٹھا اک اس
 اوہ گھوڑا اس پاس ہی بدھا اک معام
 دل وہ کہ کتا ایس سے لانا داؤ فرنگ
 لافن شہی امیر وی اسپ دوڑا کھڑاں
 سوداگر نے آکھیا جو کے بست شفیق
 عمر سے بہتہ دھو جیکے تالی اس شہہ و شمال
 اوکس گھوڑے دیکھ داوڑو سب تمام
 کھانڈی ناسے رانوں کیوں پچڑے درویش
 پایا دل سے زعم سے ہا نہیں تلوار
 میں مر جاواں تلون کے متاں سرتالی

س کے دل کو ان سے نہ پہنچا دو چند
 کی تیرے دل گر باغ ہر اکھ بیسان
 زور کیا ترے سُن لے زور و جھاپ
 اس گھڑے سے شان سے اسکا سپ ہزار
 میں بھی اپر گھوڑیاں ہوندا کسی اسوار
 سر سے تھیں گیا ادو دولت ہوئی دُور
 بے اج ہوندا چو ندا باپ میرا سوار
 دل چڑھنے نوں چا ہوندا پراج نہیں نصیب
 لات و نئے دو اکھیاں کرواں رہن و جھاپ
 ان گل کی کروان سے دوجہ پیا پیار
 اندر ترے روونے کیڈک ہے تاثیر
 چو گھڑے سے تے دیکھ لے دگھڑیاں توں
 پونجہ پتے تھیں اکھیاں ہونیا مسر سوار
 چو گھڑے نوں مار یا جاں اک چاہک چا
 تیکھے رہیا پکا دوا سو اگر دل ریش
 ملنیوں تھنگ ہاڑی ہو کے حال فقیر
 جیکھ ادنی گھڑیوں کر کے مسک کتاب
 کھج لیا کروان نے مگر سے گیا سدا
 مہنے گھڑیاں دیکھ ہونیا دلشاد
 عورت کچھ سدا ملیب دن دا
 مل دھا کہ اسپ دادوک دتا میں تار
 مگر سے کچھ بھان کے توت دکھا باہریں
 گھڑیاں دیکھ کے سہی حمزہ حیران

دور و کندا عمر نوں کھ سینا سند نوں
 بانیاں کچھ مصیبتاں جس تھیں دل بریاں
 چیرے دنگ سو دگر کی کردا میرا باپ
 وچ طویٹے ہوندا سے باہر حساب شمار
 رنچدا آبات دن اندر تازہ پیار
 میں میں کھٹے نگھارا دور چھراں ضرور
 میں بھی ایسے اسپ تے ہندا کدے سوار
 غلطی موحاں انیاں ہونے اج طریق
 وچ تہی چوڑ کے جاں تے ہونیا باپ
 توں سند زندا اکھدا ناں کر گریہ زار
 اکھیدا دل اسندا سُن تیری تفسیر
 من نہیں مڑا آناں میں پر دیش نوں
 اس تھانوں وچ چھوڑ گھوڑا دتس وار
 اسپ کو ادنی چاہیکھے تے کتے چھ آ
 کھروں تھیں چلیوں لے عالم درد ویش
 اس دور ویشی فقرا گون تیرا ہے پیر
 جانہی داری ہاڑی پتے توب ٹواب
 وڑیا پاس امیرو سے مسر امتیہ جا
 عورت کھروں آنا ایہ دیوڑا
 نقد و تاکھ وعدہ کیتا سافون دا
 ہاڑی سے مہیا سر تے رہیا ادوار
 پیر کا بے دیکھا گھڑا سپ زمین
 تہ نوں کھوڑک بھان کے آڈیا کروان

گھوڑا مویا ویک کے رویا زاد و زار !
 حمزہ بچے چڑھیا کی ہے تیسرا حال !
 میں ہاگ اس سپ دا آبا اور گان
 گرتی آو کھیا گھوڑا پیاسا !
 سو درگتیں کھپا حمزہ عالمستان !
 سوہ گرنے آکھیا ترست پھان گان !
 آتے جس دن بدل دا جیسی عمر پاس
 آتے جس دن مرنے جیسی وٹا نیا ساس
 کہ دا باور گان تھیں گھان مسد حیار !
 حمزہ نے فسہ پایا کہ اسے باور گان
 کے سو درگتیاں نہ سی میں اسے یار !
 قیمت دے امیر نے خوش کیتا کہ و ان
 اک دن حمزہ مسد نوں کنڈا وچ حضور
 عمرامیہ وٹیا اک ویسہ چلا گیا !
 اک دیوار بندی گرد گرد چھنیر !
 دروازہ اسن بانڈا چار چرخوں بند
 باغ حجاب و کھیا تریب اتے مرغوب
 خوش آواز جانا و ان پانیا ہونیا شور
 بیوہ دار و دست سی وچ عرقاں صاف
 گل سبناں وچ سہریاں سہریاں ڈانگ
 دل لالہ خوش رنگ دی پھری فراتوں دا
 چیمیلی وچ بھوریوں خوشیوں دھری صدا
 ناز و دی گھناری سٹ خاصاں وچ پھکار

کس نے گھوڑا تھیں مفت گوا شیب مار
 سوہ گردو آکھدا اسن اسے فرخ نال
 تھک سٹا رنگ روغن لے آبا کرتان
 کی جاناں اسن اسٹے کی کچھ دھری جانا
 تینوں اپنے چر دی ہے یا نہیں پھان
 کالے جیسے چرخوں او فوس جانا گان
 جاوے نہ پھانیاں جھانیں ہونے پاس
 وچ پھانیاں او سے مول نہ آئیاسی !
 نالے کرے اشارتاں دا وچ پھانیاں ہار
 کی قیمت اس اسٹے ہی جھوت کریں جان
 دینا کسی لٹیریاں اٹھ ہزار دیند
 گیا دعائیں دیو نہ اراض باور گان !
 عمرامیہ کدھوں گھوڑا لمبہ منسور
 دا وچ وڈے جاوے نہ نظری باغ پیا
 عمرامیہ بانڈے پھر باگرد و مسور
 پھال لگا پی چڑھ گیا اوپر کندہ بند
 تھیں وگنگ سماج دے ہون آواز خوب
 قمری لے طوہیاں تیر مود چسور
 کھولی گھان پھانیاں پھانے دی نافت
 وچ سس دی ڈایاں وگی حسن دی کانگ
 زخم نسیم در کڑی کھیں کنی بسا !!
 زلف آویزاں سنبھان شانہ کرے صبا
 صد برگانہ سے برگ تے رنگ گھٹی جھلکار

بوجھیں روح دکھ ہی تازہ تھے خوش رنگ
 تہ و گھول دسے رکھان تے عشقِ طربانی تھا
 ساقِ سنہر لیکر سے بندہ نسوں آزاد !
 چشم کشادہ گرگسوں مستی خواب رسے
 گل خنداں بجاں دیکھیا خود مست نہ آباد
 باد بہاراں پھلیاں کوسم خوش میب ان
 ششخ بشاخِ درخت بر سواں مال چہرے
 خنداں چہر اندر بھی لہکے ناز کر سے
 جا ڈیا وجہ باغ سے کہنا سیر تمام
 اک عمل حیار نوں اس وجہ نظر سے پیا
 پاس گیا تے دیکھیا خوش جب پر آب
 بڑیاں سب دیکھیاں دل نوں بیا آرام
 آہا بخت بڑو اندر اس عمل !
 سلامت او پر نعمت دے کہتا عدول قرار
 تہ نوں گھوڑا دیو جیسا باجہ کے اسوار !
 تھنوں عمر حیار نے جب لگائی جھال !
 حمزہ سے نوں دسیا ما سارا اعمال !
 حمزہ خوش حال ہو کیے پاس پد سے آ
 س کے حالت باپ نے ایہ فرمائی بند
 ایہ خیال سنا دتاں جو میں وجہ و ماغ
 اس گھڑ سے دیکھتا توں نہیں آسان
 اگلے کتے بادشاہ نھکے زور لگا !!
 اودھ چہ تلو کہ سید سے آجیا ناں حمزہ

کھیل گئی دشمن تے جلدی دنگ پتنگ
 سر دار آلودہ ایمان پر چڑھے دج کاٹھ
 پر فرست شمشاد تھہ دلاق ورق و لشاد !
 سین پھین دوخین دی جاوے جگر دسے
 پنجہ وار چندا نوں کے مبارک ہاد !
 سرسوں شکر پکار یا مال ہندا زبان
 سیب ذوقِ محبوب دی نلی مثال دھرے
 ڈٹھے عمر حیار نے سب رکھ پر سے
 عدول باہر دیکھیا ایہ خوش طرز مقام
 اتوں دیکھین واسطے ہو روان گیا !
 شہدوں شیریں خوبرو شیر دنگ گلاب
 ناں پر وچہ اس باغ سے ہو میا غلام
 عمر ایسے نعمت تے بے حکما نامل !
 سنیاں اک طرف تھیں ہو میا شور پکار
 بارن عمر حیار نوں آن پیا یک ہاد !
 ڈور داہر باغ تھیں دور گئی انی اعمال
 میں دکھلا نوں تہہ نوں خرچہل میری مال
 رخصت نھکے عمر حیار کسپ بیاواں جا
 اوتھے جاویں توں داسے بیسے فرزند
 ہے ہجر اساق و گھوڑا تے اودھ باغ
 اس نے توہاں ماراں گھر اندر حیدری
 پکار رہیا نوشیرہاں کنتی واری آ
 جاتہنا اس سب نوں کریں ہجر میں معلوم

حمزہ عرض گزار دامینوں ٹول نہ رکھ
 حمزہ سے کے عزوں ہر بات تہ ذہن
 چڑھ جانہ سے دیار تے دو فون شہن ظاہر
 فسہ لیا توں نال پل تے گھوڑا دکھلا
 ہاں توں گھوڑا پکڑ کے ہونیں آپ سوار
 دل میرے دچ خوف بنے گھوڑا آن پاسے
 ایہ گل گل میں جاو ندا حمزہ اندر وار !
 حمزہ آپ تخت دے جا کے بیٹھ گیا !
 حمزہ نے اس اسپ کو پکڑنے دو گوش
 عاجز ہوا میرے اگے رہیا کھسوا !
 گھوڑا جان سوار فون ہوسد ماہر وار !
 دیکھ بیٹھ زمین تے تخت ماہر گیر
 عسرتیہ دیکھ کے ہو رہیا حیدران
 جن گھوڑے نے عرتے کورہ کیت ساوار
 گھوڑا پچھے انانہ سے نالو نال پھر سے
 اک جزہ چھ ایس تھاں آیا انان حیدران
 اس جزے دچ پٹے ہن چو نالی ہتیار
 دچ نلاں تار پٹے سے دچ لائے سال
 سن گھوڑے ہتیار ہی تے ایہ مال تمام
 حمزے با جہوں ہور توں تاں ایہ ہر گھوڑا
 ہاں حمزے نے دیکھیا کھسوا ایہ دکور
 عرتے دیوار داک سدا ڈھا صاحب
 حمزہ کتنا حکم ہن نہ ڈھا ہاں دیوار !

جے گھوڑا پر زور ہے میں ہی ہاں کچھ ٹھوک
 آئے گردے ہاندے دو فون مرد جان
 عرتے جن عرتیا توں حبہ اندر وار
 عرتے کے نال جاو ساں میں قسم خدا
 تاں میں اندر ہاندے قدم دھراں اک وار
 بین کیکن نزدیک فون گھیرے مار لے
 عرتیہ رہ گیا آپر اس دیوار !!
 او فون گھوڑا ایہ عروں کر کے گوش پلا
 کھٹے گوش ایہ نے اسپ رہیا گوش
 حمزہ آپر اسپ دے چٹھے دکور ہو
 اندر حکم امیر دے رہیا نال مسد وار !
 گھوڑا مگر سے جاو ندا پھر پھر سے امیر
 لہر دیوانوں ہونیا مسد امیر دیوان
 دو فون اندر ہاندے سیر کن نال یار
 پھرتے پھرتے بانٹھے آئے لک بیسے
 پتھر در پر او مسد اس تے قسم بیان
 ہو رختہ انان ایس دے اندر با جہ شہار
 حمزہ ایٹھے آؤ کسی ایہ سب اس مال
 حمزہ دی سب یک ہے سن گلزار مقام
 جے کھ داہاں لاد سن کچ نہ پاؤن ٹول
 دے عرت عرتیا فون ہو ہر کے مسد وار
 کڑھ اسباب فورا نیاں لہ لہیا تے سب
 ایہ مقام پتھریاں دا ہے اسے یار !

کھول در اوچ کو کھڑی اندر وار گئے
 اک پتھر تے دیکھا کھمب بورا حوال
 حمزہ کندا عمر نون ش اہارت ٹھیک
 عمر تیر ٹریا آڈ مشا وچپ راہ !
 کرواناں دا بچھے فوراً نظر سپا !
 ریا دنیا ہو گیا مال انسان اک جان !
 وچن اپنے توبہ سے سکھ راکھ نکال !
 وارو وچر رلا بیکے بے برہنشی در چا !
 بے برہنشی وچ آگئے کھا ساسے کروان
 پانی تیر میر تے آینا مسر میت ر !
 حمزہ اتل کڈو دا چرتالی ہتھیار !
 اٹھیل پیر جن پاوے بدن میسر
 زورہ جی واڈوئی اس پر پانی کس
 عورہ سے پر ہودی آدمی سہل
 بعد انمانہ سے پن دا بدن کجے ہتھیار
 کڈو شہزاد لیا ہوسے تروت روان
 لے گھوڑا اسحاق دا آینا حمزہ مشیر
 عبدالمطلب عالی کس لے فرزند مال
 جیبا پ امیر نون آگئے وچپ راہ
 بل کو شیشیاں وچ آوندے اندر شہر تمام
 جن تھے سب مالدارے کروا عم رسول
 اک صدقہ اتے کرے تصدق چا
 آئے حمزہ شادمان رہنمادات و سنے

دولت تے ہتھیار بھی دو فون نظر پہنے
 حمزہ ڈھار دیار نون لہا سے سب مال
 جا بھرتی کج لہجہ کے یا میر سے نزدیک
 اوٹھ چریندے کجراں آئے بہت بگلاہ
 آجیشا وچ انمانہ سے من پتیا لیا !
 گناں کروا چنگیاں ونگ رہے کروان !
 کرواناں وچ جڑ کے ویدا جو خوشحال
 کرواناں نون وگنا ڈا نما دوتا ! !
 لے شہر سب انمانہ سے ہویا فر روان
 قدر ضرورت ڈھار دنا اک طرفوں وچ وار
 رشت کجے کڈو کجریوں پختہ وار وار
 پڑ نری واسطے جاسے ست تسیر
 نوزد مساک نیی واپار سے عم نہی
 کڈو تیرک واسطے پختہ بازو مال !
 کڈو کاشی دھرا سپ تے ہو بنداسوا
 ایہ کتے وچپ جا ہوئی ساری شہر جیان
 مال خزانہ ہود بھی مال لیا یا مویسہ
 حمزہ نالے ہوا کروا استہمال !
 ویکھ پیاوہ ہو گیا عسندہ عالی جاہ !
 ایہ حمزہ دی مردی سستی حنلاق عام !
 کرواناں نون بچشا اک حیدر معتبہ ل
 اک صدقہ نود دیکھا وچپ خزانے پا
 ایسا مزہ جیان تے ٹٹھا کدوں کتے

کے سوا ہی ننگ تھے کہ دیشی شکار
 کر دو فہم رسول ہی کشہ و مع کلابت ہر
 مریج مصلو و اس طے سے وچ ہور :
 حضرت ہم رسول ما پاکان و سپہ شور

ہم نادین و ن پرورش اندر ناز ہسپار
 حضرت عرب امیروی نوی کبانی ڈر
 خزیوں عمریادی دیوی واسہ سپور
 کچر و کھلا ہادی چر چپٹہ و کر نور

خراج کہ بھیجنا عبدالمطلب کا امیر سے چھپا کر۔ بعد از خبر پانا امریکا
 مع عمر امیتہ زمیری کے، واپسی خراج اور بل طلبی چور کو کچر نا اور جنگ کرنا
 ساتھ فوج یمن کے اور فتحیاب ہونا امیر کا اور قصت سارے طائفی

اوس کے دستوری کتے واسدار
 سرداروں نے جمع ہو عبدالمطلب پاس
 عبدالمطلب وہاں فون کر دائرت تیار
 تاکیدیاں کر ساریاں ہماوئے مشبول
 سے ادا سوار ہو بوطالب ہاس
 مشہد امیر کچرس آنا حمزہ سے پاس
 باپ تیرے نے تو باس نے بن خراج
 سن کے حمزہ دوڑ گیا پدرو سے پاس
 بیٹوں کیوں نہ تو ریا مال انا سادہ توں
 لہے کہ سے آں خراج سفر ذکیرت مشبول
 حمزہ کہ وہ عاجزی بیٹوں میں کھل مال
 اور ک حمزہ انوں لے ہونیا مگر روان
 کتنی مشول جانی کے و کھن اندر راہ ۱۱

ہاں اپنے مک دایم کھن حشر و ہر
 کیا کھن خراج دے بوطالب ہاس
 تال حفاظت واسطے بخشے ہور سوار
 حمزہ لوں اس کا دی خبر نہ کر بول
 گئے میں فون و دوع ہوسا سے ہوساس
 ہاں کھن تھیں سے گئے بوطالب ہاس
 ہاں جانا مک تھیں ڈوب گرا لہ لاق
 کزل تو سے باپ ہی بوطالب ہاس
 باپ کے تھیں ڈوساں سال آئندہ فون
 اندر سردی گر میاں ہوساں حال مول
 باپ کے توں فضل ہیں کہ تا سفر حال
 تریا مسہ و باپ ہی مال میسہ جوان
 بوطالب ہاس تھیں رونہ سے کر آہ ۱۰

ہاں سوازاں آوندے مڑے کتے دل پھیر
 ماں گلچے کی ہر شیا کیوں مڑ آئے ہو
 وچرین دے راہ دے مستیل ملی نام
 جھلسوں نکل ایت دل میٹھا کو مھسار
 اکسین میں دل یاد دے مل کھلو تا راہ !
 تال اسڈے اوس نے آن پیا جنگ
 اس سب ساڈی لوجھا عفت مٹ گیا
 ماں سا ڈالت کے طرف مھسار گیا
 مڑ کندا مڑیلو دوسو پل مھت م !
 تے مڑ گئے ہیروں سارے ویر سوارا
 مڑے لوجھا ریا تے کے تام حشا
 وچر پنہاں کو اندے ہر شیا شور پکار
 پیا مڑزل قلعے نوں متبل کنب گیا
 متبل کے نمود نوں وکھ شتابی ما !
 کس آفت ما ہر شیا اتوں پھیلا ج
 کیا وکھ غلام تے ما کے متبل پاس !
 متبل ملی ماہانیاں ہرگ لڑائی پھیلا !
 ور تے ڈھاکڑا سبے سوہنی شکل جمان !
 تے اس پاس جمان دے ڈھاکڑا سیان
 لومڑی ونب ٹوپ تے ہرے لٹے چوند
 پتل ہر گمان تے تے ناہ نق تیسر
 صورت شکل ساوڈی ماہرن کرے دھیان
 متبل تانیس وکھ کے سوزہ کے پکار !

جھانیاں نوں وچ راہ دے ہیا مڑہ شیر
 جھانی پاس ہیر دے ماں ستاؤن رو
 وچرین شیر وکھ ہے اندر مک تسم
 تانیاں نوں مارو کر غالب پیکار !
 تین ہزار سوار سی اسدی پشت پناہ
 وچرا سبے میدان تے اسن ہئے سب تنگ
 متبل ملی اس ندا سب کھٹ گیا !
 پھیا مڑ پیا ساڈا مڑ کے راہ پیہ
 میں متبل نوں پکڑ کے دکھاں ناں مھتام
 متبل ملی چود دے آئے گرد مھسار !
 اندر اکسبہ اکھیا پئی چوٹ دے مھسار
 شیر گھیلے آفتاں تیسے جھنڈ او جھار
 نشا پھر زمین دے آ اسان پیا
 اُپر دے تھلے دے کی آ پئی بلا !
 اہ کی بجلی آ پئی سدا تے پر گج !
 آئے اور جکارواں بر غالب جھس !
 قلعوں باہر آیا تے کے لوجھ و میسر
 چند چکھا چس دیوں وکھ رہیا تیراں
 بھگدا سدا جاس تے چنگ گڑسے کلاہ
 بھل اندر اک تورا کر کس پاپستند !
 وکھ کے اہ کون تے بے سرانہ پیر
 ہر بس رہے ٹیٹ ہو وکھ جویہ سلمان
 تینوں چورا اسانڈی کیوں ناہیں سی سار

مقبل کیندا کون ہیں تیری سار لوں !
 مقبل تا نہیں آگھدا مسر اگاڑی پر
 کردا رہیوں چو پیاں مرو نہ ملیا کہ
 مردان نال نقابے سکین کہوں کھلو
 کسشن مقبل دچہ قروشے کرے جسند پچار
 مقبل اک غلام نوں کر داکم شتاب
 گیا جوں جو مسروں ہنڈ اندر تلوار
 نو کھلو تاسا سنے کہنندا ادا چھلا
 مسر کہیا ہاں کے تنے پھلے وار کران
 گل دچہ رست پانیکے باڈر وہاں بسنا
 ایہ گل کسٹی مسروں نے دھریا تیز کسات
 ڈھال ہردی کا نڈی اگے کرے شتاب
 اس پس کند سے عرفوں واہو اتیری ڈھال
 کے جوں پچار یا ڈھال کرے گی کی
 ہمر کے آں کیت ودھ نہ گل ۱۱۱۱
 جے مری اس ڈھال نوں جاوے تیر یو
 تیر چلا یا چور نے مسر گیا لا چھال
 گردن دے دچہ چور سے گلک اک گل
 ویکھ جیکہ ہردی لوک رہتے سیران
 ایہیں مسر جیار نے مارے ست سوار
 چڑہ مقبل جو عمر تے پانغضب تیں دھا
 عمر جیعت نہ تھو داکر میتیں دو ہاتھ
 مقبل تیغ چلا دندا مسر زہر کے ڈھال

تینوں نازک لڑکیا دم دھپہ مار لوں
 بول نقول نہ خالماں جان لوں چند دھو
 اج تینوں میدان دچہ کر دھکھاواں دو
 مردان بچہ لیاواں ہر نہ قیمت نوں دو
 اس بے ادب غلام دے کوشے کر پچار
 لے آ استوں پڑکے دیواں بکر عذاب
 عمر میت شیر نوں پڑن گیب سوار
 جو کچہ تیرے پاس ہے آ ہتیار چھلا
 پھلے چور تے کرے کو پڑے چار کران
 چھان وار مھی شن کے دیوان سیاہی
 جاہ نہیں ہن مسرے مار کران شنگھان
 ہتے لشکر چور دا ویکھ اسدا اسباب
 روتن تیر جوان دا اسدے نال حال
 ایسی دوسرے حال نوں چیرے تیر قوی
 چھوڑ بیان کمان تھیں سدھ تیر چلا
 مسر امیہ جگ دچہ بیٹوں کے نہ کر
 سروں آماں ہانیکے پیر مولا فی اعالی
 مار زمین پرستیا ہوئیں چور ہنڈا
 مارن مسر جیار نوں آئیا چور جوان
 دو زہرے دچہ چاٹے ساسے وار دوار
 عمرے کیا مقبل نوں مریسکے ول آ
 میں آیا ہاں لڑن نوں آں زہرے ستا ہر
 تیغ دھسی دچہ ڈھال دے وئی قوت تل

گرویش وقتی حال فون حمزہ سے کر زور
مقبیل دے ہتہ رہ گیا قبضہ شد جدوں
حمزہ اگوں رہ گیا قبضہ نصرت پیا
آہ قبضہ نصرتی مراد یہ جسٹے
مقبیل تائیں ویکہ کن من گل آگ
قبضہ دے ہا سزے لے ٹیوں کس دا
عمر کے عقد ہیں کس کی کس تیں
ایہ تان میرا حق ہے کیوں کر چھوڑ دیہاں
دھرو چہ تیر کمان دے مقبل کے پکار !
حیر چاکہ ویکہ لے کندا مسر میار
مقبیل یز مہا پیا مسر لگائی مہال !
دوہی وارے منیلے دسر یا تیر کمان !
چیر ٹنہیں توں مسر فون آفریر سے نال
مہ مقبل وچ ویدے تیغ لیب یا جوہر
نندو حال میر دے چیر دھی کش شیر
مقبیل دے وچ ہتہ شے قبضہ رہیا جدوں
ویکہ عمر نے مارا نصرتہ وچ مہال
کسی جی راہیں دھاڑوی دھاڑے اران
سٹ قبضہ مہال وچ تان میں لوان تھا
کن میرا مہال کس کے سٹ جان دیہاں
مقبیل کندا مسر ہے ہی توں کیس بلا !
نعرہ کر کے مارا پتہ عمر جوان !
نہاں مقبل کس شوغریں بو رہا لاچار

تیغ بھی وچوڑو حالہ سے قبضہ وچ ہتہ چہر
چا حمزہ فون مارا پتہ و آگ تدوں !
عمر امیرہ دوڑ کے قبضہ چاک یا !
پا اس فون وچ توہر سے عمر عباد کھر شے
کیوں قبضہ لے جیوں پیا ہترے وگ
دھاڑ دیا نصرتہ وچ تان نہ کر بہت دھا
جوڑ کے میدان وچ اس دانا ک میں
ہے منکر میں حقت را گون توڑ دیہاں
دیر قبضہ یا مار کے لیساں حق تار
نالہاں دے ساتھ داسے ہی غما جہا
مہا لگیکہ سدا کے کیت حال مال
مقبیل فون فرادنا ویکہ امیرہ جوان
اس دے وارے آدناں تیں ہتہ مال
ہا حمزہ فون مارا کر کے نصرتہ زور
ادو فون تیغ امیر نے توڑو کھا پیسہ
ڈور دے عمر مبار تیں لیا چھپا تہوں
دھاڑو یا ناقتیا کہی تے حق چکھان !
کی کلا کر جیوں کار سے صا دا توں
یا تے اجہ فساد دے میرے ہتہ چھرا
چھرا اداں چلیکے توڑ پان دیہاں
اکے واری سفلیا جیوں توڑ حیب
مومنہ ہتہاں تیں چور دے کیتا کوہوں
سٹ قبضہ میدان وچ رو یا زار و تار

مقبول ہو گیا اور اس سے پورا لیبیا
 باری پھال امیر نے چھاتی چڑھیا ہا
 نال شادرت نکھرا مقبل کھڑے رہو
 عزمہ کنڈا مقبل امن لے لے اک سندا
 مقبل نے تصدیق تھیں من یا اسلام
 مسدا حیرت پاؤندا وانا اس دس کن
 مقبل کر کے عاجز بنی اسکے سم بجھا
 کر کے بیعت ساریاں خدمت کر کے تمام
 کیتا ایٹھے کیاں دن کتنے اکرام ؛
 بطالب عباس بن لے کے سب سوار
 عمر کتنے میں ہاوساں مڑکتے ول پیر
 لے کے مال خراج واکتی ٹوٹے تمام
 بعد انہاں سے عمر نے کیا مسزے فون
 کیتا عزمہ شیر نے مقبل فون مسدا مان
 میں ہی لے کے عروں وٹاں میں وچر چل
 سب مسزے دامیا مقبل نے مسدا مان
 آج پھر پیر میں دسے گئے کتے دسے لوک
 آوا والی میں داسی مسدا سلطان ؛
 جا گئے سلطان دسے کر کہ اب ادا
 نیز وکتے مافیتاں ادناں فون سلطان
 کتی راکھے مال دسے شہسروں باہر وار
 کتی وکیر امیر دکر دسے اٹھ آوا ب
 آپر مال خراج دسے مسزہ عمر حیران

کوڑھ کتی چاا یا مقبل و صحت پیا
 چاہے لشکر چور دا آدسے واگ اٹھا
 تیسیں ولیر حیران فون کچر ناں ٹول کو
 ابراہیم ضیل دامد سب سچ بچ
 عزمہ اتر چھا تیریں شفقت کر کے تمام
 مقبل علی بن عمر تھیں لئی مسدا لئی من
 وچر عمار پیا وندا اسن اصحاب سبھی
 اگے عرب امیر دسے برکے ریہا کتے
 مقبل کولوں مال لے مسزہ کے تمام
 مال خراج لیا کیتے دیہو میں وچر ہار
 رہی وچر مکان دسے مقبل علی شہیرا
 مسزہ عمر حیرا ایتھے ریہا تمام
 چل میں ول چلے مقبل تنے میں فون ؛
 کتی مال خراج دسے برکے دوان ؛
 فون پھاڑی اسن دی آفریں ساڈیول
 سبیاں پچتے بر گیا مسزہ مگر دوان ؛
 فورا پیا کیتا شہروں باہر روک
 بطالب عباس عمر اول گئے حیران
 آندا مال مسدا امدادی مسدا من مسدا
 عزت تھیں وچر جیلے دیوے خوب مکان
 آپسے تند فون آگئے مسزہ حیرا
 وکتے حال حقیقتاں کچر سوال حیرا
 رہے مکاناں مل کے دولویں یا مکان

تہوں سندرشاہ دے آئے کار گزار
 عرصیت اٹھکا کار گزاراں نوں ۱۱ :
 مال کئے لیا اور کسدا جھنڈا مان
 صورت ڈھنکی مسروہی ہتے کار گزار
 ایس گل شس کے دلے شیشہ نفٹ نکال
 ہرج آٹیا سائے کیت ساڑ سواہ
 آگے سلطان دے کیتی ال پکار
 صورت دیکھو اسدی چہ آفت واسا لگ
 جو کہ جا کر گیا دست بنے نقصان
 اگتے سندرشاہ سے نال کیتا اٹھار
 تڑت گئے اک پہوان مستد کہ منہ مان
 گزڈی تہر پہوان آٹیا طرف ایس
 سن گزڈے ہتہ آؤنڈا حمزہ پکڑا ایس
 جان ترشا ہر ایساں پیسا جمان فشاہ
 اگے مندر شاہ دے جا کر دے منہ پیا
 کوئی مرد جاہیکے اس نہیں جنگ کرے
 سی جلس وج پہوان نام اسدا ہیرام
 حضرت عرب ایس دے گز چلائی جا
 گز رہی وج ہتہ دے ناڑاں ہر یان گت
 چھوڑ گیا ہیرام بھی دنیا فانی نوں ۱۱ :
 عمر ایسہ جاپا نوج اسدی وج دھوا
 رہندے دہڑے شہر نوں غیر ستانی جا
 کیت پکار کے سی نے سب اٹھار

کرن وصول خراج نوں گے نال شمار
 کوئی تہیں پوچھا لیں دستمال زبوں
 میں ماگ ہاں مال دانستے ایس ہر جمان
 لہ دیوانہ کن ہے چسا مار دتھوار ۱
 آڈر پادچہ مسریاں جن میں ہر خال
 ہاتی رہندے رووندے دور گئے گراہ
 آڈر پادچہ مسریاں جن کوئی پر پار
 سیرت ساری اسدی ہے دیوانہ مانگ
 نر طالب عباس نے جانا مال بیسی
 ہر ایس ڈاؤر ہے دو چاہے جیار
 پکڑ لیا اس دیوں اسے دیو گیر جمان
 ماری گز امیر نوں کر کے زور شہر
 اگلی ماری گز دے موڈی دھست پیا
 اپنی جان بچا لیکے دوڑ گئے گسراہ
 سن کے حالت پادشاہ بہت ہر نا شاہ
 مارے نال ہماری ہر گز ناں ڈرے
 یکے ست سے آدمی ہوں چسہ جنام
 تہے نے ہتہ آؤنڈا چھوڑا دھپ ہرا
 حمزہ اور گاندے جڑے گھس دست
 توڑ گیا میدان دھپ لود جمانی نوں
 شیشہ نفٹ جلا کے کتہی بہت سواہ
 سن کے مندر شاہ دا گیا قرار سدا
 مرد ہتے کا جاہیکے پکڑے ایسہ بلا

نال ہزار سوار لے شہزادہ نغمہ خان
 مارے گزدا میروں کا منہ فہتہ کھا
 گردن دچرگان کش مارے چاہیہ
 آن پیا دچر فوج سے قرقیار سردار
 مند فجزاں پانیاں مار لیا نغمہ خان !
 حمزہ پڑتنگ سے دیکھ ہو سب اسوار
 مرد کوئی گفارتیں جاوے ہندو کھا
 پکڑا کوئی ہندو نہا کئی جہتی امیر
 اتریں ہو جان سے گز پساہی آ !
 پیر پیر سے مارا دھرتی تے چکا !
 فوج تمام گفارتی کن پئی یک بار ! !
 حمزہ شیر میان تھیں کلاہ پیا تو ! !
 بترل مکر دار دا ویندا صفان کھار ! !
 اگے تینا میر دے آؤ اگے کھتار
 اکوھر آتش گرم واسی تھری ہاندار !
 اگے شیشے ٹر دے آؤ دی چرنے سیاہ
 اولدے سبیس ہماراں گینداں دا لگ تمام
 او لگ دالی پین دانست ہازی ہمار
 شندقی آب ہوا کیکے در سے کرانے بند
 حضرت شاہ جاسس نوں سدہ بیا یا کولی
 کیتی عرض جاسس نے سر آؤ اہر ہمار
 نال پیا دودھ کھرا مسدا میت تمام
 جیوں توکان نوں باپ تے ورتی تمام بول

رخصت ہر کے اپ تھیں آئی اوجھ میدان
 پکڑ لیا جتہ آؤ افسوس سے دپہ ہوا
 کول ستا بہرام وسے ایہ نغمہ خان کشہ
 کھ ساڑے کھ دو دہ سے نس گئے مردار
 طبل و جاسب فوج لے آن کھرا میدان
 ہو کھرا میدان سے اندر سے پھار !
 عیا سواراں عین دا گز پساہی جا !
 آؤ کئی کھا کیکے دوزخ گیا شہریار
 کربندوں پھڑے گیا اسنوں حمزہ چا
 جان جوان غریب دی کڈ ہو گئی ہوا
 ہو یا گزدا میر دے وہ عسدار سولہ
 کبریاں دچر جہ پیا جیوں کھنکا کھنکا
 اگے گئے جانڈے کا منہ نا جوار !
 مستوزاں راناں رہیا دچر میدان شعلہ
 شیشے نخت جیاروا وگدا وار ووار
 رکھ دواں ہماراں کیتی فوج سیاہ
 چشمے وگدے نمن وسے فوج پئی تمام
 تیخوں کئی سپاہ لے ڈر پادچر ہمار !
 مرواں وسے جتہ و پکو کے ہر نیار تہند
 ایہ وکوں ہراں ہیں کھی اسن تھیں بول
 حمزہ اسس رانام سے پیا بے عسدار
 جیوں تھیں نوں پکڑیا حالت کئی تمام !
 بوڑھہ خزان دی سوسرے تھیں بول

ایر نور اور سنا گیا اور پھر پھوڑ
 نکل گیا صد قہیں مسزہ وی درگاہ
 بخش خدا سے واسطے بن میری تقصیر
 شرمین وہ پھر گھٹت دہر و بال !
 کہ بن نعم انان و سے بخش انان وی جان
 اگے داگوں ایس وی قائم رہیں شان
 چہڑا باہر آوسی کر سان مار فشاہ
 کھڑو پڑا کنار وچ شہقت کر سے میان
 کر سے ضیافت کیاں خدمت خاطر خواہ
 خوش رہندے وچ زمین دے کی عالیہات
 خلقت خوشی میں دی آبی ہا ہمد واد
 کیا مسند شاہ دی دختر وی ایہ و محوم
 میں پر غالب ہو گیا خاندانہ اوہ جمان
 آج ندر میدان دے حاضر ہو دے گی
 شہزادے ہر یک دے ہسے بن تمام
 فرخیں چاہیا وی تیسخ گزاراں نوں
 شہزادے ہر یک دے آئے ہار واد
 غالب ویکہ جمال نوں کیریں تہستہ ق جان
 نہ دھیرویاں نظر قہیں جڑاں دکھا کھے پٹ
 باہر ایہہ احوال ہے اندر دلروں توں
 آجیا وچ میدان دے تھے خلق بڑا
 اس آہہ گھٹری سی مضبوط جہشی
 جے کو ایس گھٹری ویدی کڑے تیر !

زادوں کھڑو مسزہ نوں ایس شہے پھر موڑ
 تال لیا عباس نوں قیا مسند شاہ
 پتہ کھلوتا بھڑکے اگے مسزہ امیر
 بھی کیا عباس نے آپ سفاکش تال
 شاہ میں دانگتا قہیں وکھت انان !
 مسزہ نے فرمایا ہر دے سلمان !!
 نہیں تے میں بھی کھڑو دا مل کھلوتا رام
 اور نوں مسند شاہ نے لے آندا ایمان
 اندر شہزادے نوں کھڑو دا اندر شاہ !
 دن چالی دس زمین دے صہن ریادین رات
 اک دن باہر شہزادے آیا مسزہ میدان
 وچ کھلے اک مر قہیں کوں ہے ایہ ہجوم
 آہا ورنی ایسا ہر اندر میدان !!
 نام ہانے ظنی دستہ مسند وی
 آج دن ہے میدان دا ڈھکی مسخ حوام
 مارے گی میدان وچ شہزادے سواں نوں !!
 وچوں اگے ایس نے مارے کئی چڑا
 مارے جلوہ مسن دا جان اندر میدان
 کھڑوں پرپوں مسن وچ نورا نہیں گھٹ
 سکے ہر شتاب آگندہ مڑے نوں !
 سکے ہر پانگ تے توت امیر سواد
 وچھی وچ میدان دے سولی اک کھڑی
 کر سے ہار نقیب تے نہیں سنے امیر

فہمیں ہر کھڑو مسزہ

نالے گیند پلے سر تھیں بھی جے اوہ لے جا
 ایک شہ خان کن پوڑیاں کر دکھاوے جو :
 بے تھیب پکاوا حڑا میرا آواز :
 آاچہ شہ شوخ دا چہ ہرتے مجرب
 رخ دکھ سے لگا لگا دا ہیوں بدل وچ چند
 نئے جوبی دھندھیں شمس صبح وچ بند
 گھوڑے تے اسرارنی گھوڑا شان بلند
 دیکھ چکا کی شوقی غلغلی ہیرت مسند
 عاشق نگر سے مارشے مجلس پئی کب
 صبر و دل سے اڑ گئے وچ بربندی وا
 دل وچ دستے عشق تہ سے اس دی تیرا
 پیر تھیب پکاوا مجلس وچہ میاں !
 شہ جزوہ رنگیار و نام سقیلاں شیر
 کر کے نوکمان لڑ کیر تاتیسہ ربا
 دو جی شہ جہو رکھدے گیند اندر میدان
 تیری شہ طبع عاوانی سر تہ پئی محال !
 چنانہ زوں لے چیا استوں سقیلاں
 شمع رنگوں نکلانے رے رقعہ بیا انشا
 دیکھ کس دی تاب تھیں رہیا سقیلاں گت
 چا وھرتی تے ماریا آٹھن لگا چیسید
 پیر تھیب پکاوا آوے مور جوان !
 باوے جس نے ہاوان ناکشہ ل سقیلاں
 شہو اس جیش دا طوق خزاں کس نام !

پکڑ دواں ہانے نون تاسے کھڑے اٹھا
 نال ہانے خاننی اس دی نسبت پر
 وڑی ہانے خاننی کر میدان وچہ ناز
 تہا مت ساق سوزرے نظر سے مجرب
 تہ ہرتے سوار تھیں برق دگے وند :
 خاننی نین تھکڑے نقل اتے ٹھوسند
 سچو سے وچہ بیچ دے دوسرے چپا کند
 کشش گئے کر دواں نون ہرنندی سہینے
 رمز و گیندی پر وچوں گئی دواں نون کھا
 سوز وئی کس شوقی گئی اٹھنے لا :
 توت توت وچہ بلے عاشق کرن ندا
 جس نون نما ہنس مرن دی آوے وچہ پیر
 کھوڑی پکڑ کمان بھی گیا مسراتی پیر
 ونا اس انگترے وچہ دی صاف نگہا
 او بھی کھڑی ہانے تھیں ہاری سقیلاں
 اکہ دہے دی وداں سہ کرون پھری دواں
 تہوں ہانے تہ دی عادت کرے چپا
 بجلی وا گھوں پھروں چاک چسکی آ
 پکڑ ہانے خاننی استوں کھڑے دست
 خیر بار ہانے تے کیستہ نقل و لیسہ
 ہاوسے چھڑ مہاٹے دیاوے میدان
 اس عالم دے ونج دا چھڑ نفع نقصان
 گیا اندر میدان دے سنے ہتیا رتھام

پہلے وہ بگشتی تیر لنگس یا سپا
 طوق خزاں نے بکوشے چاہا پھر سے اٹھا
 دے کہ دشمن زمین سے سسٹی کی سسٹی
 نعرہ مارا میر نے دتی و حرمت باد !
 داری چہال امیر نے آڈیا مسیدان !
 آسے کھیا دویاں اتنی دور گئی ! !
 حمزہ اگے آکھا مستند عرضی ہر
 آؤں آئی ہوتا کے کرے امیر رہا
 مستند عرضی گزارا دہا اگے ہم رسول
 حمزہ نے نہ بلیا بھی ہنس اسان ہنواں
 طوق خزاں نوں دیکھیا حمزہ سے حال طویل
 چاہے کوس ہما سے دا جوشے وصل رسول
 رو کند امیر قہیں میں ہر با معذول !
 چہاں میری وچ مشق شے کر گہوں مصلول
 کیوں نہ تیروں کھلے پڑا کیت منتزل !
 طوق خزاں بہر دو نما و دوں دیوچہ بھول
 چاکر سے دے دیکھیا اسدا امیر احوال
 طوق خزاں اسلام و اہنت کرے اقرار
 وچہ میں دے ہو نما خوشیاں داسامان
 مقبل تائیں اٹھ کے حمزہ پھرے کنار
 مستند کردہ شفقتان مقبل ملیں نال !
 حمزہ اگے عرضی کر کندہ مستند شہ
 توں میرے فرزند تے دہم کریں ہر حال

کھڑا دگیند ہاے تھیں دوجی شہدہ دنیا
 کہہ برقدہ سن تاب دے چاہے گئی ہما
 دیکھ دغا وچ جوشہ سے آبا مسم نجما
 کسب ہا قہیں طوق خزاں زمین سے آ
 کرویں کچڑ ہما سے نوں مارے دل اسان
 چڑھی جہا تھہ دسبا جس دھی لکھ رہی
 دحرقی آتے پون قہیں اگتے کچڑ لٹو
 رہی ہما سے عالمی حیراں شے کھپتہ
 اسنوں وچ کینز کان حضرت کرد قبول
 اسنوں کلم دے عقد قہیں کی ہے نفع حاصل
 دل اسن دے وچ مشقہ ناسب آبا رسول
 چاہیاں شوق غماریاں کیت ابرہوں نزول
 نازک تیراں اکھیاں دو تیغان مسلول
 ہا دن جنگ نہ رہیا میں چھڑا میدان حول
 جگر و کاسد صابریوں شے دل سے مقبول
 اکن نال دو جوشہ مارا کے نغمہ رسول
 جرمہا عقد ہما سے دا طوق خزاں دیوال
 خدمت وچہ امیر دے دتی عمر گزار !
 مقبل ملیں پہنچیا تھ نوں آن جوان !
 کر کسی تے جھلایا کر کے بست پیار
 گھوڑا جوڑا دیونہ خلعت باد مشال !
 میں میں پڑسا ہو یا انت پولیاں راہ !
 خادم کرے یہا لیکے بیٹے تائیں نال

<p>میں راضی ان سسڑا تیری رباں غلام طوقی خزاں دی میں دہر میٹھی ناز ادا طوقی خزاں دسے نال رہ اندر صدق صفا اندر تیسری آرزو کوک کے کرہ ! کر گئی مہمان دہر گئی دہر نے ! مہر گزاری خدمتے اگے طوقی خزاں دہر میں دسے رہنمائی تہت گئی دنا</p>	<p>گھروں پاسے حاضری نت گھٹتے پیغام تیرے کھنگھلا خواہش اسان نہ کا عاشق و اول توڑنا گھیب کس درد اور تیرے دہر عشقہ سے میں ہو رہا تھا گھنٹہ پٹ پکاروی دل سے گئی چہرہ دنت پاسے حاضری بسرور ناز و دان کہے عرب ہیروں اندر میٹھی رہنا</p>
--	---

واپس آنا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کو معتمد میں اور

ماروان بن ہشام بن علقمہ کو اور سلیمیت پڑانا امیر کا عبس میں

<p>کہ وہاں گھیرا ہوا شہر منہاب آگہ سنا یا عرفوں جو کا تھا سپہ خواب مال حقیقت جو کچھ کے گھنگھلاواں نہیں اندر توڑی ورو سے وڑے کتے دہر آ کے شہر شریف دی خلعت آہی ناگ کیوں اس کو گھیرا ہو شہر کیا گستاہ کیا اس نے اپ فوں نالی طور تمام ہے جوشاہ نوشیرواں عسالی داد جاہ آہ اسے نوشیرواں اس کے گھیب گھنگھلا گھیب رہا نوشیرواں شکر سنے تمام والی تہت اہم دی کہی تہتی فرق فنا</p>	<p>اک دن تیرے مات فوں ڈٹھا اندر خواب اور درایا ایشیا خواہی شیر شہر تاب ہو کیا سے ویکہ ہی سکتے بواں میں اور گل کمر کے ٹرپیا آ نیا ونگ ہوا ڈٹھا کو گھیرا ہوا آہ مسگ عورتیہ ک مردوں ایہ کیرا بادشاہ کیا شہر مقرر دا ہے نام ہشام زہر پڑ گیا داساں روستے زمین و شاہ جاں ایہ سلف ماہنتے گیا ہشام سرور نوماں عسالی شکر گاہ ڈھرنیاں عورت ہشام جاں مگل دہر جاہیکے واتی سیخ وگا</p>
---	---

تھوڑی جگہ نوشیرواں چلے نہ سکی تائب
 میداؤں نوشیرواں منسا ہوا گیب
 دوڑ گیا نوشیرواں پانی نستج ہشام :
 مشاطرت وطن دی بہن ای نصرت پا
 چاہتا کہ لٹ کے لے جاوے کر زور
 مریچکے بہن رکھتا کتنا زور ہشام
 کیا چچی گزاں وا آہ اس وقت
 شتر خزاں سوار سبھا مد سے تل و میسر
 عشر ایتر مشیخا شہن ہوا لہ شام
 لشکر لوی فرات نامہ اسم نبی ہشام
 پچھتے تیرے آفتاں تیں کتے دل سب
 پختے دیکھے میج دے دولوں تدہ بند
 لشکر چہ ہشام دے ڈرے بہادر آ
 گنبد چرخ آواز تھیں آٹیا چہ سدا
 میتر سہم دی دہشتوں کتے پہاڑیں جا
 پھی صدا چہ چنگاں و انگ نغیب دی وا
 محل زماں دے جھڑن تیں باقی رہی نہ کا
 کہنی قوت کھاروی کی آ پٹی بلا : : : !
 سن ہشام نغیبہ دی ہوش زور ہے بقا
 کتے سپاہیہ دوڑ کے خیر لٹو حسب جا
 یکساں ہی دوڑ کے گوشا مرد جوان :
 حوسے لے سند دیا کر آواز بسند :
 کر کا فرشتاں فری آن ٹھے میں نال : : !

نس گئی چگاہ تھیں ہر کے حال غراب
 مال متاع سب اپناں جنگل چھوڑ گیا
 تحت کیانی شیا تے اس ہا سہ تمام
 داد دہ کر دیکھیا جیسا "تغیر" لا : : !
 لوگ کتے دے ہا دکن این لیک دہ کر
 کتنا لشکر میں دے آہا ہل تمام
 تین سوں تھیں ایس دی گز نہیں دودھ
 کر سے فناہ جہاں لوی جاں کچرے کششیر
 دستی خیر امیر فوں جا کے ہیے شام
 میں ماہاں مت شہر لوی کر سے فنا ہشام
 این گل کر کے کرتے مسدا قریا حسب
 آہے اگے شہر دے سب دورانے بند
 حوسے نعرہ ماریا پٹی بسند کباب :
 شیر بادیں آفتاں گئے پہاڑوں دحا
 پتے زمین تے جا فورا ڈو سے سمیت کھا
 کوڑے دما فوں ملقد سے نعرے ہوش اڈا
 دہر چہا ہاں کہانہ سے بے دھرت اٹھا
 گریا اسرا نعل نے چا پٹو کی کرناہ :
 جاڈا ایر اسماں ہے پیا زمین تے آ
 گر دے سا ڈی نو جہ سے کی آگنی بلا
 حال کچھ توں کون ہیں مردا عالی شان
 عبد المطلب شیر وا میں قزاق مسند زند
 کرسان ادس حرام فوں دہر میدان ملال

عبدالغلبہ کی یہاں سفیاں ایہ سوال
 کہوں اور سے شہر تھیں مرد بہا در حال
 اور مردہاں شہام نے خبر سننے سے
 گھڑے تے اسوار ہو کر کے کوچ تیار
 ہاں حمزہ نے دیکھا کافسہ آنا پس
 گرو گرو سے پیر یا سپ اندر میدان
 تنگ بنی اسحاق دا سنہری سے وچہ آ
 اندر سنگستان سے نعل دہائی سٹ
 پہلے شہام سے کہتا مقبل آ
 ہری گز شہام نے سنت قبہ ری ہال
 ایڈ غلبہ دی ضرب تھیں جگہ بنی صدا
 کہتا اور چلانیکے کافسہ جا نعل
 حمزہ کہتا رب سے زندہ ہر بر حال
 اک ملاقوں کر گیا بھی کرے دو ہور
 حمزہ سے اپنے ڈھال سے دو فوں پیاں جیل
 دو فوں پر امیر نے لے رکایوں کلاہ
 مڑا ہر پیا ہاں دا اسد شمشیر امیر
 ہاں شہام حسوم فوں کینا کوزے دو
 دا شمشیر جوں نے اکا جئے تال ۱۱
 جڑی پیا کادوں اندر کوچ و امیر
 گزوں دی وچ گزوں گزوں شمشیر
 و گیا ہر میدان سے دھر و تنگ پرات
 اگے مرد ویر سے نہ انکے ہر ذات

حمزہ سے خود نعل ہے کو بنی صلیبی جہاں
 آیا مد امیر وی کروا ثروت کمال ۱۱
 پیدل سبک آدمی دہا ہے اسوار
 حمزہ آپہ کیا خود کافسہ مردار ۱۱
 گرم رکا ہے سہا گھڑاں وی وری
 سنب نہیں پوویا گز گئی اسعدان
 و لگ غلبہ دی ہا تی شطہ پیا ہر گیا
 نعل شہاد سے چاڑ کے گیا سنگستان
 کافسہ آیا آویر یا سپہ دار چہلا
 حضرت عمر رسول سے آن دی وچ ڈھال
 حمزہ فوں اس ضرب تھیں حمزہ ہر پیا کار
 زندہ ہیں یا مگڑوں اسے عمر بنی ہال
 ہے عمر بنی ایسے چوندا کھڑا شہاں
 پے و پے تھیں ہا ریاں دو گزوں تھیں
 دھو تو را امیر بھی ہو پیا کافسہ ول
 گیا آناں چھال تھیں نہیں کافسہ
 ڈھال زردہ شہام فوں گیا اسپ سن پیر
 تنگ دھا وچہ نو ہد سے پیا ول اور
 فوں سہا ہر تھیں فوں کینا کوزے ہال
 لائے وچہ میدان سے ملن نظر تھیں
 کینا کوچ کھڑوں ہا زردہ سے زردہ
 حمزہ صفان آہراں چا اکتے وچ گھات
 ملاقوں شمشیر و اٹھے صبر شہادت

مارے شیشے نعت و افغانی سدا کر کے
 چونکہ کوہان مک سے گئے حمزہ معریہ ر
 کا منہ مال قیبتاں چوڑ گئے میدان
 حمزہ تائیں اپنے چھانے لیا لگا
 توں منہ زنا میرا ہوں پر غور وار!
 بھی آندا نوشیرواں واہ تخت چچکا!
 کر کسی آپ رکھانکے بیٹا مجلس ۱۵
 حمزہ تائیں آکھدا ہر اس تے توں آ
 میں ناں بیٹیاں تخت تے لے لیا طرار
 کھنڈے ہوں نوشیرواں ہوسے خفا تمام
 کون ہندا نوشیرواں کیسے تک چیز ملا
 خفا ہوندے دی توں کہوں کلا حیا نئی دہی
 وچ جناب نما تیرے دی مجزا ایچی نظور
 آخر توں ہر ہا دنی تخت حکومت دور
 تخت کیانی رکھیا وچہ نڈلے پا!
 کرے نہایت شہروی بند مجلس ۱۶
 حقیقی ملی توجہ سے نہ توں پست آ
 یا امیر کبیر دے کہو سے نوشی حیا

عوامیر اک دھرے مارو نہ کر کے !
 اگے گئے ہاندے نہی فرے کتار
 کر کے خج پچاڑیں دوڑیں مرے جوان
 حمزہ سے باپ نوں سیس لرایا آ
 سر منہ اکھیں پٹیاں کیتا بست پیار
 حمزہ مال قیبتاں سیندا بسج کرا
 منہ ملا اس تخت نوں گشتے دھرو ملا
 سر امیر تخت نوں وچ میدان وچھا
 سر کھتا تخت تے بہن اسانوں مار
 جے میں بیٹیاں تخت تے نالی ارا تے خام
 عوامیر آکھدا ہر بہ بیت خفا
 بہ ہاڑ تخت دے خوف کو بیاتیں!
 اسان کر کسی قید میں ڈور ساں دکدی
 حمزہ سے فرمایا میں ناں کراں حمزہ در
 اس دینا دے واسطے پداں ناں خور!
 کر کسی اتے مجھ دا حمزہ امیر منہ مار
 کیا جن امیر نے دنی مستع منہ مار
 عزت تے وچہ رشا دیاں مدت گئی و نا
 کتے دے وچ ہر مذمے نوشیا مذمے سا ان

غرض
 کہ
 بیٹے

ہدایت پڑنا امیر المؤمنین حسنہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کی عیب میں اور
 فوجکشی کرنا عمر معدی بن کرب کا کتے پر، امیر سے لڑائی اور پکڑنا امیر کا
 عمر معدی بن کرب کو معہ اس کے چالیس بھائیوں کے میدان میں

ہدایت پئی امیر وی اندر عیب تمام
 عمر معدی بن کرب سنی عیادی مردان
 تین سو سن دی گزرتیں کر داسی پیکار
 سارے دچ بہادی شیروں بکر و وحیر
 شیروں دی پیکار دا ہر ہر خواہش دار
 عمر معدی بن کرب دی کنیں پئی پکار
 بھائیوں تائیں سد کے ہنڈا مجلس کا
 سن کے اسدی مروی میں رہا حیران
 ہر دور سے نوں ایسا مارن ہرگ عمال
 چلو گئے دل اسدا چل بھالیئے شور
 وہو عاہریا کرے گا سا ڈا امیر زریان
 رہیں دیوتے ہتے گی دیکھو شان پھل
 رہیں دیوتے دیکھو کنت لاگی گئی
 رہیں دیوتے دیکھو عزت دوی پسلی
 مارو زین وقت ہے ایسے دگھڑی پھلی
 ایسینوں دسیا دندا دھڑا نہر سلی
 اسٹروں دچ میدان دے مارو کرو تھا
 من کھڑے ہاں سراں تے سب تیرا فرمان

ہاں عمر نے دیا وہ میدان ہشتم
 کہا دھڑے عرب تے کر داسکر دواں
 تھو چور چور گزانداز دودن شیر شکار !!
 تے چرائی اکس دے آہے ویر ویر
 ہر اک دی دچ تابع جسنگی مرد ہزار
 عمر سے دی تاروی عرب پھری جھنکار
 کس کے ایڈو دادی جیرانی دچہ آ
 گئے دے دچ بریا پسداک جوان
 بھائیوں دیوچ دسیا سا حال احوال
 ایسے نہ اندر عرب دے اسست پاپا زور
 ہارن ایسے اسان ہے شکل لیسے ناران
 چنگیاد ہی ہے سنگ دی ایسے نہ لاشہی
 کھٹے دھڑکھ جیاں ایسے نہ بیچ پئی
 چکر سارہ تے قیں ایسے دسیل وصل
 دیر آفت دچ عرب دے بھائے دھلی
 کستوں ایسے بادے جاسی شان ملی
 کر سامن تیار پاں پو عرب تے دحا
 سن بھائیوں نے ہا ہرا کئی عرض بیان !

مگر تیرے وہی تاجین ہاں اسیں ساگر ویر
 پران نیک صلاح ہے کچھ پہلے کھوس
 ہے اور تیرے کھوتیں کرسی کچھ انکار
 تو ہاں چاہر بیجا کیے ہاں ماں کے جنگ
 اور بھائیوں دی شہاد سے من لئی تہہ بیسر

عائز ہاں سب عربی تے ذرا نہیں تاغیر
 ہے اور ہر دے تاجین جنگ تین خطوب
 چل اندر میدان دے ماں گے تلوار !
 آخراہ کیوں میدان پر کسی جنگ !
 اہل ای کہ بھیجا ز قہر عسرت امیر

مضمون خط طبعاً و یاں پور شد ای عمر معدی بن کرب ۴

صفت عربی تے ذات دی نالے صفت دنا
 آتش کہ ہٹایا ہمیشہ شمشاد فرو د
 و تہہ پر شد ایواں یماں دے سردار
 سس سے گزہ کیا میں اور شہاد ویر
 میری شرکت نشان نوں و کونے کسمانی
 و چاکس دے دربار دے میری سعیت گل
 شیراں دے میدان وچ پڑے دیہاں آؤا
 میں تیں کرے تھا بزرگ و چہ آریا کون
 زور آمد یاں میریاں سس سے وچ ہسان
 میں سنیاں توں ہیں وچ دھم گنتی یکبار
 اس میر سے کہتہ نوں کر میں جوں گلاہ
 ہو کے تاجین کھو دنا امیر سے دربار
 کراں مرزا تہہ نوں میں اپنی وچ توج
 بر خود دارا لکی کسٹن میرا مسلمان !
 چہ میر سے فرہاں تیں کچھ انکار کریں !

نعت قرے شمس دی یقیں ہے دنات
 صفت تمامی پانڈی جو آہنے مسعود !
 عمر معدی بن کرب تیں پر نالے تلوار
 جہ سے خوفن جہاد سے چھوڑ بھل نوں شیر
 میں شہاد نوشیرواں ہر بیجا سہ گرداں
 کراں نناہ جہان نوں جس تہہ ہساں میں
 گردوں توڑاں ہڑیاں گرو اڑا دے دا
 ہر دے میر سے سامنے مانن جایا کون
 پور شد عربی شیراں میساوی مرزاں !
 بریوں کھوڑے وہاں داتاق فرنگزاد !
 ہو میری وچ قدر تے حاضر کئے سپاہ
 حاضر ہو میں مال سے پاویں نوشی ہزار
 ہو گواہاں نوشی تیں وچ مراتب ادی
 جہان تیری دا پڑ خواداں میں جہان جہان
 میر سے ہو مقابلے وچ سپہ پیکار میں !

زمینیں بے کھروں زمینیں ہے سو گند
 لے کے لشکر کاہرہ برا آوں اسوار !
 تیوں زندہ کر کے سولی دیماں پسڑھا
 کت کتے را توڑ کے اٹ اٹ دیماں آؤا
 دو فویں گھاں گھسیاں جو چاہیں سو من
 ایسے زور کھو کے قاصد دتا غسل
 سر سے دی وچہ ہار گاہ قاصد اذان ییا
 قاصد دیکھ امیسہ فوں جا کر دتا غصیم
 جو کھیا بیادیاں چڑھیا آپ امیر
 کتے دے ارکان سب پڑھ کے کب گئے
 عمرمدی بن کرب فوں ڈٹھا نہیں امیسہ
 جو کچھ کھیا اس نے من ٹوٹسہ مات !
 جتے تے اسد حکم قہیں کہ سو کچھ عدول
 حمزہ اندر چڑھتے گندا قسم خدا
 بن ہتھیاروں اوس فوں کساں پڑ امیر
 عمرامیر اٹھ کے قدم پتھے سو وار !
 کئی نواب مہاروں دل میر سے دی گل !
 پورستہ ادی شیر فوں ڈھسا میدا توہر مار
 حمزہ نے فریاد جمید سے کھہ جو اب

مار تقا وہ چڑھان گا پاد سے تعلق گزرتے !
 کتے دے میدان وچہ آ ماراں تلوار
 شہر تیرے فوں لٹ کے وٹاں وٹاں وچہ آ
 اہل قبائل تہ دے کہ سٹاں مار نساہ
 یا دارا گھت کن وچہ یا ڈھوا لے کن
 منزل منزل آئییا قاصد کتے دل !
 عمرامیہ تال لے پاس امیسہ گیا
 زور پڑھتے دے رکتے کہ قسمیم
 پھیر کتے دے مقبر چڑھیں کھچھے قہر
 کہ دے عرض امیر قہیں اندر خون پٹے
 سن کے اسد اوچہ تھر تھر کن سریر
 اسد سے نال تقابلہ کرتا نہیں آسان
 کتے تے چڑھ آوسی دیں برس مستولی
 عمرمدی بن کرب جے آوے کتے وچہ سما
 ناں میں بیٹا باپ دا کے پکا نامیسہ
 ایہ گل تیں امیر جی سچتی کن پکار
 عمرمدی کی چیز ہے پتھے داہ اتول
 دو دن لٹ نینیاں میںا کروں بہار
 سن حضرت عباس نے کھیا خط تاب

فرمان امیر المومنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا بیاد دیوں کی طرف

پھیر دو وٹھیل فوں با پھر حساب شمار

سہ ہر کتبہ دادعت رب اقرار

جن ہی سب سے پہلے گئی اندر عرب تمام
 جاتی پر شہاد یا محمد صمدی بن کرب
 کردہ آبا ماجزی اللہ سے دور :
 پکڑے جو کفران تائیں اندر بند
 جہاز و کردارستان دور و کر سے دعا
 ہو یا خدا باپ و فرستہ تیں آباد
 جن جیتی آگیا بزدل جبر جہان
 پکڑے عرب دی غلقتیں بڑوں پر کشتہ
 دشمن میرے ہوئے سارے حال تہا
 نے آویں توں رب دی نصرتے ایمان
 حاضر ہوں مال سے میرے وہ مکان
 مکان اندر عرب سے رہیں جو کشتہ
 میں سے لشکر تہا جو آواں اسرار
 ناں جانیں یلما یا محمد صمدی تہا
 اک کشتہ ادا و ناں تیرا کل حصار
 گت لوں یلما یا تیرا شہر تمام
 اندر مکان عرب سے پہلے جا دیگا غل
 وہ توڑ لی آگسی سن سن تیرا کشتہ
 تیرے درگے لاندی نکل جاسی جان
 عمر صمدی بن کرب لوں جاہ تاشہر ان
 موہ کر سے دل مہائیاں کنڈا چڑھو شہر
 اہر سے آپ امیر نے لئی لانی لئی
 ہر وہ تہا سی چہ تالی اسرار !!

اہر پرواد شہر و اسرار میں وہ تمام
 محمد شہر مروان تھیں جو سے والی عرب
 عبدالمطلب باپ میں گئے اسرار
 یارب جنوں کیش توں اک ایسا شہر زند
 باران پرسان دیش تھیں کعبہ سے وہ چا
 منظور دی وہ آگئی اہر اسدی شہر یاد
 پیدا کیتا رب نے میں وہ سپہ جہان
 اس نے کیتیاں میریاں سب صفحہ کور
 حکم میرے وہ آوتے رہے زمین سے شاہ
 توں بھی اسے یلما یا جہاں دکھیں شہر ان
 اہر پر غلقتیں دا من لوی اسلام
 تینوں اپنی لہجا میں کربان منت
 پارے میرے حکم تھیں لہجہ انکار
 آتیں تھیں میدان سے وہ گستاں پیکار
 میرے مال مقابلہ کی تیرا مقدار
 تینوں گئے ہزار ان کشتہ تمام
 آپ تیرے دیس سے جہوں پویاں غل
 جہاں میرے وہ بار تھیں پئی تھامے چٹ
 آتے رہی سب وہاں سی جان اندر میدان
 اہر خطے کے جو گیا قاصد ترنت روان
 چڑھ کے خط اہر دا ہونیا بیکر کسب
 لشکر کے چڑھ چلو شہر کتے دل کل
 چڑھیا پر شہر دا یا یلما دی اسرار !!

دیر سے گانٹے کھدی پٹی تھا تھے ضرب
 خلق کے دنی مار کے کس جسب فنا ہ
 منزل منزل پہنچا کئے دے نزدیک
 با جوں مر میر دے کہی خلق تمام
 حمزہ بھی لے فوج فوں ہوا شب اسوار
 عرصہ دی دادی سسی آہا ار جسد نام
 بھائی اگے آکے کندا کیس فوا
 حکم کرویں صلح تھیں حمزہ دیاں ط
 کونوں پڑا دساں جے کرسی انکار
 رخصت لے کے دیر تھیں ار جی گیا سدھا
 در پر غورہ مارا کرک گئی اسمان
 کروا حمزہ امیر فوں تھیل ملی جسب
 عمر میر خبر سن دوڑ گیا نے احوال
 جہا ار جس نے دیکھا کرسی تے مروان
 کھڑا رہا میں غزیا تیرے پاس مقام
 نہ آئیوں تعلیم فوں کیں دیرن مندر
 کیوں ہے ابا عربیا ادب نہ کیتر آ
 کرسی فوں اپنے بھی کیتر آدوی زہر
 حمزہ کندا ار جہا آہنے آن انکھٹ
 کس حمزہ فوں ماردا ار جہ گز اٹھا
 گھنٹی بانڈا میر نے ناڑاں ہر بان سست
 مار کی وچ دگانہ دے دس ملت پا
 پیو پیا بیو بخش تے جہاں آئی کچھ بخش

خلق کے چڑھو پیا عرصہ دی بی کرب
 کس کس خبروں کیاں بخش آدے وچ روا
 کئی کندے آہی مرگ مروان تے ٹھیک
 پر رشدا دی چار کوہ شہروں کرن مقام
 اندر کوہ تھیں دے جیٹ تنجر مار
 صبح ہندی فوں اٹھیا کرے بخش تمام
 رخصت دیر امیر فوں پڑا جہاواں جا
 ہو دے تیری تابع آدے کیس فوا
 ار سب کار آسان ہے گل نہیں درکا
 ڈٹیا عرب امیر دے وچ درازے جا
 متھیل علی دے تے اگے کس دہان
 ار جس نام جوان ہے در پر آن کھڑا
 ار جس تائیں لے گی حمزہ دے دل نال
 بدل دا گوں گیا کر کے بخش مروان
 کون ہدی کی چیس نہ میں کوئی نہ آن سلام
 آئی مرگ قریب بھی ملت تائیں وہ
 بدشت ہاں دے تھرو دی تینوں خبر نہ کا
 ماناں وچ در ہار دے میںداں ار جس شیر
 میں تیری تعلیم ہی لوں نصیحت پا
 حمزہ نے ہتھ آدنا چھڑا وچسہ ہوا
 ار جس دی ادہ گز بھی ہتھوں جھڑی درست
 ار جس جھڑیا دھرت تے بخش نہ دہس کا
 ہولی پیریں دہری اٹھ تریا خاموش

گردد زمین تہ پی تہی اور ہی مہیل گئی !
 تو امیر اکھڑا دوڑ پھپھڑی جا !
 جگت تہا دسے واسطے آہگ ساڈے کلام
 مر کے ارہد گردنے تریا توڑ ماس !
 عرض کرے میں دیکھیا عسرنی بری جا
 بر جو حال گریا سارا کرے بیان !
 طبل و ہائے جگت شے کر کے پوشش نروش
 دونوں دون بادراں بیتاں صفائی کسوار
 کل مر ہوادو آڈوچ مہیدان !
 پڑھیا محزوننگ تے سن سن ایہ پکار !
 گھڑا رن دپ چیر کے کرے پکار بستہ
 رن دپ آہیا رن دپ وار لڑو !
 آڈو دل تہیں دور کر دینا دسے دم چہار
 مہل بہت شکست ہا سں پا کر شے کھڑے آدیکہ
 ارہد عرض گنار دا بیٹا سہیں آ !
 دلیرا بستہ پا ہوتا لڑاں اندر میدان
 میں اگلی شہر مندگی سرون آمان جا !
 زحمت دتی عمر نے ارہد گیا جواں
 حمزے نے ہتھ آڈو انونین پکا مہیا
 جہاں ارہد بے پوش ہر پیا نہیں تہے آ
 دو جا مہیا تی اوسرا سورا سدا کامہا
 اسود وار چلا فراد آ شہ کار ! !
 اس نون ہی جگت لے گیا حمزہ پر شیرا

جگت چلا تاسے دو دن گزرتوں ہی
 کر چیلوں ہی ارہد سافون گزرتھا !
 حمزے نون دسے چیلوں کئی دا انعام
 چپ چپا نا آہیا عمر صدی دسے پاس
 تھاں بیٹھے نئے کچن کے میڈن لیا دپا
 ستیاں پڑ شدہاں سن ہونے حیران
 حمزے دسے بھی طبل دی گئی صدا چوکوش
 کھڑا اندر میدان دسے کرے نقیب پکار
 آن دکھا ڈ مروی شوگی کرو میدان !
 خود اندر میدان دسے آہا نسرہ مارا
 جہاں غلب شیر دا میں حمزہ مندر زہر !
 آ شیر دسے سامنے کھا توار مرو
 دپتہ ڈسے اتھا رکھڑی نصیبوں ہار
 مرو نوران والیہ آن ڈھک نزدیک
 اگے عربی زار نے میٹوں لیا دپا !
 ہار لیاں گل دا دیکھے نقیب میدان
 حمزے عربی زار نون دسے چہ ماراں چا
 حمزے نون آہادہ گزرتے اندر میدان
 گردن چر شے کمان کش ارہد دسرت پیا
 حمزہ دوڑ کے بند گیا سنے چہا !
 آہیا طرف امیر دی کردا جوشن تمام
 حمزہ کئی مار کے سنے دسرت اللہ
 گھڑی بند لکھا ارہد پاس دسرت

دل میں بیٹھو ویرودہ کہ شکستہ پھیل کر
 تہجا جب فی انب نما آبا زوا لعمار
 پکڑ لیا ہتھ اوستہ حمزے و سپہ ہرا
 گھوڑے تائیں ملدیا سپہ رکابوں کلاہ
 سر سے پیر میرے سٹیا زوالہ ہرا
 پاس بھراواں آگیاں و تاجند بہا !
 پرتقا بھائی انماند سعد بیانی تام
 آکس نیزہ نایا حمزے کھوہ لیا !
 عمریہ آکے اونویں بنو کھٹے سے
 ایسے طرح امیر نے گل چوکالی ویر !
 عمر صدی تک کرب بھی ہو آسٹیا اسوار
 آیا سہتاں بھائییاں نالوں ایہ پڑنور
 بھائی بیسے حمزیا پکڑگیوں سے توں !
 تھ سوس دی گز تھیں تیوں چڑکراں
 تمہ چ یاد امیر نوں آگئی یک ہار !
 عمر کچے کیوں سعد بلادہ سٹتہ ہستیار
 عمر صدی نے گز چا آن پستیا وار !
 ماری لت امیر نے گھوڑے نوں کرتاں
 ماری پھال امیر نے چھاتی چستہ جیا جا
 لشکر چاہتہ آہرے کرمہ یک ہار !
 پانصرت وچ ہار گاہ لقا آن امیر
 فسردا یا بھاریا خلف اہر آکھ جیا ت
 اوہ کندے توں پکڑیا سائوں نے سلطان

وار وادی ویر سب کو کو کولی ہوا !
 حمزے پر آئی گئے گز چلا دسے وار !
 کمر بندوں پکڑ کر تھیں اسٹنوں لیا آٹھا
 نیزے بھرتے چا پیا سپ کھانا چھٹہ
 بے خود سپے جوان نوں چالے گیا جیار
 بھائییاں دسے چوہ کن دسے رور و حال ستا
 بندوہ باز داسیر دل شیر شکن انعام
 توڑ کر کئی کس ملدیا اوہ بھی دھرت پیا !
 کندا نال امیر دسے دیکھاں کون لڑے
 پکڑے اک رتہ گیا عمر صدی و دیگر ہا
 آن کھڑا میدان وچ اندر فسردہ مار !
 اسپ کھامیدان وچ کر دا وڈا شور !
 تھیں پکڑ لیا کسان میں سن بھائییاں نوں
 شور تیزواج دسے دسے سر توں دد کران
 عمر صدی دسے سامنے لاو کھڑا ہستیار
 حمزے نے سرگندہ اعمال کیتا انعام !
 حمزہ وار بچا لیکے پوندا حمد مار !
 کس گھوڑے وچ زمین دسے لٹ دا پھر جوان
 چتھو اسے عمر دے کبیت تارستا پانا
 بھلاوی نے رمز تھیں توجہ وئی گھلیار
 آہن ہمالے سامنے سارے ویر امیر
 کویں تھساں نوں پکڑیا میں اندر میدان
 مال کمال بہادری مروانہ دسے مروان !

کہے امیر کو آگھدے عالم تھے دانا
 میں نہیں بیاد یومردان دانش زمان ؛
 آنرا پوشداریاں خوشدل ہوا ایمان
 حمزہ جنتیں کم لدا بیاد ہی دے ہند
 بیاد ہی توں لوڈا سینے نالی امیر
 اپر نہ ہر کہر سیاں خوش بیٹھ سب ویر
 عمر امیر اٹھ کے کر کے چلائی سب ؛
 حمزہ کنڈا کی کر کے چدا امیر ہستہ ر ؛
 کن غلامی تندی ساتوں نگ نزل
 کتھے وچرے آڈنا فوجاں سب امیر
 توں کتھے بیادیاں ہر نہ مان برود
 وچہ وقا امیر دے ثبات رہے قدم
 پوشدار ہی کر کتھے حمزہ نے جاں نیر
 سن سن شہرچان تھے ہنہے ہی جیران ا
 حیدر المطلب عرب وچہ کتھے واسر وار
 ننگ نئی اسحاق دا پیر لب یا حب
 جیران جن نے شاہ دی فوج توکی سوار
 اوہ بھی اس نے پکڑیا کیتا پڑنہ سلام
 تخت کیا فی ثقت کے بولے گیا ہشام
 پکڑے پوشداریاں رن وچہ غلبہ پا ؛
 انت دا اس دے زور دا پڑا مرو دلیر
 ایہ گل سن فوجیرواں ہونیا حیرت مند
 بزرگہر آداب جنتیں ہویا عمر سنگدار ؛

مرو ہر دے با مروی خدمت اندر آ
 واحد جاؤں رب توں حق اسد ہم ایمان
 ہونیاں فوجاں ساریاں مگورن سلمان ؛
 کھولے ویرچان دے سارے تھریلند
 نہیں کر کسی بہن توں ویرے عالمگیر ا
 فوجاں رمل جیشیاں اندر جیش کبیر
 پاوے کنیں انانڈے زریں ولطہب
 بیاد ہی ہند ماڈنا ساتوں سے منظور ا
 عمر میاں لہار دا ساتوں حکم قبول
 کر دا جین ضیاقتاں خوش ہو عالمگیر
 خدمت وچہ امیر دے چھٹی عمر گزار
 جنتے تھیں نہ ہونڈے جسے کوئی اکہم
 خیراں گیاں عرب تھیں وچہ چہاں پرفیہ
 فیرسنی فوشیراں سا ادا حال بیجان
 گھراستہ پت جیاں حمزہ شاہوار
 جنتوں نوں سلطان بھی تھکا داناں ا
 پا غلبہ شیر تھیں فوجاں گیا گھار
 منڈروالی یمن دی ماری فوج تمام ا
 اوہ بھی لیا امیر نے مار ہشام حرام ؛
 سی تھی دے در ہاستے ر ہندی نت کہا
 شہر مرکز دا پڑیاں پکڑ چنے وچہ شیر
 حمزہ کیڈل مرو ہے جہدی شان بلند
 حمزہ اس درگاہ دا ہے اک قد شاہکار

خدا نکھر انکو انکو حاضر برسی آ ۱۱
 جنگ بزرگ تھیں کرے بیان خلافت
 ہے اور اس دور بارہا ہر خدا خدمت گار
 کیا بزرگ تھیں سکے وہی وار ۱۱
 چہر جنگ کم بہت نے وہی عرض سنا
 نور و ہول غیب سے ہر سو سالار
 ہے اور ایسے آؤں کر کسی کچھ انکار ۱
 ایسے لکھن نوشیرواں کندا سخن و چار
 سوال خاتون ہیں نوں کرن گیا پیکار
 جنگ کندا ہے نہیں گستر وچ مکان ۱
 شکر کے دل نوشیرواں سنوں کردوان
 حکم کے نوشیرواں فیسے نور دیو ۱
 بزرگ تھیں برلیا سکی کے یہ تہہ بیہ
 سدا ہے ہر خزاں نوں پاس پٹھے سلطان
 یا صلے تھیں ہانگے حمزہ سے عربی نوں
 ہے نہ آوے صلے تھیں حمزہ تیر سے نال
 ہر خزاں توں پھیلایا سدا مسلمان ۱۱
 سکے دے دل پلایا پیا عیب وچ شور
 تیغ بہادر ملک دا ہر خزاں جمان
 منزل منزل آہیاں فوجاں مدت نیک
 خلق سکے دی فرس کتب گئی یک بار
 عہد اطلب ہانیاں دل وچ نال شعور
 دل وچ چاہے دل سے حمزہ آسہ پال

ہے تابع مسلمان دا ضد و کرسی کا
 حمزہ اس دور باقی تھیں باقی برسی صاف
 کیوں دیکھیں نوادعا آتھہ دور بار ۱
 باہر بلائے کس طرح اہی ڈر سے دور بار
 باقی ہے یا تابع ویکھ لٹو اڑا ۱
 ہے آوے بڑا تابع جنگ نہیں دور کار
 پکڑا ہوا سے ہنر کے ہر سو سالار
 آگست پہلوان وچ ساڈے دور بار
 اس کن کن امیر تھیں ہنر کے وہ چار
 سکا بقیہ اوسدا ہر خزاں جمان
 عربی نوں سے آوے پکڑا اندر میدان
 ہر خزاں جمان نوں لشکر ہر دیو
 دل وچ جانا آوے ناں ہر گز نہیں امیر
 اسی ہزار سوار سے گیا ہو روان ۱
 میر سے وچ بہادر یاں بڑا دلور توں ۱
 پکڑا ہواں ہنر کے کر کے مسدا حال
 اسی ہزار سوار سے ہوا حرکت روان
 فوجاں جمونیاں بادشاہ کر کے دل نور
 لشکر کے کاہرہ آئیا جلد روان
 کتے شہر شریف تھیں انت ڈھکے نوک
 عہد اطلب حال سن ہویا باہر سدا
 حمزہ ہر خزاں تھیں کر کسی جنگ فرد
 عہد اطلب دے وچ کردا لشکر کمال

پردے نال ہر تھیر کیت تاجیے گروہم !
 جی آئے کر جیسی قاصد تھیں قسم :
 شکر کے دل توں کس کے لطف بیزرہ !
 کر دو کر شش آئی کے ہاں سب تھنگار !
 غیرے آیا کوٹ کر کتے طرف دلیرہ !
 توہاں آئییاں ساٹھ ک تھیں چکے جا :
 اوہ کنڈا مت مغزے سس نھول اول ! :
 کے عیار سواروں ہرماست یا کیوں !
 سنی سواراں عروہی جاں ایہنت کلام
 عمر کے مت مارو میں جی ہاں بکرتے
 کنڈے ہر مغزوں ہے فکھہ ہا سوار
 متول توہی سلطان دی نین ڈونگے چکاک
 حاکم ہے جی نوہدا غر خالم مردار !
 کر جا ہمار جینگ کے خلق ڈراوے گا
 کیوں کوئی سلطان نول جھا انسان
 نے توہاں جا پتے ایہہ گل کس سوار
 پٹے سپاری غرتے نس نس دارو دار
 لشکر کے وچ پے گئی سارے نور کہا
 سس کے نسا آئیاط نے عمر میرہ
 رستہ ہے وڈا وڈے گئے چنگے ہر
 وٹا مار جھانے نیا کر اڑا چا : :
 تے اوہ وڈہ جتا نیگے روتما نامعتول
 ہے ایہ برندا آدمی ڈراوہنت ضرور

طرف ہر مغزوں دسے وٹا متول قسم
 خلق کتے دی نسا دی واں باجر غلام
 مردول تے جاں تھیں ہے قرا نیردار
 ہر مغزوں پیام شن خوش ہویا مردار !
 ہر ایہ پیش جا راہ کھو تا گھیبہ :
 کیڑے تھانڈا تھ ٹر یا کیڑے جا :
 لشکر ہے سلطان واد تھیا کتے وا :
 ایر شکر شیطاں وایہ سہ آئییا کیوں
 متول کر وٹھار تھیں کرن پیکار قسم
 وکس دیہا س نوہدا وائی کیڑے شہ
 دوہی وری آکھ واسن کے عمر میرہ
 کاہوں کیا مغزوں نول توہاں وادختار !
 کیڑی نال ہماری کر کسن فح محسار
 پا آدے گا پور ہاں جزل چاوسے گا :
 مغزافر کر گھیا ایہہ اتقی جومان !
 مارے شیشہ نفست دا اگل عمر میرہ
 اگل عمر جھا وڈا اک شیشہ تھیں چہار
 سنیہاں مرد مغزوں نے لشکر پٹی بڈ
 صورت میرت دیکھ کے ہس پیا موار
 عمر پتھر یک دارو اد نہ پٹے ہبہ دو
 دو تین چھاواں لائیگے وڈے پناہی جا
 کنڈا ہ کو نول ہے تے انسان نول
 وری ہر کسی جو اسانڈے وڈہ گیا کر پور

اندر حال عالی دسے ہر خزانہ حرام :
 عبدالمطلب آجکے عیا راہی ہو : :
 عبدالمطلب پا گیا لڑکوں حال نسیم :
 دسے لول ہاڑو پر کر دسے ہی خیزد
 مزہ آئی اہن فون کر کے لطف شکسیم
 دووں ہوسے بنگیر با ہر مال پیسار
 پیشا کھنے ک نشان دل لکھان حسام
 پرتے روز میر نے پگچی مالست سب
 سد بلوئی شاہ سے ہر خزانہ کے
 تے ہر طرف امیروی خط کھیا سلطان :
 عزہ کے خط فون سر پر دھر کشتاب :
 بے بیخون دربار وچ رسدن سی مکتوب
 میں اندر دربار دسے حاضر ہوندا جا
 فوجاں میر سے لین فون آئی اں کر پیکار
 میں نہ جاوالد کیوں بے کس پوزنلوب
 سنی اں ہر خزانہ سے جاں ایگلی بیان
 صورت ڈھکی شیری اندر عالی شان
 یاد آ گیا ایس فون جنگوں داستان
 آفر ہاڑی محمد دم رہنچا پاس
 جاں جسکے نے اوس فون وٹا یہ جواب
 کزہ لشکر فون کیوں بو بیا تر ت تیار
 عوامیہ کما عزہ سے تاملیں آن : :
 میل جہاں دسے جو گیا بے ادلی را کم

اندر کئے شہر سے آوڑ پا ہر نام :
 ہر خزانہ سناو نما ہی مصیبت جو
 کہ وہ پاسناو تھا ہے ایہ سخت مقام
 جاگا ہر خزانہ نے کن ہر فون مشور
 کیتی ہر خزانہ نئے عزہ دی تعلیم
 اکر دے تے دو ہاں نے کئے لطف بزار
 آج دن اندر شہر سے کیتی خوشی تمام :
 قدم زنجہ فرمایا اتول کسب سبب :
 وکتر اہنت عزہ یاد پسہ در بار رہے
 زتا ہر خزانہ نے وچ نہ دست گزاران
 کسے ہر خزانہ فون کنڈا موڑ جواب
 بزرگ ہر پہنچا وندا پاس کے مکتوب :
 ناں کن حاجت وچدی میرا عندہ کا :
 ہے کن شون جاو ناں ننگ ہزاراں دار :
 جاں گنگ بزرگ ہر و ناں آوڑے مکتوب
 ایہ عزہ دی کوشی گوری وچ رہیاں
 ہیبت پئی امیروی دل اس بے پر آن
 محوسے دانسہ لادناں لینا من عیاں
 ہر خزانہ چکیاں واسکدے من ہراں
 نے فوجاں مڑ چلیا رخصت سے شتاب
 کائے تمبو پائیلوں شہروں باہر وار
 حضرت متیقین تھا ہے ہر خزانہ جوان
 اہن میں باں کچھتا نا دل میر سے وچہ رقم :

حو کر دئے ایسوں کو راضی کرنا سناب
 حمزہ کنڈا جانیکے محبوب دے بیاطمام
 حوامیہ آئیکے حیرے جوں داغفال
 اگے ہرزخزاں دے پیری ڈگب آ
 میں سکیں شریب دی خطا معاف کروا
 بے ادبی بھل ہو گئی میستوں اندر راہ
 ہرزخزاں ہو گیا آندا سمہر طمام
 سہر نہ جم حیار واکروا بہت پیار
 جاں ہرزخزے پکیا قتالی آوں سرکش
 ساری عین ہندی عورت پر پردہ پا
 حمزہ کنڈا حو لوں ایسے کی گیسٹو کار
 قتالی حو ان دار کیمو اگے حو دش بیبا
 حو کے کی حو ان عین خزاں حو ز خوداک
 ہرزک رخصت ہو گیا ہر ہرز دگمید
 حوامیہ لے گیا یسا دی فوں نالی !
 ہر ہر کنڈا آئیکے ہوشیاب کی خطا !
 کر چیلد بے آبرو بیٹوں وچہ جوں !
 حو کے اک دیوینے دیکھو میرے نالی !
 اگے چھکے تسان فوں جان نہ دینے قول
 بے تہہ ساڈے جگدی بھلی نہ سک حوال
 سن کے ہرز کنیاقت میں لاشے آتھا
 حو حیار سے اوسدی اک نہ متنی گل !
 ہرز خودا حو دامن یا مسد مان !

مت بیٹوں بنا میں گنہ چو کہے حو اب
 لے چل میرے نالی تے کر لے صلے تمام
 آئیہ ہرزخزاں عین لے حمزہ فوں نالی
 قتالی اکاڑی رکھ کے کنڈا بخش خطا !
 میرے وکوں اپنے دل نون صاف کرو
 کے ایسہ سفا دشوں میرا بخش گستا
 بیٹنے لایا حو زوں شفقت نالی تمام
 تیری خطا قصور میں بخش وئی لے یار !
 دیکھ جوں فوں ہو گیا شہدہ خا حوش !
 ہرزخزاں خا حوش حو رہما د حو ان خا
 آندوں نالی سفار شے بیٹوں لے حیار
 کیوں نہ حو دش لیا نیا دی کیتو نظم کیا
 ایہوں جگے حو رہے پاسد حو زناک
 حو کے دل آندھا پاراں سننے امیر
 آرتے حو رہے حو حو دے جھانڈا سبھاں
 لشکر ہرزخزاں دا جانڈا گھیر لیا
 چکھا گوں نہ چوڑکے ساڈا ابے حو ان
 میں خود بھی گھوڑ پان تینوں معلوم حال
 کر بیٹے وچ میدان دے ٹھکر فوں حو تول
 ہتھیں سافوں دے دیو سب برکت مال
 ایہ نصیحت عمر جی نالی کر ساڈے ساتھ
 لے شیشہ ہتھ تھر تھیں ہو لے ہرز وں
 مال متاع سب حو حو کر سے پیڑ حو ان

گھوڑے ساڑھے دو پونے تان پیدل کر گھل
 تارو کدی نہ پھڑساں گھوڑے والی نام
 اور کنگھڑے ساریاں دتے ہر چار
 لڑنے تک بھی بیٹوں سب بچھاڑ لیا !
 سن حمزہ نے اکھیا کھیر بھلا نہ بول
 فوج گھل نوشیرواں ساڑھے پچان نوں
 ہی کہی نوشیرواں دل اندر مسلم
 بڑو رہیا گھوش ہر سن موزوں مقال
 اندر کن نوشیرواں عشق کریندی مثل
 جھانویں عرب امیر نے ستاٹ لیا
 کسی کندا نوشیرواں داہ بھگ دی ہوش
 کنداسی گھل کے دیکھ لو آڑسا
 اس نے فوجاں فوجیاں میں ہوشیا بنام
 توشا بڑ بھر نے وچر بھبھ سلطان !
 اوہر نے لشکر گھلناں آہا مطلب
 کورنش تیری کر کے گا اندر در بار
 فرماے نوشیرواں جس لے لئی فوج
 آوے وچ جاسنے کریں ہاڑنا تیک
 اوتھے فوجاں تھیاں کر کے عالی خوار !
 کیا بڑ بھر نے دوجی وار جواب !
 اسداک وزیر ہے عوامیتہ تام
 ہر کنگھڑاں تداں نوں جا کے حال تمام
 چھری عرب امیر تھیں ساوں آئی سپا

ہر کے جے فاندو کے دستنی گھل !
 پائیں کس گھوڑیاں باکران قسمت
 پٹے پیدل روو دے سٹے عمر میار !
 لیکھ ال میار مڑ حمزہ سے پاس گیا !
 کئی عرض جہاد نے سن حمزہ مستہرل
 کئی نصیحت پانیکھ ہر کے حال فوجوں
 ایہ سب آوہر دے کر گتھے مسدوم
 اور حرمز خواں بھی ہوتنا مندے حال
 فوج پیادہ آوندی ماوں خالی کل
 مال متاع لیا کیکے گھر نوں ماہ سپا
 پاس ایس شکست دالکھاں راہ خروش
 دیکھ لیا از مایکے آٹیا ایک فوج
 کندے وک امیر نے لئی فوج تمام
 بھکیا اسکے تحت دے کہو عرض بیان
 حمزہ نوں لنگھوایاں گھل اک مکتوب
 باغی تا ہیں تہاں تھیں عرب ایسہ سوار
 ہوسی لشکر اوسدا اندر شرکت اوج
 ایڑی میرے نام نوں مفت لکھتے یک
 ایٹھے کیا کرے گا لیر کر فوج گزار
 تاں حمزہ نے لکھا فوجاں دا اسباب
 کرنی ایڑ بھادری ہے اسدا ایہ کلام
 جو جو عمر جہاد نے کیٹے فصل کلام !
 مال متاع سب اسدا اس نے لٹ لیا

لعلت کرد سے ہرزے ہرزوں حسد دار
ہرز کنڈا اکسی چرن کر ی است دا
اوتے سارے مکڑوں کلاٹ لے
میں چرسدی عروسے ڈھا کسی نول
سہ کنڈا نو شہواں ہے او کیٹہ جلا
ہرز رو رو اکھدا مسزہ پنڈا سٹو
نوام ہرز ہسہ نوں شاہ کرے فرماں !
گھروں رخصت لے گیا ہرز مہر سوار

اک نکار سے مرد قہیں آئیوں بازی مار
اوس نکار سے مردوں ویکھ لیتو آزما
وہاں کچھ ڈیوٹوں جہیں ٹپٹ لے
ایس طرح دا آدمی پدی ڈیوٹہ نول !
جیہڑا اندر لشکاراں آن پوسے تنہا
اک عرشہ ہر دندا عدا نہیں سی جیہ
عروسہ نوں منگا لیتو چر کر ہے اسکاں !
اگر دافسہ زندوں کتے طرف تیار

جیہجینا بزرگ مہر کا اپنے بیٹے سیاوش کو معہ جھنڈے آرو پاپیکر کے
امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کی خدمت میں

گھر اپنے وچ آئیے خواہب دانستند
ژہا طرف امیر دی جا کے سدایا
اپر ہے دل چاہندا ہر شے کو نشان
کس نوام خوش ہو دندا لے فرزند عزیز
کیتو ہرز مہر نے دل سے وچہ وچار
دل کس دے وچ گزریا نال قیاس اسم
جھنڈا ہرز مہر نے اک بستیا خوب
وچہ وچار ہرز مہر سے نشانی دے
جڑا اندر اکس دے آائل ہزار !
کھیا خطا بیوں اول مسد خدا

کنڈا پسا سیاوش تاہیں لے فرزند
کیس فرما تیری ہے میرا کم سدا
ہاناں پاس امیر دے خالی تاہیں شین
تھلے ہاناں کچھ کیتی خوب تمبیز
کی کچھ عرب امیر فی محمد کراں تیار
حضرت عرب امیر دے سر پر نہیں کلم
سی لبانی لوسدی کسٹھ گواں مر خوب
تیشے جڑے ہرز با وچہ وچانی شے
کوں کراں کب ہوسدا ہاندا شور پکار
پیر رو دو تھیل نوں کچھ کچھ وار سدا

طرفوں بڑھ کر دی گئے واسطہ دار ا
 جاں میر سے مکتوب لڑن و کھین لے فرزند
 تخت کیا فی کشتی جو توں ہر شام
 آویں دپہ ماٹنے جاں لے فرزند شہاب
 میرا ہر دہا م سے نال دعا قحط
 منزل منزل جاؤں گئے و کربا سب
 آنا شیر سیاوش کس کے استقبال
 پھر دعا سیاوش پڑھا آپ امیر
 جینا اور کھیر نوں ہوئی خوشی ہزار
 کوچ کر جب نوج نوں کندا والی عرب
 چڑھیا ہر سے نوجہ سے فرمادی بن کرب
 لے جھانپاں نوں ہر روزا عرب امیر سوار
 کشتیاں نے چڑھ گیا حضرت عرب امام
 طرف مائیں جاؤں سے سی ایسوں دورا
 پر اندر اس راہ سے آپ شیر ثریاں
 تے ہر کستہ بند سی آمل پتے ہر کو
 اس رستے دیاں و تہیاں پیاں سب جھاڑ
 دو جا چو داں روز دا آپ راہ زواں
 آپا ہری فوجا یعدا دی سردار
 سارے جہانی اور سے چو تالی اسوار
 عوامیہ آیا پچھوں جہوں عیسار
 بیت بٹے ڈنڈہ الیا کیوں ہی کھڑا آلا
 فرمادی بن کرب نے آکھیا نال نما

کڑھ پیاوا جاتا ہر سے ہر روز دار
 طرف مائیں آواں شاداں تے نور سدا
 اور بھی نال بیاواں کر تعظیم سب م
 عالی ہفت آظہم وا کریم آباب
 لیا علم سیاوش نال گیا لے خط
 پائی خبر امیر نے اسے گیا سدھا
 دو نوں مل دے سدا ہو بہت تبت نال
 پتہ سر سے تے رکھیا خواہدی تحریر
 طاق خزاں کر آروہنے علم ہر دار
 یعدا دی نے کچدی دھری تے عرب
 پکھے اسے چڑھ کرے جہانی قاب سب
 چڑھیا لشکر عرب داڑیا نقش و نگار
 منزل منزل جاؤں سے ہونے اک مقام
 کسی باران روز دا سپینڈا راہ تہا
 جس نے گئے مار کے کیتے شہر ویران
 سہیل جلاو سے جے پٹے شیروں پکے دو
 شیر ثریاں نوجواں نے فک مکاشے مارا
 اس دا ہے نہیں جاؤں دی عظمت امن امان
 آں دو راہے اوس نے اسپ دنگھلیار
 آ آگئے کھلور نہ سے سارے دار و دار
 فرمادی بن کرب نوں کے جہنہ پکار
 رک دیاں کیوں پو براہالت سستا
 چھوڑا ایسوں راہ دو تے جین سدا

ہے کہ راستہ دُور راہ ہے نزدیک
 پائی خبر میرے کہ قاتل نہ مان !!
 شریاں تو جاں سانسے دچ لکشی دی لہر
 پار شہادی دیکھ کے دہروں کر سے پکار
 رہنڈا جس اس شہر دی دچ عادت شیر
 نر اسے میں ترنوں سے خود چٹان آگیر
 دو دکاں تے شہر تھیں سہری نوح آثار
 ژقنا آہ پیاسی شہر کسبھی ویران !
 حمزہ کنہ اعرنوں اک طرے توں ہو !
 جے تیری دل ہمارے میڑن خبر کریں !
 جدا جدا ہو پھر ہے نظر نہ آیا شیر
 حمزہ کنہ اعرنوں نعرہ کر ساں سنت
 عمر گیا پڑمہ دکھتے حمزہ کر سے پکار !
 تنگ نبی اسحاق دانسا دہشت کھا
 شہر کریندا تنگ جاں اندر نوح گیا !
 اپنی جان پھانکے گھوڑا آنیانس !
 کندا دیکھ سیاوشن رو دو تائیں مولی
 اودھو عربی شیرنوں پڑ گیا سے چا
 دھرتی اتے پرمیاں ہویا شیر قنار
 عمر امیر شہادی بیٹھے آثار سے کھل !
 حمزہ سے تائیں دیکھ کے ہونی مشا دسپاہ !
 جہر توڑی تھیں کھل نون متیل علی پارس
 متیل علی شاہ دوسے جاڈریا دربار !!

دچ رہتے نزدیک دسے ہے کہ آفت ٹھیک
 ہو رواں لیوا یا جت دل شیر شریاں
 اکدن شریاں ہانڈیاں نکلے پیا اک کشیر
 حکم ہووے میں ایس تھاں توڑا دیر ہاں نادر
 ایسکے نوح آثار دا والی عرب دیر
 شہروں شیر دیرنوں ماراں روچ گھیر
 آن دوسے دچ شہر دسے حمزہ عمر جہاد
 بہت بند عمارتاں خالی باجر انسان !
 میں دُوری دل جادساں ماہاں آنت جہ
 میں خود کراں مقابلہ توں نہ تحمل تویری
 چلے جس دروازوں لے اتھائیں پیر
 توں چڑھ حکم ہوئیگے اُپر کے درخت
 نعرہ سن کے شیر جی آن پیا یک بار
 حمزہ پیدل ہوئیگے پسا پکا ڈی آ
 شہر پیا دچ فوج سے حمزہ مار یا
 دوسے لشکر عرب دا لڑی کسے پیر
 ہوگ پیا دہ ہو گیا شیر عرب مستہرل
 سر دسے اُپر پیر کے ہارے دھرتی اٹھا
 حمزہ کنہ اعرنوں اس دا چہرہ لہ
 کھل یاسے نال تے آئے لشکر دل
 نال صلاح سیاوشن کھل گئے دل شاہ !
 اگے دل نوشیرواں نون نال تیا کس
 حال احوال امیر دا جا کیتا انخسار

آجے ایسے شیر نے مک کچھے ویران
 ماریاں اس شیر نے کر غلب یک بار
 عمرہ جیڈ ہمان وچ مرو نہ ہوس کا !
 اس وچ سجھ غریباں شان کمال تمیڈ
 سن شہزادے حد مقبل سٹرا نون تکلیف
 لگا کیا امیر دا ہیں توں مرو و میسر
 حضرت عرب امیر دا ہاں میں اک نظام
 ایہ اوہ علی رہنن مقبل جس دا نام :
 عمرے نئے پڑا سون کیتا خدمت گار
 ایہ پر کار ہواں ہے پورا اندر شان :
 کیا جڑ بھر نے ایہ بھی حال بیسان
 مسلم کیتا پڑے کہ رہا خدمت سگار
 سکے شان کمال توں جلی ملی ہے حریت
 اس جیہا و پر شان دے مرد سدا گن
 اس وچ ہوسن خوباں دسلا خوب دلیر
 سن شہزادے حد مقبل ہونے بہت خفیف
 کیوں کر دے ہر ایہدی منتہے صفت بیٹا
 تیر انداز نظام ہے ایہ عجائب گل :
 تیر چلا دے ساسنے مرادے میدان
 تیر چاہیں نال آجے ہے طول فضل
 ہے اس تیں دود ہا کس تاہیں شان :
 تہی سپر فرلادے دھم پیش نشان :
 تیر تہی وچ ڈھال دے بیڑہ و نہ توں تیر

کھل ڈھلی نوشیرواں ہون بہا حیران
 شاہ کسے میں فریاں فرماں کشتی وار
 عمرے نئے اک جلیوں مار لیا تنہا :
 کیا جڑ بھر نے عمرہ ہے کہ چھینڈا
 والی بہت تعلیم دا خود کردا عمر عین :
 فرلادے نوشیرواں مقبل نہیں چھینڈا
 مقبل عرض گزار داکر آداب تمام
 وہ چھوڑ بڑ بھر جی کردا مسد من کلام :
 رہندی میں دے نظم تیں وچ دربار پکار
 مقبل دل نوشیرواں دیکھ نال دھیان :
 استوں کوں امیر نے کیتا اندر شان :
 گھر ڈے توں ایس نوں شہزاد پھر آثار
 کیتا جڑ بھر نے عمرے ہی عمر عین
 خواجہ کندا اس جیہا تیر چلا دے کون :
 سن کس کندا بادشاہ ہے ایہ شہر شیر
 جدوں زبانون بادشاہ خود کردا عمر عین
 لہڑاں کندا اردو جنگ کر کے حد میان :
 عمرے نوں خود تیرا یاد نہ آیا دل :
 مقبل داکر قدر ہے پڑے ہتر کمان
 مقبل نے سندے بایا مان ہواڑہ فضل :
 شاہ کے شہزادیا مقبل سچے کسے :
 اتر پکارے اردو جنگ یکے تیر کمان :
 دکر ڈھالان ہمارا دشاہزادہ و سپہ تیر

پھر قبیل نے انہ کے ڈھالوں سے دست رکھا
 قبیل سے ہتھیار کچھ کے شاہ ہر بادشاہ
 قبیل تانیں دیو شاہ اپنی پوشاک
 قبیل گیا امیر ذول پر سلامی جب
 قبیل تانیں دیو شاہ سوزہ ہر انعام
 اک منزل تھے آ گیا جوں امیر کبیر
 س اسرا سے کج فوں آ گیا استقبال
 ڈھکی اول آندی یس او دی فوج
 عرصہ ہی داتا فوں نظری آ گیا تہ
 و کج کے نوشیرواں امیر برگ اسپد
 کیا بزرگہر نے اس ڈا ایہ منام
 عرصہ ہی میں کرب بنی یلماہی سہار
 تہ فوں پوٹا آئی کج یس او سہار
 تان کیا نوشیرواں تانیں مول سلام
 آگہ ڈا گلیا ردا پاس انماذ سے جب
 اس پر سنہ اسان فوں کیتا د سلام
 کیا بزرگہر نے پاپروہ و پکار ! !
 سن پپ بر گیا بادشاہ دلوچ کے خور
 یلماہی سے آوند سے کچھوں ویر تمام
 یلماہی فوں آگہ سے سار سے پاس کھلو
 اہ کندا اہ کو بنے جہا ادب کراں !
 کچھوں فوج امیر وی آئی وار و وار !
 دوروں برقا پیش پیش ہندا شوہ پکار

تیر گنگا پوجہ وی ہی دیوار سے جا
 تیروں چیر دکھایا ست سپر فوار !
 کیا یا امیر فوں جہد سے اسے پاک !
 آیا پاس امیر سے حال سنایا سب
 طرف حان ہاوند سے اگی فر تمام
 خبر سن نوشیرواں آیا عرب اسپد
 فوج امیر کبیر دا دیکھیں حال احوال !
 لشکر زیب تنگیا ازجت مار سے موج
 حارت تھو دلاتی برج شکم بنے حد
 والی کتے شہر دا عجزہ عالم کبیر
 لشکر وچ امیر سے اسدا حکم روان
 اندر پادشاہیاں جو غالب تلوار
 خواجہ بزرگہر فوں کے سلام پکار !
 تے ناں ہتھا گہڑوں کارن ادب کرام
 کچھ بزرگہر تیں رشاد حقیقت سب
 تے دستا گھڑوں ایس منکبہ خام
 اس فوں برئی دیوانگی برس ہونے دہچا
 ہمالیوں سے دیوانگی جہانوں سنت طور
 پیدل ہر کے شاہ فوں کر کے کج سلام
 خدمت اندر شاہ دی فوں ہی پیدل ہر
 باجہ خدا جہاند سے ہر روں تال گردان
 کج تاندا نوشیرواں حال کچھ اعمار
 امیر وزیر امیر و آبا عہد عیساہ !

شاہ کے ایہ ہوسے سنہ شیر شکوہ :
 جاں کین نوشیرواں کس دسے دل شکوہ
 پیدل تریا آذنا پنے مسکن مار :
 سرستے آپا پینچ گز توپ جیب بسند
 کل لباس جرمی تے آہا بھرا لال :
 تری کل لباس تے دکوئی اسوار :
 دکو کے نوشیرواں ایہ آزادی کیوں :
 غلام گندا انہا تہا جاں پیدل سوار :
 ہمزیر شیریواں ٹٹھا سامان :
 تہا توں آسلفنا اب کرے عیار :
 عیادی توں عمر نے کیا ہر دل تنگ
 خود ہایں بے تہیں آن آماراں ہیں
 والی ہفت آیم ہا دیکھاں و عورت کھڑا
 عیادی لاچار ہر دوسری تصاحب
 ایہ جے آدمی بھرتیاں واناں :
 پیر علم دا شاہ نے میناں شور پچار
 کوزہ نظری آیا وادہ وامن جمال :
 برن دسے جاہیوں زور نوڈ مسکور :
 سمورت بیست تاک تے آریا سرتیان
 جہانی مال امیر دسے آون چار پٹیسر
 ارا طالب جہاں تے عمارت قسم جہان
 کوزہ تریا آذنا تنگ آتے اسوار :
 سمورت دیکر امیر وی دگ دیریا سلطان

ہر زون میں لٹیا حوا جے کیا اور :
 تیراں کز دا قد بے رنگ تمام سیاہ
 بازی دنگ کبوتران کاوے وار و وار
 نوشیروی دنب فرپدے سرے اتے پوند
 بازاں ہزار غلام ہتہ رواں پیادے نال
 کتے ہوسے ہتہ وچ کپڑے اسپ تیار
 ہتیں گھر ڈسے کڑکے پٹین پیادے کیوں
 کی حالت ہے انانہ دی ہوں آپ سوار
 ہس کے نوشیرواں وادہ وا عمر جوان :
 عیادی دل دیکھیا ایہے کھٹا اسوار :
 ایہ گھر ڈسے تھیں چہرا یا تے ماراں تنگ
 لہ کھانے دینے ہرتیہ شرم کیوں کیوں
 توں بے ادب سوار ہیں تے بے شرم تیار
 شاہ کے ہن عسداوا لشکر تاجیب
 عمر امیر چہ واد مسندے میں فرمان
 لشکر وادگ فرشتیاں آریا ہر انہار
 چہر خوب فرات تے رنگ عجب نال
 سوہنا والی عرب دا چہرہ و انگوں خورد
 خوب علم ہر توتیاں جھلے سرے نشان
 چندوں رکشن عورتاں توت دسے پرتیر
 چادوں ویرا میر دسے آون ماسپ شای
 چلے چال سو باونی گھر ٹا خوش روزاد
 نقش نور عرب تے جان جگر قربان

ڈھانچوں امیر نے شاہ اندر میدان
 تھے قریبوں بادشاہ پر پیادہ جب
 شاہ ٹپکے کہیں آؤغا حمزہ تنہا چسپل
 خواجہ کے جو بادیا حمزہ نے ہر قسم
 امیر بھی جھنڈا تہا آؤغس تھیں چاہ
 تخت کیانی آؤس بھی اچ وچ حضور
 بندے نوں نوشیروان توت کرے قران
 حمزہ سے دسے چار سے تے پکڑ شانی چاہ
 تہوں آن امیر بھی کر داتہا مات
 پھر کے شاہ امیر تے شفقت کے یہاں
 چھے طرف داسنے دل ن مالی حساب
 گھر سے تون امیر وی کر داتہا نگاہ
 آؤ قاروں وی بندہ سلطانی کو قوال
 چاہی ساسی نوشیروان اس تھیں تہن وار
 صفت سنی ہاں تنگ ہی تاروشی چہد
 فرماوے لے تار تان لاف نہ مولی انا
 حمزہ میر سے اسپ تھیں دیکھے اسپ ڈوٹا
 حمزہ کنڈا مشروطے تارن بھنے گا
 تارن کے امیر نوں بھی کی مشروطے بت
 اسپ بار چھٹے چھڑا گئے ہو
 تارن کنڈا تیر کی جے کر سہیں انکار
 حمزہ سے کیا ڈون سے بھنے شریں ہاں
 مشروطہوں ان ہو گئی صاف کرایا راہ

پیدل بر شاہ اندر سوں علم میدان
 نورت گار امیر نے ڈور ہائے سب
 جھنڈا لے خود چلیا کہیں امیر سے دل
 تے سکتے وچ ٹیا اس دمال تمام
 تہن امیر تے تساندے دلہی آن بھلا
 امیر گل کس نوشیروان بہت بریا سرور
 تہوں عرب امیر دے توجا پکڑ نشان
 بھی پیدل بر جاؤغا خود حمزہ دل شاہ
 بیٹے لیا تہا تے حمزہ عالی ذات
 امیر بھی جھنڈا جھنڈا حمزہ نے ن سلطان
 اگے اگے خود حمزہ تے تہیں شاہ
 کنڈا اسپ امیر دا چنگا ہے دلخوار
 گھر ڈا اسپ تھیں چنگا اندر چال
 قاروں خذ کر دوا آؤ سو دارا
 کے حد تھیں تنگ تھیں یہ گھر ڈا دور
 قاروں عزم کر دوا دیکھ لو آؤنا
 ان حمزہ سے نوں شاہ نے وئی تیر ستا
 تہاں میں اس دے اسپ تھیں تہاں نگاہ
 حمزہ کنڈا اسپ دی ہوئی مشروطے بتا
 اس دوہے دا اسپ بھی لے یو گیا سو
 گھر ڈا پوئیں مولی تہاں سے نوں جاویں ہار
 گھر ڈا کیڈک چیز سے لے تارن ہاں
 سجتے کھتے ہو گئی دونوں طرف سپاہ

چھٹن اسب برابر دی تھارن تے امیر
 تھارن تچھے رو گیا مسرورہ انگ ہوا
 تے تھارن دی بندوں مڑ طیبہ سپہ راہ
 چھڑ تھوں امیر نے تھارن لیا آثار !
 ایہ گھڑا سلطان نوں دتا عرب امیر
 دیکھ امرا امیر نوں مجید سے دنگ کباب
 آن وڑ سے وجہ بارگاہ سار سے امیر
 لیا حمزہ اسخوں کیستنا فضل خدا !
 آہا کتر پہلاں لشکر وچ سردار
 سام زیریاں شہ دی سب نہیں جا بند
 گتسم ولکھے ہی سی بہن اوہ خالی جا
 خواہ وی تہ میر نوں من گیا سلطان
 بیٹھے پرکھ سیاں ہر تے سردار
 پھر کھانے ننگو تہ سے بہ تمام کلام
 جینی خاکس زمروی بلوریں گل خوان !
 دچھے مستبستق دے رنگ رنگ طعام
 کہ سے عمر سرا ہنار نے ناٹی تھی ایشان
 دھرے گاڑی خواجے کھان مطہام
 اتصال چرا تھرویں زریں صکاب بور !
 عوامی چرول دیکھے خوان سالار !
 سسں ہتیا نوشیرواں کے ہند جواب
 لشکر عرب امیر وایہ سب عاش طعام
 اوریں دوہے روز ہی کہ سے فیانت شاہ

تنگ نبی اسحاق دا جاندا اونگوں تیر
 نظر دہن قائب ہو گیا اک بل اندر جا
 بازی تھی امیر نے تھارن ہوا تباہ
 گھڑا اہیٹوں کڑھیا کر کے حال خوار
 خوش ہوا نوشیرواں تے تھارن دگر
 بچھے دیکھ امیر نوں خوش بندے امیر
 خواہ قیام نوشیرواں ہور چکھے تہ پیر
 کیجے سہ سے بہن نوں کون مکان مطا
 اورہ گیا کسی چین نوں خانقاں دی پیکار
 اس کرسی تہ ہوندا گتسم نار تہ
 خواہ کے امیر نوں ایہو کر دھٹا !
 سام زیریاں شہ را حمزہ لیا مکان !
 حمزہ اندر سردیاں آہا بزرگوار !!
 خوش وچھے زرفقت دے زنت داد تہا
 زر تقر دیا صحنکھاں خادم دھرے آن
 سیرت دے وچہ رہ گئے عربی و کچھ تمام
 دھر ڈاگے عربیاں ایہہ سارا سامان
 اگے سنیاں کہ سے ناں اس لذت دا نام
 پالیستہ اوچہ کوہ سے عمر آنتہ چورا
 کر د چوری عربیو کے بلیتہ پکار
 بخش و تہا میں عربیاں نوں ایہ سہا سباب
 چاک گئے لے شاد ہوا پنے وچہ تمام
 اگے دنگل تھایکے جھانڈے کھڑے پھان

دن تیسے بھی اس طرح پایا حکم صادر
 دن پالی وجہ حقیقی دے دیوے شاہ گزار
 کھڑے نوشیروان رہندے سی ہنواں !

عربی تیکے ڈھونڈنے سے کہنے دو تعداد
 خدمت عربی نو بدی ہندی با پھر شمار
 سترن حسو امیر دے راتنے وچ جان

آنا قباد گوستم کا ہم خاقان چین سے اور شکلیں بانڈھ کر لانا بہرام خاقان کو

گورے کتھے زہ جہاں ہوتی خیر تمام
 آہا کچھے آؤغا کسی گتسم بد زاد !
 جہوں قباد ماتوں ڈھکا آن قریب
 لے آئیر قبادوں کر کے استقبال !
 تے شہزادے جمع ہوتے جنگ بد زاد
 اہر جاکے قبادوں اندر راہ مسلم
 اوہ کندے سبیاں دی شان ہوتی براہ
 عاجر مخلص مرہے حمزہ مسدہ بی نام
 عقل ڈتی سلطان دی سار چین ایران
 کرسی تیرے باپ دی کہیں اوس عطا !
 اسان تہاں دے کسراں تھیں آسٹہ پینڈ
 اس دیاں ہون تعداد تان تے تعریف ہزار
 تے عربی داد دین گیا کسبیاں فوں دب
 کسں جنگ فوں کچھ اعمال قباد ایران !
 کی خوبی وچ اوس دے ظاہر کس جہاں
 جنگ حال سناؤ غامتن لے دانتند
 صورت سوہنی اوس دی داگوں چند تمام

گتسم اتے قباد نے پتہ آغا بہرام
 اگے بیٹا اپنا دتس ڈر قباد
 کندا شاہ امیر فوں ٹھا جھب جھیب
 حکوں حمزہ فرج لے اٹھ ٹریانی اعمال
 چری عرب امیر تھیں آئے طرف قباد
 آج سراں دے لہ کے ٹران دھر تمام
 ہن اندر دربار دے ہاری سہ پیداد
 بڑیا اپرا قسراں اسدا حکم تمام
 کہیں عربی نوادی سب تھیں عالی شان
 اسان کسجاں دی آبرو چھدی خاک ڈلا
 کیئا کسور اسان تے عربی دا فرزند
 سہناں دچوں اوس واسپے اچ گرم ہنڈ
 جس دن داؤہ آگیا جھاڑ بہانے سب
 کہہ جنگ کھڑا کھڑا خا ہر حال بیہان
 والی بغت اقلیم تھیں کر کر ملیب آن
 عبادا طلب عرب واسپے حمزہ شہزاد
 اندر تھوڑے دناندے ہرما شہر عام

جنگ نبیہ اساق واکو لیب یا جا :
 مقبل علی رہن کیتا پکڑا سلام !
 پکڑا شادی دوز کر پڑے دچ میدان !
 جس آفت نے مار کے ملک کیے سی دور
 کے قباد احوال سن جہدے ایسے کام
 بن کتے ہے جنگا عمر و فرج خال !
 کے قباد جے میں طاق اسوں دچ راہ !
 میرے تہوں اوسری ازبوں جا بس جان
 موثر چڑھیا اوہ شاہدے کیا قدر بلند
 دوہے راہ قباد مڑ آ دڑیا ور بار !
 بیٹھا کرسی اپنی جاں پانیا ارشاد
 باں حمزہ سے جانیاں نہ بچے گیا قباد
 مڑ تانوں پہ اپنے سزہ بیٹھا آ
 ابر کرسی سام دی بیٹھا بدوں امیر !
 پر کج بول دسکیا گیا دپے دچ کھا
 باں سنیان نوشیرواں فتح گیا ہو چین !
 جہ آغا ہلام نوں دو اں غلبہ یا !
 جشن کسے نوشیرواں ماحز کن طعام !
 اندر نشے شراب مے ہواست قباد
 توں ٹھنک کی چیز ہیں تیسری کیا مجال
 شیر شتر تھیں پرورش جنگل پانی تیں !
 کس نہ لہن ہیں عربیا قدر سے دچ کی
 باپ امیر سے تھاں تھیں ملدی پنے آ

بست خزانے مال دسے باغوں کھڑے لدا
 مندر یعنی لٹیا اور ایسا شام !
 بن کس دی دچ تندے شاد کن گردن
 طوت ماحی آوندے اہد جہد کتی چدر
 تھوڑا جہاد ہوسے حمزہ عربی نام !
 جنگ کھنڈا راہ دچ آسب استقبال
 میرا جگ مقابلہ کس تھیں نواد خواہ !
 میں پر تھر کدوسی بائیں گلوں سلطان !
 بن لاسدی ل جہاد ناں بیڑی ناں پسند
 سین لوانے آ کے تحت اگے مردار
 دو دچ عرب امیر تھیں جیراں تے ناشاد
 مڑ کے دل ور باروے آ یا عالی نراد !
 بست بلند قباد تھیں شیر عرب دی جا
 جل بل جہان قبادیے تم دچ سے امیر
 حال لڑائی چین دا آتا سب سنا !
 گتھ اتے قباد نے ماری اوہ زمین
 نرکش ہو یا نوشیرواں شاد ہوئے امرا
 رنج شرایاں چونڈے اندر خوشی تمام
 حمزہ سے تھیں آکھدا توں کس عربی زاد !
 کرسی ساڈے باپے میٹھیں آپ سمبال
 تاجی دچ جہانڈے دلم پھانی تیں !
 کرسی می دتمہ لوں سام زیمان دی
 ہاتھ تھوں پکڑ کے دیواں دحرت وصا

لڑ کر کسی تھیں بیٹھ بر پیا پکاراں میں !
 فریاد جوں وی ہمسد و پانی تیں
 سہ عزہ فرادنا رکہ کس سال نہ بان
 جنوں چاہے خود کرے ذہر قدر عطا
 عزہ کنہ اوکسوں ہول نہ آگرا گون !
 جے تیرے وچ مروی ہیں توں ایہ مروں !
 اٹھ تباہیروں کئی مارے آن ! : :
 پیا تباہ زمین تے مڑ جو پیا ہر شہیار !
 تیغ تے ہتھ پکڑ پیا ہمسدے وچ جہا !
 تیغ ہتھوں ہتھ چاہتی تے امیر بیا اٹھا
 دھرتی پیا تباہ جاں پیر ریابے ہر شش
 ذرا لاتی اوکسوں کہتی آ ہی سئے !
 ایہ مزہ شہاب والہت خوب لئی
 داہ وا شیر شاہی با ساقی دسے تھہ چٹم
 تیرے پاسے کھیت شے دھری دہاتے دھم
 کدہ نشے دیاں شوخیان کیاں دہن کدوں
 ہندا دسے نوشیرواں کیتو مہلا امیر
 وچکے فریاد توں پئی ذرا کچہ ہر شش !
 جوں اندر کچہ تیریاں مٹ گیاں دس پنج
 اٹھ ساقی جیہ نشے دسے دو گھٹ ہر چہ
 کسندیان پڑھن نمازیاں غم نیجے اٹھا
 وچ پیسداں دلا دویاں کرنی جان ہندا
 دینیاں دسے وچ پازیاں توں مست وقت گرا

اترتا ہے نہیں توں آن تنداں میں
 آن آنداں کر سیں جے انکاری میں
 ناکہ جے ہر تھا نوں داغ و ناکہ سبحان
 کیا پیر تیا دسے تیوں دیباں اٹھا
 حکم بناں سلطانہ سلساں اٹھکے کن
 لڑکسی پٹنے اپی اٹھ چڑاے توں
 پٹھا ہتھ امیر سنے لار کیتا نطقان
 اپروانی عرجے سے پرتا تھوار !
 وچہی گھٹ تباہ وی دتی سرت مہلا
 دسے گرہ شش تیس سرے تے دتھو گرا پیا
 بیوشی وچہ او گیا کھیت نشیہ اجوش
 اوکھٹ امیر دا گیا اثر نوں کئے !
 ششٹی کر لایا چنگل کٹ پئی !
 کھا خولے فرقاب ہر وچہ نشے دسے غم
 پنچے وچہ امیر دسے گئی دیری گم !
 پنے وچہ پے بھر پونڈے جاں جہاں جہاں
 پٹنٹا کیتے جرم نوں خوب تباہ شیر
 اٹھ لگا نڈھتھانوں تے آیشا نا موش
 کلا ہر ہول دسکا پر وچہ دلدے سنج
 فوہیں بہا و مردوں حمزے نال لڑا !
 شہو غلام رسول دا پاڑ پورسے وی دا
 اکھاں ناک اٹواں فی مہنت کھوئاں کھا !
 لوک کھن پرگ پیا جیوں کیں ڈھول دھا

یعنی عالی امیر واس ما جوڑ ستا !
گزرے ستم سے روزتے چنی شہرت علم
امراؤں نوں بادشاہ حکم کرے فی الحال !
تاریں دیر بندہ ماتے طانان غضور !
مگر نماندے قوردا عمرہ نوں بادشاہ !
گتتم نوں جا آکھدے اگے گئے لید
مخلص جرنی مرواک عمرہ اسدا تام
جی کر کسی اوس نے سام نریاں وی
تھاں تیرا اوس گیا ساڈا پھلے ذ نور
ہیوں حال تبارے آکھ سٹایا رو
ہن ہر عمرہ تھہ نوں آجسی وچ راہ !
گتتم نے سنی آکھیا کر کے فرج بند
عمرہ تائیں پاکستان دا گوں مٹاں جا
جودن اس دیاں تہیاں شرتے وگتتم
یہا آن امیر نوں ایہر کے تدمبیر
گتتم آن امیر نوں پکڑے وچ کستار
سارے زوروں گھنیا ہریا زبوں !
دھر آگورے دوپہلی وہ امیر کے !
ٹٹ دو طرفوں گھیاں پیاں اندر جا !
کر داہتے زبان تھیں ایہو سنی تہیاہ
پسلیاں دو تھاں توں گیاں کرا کا کھا
زخم گے وچ دلیدے کر داگر یہ زار !
اگے سرب امیر دے خفیہ کر دا عرض

ایہوں بخش کھال ہن کتوں ڈیوں آ
گتتم جینوں آوٹا نوہاں نال تھام
گتتم نوں لے آوٹاں کر کے استقبالی
تا لے کجک مہا لے گتتم تائیں دور !
گتتم تائیں حسین جی جا لید وچ راہ
تیسے با بچوں اسان تے ہنڈا نظم شیخ
آن گواٹیا اوس نے ساڈا قدر تمام
عزت ڈوئی نوں نے اسان تھیاں وی
شاہ مطیع امیر دا تالے اندر ہور
گتتم تائیں آکھدے سارے مہر کھلو
تیرے استقبالی نوں شاہ کیا سی ماہ !
مژداتے زرتشت وی جیوں بے سرگند
گتتم اس داتھ توڑساں جاں سبھ بٹا
خون پنے ہر بند تھیں پوڑے اندام
گھوڑے آوں آتے گتتم اتنے امیر
میں تیرے دا عمرہ یوں فوٹی جزا
تا لے کتہ عمرہ راضی رہیوں توں !
تیرے دیکھن ناں ہن راضی ایس سبھ
گدا وچ دو دکھیاں بیٹھا چیک کرا !
دل میرے وچ عمرہ یوں تیرے دی چاہ
بھتوں سرب امیر دے ہر جا گپ جزا
پنج دیا پرگ تھیں مڑوں پرلے پار
ہنجا بیست چھ پارناں مردان تھے فرخ

ہیبت میرا جو خلق دے تالی کر و مشہور!
 آئے اندر بادشاہ کچھ پتھان و سپہ ہاتھ
 حمزہ میں جا بھیجے اپہ کر کسی سام :
 دھڑ دھان نوشیروان کے چکا اتفاق !
 سادے ہر امیر تھیں دین دلوں ناشاد
 تھے اب عرب امیر و اس واقعے فرمان !
 پیدیاں تڑوایکے دو گائے نشان !
 دو جی داری مشہ نہ حسین کرایا پھیر !
 گستم تائیں چڑھ گئی سستی دی کچھ آہن !
 تھے سب کوں زبان دی چڑھی چند کمان !
 کیندا فلس عربیا سے شبیبو چوشن !
 فرخ پر یوں کھایکے و تبرتے خرگوشن
 زنگی سسکی جو کمان دی تھی تہ گز مان
 کھادے بگھے ترواں پچھیاں و شیر
 ان سداہن آئے کے دھ مانی شیر
 سام لڑیاں ساندہا ووا چر گوہر !
 تھن توں اپنے تدر ول کر لے ڈورا نگاہ !
 کی ہیں تیز و حیاں کر ڈورا تدر ول دیکھ !
 کس کر کسی میرے جدوی پر و اسے واقعاں
 چھ میں کرن اپنی تھیں سیاں مان !
 تھاں میرے تھیں عربیا سب ہٹا مان پر
 ناں کر تیاں تڑیا سب دے اٹھ کھلو
 جد میری دے تھاں تے تروا نقل ذکر

کسی حمزہ فرما دنا جنوں کی مشہور
 گواہی کر دے آپ دھ بہت علیی ساتھ
 گستم پنے پتھان چھیا مل مستام
 گستم نالی میری دے دکھانیں اتفاق !
 کر دہ انہیں امیر تھیں گستم حد فساد !
 من کے ہڈ بھرتے کئی مسد من بیان
 گستم تھان امیر و اٹھا سبے فساد مان
 بعد طعموں چند سے کیند خراہی شیر
 تھے سستی دی آہن تے وئی کھول زبان !
 سبھاد ہر پچھیاں وک کر یا اک مران !
 پیوں اندر بگلاں تے پانی کچھ پروشن !
 پت پرانی اگوریاں کر واریوں نوشن !
 ہائی پنی ستور جو ان دے بروں اچھ جان
 ستر اٹھ سو تیاں گز دے شام سو پر
 اندر تھوڑے دانہ سے پانچ تھوڑے چو پیر
 توں بھی اس دے تھاں کچھ بیڑیوں پچھ
 موی ہیں کس بانہی بہت نہ دھیا جاہ
 دن کوئی بے زندگی ہے تیرے دھ کیکھ
 تھاں ساڑے لوں کے تھیں ڈورا مان
 تھان میں کس کا دے تھوڑ گئی جن مان !
 ہاتھ تیرے پر کھکے کر ساں ٹکڑے دو
 ماناں مار کھادساں قدر پچھانے رو !
 اچھ توں ہوک دے جیٹھ دھنیں ہنر دھو

حمزہ کنڈا ٹھیک سے جذب تیرے داتا خانو
 سے کہ لائق تھو وی ایہ بے دست و مکان
 ہوں نہیں نا لافا جو شش نشہ پیا چھوڑا
 اندر نشہ شربہ سے مست ہو رہی بہ زاد
 پست ہو میں بہرستیوں بہرستاست ہوں
 کہ کسی تیرے باپ ہی سے تویں ہیں مقدر
 کہ تیرے وچ بھتیان جان وچہی دوچار
 ایہ دعوے چھٹہ جاو سیں آسہ توب پکار
 کہ سوا اختیار میں دیوان حق نشہ
 دو حق گھٹ شربہ سے بندوں گھٹ گھٹ
 گھٹ پڑے دیکھ لے عوین سے ہتیار
 دودھ دوسو گوں زبان تھیں واکوں ذکر مہار
 سنی کے گستر چپ ہوا ڈھڑیا مروار
 دل وچہی بل بل اتہ سے زور نہ کڈتے کار
 خوار خواہ گھر آئیے خوشی کرے انہار
 بیشا بندہ جیش دے گھر وچہ تا ہوار
 نال زمان گھر میں کے گھڑی نبھاشے پار
 جھگڑے وچہ امیر دے خود آنا لاچار
 تنگ سے وسیہ اونہی کرمان دے چہ پار
 دیکھ گئے پگھتاوہ جگ مزید ہی تار
 اک دن مست خراب تھیں گتم دا انحال
 آگے نال امیر دے کرے کلان شاہ
 تان دیکھ دوا خواریاں اے عادل سلطان

اور لائق اس تعالو سے ہوس دچہ نیانو
 میں لائق اس تعالو جاسے خلق جہان
 جے بکھ دعوے عمل ہے یاں غماری توڑ
 گڑی پڑ توادنے وانگ پید قباہ
 کی میں چہر نکاریا تدر ترازو قول
 تہے جے ہے بکھ مروی آجا پکڑ آثار
 تان توں ایس غماریں توبہ کریں ہزار
 مستی وائل نقد ہے مت کہ جان لودھار
 تیرے جوش غماریں تہا تے باواں مروی دسار
 تیرن سستی گشتان کروادے گی مار
 کویکہ گردی گردی تیر کھنڈہ یہی جہار
 مروارامت ہوں توں دیکھ اپنا امت وار
 آنا گھر وچہ اپنے چھوڑ گیا و رہار
 جگ امیر کبیر داسہ پر جانے ہمار
 دکھانڈا گھر کرمان شکل کسی سو وار
 وچہ شربہ کباب دے لیندا وقت گزار
 کہی قدم پر گھراں تھیں دستار دہار وار
 کے جیش اڈا دغا پر شے جے وار
 پئی پرانی آبرو نامی وکے ہانڈار
 جہاں بیشا کھو مرتبہ کتے داسہ وار
 آیا طرے بارگاہ سے چارہ سے پست نال
 آکنڈا سلطان نوں خود گتم گزار
 آہ ساڑھے مال دے تان دیکھ روانہ یات

اُس ترازو کھلا میں جہانم سے تال !
 گو یا میری جان تے تخم کب نیا توں
 ایہ کر کسی ہے اسدی جو غالب مردان
 بے لوں غالب زور ہیں کر کسی جگ حصول
 پھڑکے عربی نادوں پہل زمین دچ وہب
 بیشمار ہیا قنار تے کئے واسد وار
 مار کئی وحید دھون دے کیتا حال تہاد
 اونوی اپنے قنار تے بیٹھا رہیا امیر
 تھکر کے کھیں دھرقی چیا مسرام
 کئی مارا میر نے کرستیا ہے برکش
 گردن دچ امیر دے کئی گیا نکلا !
 پہلڑوں تھکر کریں کھڑا گتتم لوں !
 مار دگا یازمین تے دھیا خاکوں نیرا
 برکش پئی اظہر گئے روز سے زار و نزار
 اکھیں پاک دیکھدے غرقے دچ مینا !

کی تے نفلک شہر غلامسری زار نکالی
 لکسی میری کھو کے دتی مسری لوں
 فرما دے ڈیڑھواں کس نے مرد جوان
 لے لے کسی لودھیں مینوں غرض نول
 کس تم فرزند لوں کسے اشارت جسب
 مست شراب تہاہ نے جا مارنی تھوار !
 پہلڑا ہتہ تہاوار اندر اندر سے راہ ! ! !
 برہے بخش تہاوار کج ہوا حال طہیر
 دو جا بھائی اولسد اور دھیر تس نام !
 راکش بھائی تیرا آن پیا کر جکش !
 حال پتیاں داویکھ کے گتتم پٹھا دھیا
 بھرا تھامیر دے برکش اکھیں دچ نون !
 ٹھہرا آگوں باز دے سرتے دے ٹھکیر
 دچ فشی دے پراں نے دتا پسر گزار
 جاں اندر بار دے پئی قضیت بھا

چھوڑنا بہرام خاقان کو امتحان غلبہ کے واسطے اور مار ڈالنا بہرام کا
 شفاقت کو بے تماشائے اور پھر بلانڈھنا امیر المؤمنین حمزہ کا اسکو میدان
 میں اور جیڑو ہونا عمرو امیر سے اور مار ڈالنا گتتم کے بیٹوں کا بہرام کو اور
 رنج ہونا امیر کا ان پر اور بھٹوانا امیر کا ان کے گستاخ کو

گتتم بیڑا میر تھیں، مینا ہے سٹان

ہاں بیشمار دے دے تحت اتنے سلطان

گنم تھیں اور شرواں نکلا کرن کلام !
 عواید اٹھ کے محنت اگے جب آ
 کراہ دکھاؤ دیکھیے خاتانی بسرام
 حکم کرے اور شرواں جانڈے دوڑ غلام
 ہوتے ہوئے ہتھ پیر نہ پھراں وچ پا
 شکل ڈھلی ہر دم دی ڈھلس غالب جنگ
 اتن فواد دی روغنی نین جمنی اگیار !
 تے بیٹے وچ چمکدی شیر وے دی لاش
 ران ہرام ہوان دے ہر گوشت اندام
 چیر شکار جوان دی شکل ڈھلی تو خوار
 ہر ان خاتانیاں پر کلاما بسرام !
 واگوں رستم پلٹن وسدوں تو قمت
 مہیں دے وچ آکھدا خاتانی بسرام
 گنم نے جاں اسان تھیں کرتیا جنگ تیلہ
 آیا میرے جنگ نوں چڑ گنم میدان !
 وا گیا وچ فوج دے جیتیں جان کجپ !
 دن وڈے پھرا سوں آئی بوش ہیراں
 میں سوں جی عاجزی وڈا آپ امان !!
 دوقی تعلقت خاخرہ تے دولت جیسہ
 اپنے وچ مقام دے میوں نالی بسرام
 رات شرواں پتیاں میں ہر با بوش
 میں ستے نوں جنیاں جاں میں خرد کا
 میوں نالی فریبے لے آیا بسرام

آسے کہ کر کچھ پڑھا خاتانی بسرام
 کندا عرض گزار سال حکم ہر با بسرام
 مرد کو بیا سورماں شہرت جس دی عام
 لے آغا ہرام نوں سنگل پنے تمام
 دربارے ہرام نوں کیتا کھسرا لیا
 قد آدو تن تو ہتر شیر میر خوش رنگ
 زور اور ی وچ بانوں جلوہ کرے ہزار
 عرض درازی قد دی وانگ دورا ڈی ویش
 تن سنگین یا آہنی یا بنے مشعل تمام
 عمر بیا پکار دامیں دے وچ پکار !
 تھیں قسم ضابطہ دی جیگی گشتا !
 گنم کہ کر گنم نہ نوں کر لے آیا بند
 نال میرے لہارے کیتا خاتانم
 ہیں اندر میدان دے کیستی آن پکار
 اکو میری گز تھیں نت توڑ توں !
 اس نوں اندر نشی دے مدت گئی وا
 ہیراں میری جا پیا کرے عجز تہوں !
 دن کتنے کسن لکھراں میں رکھیا مہان !
 پھر میوں وچ ہار گاہ نالی لیا بسرام
 دوقی خدمت اسان دی آندی ایسں بجا !
 تے ایہ نبرد دے دی پئی میری بوش
 راتوں راتیں کوچ کر لے آیا کر دھا
 میں وچ عہدہ دیکھیا کو ایڑک نامہ !!

سختی گئی ہوندا گتھم وارث خود
 عوامیہ آگھلے گتھم دل سرد
 جاتے نشہ پلائیے ملن و گانے کروا
 بہت لیا یوں ہاڑیاں کھیل رٹے ری خود
 گتھم کھندا آگھلے ہے بہرام غلاف
 ایہ گل سن بہرام نون تن من گل آگ
 خوب میرے تے گتھم پون بہادر وگ
 مردان دی وہ چھلے ستاں لہاویں پگ
 بڑا چاہم وہا جب و حرن سرد و حرن
 امیر گل کہ بہرام نے فرٹا چار چوٹیر
 عرض کیتی بہرام نے مردا سپہ دربار
 کھوڑیک اللہ واسطے میرے بند کھلا
 دیکھ کریں وہ دحرت دے ہتھیں فرق کران
 گتھم دی مردا گئی مل وہاں دیاں وکھ
 حمزہ کوئی گزارا اگے تخت کھلا
 فرماوے نوشیرواں کیڑا کپڑے فیبر
 میرا دم پڑا ماں حمزہ عسکر کہ سے
 عرض کیتی بہرام نے میں خود ہرماں بند
 شاہ جے جیوں چاہندا حمزہ کہ سے چون
 پور شدادی شیر نون کہ دا حکم امیر
 چوڑ گھڑی ہر مردوں مردانے مردان
 رہیا جتیرا منج کہ گتھم نامعقول
 تھر غناب دے سنگھوں کھلے آن جا

عیب کھلے پر عیب دی علی اڈائی گرد
 مردان تائیں کپڑے مہماناں وہ مرد
 کہ کہ کہ گرد وہ مردی مرد سداون مرد
 نامردا کی مردی نال مسدیب نیرو
 میں و حرن چا مارا اسنوں وہ مصاف
 کوئی بے شرم ہے تیں جیاد وہ جگ
 گھروہ لاناں مار کے خونوں چھڑو جگ
 گھلا جوداں جے کہ دی و گیں آگڑی لگ
 کریں مہمان پوریان یں ملان وہ چنگ
 حمزہ والی عرب دا ٹٹھا مرد و لیسہ
 مرد نظر و سپہ آوندوں توں مینوں پکار
 گتھم نون پتران میرے نال لڑا
 وہ لائق نال لٹھاں دم وہ ہنستی کران
 مردا میرے حال تے توں ہی رقم کما
 ہر دے حکم جو ان دے بند کھن دم دو
 چھڑ چھڑا مارے ضلع نون یہ خاقانی شیر
 کپڑا کسبناں جے ہلدی اڈڑ کہ چپے
 گتھم دگھلے دکران گانال لٹھاں کہ خند
 اسدا دے کپڑاں ہے ایہ صاحب تہن
 خاقانی بہرام دے سکول دیوڑ فیبر
 عیساوی اٹھ کر سہیں کھرن گیا جو ان
 اڈڑک رہیا چپ ہر دے نہ چھڑا حرن
 آفت تھیں زنجیریاں کھڑے آتا رجا

قندھول عبدالوداد تک پر سے دی واد :
 جہاں کولے بہرام نے مجھے تھیں زنجیر
 مرد کھڑا ہتھیار کے اول نظر سے پیا
 پیر نہیں پر مارا ہر یا مرد نستا :
 دچہ دربار جوان نے وقتی دگم چپا
 دچہ کھراں سعیاں سے نس ڈر یا گمراہ :
 جو بچ رہے جوان تھیں دوڑ گئے امرا
 جو ڈھابہرام نے چا مار سے تلوار :
 جاوڑ یا دچہ شہر سے پٹی چو قیسہ کما
 دچہ مطلق ہونہ قیسہ زار و زار :
 پھر عہد بہرام نے وقتی مطلق اڈا :
 جے بین تیں دچہ مروی اسنوں پڑ شتاب
 حمزہ رہا منع کر کہیں کر اسے بہرام
 تے بہرام امیر تہی کے تماشا دیکھ
 بادشاہی اس تک دی تیزوں دیاں دوا
 حمزہ کہہ گون جے سٹا ہی دیو شاناز
 فریا نکل ماہنوں یا ہر توں بہرام
 رش کیا ولی بین دے ار اقرہ زبان
 اس توں دچہ حواسے دے لیا آن امیر
 ملا کہ بہرام نے لے لڑکے نادان :
 ہر سے ہیری گردنے اتنے خون تمام
 جاہن ہر سے کافراں جہاں ذکر بر باد :
 کہے امیر جہاد شاہ عالی میر سے اقرار

شیر یا دچہ پھر سے مرواں لیا کلاھا :
 دچہ کپیری با پیا دیکھے مال امیر
 پڑ لہتوں بہرام نے اسنوں چک پیا
 جے ہتھیار جوان نے گھٹی قیسہ کما
 سن فرزندوں گتے ستہ و آئی کا :
 دوڑ گیا نو شیرواں ڈھال تباہ
 مزہ با پچہ تمام دی برش لڑی دچہ وا
 اک تن توں دو کر گیا دو دھڑوں کیتا چار
 گلپاں دچہ دانتے سیس رن سد با
 گولان دور شہدیاں مڑ مراد و دار
 شاہ کے لے حمزہ اسنوں ہر چھڑا
 کرسی سارے شہراں خاتم بار غراب
 دیکھی تیری مروی ناں کر قستل حرام
 ماراں پڑ کفار توں ہر سے جہان سے حکم
 گتہ توں سن بادشاہ کراں مار نستا :
 چاہے اندھ جن توں آپ کر سے مرواں
 جو شیا دچہ ناہ دے ماہیتا تقدم
 حمزہ بھی چڑھو ننگ ستہ ہر یا مگر روان
 کیا لے بہرام توں چو رہیں چو حیر
 میں ٹریا ان چین توں دیکو سلامت جہاں
 ہر کیا کہہ انہاں چاہیں توں قست نام
 مڑ پوساں جے شہر سے مطلق ہوئی ناستاد
 لے جہاں گاہر کے تیزیں کر چکا را

شہر دہری میں آسماں دگھوڑے تھیں زیر
 بس کیا بہرام نے بول دامنِ فطولی !
 جے توں یمنوں لڑا کیا روک یا گھلیب
 دہریہ بیان دکھاواں قوتِ جامدی وار !
 تہہ نوں پرتا بادشاہ لشکرِ نالی تسم !
 سن بہرام پکار یا مردِ کھڑا میدان !
 جس وے وچ و ماٹ دے میری غزودوں وا
 پکڑا لے جس پکڑاں یا دچ گور پٹے !
 حمزہ کنڈاوس لے اے بہرام ولیہ
 ہتھیاراں تھیں جے کہیں آئی چلاواں وار !
 سن کیا بہرام نے تجیوں سار نہیں !
 پرمیرے دل دیکھ لے میں اسوار نہیں !
 عمر صدی بن کرب نوں کے امیر اسوار !
 بیامدی بہرام نوں ویسے سب سامان !
 حمزہ سے تاہیں کھٹا مردا کرے وار !
 گز لئی بہرام نے چاٹا رے کرند !
 دچر لشکرِ فوشیرواں گز نوں گئی صدا
 بو مردا آکھدا حمزہ اے ہسرام
 گز لئی بہرام نے ماری دو جی وار !
 اس تھیں عرب امیروں ہویا تاں نہیاں
 تھی گز جو تہرستیں آ ماری نزدیک
 زور دیا کیا تنگ لے آیا باہر وار
 جبل گدچہ ڈھال وے حمزہ چاسے وار

جنہاں جاں تہہ نوں دچر میدان ولیہ !
 یمنی والا اسماں نوں مرد نہیں کوڑل
 آجاتوں جی دیکھ لے مڑا ندے تہہ چار
 توں ہی اودھر جاویس جیہر گئے ہزار !
 پچھے آئی میر نوں گیا کتے ہسرام
 ہی مرداں لے جاوتاں مردنھے مرداں
 میں حاضر باں دیکھ لے جاسے ہتہ دکھا
 آدے کرے مقابلہ جی دا زور پٹے
 ہتھیں پکڑاں تہہ نوں پاکھن شمشیر
 جے آکھیں میں ساسنے لاء آفاں ہتھیار
 کر دے مرد مقابلہ جی ہتھیار نہیں !
 تے خالی باں سادقیں میں نڈار نہیں
 اپنے دچر بہرام نوں گھوڑا تے ہتھیار !
 لے ہتھیار سوار ہو مرد کھٹا میدان
 حمزہ کنڈا تاں کراں وار اول لے یار
 گز دچی دچہ ڈھال جے پیا جھلک دچر شور
 نطق کے لچ ہر دی عرب امیر فست !
 تین حملے کر ہو توں کر کے زور تمام !
 دچی نڈر ڈھال وے جھلگ گئی پکار !
 دیکھ دہری کشیر دی خانقانی حیران
 دھیادچہ زمین دے تنگ دو ڈاڑھیک
 پھر ماری بہرام نے چوتھی گز آکار
 خانقانی بہرام نوں کے دین ہتھیار

اور گزشتہ شام وہی عزم سے لئی اٹھا :
 سن گھر سے دہر زمین دے اٹھیا بیڑا
 طاقت وہی گزری رہی دو چہ اندام
 اٹھ ہرام دلیر ہو کے امیر پکار :
 تیرے نال مقابلہ کروں نہ ہو اسوار :
 سزہ از گھوڑوں کسنداکر لے وار
 جی عزم سے اکسہی کروں چھڑی والی
 ٹوٹی عمر یاد نے سہہ تھیں لئی آثار
 اڑی آہاں کو تیری داغوں با جہر پراں :
 لشکر عرب امیر دا گیا پیارہ ہو
 لڑوں کتاں وچر اپنے تے اپاں سے پا
 فرما سے نوشیرواں اس وچر راز کیا :
 کہتی بزرگہر نے شاہ اگے تفسیر
 نعرے نال امیر سے ہاندی بل زمین :
 وچر چنا باں کو باں دے پنا شور پکار
 گھوڑے مارے تو فوسے چھڑتے میدان
 چھڑو جو بیٹنگان باہن کتے دل نس
 عزمہ والی عرب را دیوے پرخش آٹا
 سزہ نعرے واسے ہندا جدوں تیار
 دیکھ علامت ہووندے پیدل عربی لوک
 اپنا آپ سمبال کے بوہندے ہشیار
 نعرہ عرب امیر داستانیں نہیں کوی
 نعرہ کنڈا اسپ تھیں لہ حکم کرسار

خاتما فی ہرام دے اک دل ماری چا
 اوگر گزوں اڑ لئی اس دی ہوش تمام
 ہر بیوش زمین تے پنا ریا بہرام
 ہشش ہی ہرام نوں ہندا عرض گزار :
 آجا پیدل ہویکے کریتھیں پیکار :
 کمر بندوں جا پکڑا خاست فی لچار
 سجایا عیار نوں کہ اشادت نال
 ماری دل اسان دے سر ننگے عیار :
 دنب ہولاری کھاندی تھی زود وداں
 دیکھ نشانی عرووی ریمہ سوارہ کو
 پکڑتھان وچر گھوڑیاں گھرے دے ہاک جا
 کیوں دیکھ شکر عرب دا پیدل ہو گیا
 جان یا ہی عربیاں نعرہ کرے امیر
 وچی سہر قیاستی کو دی خلق عین
 ہیبت کھا اساریوں زنگ پونڈے اسولہ
 جا ڈرے وچر جنگان ہو کے سہر گردان
 تہاں کاناں ہاندے جانہ ہتھوں پوس
 نعرے نال مہازواں کھرے زمین چا
 توپ آہاں مار واداشند عیار :
 پاکتیں لوں گھوڑیاں عربی تیسہ روک
 ان گل سن کے بادشاہ حیرت کسے چڑ
 کیڑک نعرہ سخت ہے سن کے ہوی کی
 سن لے عرب امیر دے نعرے دی آواز

لہر گھوڑے سے تھیں بادشاہ تخت سے بے ہوشیار
 خاتانی فوں لے گیا کچھ زمینوں چا !
 چھاتی تھے چڑھ بنیاں پانگل زنجیر
 آہی جس دم غریوں پٹی بلند صدا
 اٹھ زمین تے آبا پرخص نہ رہی بقا
 سٹ سواں جگجگں گھوڑے نس گئے
 پیا تزلزل شہر تے سنی چو پیر پکار
 کندا ز بھفوں کا نسرہ پایا فوں !
 میں جاتا میر زمین تے آہیا آسمان
 مان تمام رادری کر کے خج عظیم
 خلعت دیو سے بادشاہ حمزہ فوں انعام
 آکنہ سے ہرام فوں گتم شے پت چار
 پوساٹے دی بندھیں کہ واسی فوں عار
 حمزہ قید امیر دے ہی فوں مسر گزار
 کی کیا ہرام نے مردار چکار ! !
 حمزہ وچ جہاں دے مرواں داسر دار
 اس نے کہ کے مروی پچ پچا پچ میدان !
 کرب مروی سن پاپ دے تیں فرورجان
 جدم میرے بدن نہیں کھول اٹھے بند
 ایرہٹنے اس وقت سراہو نہ گئے کیوں
 خاک سسر پر نساں دے ہرے دانشمند
 جہاں گتم دے بیایاں ایسا سنی کام
 پائی حمزہ میرے نقل ہریا ہر ہرام

حمزہ نورو ماریا پٹی بلند پکار !
 پیر زمین تے ماریا دکا زمین دسا
 مقبل تائیں سو پیا کر مضبوط اسیر
 تخت اتوں نوشیروان جھڑیا ہوش گوار
 بھی لشکر سلطان داسب دیکھا فٹن کھا
 پک دنیاں چھڈ مک فوں ہر پیر گئے
 دیر پکے نوشیروان پیر ہریا ہوشیار
 د دنیا یاد ستیں جوی ستیا فوں !
 یا تے اسرائیل دی ورتی صبر عیان !
 حمزہ نے سلطان دی آکیتی تقسیم !
 لے آیا ہرام فوں مقبل دسب تقام
 فوں عالم خاتانیاں ہریوں حب عار
 عربی دی ورتی قید دے کن ہریوں لچار
 جے گتم دی قید تیں تیزوں شرم جزا !
 گتم جے پرتساں دانا فوں مستدار
 کن عربی دی فذرتوں کی میٹوں انکار
 گتم دگب نہ رنے داکینا بک سامان !
 کس لائن ناہ فتر ہر تیں جے ایمان
 کتے ہو سو باپ تے تیں جے فرزند
 تے ان مرواں سامنے ہتر دھککے کیوں
 گتم فوں سر فعتاں جس دے ہو فرزند
 تے جے ہوئے مرواں چا کینا تقام
 دگتم شے بیایاں کینا ظلم تقام

حمزہ سے منہ پانچواں ہوا
 حمزہ پر چڑھا چا سب جوانوں کو
 دو رو کر دیا جی اگے عمر میت مار
 بے عقلوں ہر دم نون چا کینا منتول
 ہن برسے ہر دم دے ماسے انان امیر
 کھٹکے در سدا میتیں لے لے توں
 حمزہ پر آکھا کر دے شکے انا : :
 شکے عمر نون دیوڈا گتہم کن کے جب
 وڑی لیا جبار لے نے کیتی تہ بیسہ
 آپر ہم امیر دے دھرو دے سہیں تمام
 گتہم دے پت آکھ دے رو دوا مال ترا
 من دا کنا اوسا اسان فرمایا سہی
 حمزہ کنہا جھٹ ہے اب ساری تقریر
 ارشوت خور جبار نے کن چہرے دو چہر
 بے صفوں نے ملیاں غافقا فی ہمدان
 کوش انانہ دے ہرم نون تہیں بختے رب
 بیوں تان سفارشی کوشاویں تقصیر
 عمر کے میں رشوتوں آپ گزاں سواد
 چلو نظام رسول ہن جس گنا پار کر د
 چھکے دن تقصیل دا چلو ستکار کر د
 تے کاغذ دے تنگ تے ظم سواد کر د
 کے فریبی مرد دے مگوشے چار کر د
 جنگ تیری شاموی بہت زیامت چیک

چو گتہم دے شہاں میتیں لے آؤں
 آئی گتہم حال سی مسدا میتے کول
 پیراں نے سر رک کے ہونا عرض گزار
 بیوں تے اسحاق نون خبر نہ آہی مول
 میری خاطر انانہ ی کوش چھڈو تقصیر
 عمر دھیں رکھو انیں میریاں پتاں توں
 حمزہ کوں وان گاتیرے پت چھڈا
 بکتے عمر جبار نے اب تجھے وچ سب
 گتہم دے پت پکا کے اٹھے پشلی میر
 حمزہ کے تماموں کوں کشا ہمدان
 سی کر داجے ادیاں تیری وچ جناب
 ایسے خاطر اوس نون مار گابا سہی
 قتل کر دیا انان نون کر داکم ایسہ
 گتہم نون اب خبر تان مال جہ دے تہیں رو
 آخر سی وچ کلر دے ادہ جی جہ انجم
 حمزہ کنہا تہ نون وٹنا ہوسی لہسہ
 کریں انان غوریاں کر کے وقت تہیں رو
 گتہم دے پت چھڑو حمزہ ہر گزار
 فریبی حکایت جنگ دے ہر تیار کر د
 ویری دے غم خوار نون ز غوار کر د
 جہ غواہن وی گل دانان اعتبار کر د
 یا تے شہر ملانوں باہر وار کر د
 گتہم نون وچ جنگ دے جے اچ میں چیک

یسا ہاگستہ امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کو قریب سے شکار گاہ میں
اور پہلے آتا بختک کا اور شکست دیتا تھا امیر کا چار ہزار سوار کو میدان میں

خدمت وچہ نفاق نہیں ہر دم رہنما مال
تو داسی تہہ ڈرن نہیں ہر دم ہر داسی
علم زبان کو دودھ دل حبیبہ نہیں بچی روتہ
مارن کارن ویریاں سدا بناواں کی
کوہیں ڈکوہیں امیر نوں چاہے کاس قسا
پاہموں کیجئے دوستی دشمن جن حال
خفیہ مار گواندے سے ظاہر اسے کہ
زخم کھلے داویجئے بڑک حسرت نہ کہ
کیاں ویریاں داہیا جاس ووں تہہ دوسو
جسے تیں خبر نہ امنڈی شے ظالم ہر دو
تیل وئی تیں اندر سے ویجہ ڈرا کر تو
ویری نوں مریت جانا بقولندی جو
دلہدی دعوہ وید سے رہندی گل مسکا
سجہ دروغ سیاہان شہر تیردی کار
خدمت وچہ امیر دی لیندا وقت گزار
ہن حمزہ دا ایس تہہ سی پورا اعتبار
گئے نہیں تشریف سے حضرت کہو شکار
کندا پلو دکھا دساں جسے بھڑے منظور
تہہ اک طرف اجاڑ دے آہستہ پہاڑ

غلاب ہدوں امیر نوں گنتہ کرے نیال
ظاہر خاطر ویریاں خدمت کروا سسی
تہہ دم ونگام باستی ویرووں موند موہ
تہہ ہرین دل سوچا کر کھجواں کی
رہندا وقت اڑکھانکھا آہا راہ
تہہ مقصد دوستی جسے مقصد بہاں
سکا دشمنی کر دے دشمنی ظاہر نہ سیدہ دو
ڈانگ گدے دا بکتوں جلاوے جگر پرو
اثر وڈیا پر دیوں ظاہر دورا ہر
نفس اتنے شیطان ہی گمات تکی بھر جو
دہیجر سے وچہ پیشیاں گھر تیرے ہر تہہ
ایہ دو چہن یجا تہہ پوڑ جگا کر ڈھوا
پیل کتول دگ پوہن بن بیٹوں مسدا
گوں سچہ تارنے کیوں چاڑ سدا
آجہ گنتہ رات دن نیال خدمت گزار
وہیہ صفائی ظاہری حقہ کرے پیار
کیتن سوخنی امیر تھیں گتہ نے اک وار
حمزہ کے شکار گاہ اینتوں کیڈک دور
اینٹوں چاڑ کہاں تہہ آہی اک آجاڑ

اس تھاؤں دہ گرد خرمہ گوئی ہزار !
 سن حمزہ فرما ندا ہے ایوک ذہ یک
 کہ صحت گھڑوں گستم گیا سرام
 کنا چہاں ہزار تا میں جا ایہ بات
 دہ غلامی جانید سے کونہ دسہ دیوں
 کراں اشادت نساں زوں گل پیہ تمام
 آ بیٹھے دہ گھات سے رات رات شریہ
 چل حضرت بن وقت ہے صعب پہ چل سولہ
 حمزہ کنا گستاں نوحی چلاں نے نال
 گستم کنا فری تھیں جتہ کلکیت تمام
 غراہیہ لکھا میں بھی نال پسوں
 بامدادی نون آکھا ہر مسزہ اسوار
 گستم حمزہ گئے ہیں نالے عمر عیتار
 ایہ گل کہ کے آوند سے تہنے باہر وار
 ایہ گل کسن زخمی رواں تھنڈا سار بھر سے
 آئے دہ شکار گاہ جاں ایہ آن وٹھے
 چڑھاں پہاڑ بند تے کراں نگاہ چو پھیر
 رتا اون امیر نے گستم چڑھیا جا !
 نعرہ سن کے آیا چار ہزار سوار !
 حمزہ عمر میدانوں تھیسہ یا یک بار
 جاں حمزہ نے دیکھیا ہو گیا ہر شہیار
 حمزہ نعرہ ملایا پیا پہاڑی جو شش !
 تناس شہر پکادی گئی بنان دہ سوک

ہر اتے فرخوش دانا میں کچہ شمار
 قصد کریں بے صبح نون نالی چلاں میں ٹھیک
 گھر دہ ویری مارساں ول دہ خوشی تمام
 چار ہزار سوار لے چل بیٹھو دہ گھات !
 میں فرسے لے آدساں اول حمزہ زوں
 گھر حرب دسے شیر زوں کر سیٹھ تمام
 صبح بندی نون ہا دغا گتم پاس امیر
 خاصہ دہ فرسے لے اہمیت لشکار !
 یا تمبا تر چلنے کی مرضی ہر حال !
 بے مہاٹھے نوحی نون ہوئیے بے آرام
 خدمت دہ امیر وی میں ہر حال دکان
 تیرا ساری دیوانی فرسے دہ دربار
 مانتر ہر سن خدمت کر کے سیر شکار
 بیضادی آشاہ تھیں حال کرے انبار
 ایہ کجانت فریب ہے اللہ خیر کرے
 گتم عرض گزار دا حضرت رہو کھڑے
 جمل عیدہ سادسی اول چلے پیسہ
 نعرہ مار پکارا پادہ جرات دھما !
 صدوں میدان کافڑوں دھو لئی تھوار !
 تیر چلاں گلیبوں کر دسے مار د مار
 پاس وقت امیر دسے پاس دسب پھیار
 یزد ہوئے خوف تھیں گئی دلائی پھل
 داگوں بجلی تھروی گئی طائن گوگ ۱۱۱۱

لہر سے نال تھا رو سے گئے وہاں سے ہوش
 مجھ سے کہا سے فوج سے آکر دعوت تھا
 محض نال تھا دیان مار سے دعوت آنا
 شیشے تخت خرو کا مار سے عمر حیات
 کیسا زور بہادران آگے دھبے شریہ
 تان میں ہانپا مارا بس ذکر سے دلیر
 گنم نسا جاو نزارن دسپہ ازی بار
 آہے جان خوشیرواں لغویں سنی پکار
 نئے حرف شکار گاہ آئے بے تاخیر
 نوح امیر لہروی پٹی پھاڑی رہا
 چھڑوٹن نس پیا گنم مرد سوسم
 آپ زخم امیر سے مریم دھر سے میار
 فراد سے خوشیرواں محض شہل گیوں
 توں گنم مردو کا کما بیجوں ات دا
 عز حرم گزارو ۱۱ بڑی کسی تقدیر
 گنم سے گنم دئے تھیں پاپا ایک فتور
 مرے ڈرے نہ چرنا ڈرے سے سحر خود
 آئے اندھا لگا کر دے خوشن تمام

دھا ڈر یاد چہ آجیاں شیر کھینکا کر ہوش
 جو گدے مر مر جاو دے ہرے بہت نسا
 نشان پوندے دھرت تے گیا قاتر دیا
 رل دوداں نے دیاں کھسے سفان گھار
 اپن پیت امیر سے گئے کتا تیر
 رہندے آگے لگ ترے نہڑو کھس پیر
 جاناں پلے پچا یکے گرسے بیٹے چار
 سن امران عربیاں ہدیاترت سوار
 دیکھیں آگے جدا کھنڈا نال امیر
 کھناں نوں لے گئے کو ان پار دبا
 عربی ترے پھاڑیوں کر کے فوج تمام
 کجی صحت خدا نے خوشی بڈنی انجار
 دشمن بہ افعال سے آپ دس پیوں
 تریوں نال نہ نوح لے بھی مرزا کا
 شفقت کردا بادشاہ آپ حال امیر
 پر پھریں شہر مانوں کا نسر ہر یاد
 جدا ہر پاجر شہر تھیں دشمن ہر یاد
 بار گیاں دسے حال ہی ایدل کھول کھام

جانا گنم کا علقتمہ کے پاس اور لانا اس کو مدائن میں اور جنگ کرنا
 امیر محض رضی اللہ عنہ سے اور پکڑنا امیر کا علقتمہ کو میدان میں

نسا گنم جنگ تھیں کتے نہ لیا آرام
 دل دے وہ نہ وہ سے نوح ہولی تھام

اک جامات گنہگار اندر سوز و ہاں
 وہ مدائن اساندا جاوےن برا تنگ
 لورک میری جان وادشمن بریا امیر
 فرزندان سنے آکیا مغلان دہار شاہ !
 نے کے لشکر تانہرہ چڑھے مدائن واد
 تخت کیانی ہوکسی دنیا اتوں دور
 اسپن بنان گے از سگد کاس سپ سالار
 ایہ مصداقت بنے کے مغلان طرف پہلے
 راہ وہ شریاں بانہیاں اک دن اکت مکان
 تھے لشکر پڑوہ ناما انت شعار
 لوک کس رہ ملقر خیر و اسلفان !
 اسد سے بت بشام نون کی تا اوس تہا
 گتم کندا پڑوہ زب سے ہو نسیا کم
 سے پتیاں نون شریا گتم ول دور بار
 گتم آگ ہور سے تے مگلا دمل کھلو
 درہاں نے مقرر نون کیستا آگاہ !
 دور نون سے بنگیر مے محبت تال
 وکیو کچھ رو ملقر ایس کی مسند یاد
 اور کندا فریاد ہے ہتھوں عربی زاد
 پگلا ساد سے کب سے کن احوال بشام
 گرسی میری زور تھیں اس نے فیصال
 پسیاں دوریاں جن گوانیاں رہ
 دورو کندا ملقر چسلو مدائن ول !

فرسے کہہ مصلحت فرزندان دستال
 بے مرساں کجا کجا کچھ گھا تنگ
 اسے فرزند میرو کر کوئی تہہ بیسہ
 تا زور پس کا اوس ہے اتھیں نو پتا
 حمزہ نون کس ہار شاہ کرسی مار منشاہ
 تے تروپیں کا اوس را ہوسی گرم حنہ
 اندر سار سے مک شے ہوانگے سزار
 کتنی منزلی ہانڈے دل وہ چلے بلے
 فوج و مٹی اک اتری آہی عالی شان
 لوکان کوں چھد سے کوں انہاں سزار
 حمزہ تے چرم چلیا میں تقصاں بیان
 فوج چڑھا لے پلایا شہر مدائن واد
 تال انانڈے دل چلو شورش ہوسی تم
 درہاں نون آکھا جا کے کر پکار !
 مد تیری آیا گھروں مسافر ہو !
 آہیا استقبال نون آگ شہ تالی شاہ
 گتم تاج زمیں تے لار مارے اتعال
 کن تینوں رہنمایاں کس تھیں یوں ناشار
 مکانڈے وہ پہنے گیا جیدا شہر فساد
 عربی نے وہ دس دسے کیتے نظم تمام
 انہاں ہر یا بار شاہ رکے رو او باں !
 عربی ساڈے سراں تے تخت پائی دیت
 اندر کن نوشیرواں امیر ہونتی ماگی !

۱۹۷۸
۲۷
۹۹۴-۹۹۴-۶۸۳
۳۹
۳۱

داستان امیر حمزہ

سے وہاں نوشیروں مستم آیا نال ؛
حمزہ سے وی دل ہار شاہ سسکا کر کے حیان
حمزہ اتر کر سیں تریا آکھ سلام ؛
لکھ عرب تیار کر تریا عرب امیر
تہہ نون پر تہتا ملقر آ اندر میدان
کسے ندان کھڑا ہر دو میدان نقیب
گرد چلا کی جا کورن وچ آں میدان ؛
ہاتھی آئے ملقر ہر آشیا اسوار ؛
آویں حمزہ عربیا مرد ہو دیں جسے خاص
سُن کے دانی عربا پسن کھسرا ہتیار
اسٹیلی ریہن اسس سے ہفت حریر ؛
حمزہ سے ہرودی موڑے صالح جان
طہیں چکا اسحاق دا پٹنے جن آیسر
سے کے گز ہشام دی بد ہندا اسوار
آینا وچ میدان دے کھسرا مقابل آ ؛
حمزہ تائیں ملقر کہ ہندا ادا گون ؛
حمزہ کندا ویکھ لے میں حمزہ ہاں آپ ؛
میرے پت ہشام نون جسدا قدر ہند
فرمایا میں مایا تیرا پت ہشام ؛
میر گم ہیں تون چویندا لے ہشام نول ؛
ایک گل سُن کے ملقر پیا غنقب تھیں آ
ذخاوں شطے آگسے ماہرے دل اسمان
حمزہ کندا کافر لاناں مار نول ؛

چڑھ آیا ہے ملقر کرنی عدال تمام
جنگ پیا کسے حمزہ کر لے کچہ سامان ؛
دیکھو جو ماہاں ملقر تائیں درانگ ہشام
گھر سے گیا نوشیروں یکے نون کثیر
دوہاں دھن تھیں کیتیاں سفین مقابل آن
جاؤ ویکھ مبارزو وچ میدان نقیب
ظاہر کرو دیلیراں آ اندر میدان ؛
نوردار سے تہہ مارا کے بڑی پکار
اپنے پت ہشام لے تھیں لوان تھیں
کر سے تیار ہی جنگ دی کر کے سار تیار
زورہ نبی داؤد دی پسنی جن آیسر
صغی اللہ سے ہفت سر پٹنے بازو آن
تہے گل وچ لکا و نما فولادی شمشیر
لنگ نبی اسحاق دا جیٹھ جب رفتار
گھوڑا تندا میرا کر دا تیسرہ ادا ؛
میں حمزہ سے نون سیاتوں آیا ہیں کون
آحیرت وچ اگھا پت ہونے دا باپ
تون کتھے وچ ہار یا یا ہے کائی فسد
تیری واری آٹھنی ان ہرسی قسم
تیغ میری تھیں پت دا کربن رسال صول
آپر تھال امیر سے مارے گز آٹھا
ہار پھارے ملقر کئی مستم دی جان ؛
دیکھ زندہ میں کھڑا ہاں بول سون فضول

بادریوں سے خبر کی کینک کرین منسہ دور ؛
 وہ گزران توں مارے پنے پھپے جیک
 پیر دو گزراں عفر مارے زور زور ؛
 پیر حمزہ بھی مارو اس نون گزراٹھا
 باقی واکم ٹٹ کے وچوں بویا دو
 کشن لگا تنگ دے سم حوار چلا ؛
 گزرمے تے مارو ایداد حرت دسا
 حمزہ نوں آس چانیاں خربوں غم نہیں ؛
 کڑھ میاں مارو اتیغ فہدے نال
 اندر ڈھال ہیر دے کھپ گئی شمشیر ؛
 قبضہ مارے ملو حمزہ رو کرے ؛
 دو جی تیغ چلا دنا اوہ جی توڑے شیر ؛
 دیکھ کھٹا بر ملو کرے ٹہنہ ندا ؛
 اندر میرے تھنیاں مرقی لعل بڑے
 کی دساں میں کون ہاں کے جبار پکار
 کہوں کہ ہریاں جساں اندر حق تبار
 خدا تار اختیار مری مستان و پکار ؛
 چیز ڈوگی میدان دا میں آیا منتار
 اس دوسے تے جے کیس ویں گاہ گزار
 اٹھ گاہ چو جیرواں دین گواہی تار ؛
 مرن فرما دے ملو سن اسدی تقریر
 عمر کے اک تیرا خون نہیں سوار ؛
 سن کے اسے ملو تیر کمانوں پرست

بادریاں بادیاں جھوٹ کہیں ہو دود
 وار میرا سر کھانکے پیر توڑا دیں کب ؛
 لشکر جیت کھا دنا سن گزرا نڈے شور
 آوجی دوج ڈھال دے اگ گئی دبا ؛
 دھرتی اٹے ملو پیب اپٹا ہر
 پیدل ہو کے دیونا حمزہ اسپ ہٹا ہر
 ڈھال اٹے جیل ملو وار کر سندا آ
 گزروں وارے آدناں میرا کم نہیں
 حضرت حرب امیر نے سانجھی آپر ڈھال
 آڑی تیغ امیر نے ڈھال جتنا زور پیر
 عرا تیرے قبضہ چک دھرے ؛
 عرا میرے گیا ای قبضہ چک پیر
 ایو چو باکون ہیں کریں داسدی آ
 مسزیا میدان تھیں توں کہوں چک کھڑے
 کہو دا اعتبار میں اے بے شرم جبار
 اس دوسے تے مکر لا کس کینا اعتبار
 کھے جبار پکار کے ناں کر تھگڑا یار
 لوکاں کوں پھلے جے تاہیں اعتبار
 تیرنوں وچ میدان دے جھڑٹا کراں تار
 ہر جھوٹا وچ غلط دے ہویں پیر فرار
 وید تھنئے دو خانان یاک نادان تیر
 جے چاہیں تے مارے ساڈھے تن تیر
 عمر گئی جمال تے تیر دیا دوج دھرت ؛

فریاد ہوا، ہی گئی آماں چہ سال :
 بخش ہی مہلقہ اتر چلو دے تیر :
 چوراہہ کنڈا مقرر مسرہ فوں کر شور
 تے عمرے فوں مقرر چہ ارے شمشیر
 او قبیلہ پان مقرر رکے اپنے کول :
 حق میرا میری مدعاں غلط کماریں کیوں :
 حق میرا میرے حقوں باز نہ آوے کیوں :
 مقرران فون حق قیس دور ہتاریں کیوں
 بس بس کنڈا مقرر سن س کے کر شور :
 چوراہہ ایڈ تاقی دا کانوں پاویں شور
 مقرر چہ پانیا کر دا شور مسردوں
 ہاں زور ہا مقرر مقرر حلق تہا
 مقرر گیا تے پانیکے حق سخن اش :
 اس کے دشمنوں عمر لاکھ نیک
 خواہ کنڈا مقرر ہی ایہ سہ بازی گشت
 کر دا بیڑہ مقرر مزہ رسے دل دار :
 نیزے مقررے دہ اندسے چڑھن مقررے بند
 مقرر ہداں چڑھ پک لے میں قوت آماں
 پت زمینوں رکھوں چڑھ میں کھڑوں
 مزہ کنڈا مقرر ہاں چاہیا کر زور :
 رہیا کئی امیر فوں سارا زور لگا :
 دہہ دانشاں مقرر اپنے کرے دھیان :
 چہ کہے بن مقررے میں فوں چاہا :

جو گنگ سردار کے تولا سٹہ گی چہ پیل
 او فوں گلک گلک کھانیکے ۲۰ سال تیسر :
 اس اپنے مقرر فوں کنڈا میدانوں زور
 ایہ بھی تین امیر نے قورستانی پیر
 فرے ارے مقررے کرے پانیاں ہول
 ہر ناما حق مقرر فوں شرم دکھانوں کیوں
 چاہے مقرر چہ قورے قبضہ پاویں کیوں
 جے شراں مقرر شرم شے توب نہ ماہوں کیوں
 یادو ایہ مقرر سہ یا جے مہن چہ
 لے لے قبضہ مقرر جے تیر پور زور
 ہتہ جے مقرر قوریا کھیت مقرر فوں خون
 قبضہ مقرر میں دسے مقررے سہ ہاہ
 پان اپنے دہہ قورے آیا شکر دا
 میدانوں دا مقرر سہ چڑھ مقرر شکر
 بعضے اس دی بانڈوں مقررے چڑھ پے
 ایڑی اسوں ہدا بیڑہ عرب سوار
 مزہ کنڈا مقرر جے میں قوت مسد
 اس پکارے مقرر پتا آپ سہ سال
 کیوں نہ چاک یہاں میں تینوں ہوں چڑھ
 فرے ارے مقرر زور کرے مقرر شور
 تے کس دال عربہ قدم یہ ساہک ہا
 سرگشاں پاٹ کے ہوا فوں مدان
 مقررے مقرر مقرر ہتہ مقرر فوں چاہا :

چک گیا لے دھر تیریں مرد باور دئی
 ہوا ساری علقہ میں کھڑا اسنم
 جاں گشم نے مقرر ڈھٹ پڑ گیا
 سنی گشم دی عاجزی کر دادم ایسہ

پھر زمیں پر ابرہا دھیا حال نبوی !
 لویا گئے امیر نے شفقت مال تمام
 پیدل ہو امیر سے پیریں آن چہا
 تیرا کیا جھٹیا تینوں اسے بے پیرا

عاشق ہو تا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا مہر سنگار نوشیرواں کی لڑکی پر

ہر دوں امیر المؤمنین عشم رسول کو ہم
 حکم کر سے نوشیرواں مشین کرد نو روز
 بات نوشیرواں پر لذآن نوشیرواں
 آیا مہر نگار واپہ تمامہ بستان
 فر ہوئی تہ اندھ کے عادت گیا امیر
 عرض ڈھٹا وہ خوبیاں پڑ پڑ نقش طراز
 بعد نمازوں عرض دے بچہ کناسے آب
 اپر کنار سے عرض دے خامی مل نہ کار
 خانقہ صورت پر ہی دی حوراں وی ہاتھ
 گل تازہ گلزار واپہ چڑھے معت اہلی ہو
 ہے اک لا نوبہ ہونا کہے بگر دوس لہ
 نقش بہار خیال تہ چاڑھ کے جو کہ
 ہے ہر ایک اشعار تھیں شاعر کے جو
 وہ داستان گیسوواں بھرے بہاری ناز
 دل دل بھیل وہ پارسیوں دندی شکر
 دیکر چک وہ چیاں سیر دل بڑاں رہیں

پیدا ہوا علقہ ہوئی نوشیرواں
 مجلس اندھ باندھے لاون دل اندھ
 نوشیاں دے وہچ اداشاہ تہ سارا کل
 امیر بیٹی سلطان دی واکب پیاری بان
 پھر آیا دل باندھے سسرہ ماگیر
 کر کے وطن امیر نے ایقہ پڑھی ناز
 دیکھے زیب عمارتوں وہچ نوشیرواں
 آہی دہندی ایس دے اندھ مہر نگار
 شہزادی دل دیکھ کے شہری ہونا چہرہ
 ہے دس بھرے داغوں زلف بندی ہو
 زلف گھٹے چا روز تہ پڑ نہ بھر پو
 اس سنہدی شاعر تھیں حوت قبل کڈ
 رہے نیشہ گیسوواں وہچ حیرت کرخ دعو
 سر سے پارہ والدی صفوں پگر دراز
 فرق دیکر گسترہوں شعر شہر کر سے
 جھاک بہان چند چہرے ہٹکے کر دی ہیں

دام برائے دسے پکیاں دیکھو منے جے جان
 جان پور آؤ پور کت مت عمل جڑے !
 تے دہ زیا میڑیاں میریاں دوں جھوں
 بے پایاں تعریف تھیں طول کلامی تالی
 زلفاں ناگ سیاہ سی پر کستلی غمبار
 گھڑاں کسے بر آؤ آب ٹھیک دگیاں ہر دا
 دسو دسو ریح کیراں دا زلف چڑھا تے رنگ
 پر ہر چھانے سرور و کاکل کالی مات !
 یا سر آجیات دسے ایہ زلفاں غلغات !
 چند عزیزوں دا دسے پیشانی پچشان
 متھے گے پر جے اسیر پچہ اک مات !
 اسدے میں جین تے وہ ہارک بول
 نور ہوانی خوش دا بے متھے دمپ لاٹ
 جہاں کماناں کچیاں تین دونوں دو تیر
 جہاڑ ٹنگ جاسے دا ایسے دہیں دگا
 ترکستان جاک دسے چھینیاں دسے ال
 بینی نیزہ نور دا اچھل کاکھ دسے ،
 شعلہ اسدے نور دا نیزے دا نگ دسے
 دچہ میانے ابرو داں نور گئے چھکارا !
 سورج دا نگ چکھوے رخسارے پڑ نور !
 رخسارے دل دیکھو کے ڈگڈگ من میتہ
 لب لالی دچہ دیکھو دندہ جکمن کٹرنگ
 کیند رو پری جے کہیں دلا نغداں نوں

وصفت کہاں دلی ہو جو دسے چرب زبان
 جے اک دلی اس شان تھیں دنگے تھپتھے
 دا نگ کند ایشی چس کہ من گلوں ،
 بہار دھراں سر زلف تھیں اک نکتھے وال
 گویا کارن عاشقاں دھرے کند ہزار
 عقد کرہ وچ کھپیاں دین برہوں چکا
 چلی ظم عماروں نقش نگائے سنگ
 طالب دن دا چٹیا رات نوں نہات
 یا دھوئے غلغات تھیں وصلوں طے حیات
 نور تھپا تھپتا تے زبرہ جیسہ سان !
 جھل چک جہاں تھیں بری ہی ہو کلمات
 دٹ آڈر بان تھیں تے دل تھیں مل کھول
 بکدے ملن جو دیکھو ایڑوں اس گھراٹ
 نوں نیکری مل جے کھا دسے زخم امیر
 نام دھراں اس زخم دا عشق سینتر دا
 گرد گرد ٹائڈے نیزے پاؤ پالی !
 دیکھو شان مرچاویس جہاں ایہ سا نگ تھکے
 دیکھو شان مرچاویس جہاں ایہ سا نگ تھکے
 شعلہ دیکھدی من دی رو بڑے ہار ہڑ
 لا برہوں دچہ دکھی آفت ہرے تہر
 تے ایہ شعلہ من دا جہاں گئے پڑ نور
 اسدے شمع جہاں تے دلی برہے تنگ
 تے دتر تھیں جمنے حرف دچہ ہانوں

گردن پوری عاجوں عاجوں بھی کچھ تیز
 منبل خواد کسیم وہ بیٹھی مار چھپا
 بازو ہارت آوئے جاں وگنی دچہ جوڑ
 پنہ نازک بند قعیں دچہ نراکت خوب
 سراگشتاں خندتاں رنگ بستے مناب
 رشتہ کمزرا کون ساق دو سیم ستون
 پیر ملائم صلیوں تے زگوں خوش رنگ
 جیون مرقی دچہ سپکا پاشیدہ رخ بر
 ہے دربا جہوں ماں دے ڈھنی کئے کھلو
 تے اہتہ نہ بجاں اس گل دی کچھ بو
 عقل دوجیری شکل قعیں شکل عقل دوجیر
 پڑھ سے سال ستارہ جیوں یا کچھ کما دوجہ
 اہے کواری ہلاڑی رنگ صبر کی گھزار
 دکھیں صبریاں شرم قعیں لہار تہتم نال
 جہاں گنگ عرب امیر دی سستی دشان کمال
 جہاں تھرو دباں خوبیاں گوشتیں پیاں یکبار
 مگر سے نہر گھار سے عقل دوڑا!
 دچہ مگر سے دے عشق سے زندگی ہی نرست
 چاہتے کریں امیر نوں میں دیکھیاں اکوار
 اریں غائب مستعدی دل دچہ لاث بیٹے
 جلی تے نہاں چھپیاں اشک دچہ تیل
 جلدی بدی گھل دی دچہ برہنہ سے مرگ
 برہنہاں دچہ دودندی دودندی دوا کر سے

گو آدیزی گوہرین گوہر نور آمیسند
 مستہ کدی عشاق سنے لیا نہ احد و شرا
 دین چڑھائیاں وینیاں گزہ کھس دچہ دوڑ
 اور تحصیل ہندوی اس نالوں مر خوبا
 ہر ہل سہا دنی پشت جڑ سے مناب
 بگر نگاہ ہٹ کے چشم کر سے پڑ خون
 اعلیٰ اُپر ہے پھلے ہی ہون کو تنگ
 اجزی اہے دے کئے نے ڈھنی اسدی نو
 کئے تر آن مقابے نہیں اگھاڑ سے دو
 ایہ پوری دچہ خوبیاں جس دی مثل ناکو
 راوی نوں دچہ منیاں زہر صلی یا زہر
 نالی ارستوں عقل دواستوں احوال
 رنگوں پر گھنار قعیں رسوں کی کھنڈ
 دل صبروں تن روز قعیں خوشی خوشی جہاں
 عقل صبروں دیو بند اسلاد رس جلال
 صبر نسا چھڈ دھنی نوں پھر مر لئی نہ ساد
 اور جی چھوڑ غریب نوں آڈ گئی دچہ داک
 فناقی عقلوں صبر قعیں دچہ فرم سے حالات
 کیڑا کسندہ بال ہے کئے دا سردار
 تے اندر اس لاث دے نہر گھار بیٹے
 حیل نصیبی لاث نوں گیا لٹک نہیں سیل
 ہندی رسدی جہاں نوں عشق گلے رنگ
 آ بیوں ہی عزتیاں دنوں پکار کر سے!

دل سے کہے روگ نون رو جڑوں وصل نہی
 وارو پاں بند جان نون تمدان دسے و پکار
 میں دروں مرگیان ادسا جہاد بوسے
 خبر کہو محبوب نون خلاف موئی دل دیکر
 نہیں دوہر نگار دسے وگے اچانک تیر
 تاکی کھول اچانک دیکھے باہر دل !
 داہ جان جہان دا جان رنوں قربان
 شعلہ ایس جمال دا گیا جگر وہ گنگ !
 گرد بگردا حوض دا نور پنہی تمدوں
 مادنگک دا شاہ بھی سہی تصویر رنوں !
 سے آڈی اگ شہنہی پاقتسیر تمدوں
 نور تمدوی لہوا سٹے پیر رنوں !
 مگر درخان بڑا کہو پیر ولیر رنوں
 گھاٹل رہے نظارگی بے تقیر رنوں
 سننے جنت دیکھیاں سہی تعمیر رنوں
 مگر جادے تبر نون سننے بیکر رنوں
 ایہ سہ کن لڑکرا دیکھ پتا کجہ پا
 عرب امیر جہان سہے کتے دا سردار !
 ایہ حمزہ دسے حسن دی دیکھو تار ہمار !
 میری جان جہان نے عشقوں کڑا موکری
 اچ اچانک طالع نئی نراست پا !
 پا کر ور تے موتیوں سٹے خون آہر
 نظری آئی روشنی چند جویں اسمان

شیر عرب دیاں شوخیاں میں دل ٹھیکن کی
 آہیرے وہ پانہ دسے قدم دسے اک وار
 دلیر سونا موہنا ہے آساہ بوسے
 بہر دروم رو پو بجز دسے وہج لیکھ
 اچ کنارے حوض دسے بیشا جہوں امیر
 با بچہ قراؤں عشق تقیوں پیری دچر عمل
 غمنا کنڈے حوض سے پڑ پڑ تازہ جوان
 نور دسے رشاد یوں پیشانی نہیں اگ !
 دیکھ دیاں دی چشم تے وگے تیر رنوں
 چرخ ستارے دوشے پڑو تیر رنوں
 دل نون میاں جنبشیاں پڑ سا شیر رنوں
 سٹے او نظری آڈا عالمگیر تمدوں !
 بہشت بہشت جمال دا سہی تقیر رنوں
 نہیں رہن تک چور دسے با تعزیر رنوں
 دیکھو نعلی آفتاب بنے وزیر رنوں !
 پاک فرشتہ شوقی دہر دسے امیر رنوں !
 خلاف حمزوی رخ و بگہ کے ہاندی لئی بنا
 ہندی عرض گزار دی اگے ہسہ نگار
 شیر عرب دی شان دا دیکھو کر دیدار !
 سہی کے نام امیر دامر نگار جسٹری
 میں جس دسے وہج عشق دسے سہی ہو ہی نعل
 ہان ہندی شوق تے تے ماں دہیا قرار
 اگے پیا امیر دسے اہر کسے و صیباں

جسے خود ہر کہ انہی آپ ننگ و دھری :
 سرورج ہیں یا پند ہیں یا بکل یا حور یا
 چہرہ مژروالی کون کئی ہیں توں :
 نال اشارت آپوں حال کرے انہما
 عربی تازوں دایا شوفا شیر و ش
 جسے شفق لٹا یا دل تے جگر دماغ :
 جیساں کھڑا عمل دے کہ داگریہ زار
 میں آیا ان دیکھنے آچھاں دیکھلا :
 دو شیطے زسار میں جھاڑ میرے سر پا
 طاقی کھل نکاہ کر زخم ہر ہوں دا رنگ
 اجڑیں بیٹھ ملدے رہیما جتسیہ راد
 در حالت کھل ہانڈا رو بیٹھا مڑا :
 نظر چرا اس طاقتوں ول دل کرے نگاہ
 دگے سر شگ دو چم تھیں تار و تھماں نیک
 تے تھنہ نون یار بن عالم پیا اندھیر
 غرضیہ دیکھ کے دل دچ کرے تیاس
 کھاسے ثابت گزرف جاوے صاف پچا
 ایرو دکھ باھوں مشتہے ہر نام عمل نہیں
 حمزہ گیا حوض ول گسے گیا جبار :
 حال چکے کہ دژیا توں تھیہ اج :
 جیوں جیوں دمرزاں پیاں آکھ سنا یا رو
 تے نانی در جو رو توں مدون دیکھلو
 نوک دو چھماں سیماں کھیں نہ زار کراں !

نال اشارت چھیا ہیں توں کون پری :
 یا شعلہ جی خود دیا آتش یا نور :
 لٹ گیوں لے نظر تھیں میں چہرے زور :
 باپ میرا شیردان میں ہاں مہر نگار :
 دل میرے دچ رہی گیا تیرا عشق نشا :
 جان النہ ہر ہوں دا بلند اوگک چراغ :
 یار کتے مکھ بیسیوں آہیں دے دیدار
 نہیں تنگ دو طاقتوں جھاڑ میرے تار :
 سچے قول قرار نوں مسد توں پار نیٹھا
 ہاں بروہ دیدار دا عرب بسا در جنگ
 جس دی خاطر روڈا اسٹوں خبر نہ کو :
 اودھر مہر نگار دے دلمن مہرہ کا
 ہے اک جلوہ چشم تے کہے عیب امانہ
 وقت قیامت گوروا اندر وہ اٹھیک :
 مڑ مڑ ہانڈا حوض ول ایچی او فویں پیر :
 کتہ ہے دچ گل شے حمزہ چہرے اوداں
 اج مرض اسماں دی عاویں ہوئی آ
 با بھوں شفق امیر دی جان غول نہیں :
 ڈٹھا بیٹھ عمل دے کہ داگریہ زار :
 رو حمزہ دکھ پھلدا گیا دو گلاڑ فرج :
 تیر گیا ہے مشتقا یا دارا جنگ پر و ہس
 یا مرساں : یا تھیں رباں طاقی ہو :
 جو میرے سر گزریا کی انوسا کر اں !

عوامیہ آنکھوں سے دلہہ و دامم : :
 ہنر و فن پر نام بھی کھولی کر کے اُٹھ کر
 کیتی عرض جہان نے چل حضرت دربار :
 آئے وہ دربار سے دولوں ہیست چھپا
 کہ تھی تیرے شہدائی لاکٹ بی جیوں جھیل :
 رات پئی لی پانوں تائیوں وہ چہ عمل : :
 زبان مارے وہ چہ جو سے مت مرساں اچھل
 کر کرا یوں ناریاں کسے دیکھ پے بسند
 مغرب وہ فریق دسے غائب ہویا چند
 عجز سے تائیں مشتق دی چڑھی نمساری آ
 لئی جان کر شہر میں تیسرے نکلا جوں دل :
 ہی وہ دھڑکے مشتق تھیں خالی تھانوں نہ تلی
 زردی جھیل رنگ تے نور عجز میراں
 میر شوقی مشتق تے کوزل کھڑی آوا
 تے دل چنڈے کاروں موڑ رہیا جسما :
 ات دل عجز تھنڈا آت دل ہنسے نکلا
 پونچھ اکھیں دل جھلے مڑکے گیا میر
 عوامیہ دیکھا مال فداست حال :
 زردی رنگ امیر وی مال میاں کر سے
 عجز دیکھے بہر گوشہ دل کی سردت گئی !
 عجز پر وہ پاؤنڈا ہانڈا راز چھپا : :
 طاقت گئی جو جان دی بدل گیا ریح نور
 پر اک بڑ بھرنے سہم لئی تاشیر

حسب لیا عواماں امیر ہنسے از کھم
 ناک ایس لئی من دی ہے اور ہر نکلا
 رات پئی زوں کران کا حاضر ہر نکلا
 تدرنوں ہوئی شام ہی پھری سیاہی آ
 پرچی تیرے شوق دی گئی کیجا سسل
 میں دل پیرا پاؤنڈاں جان رہے تا بل
 تینوں قسم خدا میدی آسن جاویں گل :
 عجز عجز دکھائی کے رہیا جیرت مسند
 برہوں جان امیر وی لئی زلف کسند
 تیرو گے دوین دسے گئے دکھان وہ چہ پا :
 زنجیراں وہ پے گیا ہی دم کے : بل
 جان غریب فریق تھیں رہی لئی آمل
 لوگ کہیا دے تے جیسا مار مکان
 ہی وہ درواں جاوئی انیوں عمر و با
 برہوں بلا انڈوں آٹھا گھیر چلا
 گم رہی وہ دیکھ سے ایسے برہندی تار
 رہی دسے دی گونے زلفاں دی زنجیر
 ایسے کہ بندہ گزرا یا خیر عرب سے مال
 جہراں دی زردی ضرب بیان کر سے
 کس آفت سے عجز طاقت لٹ لئی
 بیماری اس سال دی ہوئی مال قضا :
 سن کے عجز ہار تے جاتا ہر گ عجز
 دگیا ہر نکلا وہ اس نئے زردوں تیر

عشق ستم دہا تو حال سدھایا ہوگ
 ساعت بہ امیر سے ولدا گیا ستار
 راست پئی ہر کام دسے بند رہے بازار
 بے خود ہو کے شہ پیا نے مقبل نونال
 مقبل جو عرض گزار واکت دل چلے سے ہر
 پیشان گئے گل شے آہستہ ہر دو :
 میں ناں حد گدگ آدساں توں بجا ہیں ہول
 پاکستہ عمل تے خود چلا گیا امیر
 حمزہ تا میں دیکھ کے کہیں نوالن آ
 سن حمزہ فرما دھا شہ پچھتہ تفسیر :
 گئے چہرا دیکھ سے روندی ہر نگار
 خواجہ نون ہر دیندی پڑ کہ تعالیٰ زردوں
 بھی خواجہ نون آکھدی کہ سو ستا کیسہ
 یا حمزہ نون آکھنا خواجہ دچہ عمل
 دچہ عزت ملغاند سے پوسی اچ نعل :
 بن چل گھیں دیکھنے گھڑی آدیک نہیل
 اچ پنے جوتانہ سے دشمن آیا چل
 نقتہ ہر نما روگ لے ٹھہ کلاما نعل :
 گنگ بٹے سلطان دا آگ بٹے جان عمل
 اچ چکیا رسی سکدی لاث چہرہ سی کل
 نعل سلطان دسے توں چل کرنی مل
 کہ بے تھنیتہ سچوا ہرندی گل کونل :
 پیا پڑا تھر وادنت شہاب سنہیل

تھے اب ویر کھلا رسی شوق دلیدا روگ
 اٹھ شہ دل حوض دسے جتھے ہر نگار
 کھڑا ہر ہوں امیر سے ولدا گیا قرار
 تین گھنڈا ہر شہی سیندا نعل شمال
 فرمایا خود دیکھیں حال حقیقت جو
 حمزہ گھنڈا تھیلدا ایتھے آگ کھلا
 کنا ہم رسول دا مقبل کرے قبول
 خواجہ راکھے گھنڈے کر شے نیر کثیر
 اس دیکھے دا آدمیاں حضرت حال سنا
 شہ بڑادی نون جاگہ ورتے کھرا امیر
 تدفون خواجہ جاہیکے حال کرے انکار
 تے کیا عمل امیر نون اند وار تدفون
 بیت میرادب رکھنا پامو قدر مزید
 آپ گیا کتال دل جاوسی سب گل
 حیرت امیر جان دی رمز گئی دل نعل
 اڈنگ باہر آوسی ہر دروازہ مل :
 دیلا بٹے اچ تھان ناں لہو فیریدی کھل
 اس نقتے بے انت دسے کوکھ پانت ٹہلی
 تے اہر شاہو بائیدی رو پڑسے شرم اپھل
 چل پانی گت عقدا ویکہ اکھاڑا نعل
 کھا چا نون ملال کرانت طیبی نعل
 کار گزار ی ہوشے بگت دسے چہ نعل
 دشمن سے دچہ چرسے مرگ باہر ہوں نعل

شہر میں میرے نال توں جا تموار بے نسل
 اس کے حالت کو توں خواہدہ تا میں کھل
 اودھر مہ نگاروں ملیا آن امیر
 اٹھ کھڑے پکڑی حسدے آئیں رو
 وار گھٹی میں تدم تھیں آچرا حلی ذوق
 وہ نہیں بولے بے نگار رو رو کے وہ دود
 میں ہی غلو نہ کران کندہی مسرنگار
 توں بھی میرے حسدے اپنا حمد چلاھا
 نال توں میں بیان توں تیروں قسم خدا
 حمزہ کندہ حمد کہ امیر گل جانی ٹھیک
 آپس اندر دوہاں نے کیئے قول تسار
 لیندے پاس نشانیان لعلوں تھیں یار
 آیا امیر کو نال امیر کارن و اسبند
 قادر آئیں ویکہ کے حمزہ قدر بلند
 سنے تدارن چپ ہر بیبا نرداسی میرن
 حمزہ پکڑ کندوں کوں گلا زیر : : :
 اوسی واٹ علی تھیں آیا حمدوں امیر
 متقبل تائیں اکھلا تدموں امیر پکار :
 تان حمزہ نوں آوندے متقبل ٹوک لیا :
 لگی تھوڑی سٹ سی ہر باگت زراں :
 اندر سارے شہرے ہونیا شور پکار
 حمزہ متقبل آوندے اودھر وہ مقام :
 مرد و قندہ جا گیا شور پایا وہ جگ :

پار

دیری دا سرکٹ سے جسے نشست علی
 مگر سے مہ نگار دے گیا مٹاں اول !
 ڈٹھا مہ نگار نے آیا باہ منسیر
 دپ مٹاں میریاں جگ جگ آوں بہ
 رہی کھلبہ چوڑ کر میں تیرے دپ شوق :
 دوہاں وہاں تھیں دردوی دگی مشقہ کرد
 نظر نہ کران غیر دل میںن قسم چار
 نال ونا اس حمد نوں پھرا پار خب :
 دل دی مرضی مزہ پا ظاہر کھول سنا :
 کہدی نہ جاواں تیں جان عورت و نزدیک
 بہ لادن انگوٹھیاں حمزہ ہر مسرنگار
 امیر گل کر کے شہر یا مسدہ باہر وار
 کھڑا اگلاڑی روک کے شیر عرب دارند
 چپ چپا ٹر پیا جنت ول پیا کنتہ
 تیغ عرب وی بولی کے جمال جیلندار گن
 تندن پر وہ پایکے گیا پھاڑی پسیہ
 تیغ مار کندوں کٹے تدموں شیر بہ :
 گلیا کے کندوں کٹے مراد ہوشیار
 پر حمزہ پر زور سی دھرتی آن پیا :
 آوں تدارن چوڑ چوڑ کہ دا شور تھاں :
 تھیں مہ نگار دے چوڑ پیا طرار
 پار جگائے نیند تھیں شکستے تمام
 نیند چھوہ بن ٹرچہ راتو آئیں وگ :

ہن اکیس سلطان سے کران مقابل کی :
 کے جہا امیر فون کیے کم مشراب :
 بند سے سند سے چڑھے کا ہن آپیگیں
 میں جاندا لے آندا میل دینا محبوب :
 کم اسدا چڑیاں چڑا سیں پڑکار !!
 میں جاندا جسے چہ ہر کسی نہ کروا شور
 میں چڑیاں دا بادشاہ وچہ چلا کی زور
 مار اڈا مارا ملے پڑھ جاواں میں چہر !!
 جہہ جاندا میں آؤندا ہری داسر منظور
 تے خارن دیو بند سے ہتوں آؤندا مور
 کا ہن حضرت جہانگے رات جو نہیں لہر
 عزمہ کے میدانوں بڑی نہ گل پسہ :
 چپ چپا تے عربیاں کیا کوئی تسم
 فخر ہوئی نوشیرواں میٹھا آپر تسمت
 شن کیفیت رات دی شاہ ریا سیران :
 کیندا کیا ماتلا ستا قول سبیاں :
 اٹھ گتہ تے اکیھا ہن کی باقی ہور :
 شاہ کے نہ جاواں چلے نوج تسم
 اک جہ نامی لا جو نوا دہی کراں و !!
 جنگ کیندا ہن نامی جے ناہیں خود شاہ
 اڈوں ونا نوشیرواں لشکر ہریا سوار
 توہکی نوج کفار دی شیر عرب فون جوا
 ہرکشا دی نوج لے اگے مانی مات :

برہوں وگ اہا لیا مڑساں پیر کسی :
 اپکے اسانہ سے ناں کیتر امتبار
 چہدی کرن دجانداں بھنگے وچہ پیوں :
 آپرگیں برب تعیں چوہرگیوں بن توب :
 تے حضرت اس کم دی تیروں خبر نہ سار
 چوہرگت وچہ کون سہ باہر اسانہ ہر
 تے چہر پیرے نفی ہی ہتہ میرے وچہ ڈور
 میری مال اڈار دسے آتے نہ مور پکار
 نا لے راکے داندے ہر سب کور
 زخم فون تے رات دن کردا بجتہ مکور
 بی آہن گنت جہانگے فون شہد ہر مکور
 کوئی کر لے نوج فون ڈوڈکے وچہ جا
 کوہ چالی پل فون کر لے آن مقام
 آیا کارن دیو بند فرما دے بہر بست
 دھرتی دہل نہ دیوادی وور آبا اسان
 دیون تھاں کینیاں حرمت دانقصان :
 کر سوری بادشاہ ہتوں گیا نہ چہر
 پوسے شکست اہانکے میں ہوساں بدنام
 تنک ہتوں دھو لو تعیں ریاں چچوں پچتا :
 کر شہزادے زہد سے ناں اسان ہر
 تیر ہزار جوان لے کر گئے گفت ر :
 مار و مار چکار دی اچ پشہ پھی بلا :
 کوہاں تن امیر تعیں اُرسے بیٹھا وچ گھات :

نوبہاں آواں سامنے اٹھ پیا کر دھسا !
 عمر صدی بن کرب سے دنی گھت کھا
 تیرو تیر کنگ دی لئی طوفان بلا :
 مار سے فوج اکور کے چوں اندر میدان
 گزرو سے گھر گھڑیاں بند سے غرق سوہر
 فقیر سے عربی پہلواں کر دے آہ جنگ
 یلغار ی نے غزیاں نال بلائی دحرت
 دھسا پیالے کرج فون کر ملک یک بار
 آت دڑ سے دچ کا فزوں چوں آت دچ شیر
 دو دین غزیاں ہریاں کھڑیاں صفایں نیا
 کر سے پکار مٹا بلے آو سے کوئی تیران
 سن آوازہ کینا کلک مائیں دا :
 بکنک کنڈا کتاں توں اچ ہتہ دکھا
 سرور ہیں دچ نو جہ سے سبناں تھیں پر زور
 سن گتہ مہ آکھدا ہر کسے فون ڈور :
 سن کے فارن در بند کنڈا غلام کور
 جاتو ہیں بکرو کھلے مزہ لٹائی دا :
 جاندا ایس میدان دچ مار گوائی دا :
 تے اضعاف نہ عدل ہے ایس لٹائی دا
 پنجہ پادن شیر تھیں کم سودائی دا :
 باد دا ڈھائی آساندی جھلوانی تے زور
 ان آہے دچ جھلپاں کرن نہ جنگ اسان
 عادی دچ میدان دے آن کریندا وار :

آل کفار جو سن نہ دتا جنگ چا :
 گھا توں نکل اپانکے پیاساں تے آ
 کے تار تار کے تیغیاں ہیٹھ دیا :
 تیغ چلے دو دوں تھیں ہرے تل عوام
 سن جھانپاں وگ شیر نے قتل کیے کفار
 لنگر بہت کفار دا عربی ہرے سنگ
 سن عمر سے نے جانیانگی مصیبت دت
 پنے بہادر عرب سے کنگلی تلوار !
 کرن صفایں آراستہ کر کفار ان زور !
 ڈر یا دچ میدان دے عمرہ نعرہ مار !
 مرگ پیالہ پوناں میں سے دچ میدان
 تے عمرہ دے جنگ فون نکل گیا نکلا :
 رن دچ نال حریت دے جاتوار چلا !
 کھڑا تیں بن لڑے گا شیر حرب تھیں ہرہ
 جاوے فارن در بند جس نے پایا شود
 میں کیوں میری اپنی جانوں لہر گور
 نقد نفع یھا کسیں فوج چڑھائی دا :
 دن دچ گیا یستیں ہے مار لٹائی دا
 ہیٹھاں تیغ امیر سے مار دپائی دا :
 نال دلیراں کجھ کے جھگڑا پائی دا :
 ایسی توت دایر کیوں پایا کسی شور
 اگس عادی آپھیرا ہاتھ دچ میدان !
 ڈھالوں رت سے دہ فون کتے دا سرور

بیا

پکڑ کر ان چالے گیا سرتے سے گلگیر
 بن مشائخ زہری مویا و چرمیدان
 مارے خون امیر را دوزخ ہے کباب
 کرے اشارہ فوج نون گستم تا ہموار
 فوج اکامیر تے ڈھونڈی وان میدان
 بیگو میری فوج تھیں آدھے دچ میدان
 ایسہ گلگندہ چکانسراں و موڈیا تلوار
 وار ڈھینے تیغ تھیں چاواکی دچہ آ
 مارے دچ میدان سے موڈیوں با
 ملک تلخے نون پیر کے دو جا کیا دور
 آگے دحری امیر نے فوج کتاراں دی
 جاں سب اگے لگ ٹھے بازی ادر شہر
 دھارے واہن وقت سنہ ورنہائی رام
 کافر تے جاوندے آگے سے لگا
 ہر مزین فر شیر واں آانس گیا
 دو جا پٹیا ادر شیر آا قوت سنہ
 دو فوج زندہ کچرا کے آندے پاس امیر
 فوج عرب دی تیا کتاراں دا مال
 نسئی فوج شکست کما وڑی ماٹن آ
 تے سنیا دو پت ہن زندہ کچرا کے
 سن کے رو با بادشاہ کی جان کی ہوگ
 کیا بزرگ ہرنے ذول منکر و حرو
 اچکل زندے آدس شہزادے دچہ نیر

لار زمین دچہ ٹھوکیا دو پتہ فیروں لیرا
 مدت ڈوری حرکتی بھی اڑی نہ دچہ جہان
 تان آسے حرکت کے نون حال دچہ وچہ آ
 مرد و عرب امیر تے داگ ستریک بار
 لشکر نون فسد ماوندا دیکھد امیر جہان
 پڑے کرمان تیغ تھیں کھڑے آہستہ جان
 کرفو دچہ رنگ نون ہاندا اصفاں گھار
 منتولان دسے سراں دا گیا اتیار
 آو محمد لاریا لشکر گیا ہوا
 تیا حلقہ تو کیا جھاڑے سردوں غورد
 پاسے پکار چو فیروں گریہ ناراں دی
 کسے اشارت فوج نون حضرت عرب امیر
 سن کے حکم امیر دا لشکر پیا تمام
 مرد بہادر عرب دسے کھڑے پیش دیا
 عمر جہاد غلام نے زندہ کچرا لیس
 عمر صدی بن کر بے آغا گت کند
 روندے آہن مار دسے دچہ غلام امیر
 گھوڑے ہاتھی ادر تلے تیغ تان تو تالی
 خبر سنئی فر شیر واں دلاں رہیا پکپت
 خبر نہیں ہن چوندے یا ہو قتل گئے
 ظاہر نظری آدنا گھر میسے دچہ سوگ
 فرزندوں اسے مرن تھیں خاطر بین کرو
 تان آساوی جان دسے عمرہ کرے زور

سیر کرے نوشیروان اور کب پر لاچار !

پہلے ہی انکھ جادو نما صبروں درد قسار !

ببینا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا شہزادوں کو ہمراہ طبعادیوں کے
نوشیروان کے پاس اور غدر کرنا شہنشاہک بختیار کا طبعادیوں پر

حمزہ کھلے چھوڑو اگر وہاں اسیر !
دیندا آج سین فون بہت جلد ممت م
دن چرتے فراوندا حمزہ عالی ذات !
توں لیا لیا عیادیا انساں دوہاں نون نال
حفاظت مانتے گھڑی ذکر سے تاخیر !
اس داہل رہنماں تاہیں مزل رونا !
ایہ نصیحت اسانہی یاد رکھیں وچ گوش
بزرگسٹی نوشیروان آئیہ استہمال !
ٹھنڈی وچ دسے شے ہین قم دیہا نہ کا
نعتت دیہے تاخرو تہ انعام تمام
کھاوا پارشدایاں کھانا نال آرام
ایہی ہاں رہ سکیا دیکھنے سے کھقام !
یہنا تیز شراب دے دو تین مٹ گھمار
کھڑا ہوا وچ جیسے چاہر تھیاں نون تاہ
دیکھ دیکھ کی ہر گیا پر شدادی نون !
کیسا سی سے پروں اسوں منہ ایہ
دیکھ متاں درباروں کر سے تہاہ وایسہ

جہاں شہزادے ہر گئے اندر کس امیر !
خدمت بہت گزارو اگر وہاں توں تمام
پاس رکھانے اپنے تہن دن تہن رات
شہہ تیاں دے در تھیں ہر سی حال حل
پنچے تہ نال سوارے تہن ہوتا کی ویر !
خدمت نہر شہاہ دی شہزادے پورنیاہ
پھر اندر دربار دے کریں شراب نہ نوش
عیادی کس مکر فون گرت گیا لے نال !
ہن فراغتاں دوہا نون سینے لیا لگا !
عیادی فون آل لے آئیہ وچ ممت تمام !
ہوا وقت تمام دا حاضر کرن تمام !
وچ دربار لیا دن سے پیر شہاب تمام
مجلس دے وچ میٹر کے عیادی سٹار
کیف ہین ہی ہا سیکے مسندا گرد آشا
مال ڈھا نوشیروان تہن جہرے وچ فون
کیستی ہر جہرے حالت امیر تھتہر
تہن ہی بیٹار ج کے مت گیا ہر شیر

وسدیاں اسدیاں تھیں یہی بھریاں چہ قہر
 کرے قناہ جان نوں دچ نشیدی لہر
 ہے رہی دچ بھنے حال گھٹھی با پسر
 کرخصت دربار تھیں اسنوں نور دیو
 نصرت کردا بادشاہ لے اسنوں انعام
 لے بھانیا نون بڑ گیا پنج سے مال سوار
 پور شدادی پیر مڑ آڈر با دچ دربار
 جلس دسے دچ بھرا ہو کے بند پکار !
 دیکھو آڈر چک تھیں جاساں کوہی گھار
 راستی دچ آوساں ساری لای پکا !
 تھار نہ کیتا سنے یاں دتی ہو رشاب
 دھر ہوڑ سے تے گزوں پر تریا سوار
 چونہ کوہی آ شہر تھیں تویرا لیا آمار !
 سترہ نے جسے یوں بہیوں لاہوں تیر
 پر شدادی کے دی سنے ڈال پکار !
 جھوٹ و آہن سٹانے گھر پروا تے چار !
 اسے ناخان قنور تے دلا تے ارچنگ
 ڈال بھنگ تھیں مال لے چار ہزار سوار
 امیر پروا نے دیکھ کے چڑھے سپ سالار
 تھتے پور شدایاں آپر آن پنے !
 ایہ چو تالی ہیکے رخسی بدن تمام !
 سارے پور شدایاں خون سے انعام
 بخش دسے چو تالیوں نعرے گھٹ کما

گھٹ نہیں بہرام تھیں ڈسے ستاؤ چہ شہر
 اس خوشی دی کیف ہے لکادی چوڑہر
 بیزو دچ دربار دسے خون دگاسی نمر !
 تے انعام ہوا سبوں دینا ہر دیو
 عزت کر کے تویرا حرمت مال تمام
 تھوڑا پیڑا جاوڈسے نکل باہر وار !
 دیکھ کتے نوشیواں تے سائے سوار
 میوں ٹٹ شراب دسے ہر دیو دربار
 اتنی کیف گھار کے پیر ریاں بر شیار
 ایہ مرداں دی مردی دیکھ ترو ڈما !
 ییادوی سب پئی گیا مست نہ ہوا شراب
 ہر اییاں لے شہر تھیں پنہر گیا کوہ چار
 بھائی سارے کر سبے منع ہواں ہر
 ٹوٹکل فوج ما نوں پسے لڑائی پیر !
 کتے نہ اتھیں جاساں ایساں رات گزار
 سرداراں نوں گھلا کر تاکسید ہزار !
 اپر پور شدایاں ماتیں مارو جنگ !
 کرد قناہ ییادیاں کر غلبہ پکار !
 بھنگ اپنی فوج لے مال گیا مردوار !
 اولی ہنئی سے مال دسے ستے مارنے
 لے بہتیار کفار نوں کرن گتے تمام
 لشکر باد کفار نوں کر دسے بے آرام
 کافر کیتے قتل کچھ لے اگتے کچھ ۱۰

مل جہاں کفاد و اشکر لیا دیا !
 ہاوں طریق نامہ سے رستے ہوتے بند
 خاطر خواہ تہمتیں کر دے جان فضا !
 آرزو کیاں بڑیاں پھاڑ گرانے چسم !
 کہ جسے کوک پکار سے مردود یہو امان !
 قتل بڑیا خدا انت تاں زندہ رہے زکے
 دیکھیں ہشاں بیدیاں جتولی شیر شکار !
 تھنوں برفی صبح سے توت ہے آشاہ !
 چکے گئے تار تاں گئے پتے امرا !
 راقین آئیں ہاریا و دشمن سے کشمیر !
 آہمیر سے ہا شاہ کرا قوس ہزار !
 میر سے ایڑا کھنچ سپہ سالار !
 طرح نئی شیر داں جہاں شکر لے تال
 گئے پانے قتل پر ہم آفریں گئے !
 آہی پتے جہاں تیغ لے کتب کھتا شاہ !
 فرمایا بیادیر اسکے رہ کھڑے !
 تیغیاں و حرم میاں سے کھول دانی وود !
 فرمایا بیادیاں حسرت نہ بہشت !
 چاہیا اس سے اماناں جے ساؤں تاقی !
 کیا بڑ بچہ نے جیوں قسم خدا
 تاں بھی پو شاد بیاں وادانہ تھے میرا !
 بیادریوں بکھا تھامبہ بڑ گوار !
 جنگ نہ کر سلطان تیں حمزہ ولی جہا

اندر وڑ سے پھاڑ سے بندہ کیتے لیا یا !
 اک طرف سے بو شیریں ہائی آرت مسند !
 اذن بلاندی گز تھیں جہاں وچہ ہرا
 بہ کاراں دے سران سے مشکل بیاں کم
 کند سے پو شاد بیاں ودرخ چلو روان
 سوہی ہار سے خود سے مرویاں وچ گئے
 کر دے دو دو چار چار زندہ سے تھنہ نند
 ہنچ امیر نہ وسد سے کئی بدوں ننگاہ !
 حرم میں کرے اہ قوت سے ات گئے سب
 عالی کیا بیادیاں تا میں حال زبوں !
 اود اگے بیادیاں کی مارن تلوار !
 سو تیں بیادیاں تھے برس مار !
 ڈھلا پو شاد بیاں و بچہ ہوتے تپ لال
 بیادری چنڈا گھیاں اول آت پنے !
 خواہر اسکے ہانے کل کھنڈا رلا !
 اسیں نہ کرنے جنگوں یکے فوج چڑھے
 اگہ زور داری دے تاں ہوود مفروز
 دن وچ اس سلطانوں ہا بیچہ ہتھو کھا
 کر دکھائیے اسیں جی تیں اسلا ودرشت
 خبر نہیں سی شاہ لوں اسیں وغیدی کا
 خبر نہیں تے نہ ہو اس کراں کے کتبہ
 مردا میر سے حکم تیں کرنا ہیں انکار !
 ای جنگ واکم سی خبر نہ پانی شاد

مگھوں بزرگہر چوٹ بیادوی شیر :
 تھکھ میر جو عمر نے پتی بہت شراب :
 عمر نہ دہارو سے ہر سیا نہ زوں !
 ای خط ویر بیرون میں نے امان :
 بتیس بزرگہر نے کھو دتا سرمان !
 طوف مانن بادشاہ مڑیا فرماں نال !
 نارباں تال تھیاں جنگ نوں صد !
 ہم میر سے دس کھے توں جھنگ پان !
 جنگ رووے نارزار آئیوں سی تقدیر !
 اور طرف بیوی ادا چو تالی ویر !
 پائی نیر امیر نے نوج ہوئی تا جو !
 ماں عزیزے دے سائے آیا عمر برون !
 شکم بند گاٹھلاں ہروں مال زوں !
 کھیبا بزرگہر دا عمر دیسے نسرمان !
 عزے نے فرمایا دیکھ جو تم سے گھا !
 بد نیری ہماندے ہی رس دین نہیں !
 بدی زوشن پشتری موم محض گھنار !
 عمر ہم تھیں سب بیاں نے صحت پائی تھیا !
 چیک مہنگار دا عمر سے جگہ وچ کر د !
 دل جالے تن کال دا آہ حق ہم کسرو !
 کسرو کے طوفان دی دل برہوں دا درد !
 کہہوں ونج لوڑا ماں دکھانا دوک !
 پارہی بہتہ دہلڑوں شرور کسے اقرار !

اگے بزرگہر دے عرف گزار سے پیر
 پر دست نہ ہیا تے نال کئی خواب !
 داریا اکھار نے راہ اندر شبنون !
 جے ای خط نہ کھو دیو جنگ کراں میدان
 مگر کرائی خط تے ہویا عمر روان
 بیادوی دے جنگ دا سنیا سارا حال
 میں کافر زویا آئیوں جنگ : : :
 فرماں مار گائیاں شیر اندے میدان !
 ایسے عقلی ہو گئی بخش میری تقصیب
 تن جاسے رت جھڑے آئے حال نیر
 پر شد لای آندے سائے خون آو !
 عمر نبی فرما دنا حالت دیکھ حسان
 کہ چوستی اپنا کیوں کروای شون !
 کرے تسلی دیکھ کے والی حرب جان
 عمر اتے زہریا عجب سے کریں دوا !
 ہوتا سور جھگھارباں دہندے دین نہیں
 زمن اپر اماندے ہم عمر سے عید
 کھٹاے سلطاندے عزتہ کرے ایک
 جمہوری دے حال تے درد آگائی گرد
 بین بھرت دت دیاں سرخ اکھیں سرخ زرد
 جہاں جیہد عشق دا جھل کھڑا سر مرو !
 کرے ادھار دھال دا دھرتو کدی نوک
 اس فاسد بیج سلج دا آٹا ونجی ہر پار

موز ٹا کو اگر بھی بارب ہمسنگار
جس چاکھوں اہاڑیا مڑا کوہر سے
میل رہا مڑا ہس کے مہرنگار سے
لاٹ ودھیری شوقدی شعلہ دار سے
اس لائزوں درد سے مکے خار سے
برہوں دل سے زخم سے گماہ تلوار سے
رودنا سہی اک دکھ توں بہن دکھ چار سے
دوری تھا تو مکھان دی صیر جلدی جان
دپر فرات سے بار دی گلہاں پک گئے

عزہ رو رو رات دن کرہاگریہ ناز
جان رہے تے شان میں جسے دلوانے
مرگ سے ان آونی ہے ڈیار سے
عزہ عرض گزارہ اکبوں قرار سے
برہوں جان کباب نوں کون دسار سے
چیری نیوں دردوں روندا دردہ گزار سے
سیر پھار حق سے جہا سے بھار سے
شہادہ توں شرمندگی یار توں سمران
شہن پردہ شعلہ دا چاہے رات دن سے

آنا قاصد شہپال کا مدائن میں اور سردیاد نامہ لانا نوشیرواں کے پاس
اور پھینا نوشیرواں کا امیر کو سندیپ میں اور پکڑ لانا امیر کا لندہ بور کوٹ

شیر سیہ تن بندہ واچھا حال تمام
موقع گیا سخن دا شعر و گائے وا !
درد از سے فریادہ واچھا آوازہ مست
نہروا یہ کون ہے دکھیا ایہ انسان
کن تیزوں رہنیاں گھر تیرے کس جا
آیا ہاں سندیپ تیں عرضی کیے تالی
پاس گیا لے شہدہ سے پڑھا جسٹھ

بار غلام رسول دا خواجہ احمد نام
فرمانش نے چاہڑیا لوگ تم سرتا
سہی اکن نوشیرواں بیٹھا پرست
جنگ نوں نوشیرواں سن کر واقران
جنگ دیکھے کون ہیں مردا اکھ سستا
اوہ کنتا میں پیک ہاں گھلیا ہاں شہپال
عرضی ہتھوں اسدیوں جنگ لینا کھی !

ایہ گھیا شہپال نے کہہ کر سو تقسیم
سندا لندہ جلسے والی ہفتہ اتیلم ! !

مضمون فریاد نامہ شہسپال والی سرانمیب کا

اول صفت منات دی عزلی است اصنام
 اگے شاہ نوشیرواں میری ہے فریاد !
 میرے حال زبردستی سن لے ناز پکار
 اگے وچ سرنریب دے جو آبا سلطان
 صراون زبرد کیش واسم روانی نوں !
 اگن گپا شکار نوں ویر میرا سعدان
 چکھے گیا شکار دے نوہاں پیا جسدا
 نزا آبادی و سدھی تے ماں لبتا داہ
 عورت ڈھنی جہادندی گھڑا میرے پر آب
 نس عورت نے ڈوہیا پانی گھڑیوں سب
 گھڑا میرے نون اپنا گھڑا پیا سعدان
 پانی پانی پھرواں گا میں کس تھیں نصاف
 ہر خارش زن دیاندی پانی دل سعدان
 میان دیندے سعدان نوں تھوڑی ویر ہوئی
 کندا اسے بخت توں پئی لہون کا آب
 پھر گھڑا میرے بسندی پیر پشا !
 پھر کیا سعدان نے روک نہ ایسے طرار
 لڑیوں سنوں رو کیا عورت دو تین وار
 زن کندی کیوں ماننے لگا میں فرما !
 اول بندن روز دا کیا ترشہ ہاں
 جاں پھر گھڑا میرے و تو نہ آرام !

ژندائے زرتشت دی آتش کہ تمام
 ہے انصافی ہوندی یقین چاہاں داد
 انوں یے تک درد و حال کراں اٹھماں
 یقین و وفا ویرسی نام اسدا سعدان
 حکوں دینا د پد عدل صفائی نوں
 صید اگے سعدان شے ہر باہر گل روان
 تین دن وچ اجاڑ دے پھریا سی تنہا !
 گھبکتائے ترپا یا تنگ لہیا ہر شاہ
 پانی منگے و کچھ کے ترپا یا بے تاب
 نے آئی سعدان نوں پھر کھوے دل صاحب
 دل دہر لہی اتے عورت تھیں جیران
 جیسا اس نے دیکھا میں ترشہ صاف
 ڈول لیا سعدان نے دینا پکڑ جہان
 پکڑ پشازن کچھدی ہیں توں کن کوئی
 پھر تھیں اس گھڑا پڑا دیاں جواب
 کس تھافوں توں چلیا فریاد کھرہا !
 روک جواب ستادساں کراں نوں اوجھاں
 زن کو گھڑا منے آندی تیغ آہ !
 کندا کیوں دکھایاں توں میں ہر دا
 آب گھڑے تھیں ڈوہیا توں سفیاں سب
 جان میں گھڑا میں ناں تھیں ویر تمام

عورت کندی ہیں کے اول نام بتا !
 کندی میں سعدان اس واسی و حرقی و شاهہ
 جن کندی انکس ہے تیرے لئے سردار
 زخالی ہیں عقل قیوں لئے حسن کش مرد
 کون کیا جن روز دا میں تو ہا ہا ہا
 کھڑے والے لڑی میں پایا کھڑ قرار
 تے پندے لوں تو کیا ہے پیندوں کور
 کن تیری میں غیر غلام کینا بھلا تمام
 ایہ گلاں کن جیسا شہ مردہ سعدان !
 کندی وچ اپنا رے میرا تانوں مقام
 پھر کھیا سعدان لے تیرا پ جات
 کندی اپ جات ہے کیا ہو ریت
 اس کے عورت آکھی ہے کوری ہاں
 شاہ کے پوروں نسبت میرے نالی !
 عورت کے قول ہے میرا ضد نہ کا !
 حال کی سعدان کے کستا پانی نوں
 عقدہ کرایا شاہ نے جاں منظور پسیا
 عورت ہوئی خاطر فرست ہوئی عیسان
 مت ہوئی مل دی زنی جانیا فرزند !
 عورت وقت ولادتے موئی منسے طور
 بھگڑنوں اس وقت سر ہوئی خوشی حصول
 دونوں روئے پادشہس گور گئے پنجبال !
 شیا چرے برال تے رہے لرحور پیا !

پھر تینوں ایسی گلاں دیواں راز سنا
 کہے جو کج گل ہے کرنی لئے گمراہ !
 ہیں جواڑ تاج اتنے عشر ہزار !
 کا ہوں نہیں بادشاہ بیدر و اول سرد
 پانی دیندی پونے دم وچ مردوں تکیں
 تیری آکھس سفردی ہوئی دوزخبار
 دودھ سدوں ہی جہانوں جہانوں ہار
 گوں جلد و نئے شہادہ انعام
 مالی کچھے آوں کون ہیں کتھے تود مکان
 دمی ہاں پالی مردوی حالت کین تمام
 یاد دنیا قیوں مر گیا کج سنا ہوں بات
 عورت ہیں نوں خصم دی یا رنگی تنہا !
 اسے د عورت خصم دی میں بیجادی ہاں
 اگتے تیرے باپ دے میں پھل کنگالی
 ہی نوں میرے اپدی پل کے کچھ رضا
 دیر لڑکی وچ عقد دے کچھ سوئی نوں !
 عورت لوں وچ گھر منسے داخل کسے یا
 فوت ہو یا سعدان تے میں ہریا سلطان !
 جگہ واد تھ دوسرا اوصافی گزنی ہنہ
 میں اس دے فرزند دا وچرا نامہ پھ
 گھر میسے پت جیہاں وچرا نام پھول
 پت میرا دھوہ قیوں چیت جیتے ہر حال
 دانیوں لے پنے لوں جہان شیر چنگھا !

ایک دائی نے اکر ن کیا ٹھاپہ مار :
 پھرو اور کچھ چوٹی تلی تیرا کر سے نہ دل
 نظر پیا لندھور تے دائی پڑ گئی !
 پہلی داری اٹھریاں غریب دکھائی قال
 میں ڈریا ایہ شکل ہے ہنئے ایسا غور
 شعلہ دیکھ بونے دائیں دل کیا غور
 تقریب کی ایسی واہلی تے لاہور
 بیوں کڑھ ہزاروں بدل دکھاسی دور
 برکھانے بلانے توڑ دکھاسی غور
 دیا ہے اچ پڑیے ایہ پاڑہ لاہور :
 ایہ صالمت بند کے دل اپنے بالندھور
 ہاتھی نے دہا گئے کس پہنایا آ :
 ہاتھی نے لندھور تری کر غالب معلوم
 محلے مال لندھور تری دھرتی گئی وہ :
 ایہ ہاتھی بڑگ مر گیا جاں دکھا نوچ ڈوب
 جس ہاتھی تری مارا داکھڑب افشا
 چالی ہاتھی مار کے بیضا اکت مقام :
 میں کیا کیا کایس تری پڑیا وے جا
 کر صحتک پڑشیری گیا وزیر دلیسر
 کے لندھور وزیر تری کون بیوی کی نام
 اتر لندھور وزیر تری آیا وچہ دربار
 پکچھا دیکھ وزیر تری ایہ ہے کون بنا :
 پھر پکچھے کس تخت داکھ اول سی شاہ

تری ہی دانگ چول وے کر سٹی ہر ہتیار
 تری دکھائی جی جیویرے گوی نہ دھرتی لہ
 چارے وچ زمین وے موٹی دھس گئی کس
 باقی دائیاں ڈریاں نس کس آ حال
 جڑا ہوسے تے جانیے کیلک کس جڑا کس
 رہے ایڑیں جگ ساڑی ہانڈو ڈاکھ شور
 صورت اودھ ٹھوڑی تان تان گور :
 اسدے غولن اڈن کے گورن تھی پور
 اسدا ہیت دیوہ جگ وچ جاسی پور
 دل غنڈ پڑ تون دی دھم کرینے حمور :
 غرتی ہاتھی لے گیا میں غرتے لندھور :
 تے لندھور نہ پلایا ہاتھی رہیا جا :
 حلو کر کے گردن کڑھ لیا خدہ علوم
 پھڑیا کس لندھور نے کڑھ کرے سب
 ہانڈا وچ ہاتھیاں لے لولا ہتر پرہا :
 اکر غرتوں ہرودنا ہاتھی تری تے نستا :
 میں کس زور اور یا سنیاں چالی تمام
 کیتی غرتی وزیر نے دیساں پکچیا
 کر آداب لندھور وے صحتک سے گیر
 کیس تیرے باپ دا خاص وزیر غلام
 سی میں اسگے تخت سے اندر نگر ہزار
 کیس تیرے باپ دا ایہ ہے سکا ہرا
 کیس تیرا باپ سی جس دی کل سپاہ :

کتنا میرے ہاتھ میں سنوں دانی تخت
 نال اشارے سے دیر سے بیوں لیا آثار :
 ساعت بعد دیر نوں کسے لڑھکھٹاب
 اللہ دیر طعام لے آیا کوڑیں جا : :
 دھر پاپوشن لیا بیکے دیکھ کے مست صور :
 اک دیر چول پر رہی نالے ششپال :
 گئے کسی ضرورتوں کافوں نال طعام :
 جان خدمت نوں آٹیا آپ دیر مکار :
 دھرتی میں اس جگے نوں نیکن گیا چول
 دیکھ انانے عال نوں میں ہی بس پیا :
 تان جانا لڑھکھٹاب نے کیا انان دست :
 سر کو تک دچ اسانہ سے اہن خدمت گار :
 تے لڑھکھٹاب پوجش ہی ترمت زنجیر منگا :
 کھسرتی دے بادشاہ سی اورنگ کورنگ
 کھسرتی دچ انانہ سے مست چھڑیا دچ چاہ
 اک روئی نیت جوں دی تے اک کوزہ آب
 چوں چوں دوا ہونغا سستی دچ پیا
 روٹنا آہیں مادہ اورہ د کرے آرام
 رو رو کوا زلریاں نرم کرے کوبند
 صحیحین اورنگ کورنگ دی آہی اک جوان
 تخت زمیں دل آوتنا لکھدا نظر پیا
 پیر زشا ک تخت تے پیشانی پڑ نڈر :
 سنے دیو پچھ ہی آں حضرت ہیں کون

کہ اسنوں عیب آتے تخت نوں پرنت
 تے لادہ آپر تخت دے ہر جیشا سردار
 کھانا میرے واسطے حاضر کر دشتاب :
 بیوشی دا دینا دارہ و سپہ رلا :
 خبر کیا کی میں دچ میں دل نا میں حضور
 کھا کھان بیٹے کے بتھے میرے نال
 کھا نال کے چواں نے کھا دایس مقام
 کھا جنبش دچ زمین دے ڈلیا مال غرار
 اہ بھی ڈلیا دھرت تے ہوش دہیں مول
 برکشہ بیوں میں ہی ہو بے دس گیا
 ساؤں دن اٹیا ڈلیا جنبش کھا : :
 ایس تے بیوشیوں ہو بیٹھے ہر شیار :
 زنجیراں دچ اسدے ایس تے مست :
 ایس حالے انانہ سے کینا کرے تنگ :
 سال پنجے دچ چاہ دے ریا حال تباہ
 رساں پنجے گزریاں ازہیں دچ عذاب
 اس ڈال نوں چر کے ڈا گور گیا :
 جان کنڈن دی اوس تے طاقت دہی دلم
 نرم دکر د بند کومت کھ کرے گزند
 خواہے ڈوٹھا اوس نے پات گیا اسان
 تے تربت اس تخت و انت شمار کیا
 لاگے اسدے آتے پایا نور ظہور
 تیں پرتھے نور دے روشن نون ہون

فریاد میں شیشٹاں آوم ہا فرزند !
 آیا تیرے پاس ہاں کرنے نون آگاہ
 اور میرا فرزند ہے جس دا نام لندھور !
 ہاں ایشیں ہی خواب تھیں سہ گھریں بند
 ای سفند لندھورون آگاہ ستاویں جا ! !
 شیشٹاں پیڑ برساندا دادا بزرگوار ! !
 عورت خوابوں ساہ کے کر سے پرفردھیان
 کاں ہاتا ویر ویسے ای سے سچی خواب
 کھا ہا پانی سے گئی تے اک رہتی نال
 آن وری بیخوف بر بندہ بھانے وچہ
 اول دیتی نال جا وٹ سے اک زبیر !
 پھر مقام کھانے کیتی خواب بیجان !
 ویر میرا اور لگ ہے دو ہا ہے کر لگ
 کہ سے قبول لندھور بھی آہا آسا پیمان !
 رسیا ایندھا توں سی لندھور بھان !
 لو آسا راجن تھیں کیا آنا شتاب !
 سے گھرا سے دیکھیں برش ملی بر دور
 نیندھتی ایس تھیں منت گئی ویا ! !
 تے درواں وچ ایسوں آہے نیندھوں
 مرد گیا اک دیکھنے کھوں اندر ویر !
 ہاں و لگ لٹائیاں و پیاں ان گھوت
 ایس پھان سے پھر کہ سے گے دلا چھوگ
 وار و وار و آس واپرہ ہوتا کھلی

نال عزت رب نے کھلی شان ہند
 بندہ وچ امیر ہے مہلاں وادشاہ
 بندہ سے وچ بر گیا آسا مندا طور
 مندا کراہیں آوس تھیں رب ویسے فرزند
 تے اس میرے حکم نون مجید سے کریں ادا
 ایس لگ کر کے تخت نون مل بر گیا سولہ
 و سدا تھا لندھور وندا خوشبو نال تمام
 سے ساہاں لندھور سے فرنے گئی شتاب
 ہاٹھا لندھورون روندا وچہ و بال
 آا آگے دو دنہا زنجیراں وچ زچہ
 باقی آپ لندھور سے زوروں شے پیر
 تے کر دی لندھور تھیں عمد چٹا پیمان !
 ایس ناپیں وہ ہاں نون کریں دھجوا جنگ
 عورت رخصت ہو کے وری تھیں آن
 بند کھلے ہن نیندھ سے بریا خوش میان
 سر بیٹھاں دکھنوں گیا وچ مستی دی خواب
 ای تھیلے نون لگا ہون غبور ! !
 زنجیراں سے زخم لے کیتی نیندھنا
 اچ تختہ کھرا گیا شتابشاہ مبدوں
 شتاب ہوا دیکھیا تھان پیر ہسار !
 تاس خوشی دا وچشاہ وچ مزید پڑخت
 پیا آہا سے مہلاں نال زمانہ سے ہوک
 ہا نندور سے قرن فرنی چڑھساہاں ول ! !

پرشت شکو گلاب سے سرو دریا سر پرش
 کس آپ ہری رقیوم ہی داد باجر پئے !
 مرو کی مراد کو کے دل اورنگ کو رنگ
 دوڑے آئے حال سن دوڑی آئے بیاب
 کئے پرو با کے لئے سنگ زنجیر
 کس بخت بھلے دی جنب نوں جنب گئی تقدیر
 کس پھر لوگ کو رنگ نوں مست تھی تقریر
 کس بڑے اورنگ نوں سن لئے ظالم تمام
 کس نہیں تھیرے پنجوں ہانے جان گا !
 کس ساڑی عین نوں کو کر جانے توں
 کس کے دھمی ہو چکے اس ماہ رخ سے ویر
 کس پھر باہر نذر نور نوں ہر دو باں نسیم نور
 اورنگ دیریاں بیٹھ سے نور گئی تے آ
 تے اورنگ کو رنگ نے اندر وقت پسند
 وچ نوکشیان نذر نور نوں گوسے کئے روز
 فرمایا نذر نور نے اک دن وچ دوبار
 اورنگ تے اورنگ نے کیتے جمع اوار :
 سن کیا نذر نور نے مینوں ویر لیس ا
 آپ گیا نذر نور تے آندی گزرا ہٹ ا
 برفائی مڑ آندی خلق رہی میدان
 ساز رکھا چڑھ نیل تے کے پکار جران :
 سن اورنگ اورنگ ہی بڑے حوٹ گذار
 نارن کے شہال تھیں جگ اندر میدان

کسی جاناں غرقہ کہی آناہاں ہر شش
 ڈھلا لو باہر دن دا دھریا سیں تے !
 طاقت ہے تے کرو تھنے دا نورنگ
 آڈھا نذر نور نوں اپنے پیادہ خواب ا
 دوہی وار جوان نوں گے کرن اسیر
 چشم کھلی نذر نور ہی پرت پیا ہر تیر
 پیرا ہے نور مار دا تھیں ہر آہیہ ویر
 مینوں تیری عین دا پیا لاکھ نسیم
 آساں دو باں نوں پکر کے دینا اختر دیا
 حالت خواب نذر نور نے دتی دو باں نوں
 رمل دل دوبار دے آئے بے تاثیر
 اکھن دے تخت دا کر دتا خست ا
 سب امرا نذر نور نوں آئے سیں دانا
 سہین اپنی نذر نور تھیں کر دتی پیوند ا
 حکم کریند تخت تے ہر عین اندر و
 ساڑھے ست سے منادی گزیرن لگا
 ساڑھے ست نور منادی کہی گزرتیار
 نورن کرن اور چاونی طاقت کیسے کیا
 ماری دل اسانہ سے آڈی وچ ہوا
 نیل نذر نور نے آند اوچ میدان
 راہ و نور سر نیل دایں ہر چٹان دران
 تالی پھل گے دسیں بھی کر کے ٹوک پیر
 تالی کر اڈے شہالیاں لے نذر نور جوان

ایک دیکھا لکھوڑے کبھی فوج تیار !
 دچہ زمین منور پد سے گئے آن جہان !
 میرے اسکے اگلے کردا عسکر چول
 ہادان کس مقابلہ نالی لکھوڑ جران !
 دو کھہ نال سوار سے دتا گھل چول !
 اک سو گز داند تے ہاتھی کیا زیر !!
 ڈٹھا بدوں چول فون آن پیا لکھوڑ
 گزوں نالی لکھوڑ نے کبھی فوج تیار !
 ہر کس فوج چول آڈیا دچہ مسد
 گھرے گیا لکھوڑ بھی نالے فوج گئی !
 خندق بست فزاق تھیں شب گیا ہمال
 چھوڑا بڑج ہماروں دھرتی پیا تھام
 ہاتھی رہندے نس گئے ڈرٹ شہر دچہ آ
 کھٹے کدھان گز تھیں ہتھ شلے ڈھان
 میں یہ حالت دیکھ کے تدم میں جو گیا آ
 ماجہ شہری فتح دی مار نہیں من ہان !
 کرائفان دنگل کرم ہانے عظیم
 لودہ دیوے جس مالکی ادوہ راج کوسے
 کھ کے اول نوشیروان میں خط دیاں پچا
 جو کچھ لکھا اوس نے اس تے عمل کریں
 سن کیا لکھوڑ نے خالی چھوڑ متام
 ثقت لوں میں باپ دا بور نہیں کجنگ
 کر پادان تاریاں بست اول پیلے جی !

فر ہوئی تے لڑیا کر سمان تیار !
 دچہ وہ بار لکھوڑ دی پھی ہتھ آواز
 میں ہم عمر لکھوڑ سے سماعت فزاق
 کون کچا یہاں گھڑی نہ دیاں امان !
 دیکھ لکھوڑ چول نے تاب نہ آندی مول
 ساٹھ سے ست سو مٹاندی گز چڑی ہتھ شہر !
 دن دچہ نعوہ مار باگئے داند سے مشور !
 اک گزوں آدی ہندے بست فزاق
 بند کیتے در خندق سے خندق آب گزار
 سٹی گز لکھوڑ نے کھائیوں بار پھی !
 پیر گز چا بڑج تے ماری آقت نالی !
 پچا مٹادوں کھون فون کر سٹیا تقوام
 گر آ لکھوڑ نے پانی شہر کوسا !
 مرد زہاں دچہ گرانے ہندے گئے تھانہ !
 تے کیا کچھ رقم کھان کر مستحق نشانہ
 شہر گئی تھیں تھیں نالی لڑاں تھیں کیش نالی !
 منعت من نوشیروان والی ہفت آتھیم
 دوہا اس دی تالیں جو خراج مہر سے
 توں آٹھان چر پٹان تہوڑ کھ ہتھ
 کھوں والی کھٹے مان مدول کریں
 دچہ جبر سے ڈر سے نے جان فزاق نام کس
 توں خط اول نوشیروان کچھ کے گھل نہ گھل کس
 کون ہندا نوشیروان اسون ہان کی بس

جسے میری دلی فوج سے آویگیا اک وار
 کی جہاں کوشیرواں بنا ہے کی شے
 نال میرے کوشیرواں ہے آجنگ کرے
 جہاں میں روساں گزے کون چڑا دیگا !
 ایہ کھان کس چپ ہو دیا میں لاچار !
 اندر جنگ لڑو دے میں ہو رہا زچہ
 آپر تخت لڑو دے بن ہو رہا کسوار
 پس ہے ہے بن جھاننا تینوں اپنا راج
 نہیں تھے کافی روزوں کرسی نہیں نناہ !
 خط سنیان کوشیرواں سن ہو گیا وگبیر
 اور وجہ لڑو دے کرسی وہیں نناہ !
 زوروں دھرتی ڈولدی گزوں ٹسے پہاڑ !
 اس دی عیبت سار دی وجہ دلاں تووار
 جنگک لے سلطان نون گشتے میشا جا !
 دل میرے دچ صلکت بہتر ہے ہر حال
 دو نویں ویری جانے دے رہی اک نوبون !
 ہے سب دشمن کیل کے پائے لطف پیار
 سب من یا سپ مری کیلین بار !
 اول طرف لڑو دے دی ڈرو کستم نون
 ہے توں مر لڑو دے آوچہ دربار
 حمزہ نال زبان تھیں کر آئے اقتسار !
 ہے کستم نے ہانکے مار لڑو دے نیا !
 ہے کستم تھیں رہ گیا حمزہ کرسی جنگ !

پست کراں سن لشکراں کر سٹلے دربار
 والی ہفت امیر دا کون کوئی ادہ ہے
 توہاں تھیں سندیپ دا ناچار آن ہیرے
 والی ہفت اعظم دا پیا اڈو سے گا !
 یوں گروں لڑو دے کیتا با ہر وار
 لے ڈر یا ہاں فوج نون ہر جزیرے دچ
 ایہ عرضی کھ تساندے میں عملی دربار
 جہدے ہیں بلا نیا کسے کھ علاج
 اس دے تھوں ہدی تیرا کھ تہاہ !
 وجہ ذریاں کھلا کی کیے تہ سیر !
 ایہ جی سر پر کویا نون تھی تہ آ !
 غلوں اندر جنگاں شیر نون گبیر
 رہیں کیے کبے کسن اس دی پیکار
 سخت پڑا جنگ دا پیا سراں تہ آ
 دشمن دے سب مارنا لازم چھاتی نال
 دشمن لکے سب نون یا سپ دشمن نون
 پر مارن سر سب شے لازم ہے تووار
 پاکانی ہے دو ہانوں زخم اتنا پیکار
 پچھوں عرب امیر نون کسہ بلاویں نون
 تینوں دلکے لکھت تھیں جہاں مہر نگار
 لڑو طرف لڑو دے دی کستم بعد سوار
 حمزہ دا اقرار بھی دیناں ناں پیا !
 دو ہاں دچوں اک تہے اکثر ہوی جنگ

دو نویں دشمن جان سے تیرے لئے مصور
 جہاں پھر چوں روانہ سے ہوا اک تھا !
 زوروری سے مروی ہے ہوا نہ نام
 کہے مہمان چہاں دہوں چلوں سر پہ
 گھول بلائیں دہنہا دہن نشیبی نام :
 مان کر مرواگی دشمن فوج سیران :
 دھرتی دہن چرخے لیسندہا ہاڑ پنا
 چنگل دستہ کا پیوں بیٹے ٹوڑ دیکھا
 دھوا روت ہائے داوتیا قلعہ آڈا
 اس گتہ سے مل تھیں پتھے کہوتر دام
 اینہذیر وزیر کی سستی جہوں سلطان
 بے دل و گے لئے گتہ ہا مفضل
 حمزہ عربی آڈاں جے اندہ دربار !
 پھر گتہ فوج آکیے ایستوں جاہ جہا !
 جاوے ادہ سر نہ پ فوج آوے پھر امیر
 تیرے ہلے مزیا گتہ چلا گیا :
 جاوے طرف لئے مصوری حمزہ جنگ کہے
 ایستہ پیر بردی پٹی پسند میان !
 چنگے زہرہ قیوں کی کہیئے تہرہ سید
 خواجہ کندا کن ہے مرد امیر امیر
 فرادے فوجرواں غلبے سے دچسکار
 مروی دی مرواگی دیکھاں جہوں تہار !
 کامل فوج جان کے ہنشاں مسدگار

وہاں وچوں کھیلا ہوا مندا طور
 دوہے گتہ ہاڑی کر کے کچھ عرف ہم
 گتہ کم سوہا داؤل ضلع مال تہام ہا
 فوجس کرادے وہاں گھول ہاوس سے کہ
 مرواں فوج سے آڈنا ہنہ بنایا پیکار کہ
 گتہ دے دچہ مذہبے فوجی بے امکان
 دچہ کھادے چرخے لیندا شیر اڑا :
 چڑھتہ کھلاڈاں دیویشیے دچہ ہا :
 جتہ گتہ ہنہ مارنا لینا مسک چہا !
 زہری مرواں قیوں مقصد ہوں نام
 فرمایا ایہ ہنہ کار نہیں آسان !
 حمزہ اول جہاں کر سے ہا مول تہول !
 مینوں دچہ دربار سے رہن ناہیں درکار
 جاوے ادہ دربار قیوں زہریں کام جہا
 کیئے تیرے واسطے دنا کتہہ شیر
 ہنہ فوجس لئے مصور دا ساڈوں وہہرہ ہا
 اک وہاں قیوں ات فوجس کے ننگہ سرے
 دن دوہے جان تہت سے ہا جہا سلطان
 کون کر سے لئے مصور قیوں روجہ جنگ بکیر
 ہا مارے لئے مصور فوجس ہا چہا کہے امیر
 جے حمزہ امیر مروی نہو کہے اظہار کہ
 جہاں فوجس مروہے سے غالب تہوار کہ
 لہندا سے تہشت دی تہم کراں سوہا کہ

نہ گھنٹہ گنگا نہ عزمہ مسدنی نوں !
 گھیا بڑ بھرنے نقد صرف امیر !
 تھے گتم سرداروں کر چھٹا یا آگاہ !
 شد تیرے دل ویکہ کے گتم کے طول !
 قال دے نوشیروان کہندا ہو جا دود
 گتم آہر آئیے لشکر کے تیار
 اور بڑ بھرا دکھیا غلط گیا !
 طرف ماہن کوچ سے ہوا جلد روان !
 بشرستی نوشیروان آیا استقبال !
 وچرو بار بیٹے کے دتا خوب مکان
 بعد طعاموں بچکے عیس دے وچکار
 تھے کیا نہ ضروری تھی مہم عظیم !
 اور چننا پیکاروں ہو جاندا اسوار !
 کن عزمہ فرما تھیں ہوساں اسوار
 جن مجلس وچ بادشاہ ظاہر کے کلام
 ہے عزمہ نہ ضروری کرے ہم قسم
 عزمے تائیں کہ سیوں بڑ بھرا تھا !
 عزمہ کہو کہ نشان ہو جو کے دلشاد !
 یار امیر کیرنوں کن مہا کہب و :
 میں چوہر مہا کن خوشی کن سب یار !
 رخصت ہو رہا ہر تھیں گئے جیسے جنت مال
 کہ گھر کسی وچوہر سوں گیا بعد طعام امیر
 ہے خوشی وادرنہ دار و عزمے نوں !

سٹ دھرتے سے لشکران چلے سوی زمان
 حال ہم افرادا سب کینا تھیں بر
 بیوں بیوں متا پچایا سی بہ جنت تیار
 ہے عزمے سے کہناں میں نہ وہاں مول
 ہے عزمہ وا آدناں تینوں تا مفکور :
 تھے عزمے سر مذیب دی ہو خیرا اسوار
 بڑو عزمہ خوش ہوئے سہ پہر رک گیا
 کہاں پار ماٹوں لائے آن نشان
 دوفریں ہوئے بگتیر شہر دے ہو نالی
 تھے کیا تیں کارنے گتم گیا سلام
 اور عرضی شمال دی چڑھے اندر بار
 تھیں گتم دبار دے اندر نہیں مقیم
 جن طرف تھے نہ ضروری کن چڑھے سوار
 کراں ہم نہ ضروری پوری کر پیکار !
 امیر وزیر و میر و ہر گواہ قسم
 بخشاں ہر نگاہ میں تھے دیوان انعام
 تحت اسکے سلطانے دیوے نہ تھیں کا
 نماز بگر امیر واج خوشیوں آباد !
 تیرے نیازاں دند دے کرن غلام آزاد
 اٹھ مجلس وچ خیرا خوش ہو عمر عیار
 آنا بڑ بھرنے عزمے نوں خود مال !
 خواہ بڑ بھرنے کینی ایستہ بیو
 پھڑا نہ اکو چیرا جاری ہو سیکوں

شاہ مرد و پھر کیا بیٹا پیر شتاب !
 نہ ایسے ڈھانکے تھے کہ تیل مردان
 شاہ مہر سے راکھے نول جیٹ کسوں نول
 کیا بڑا جہر نے پھر حمزہ جیسا دار !
 پارکھدا ہی شیر نون کرتا سہ مان
 چو بوزا ز بند نون دھرتا سہ سہ
 سیر ولایت بندہ مرد و کرن چسکو
 چار سیاں مشو خیاں چلے سدا نون
 طائر ساں دی دماں مے نقش آمار لئو
 یعاد ہی نے حکم تھیں دھری تھا کہ ضرب
 سہ داسے کو پدے مہر سے دہر بار
 دیتے تیل امیر سے پئی دامن گاک !
 نشہ کی کہے تھکوں تھیں گئی پکار
 پیا دھچکا ویرا دماں کندھے دی اور
 اک داری بھی سامنے سخن نہ سیکتے چار
 سخن سن لہنگارہ آگیا میرت سار !
 خبر کیا مڑا وہاں کہوں پیار سے یار
 دلیر بازی باری یا مہر سے دم بار
 چر توڑ عریا کت لئو فی دل !
 بہر دو اکٹ پوگڑی کر کے شام فراق
 اچھا پیار سے اسل نہیں داگن موڑ چلے
 جہر سے چہر فراندے بیٹوں دھڑ چلے
 موڑ دیرن مانتا جیو نہیاں بے پھیر !

داد و فایا نہ تم نے داغ نہ بریا عذاب
 مقبل نون بھاندا بڑا جہر بران !
 بھی حمزہ نون نہ کہیں مقبل کر کے تہول !
 حمزہ نے اظ کاروی خودا نہ پائی سار
 مرد و نوج سوار کے ہود تگرت روان
 بہر خراں دسے دلا تھے کھول دکھا ڈوٹ
 مریم تامل نہر دی زخمے و حرن چلو
 چو گھتو دچہرے ہندی طائر نون !
 شخصے ہندوستان سے باہر شہسار لئو
 ترقیا اسوار پر مہر ہدی بن کرب
 چڑھیا والی عرب دا کوچ تھا مار !
 چڑھے جہاز ہندی تھر غضب دی بوک
 سفیاں مہر نگار نے چڑھ گیا دھار
 ہن موی دسے تھیں گیا وصل آوار
 بخش بھری دکھ جان دا کدھ نہ لیا بھار
 بند گشتے دچہرہ دسے روئی تار و تار
 کی جانوں کس دہیں شے وک کرت دیدار
 تھے ایسے وقت نہ ہوسیا مران گئی دیکھار
 رہاں تزانہ تی تین بناں گیوں نہ جاندا مل
 بہر یں چلائی پونہی مرماں سے تریاتی
 گل میرے تھیں شے ہار توڑ چلے !
 پاؤ لہوں دچہرہ دسے دلیر چھوڑ چلے
 آن تھیں جندواریاں یار نہ لاریں دیر !

ای محو فرمایا کہ دی خلق پکارا !
 چوڑھا میں چلیا عرب امیر حسدوں
 میں دو ہزار ماہ سے کس خون رسے
 ر خون جگ و اسے ہر دورا ہی رات
 ایچ فراقوں سر سے تے بھاسے ہمارے
 وچ جوانی بار دی دل تے جان کباب !
 گئے ہمارے سب سے شوح بے اسوار
 واسے شوق سرو تھیں دھڑان تار و تار
 وانگ بکتر ہا بیاں کر دا مار و مار
 شہیدیاں سے ساز تھیں تازی ہمار و ہمار
 منزل منزل ہمارا عرب امیر جوان
 آجے گتم گیا سی اگے سے سپاہ !
 راہیں لٹے واضح فون کر و اتق گیا
 گئے سندھ کنار تے تہ پے ویران
 حال ایسا دیکھ کے برئی تنگ سپاہ
 نظر دھون کشتیاں تے دکونی طاح !
 دور دھنی اک کوٹھڑی آولی دوڑ گیا
 چر کے فون کون ہیں اسے ! ہانسہ ما
 چتا کنڈا عرفوں میں ہاں میر طاح !
 چر کے کون ہر دوں جیٹا نیت فون
 قوب میہوں سے پیراں کہہ گئے ہمار
 چہا کنڈا ایس ماہ گتم نام گیا
 قوم اسازی زہر کھسہ کیٹے ویران :

چہا غضب سر ہوا رو نہی مہر نگار
 رو کنڈا محبوب فون میں خڑ بون کوش
 سینے وچ فرات سے دو گرہ لٹ بٹے
 برہوں کھول دکھا دنی شوق غب دی واٹ
 جانیری تیراں سے ہے دلدارے
 تھروالی عوام وینا دست رکاب !
 عمر چار طار واسب تھیں دوہر اہمار
 تے دہاں وچ گدیاں چھان واز ووار
 کینٹے گھیں تھانوں چھلیں وار ووار
 اکن ویری روستے دن وچ زار و زار
 وچ منزل وچ گیا وپس پے ویران
 راہاں دی وچ بکت فون کر دا گیا تھار !
 وپس تھالی نظر تھیں سی ویران پسا
 ناں غلاموں کشتیاں رسا نام نشان
 عمرامیہ دوڑیا دیکھ تھکا سب راہ
 گیا دورا ڈا دوڑیا دل وچ ہتھ صلات
 اک چٹھا وچ کوٹھڑی بیٹھا نظر پسا
 تے اندراں کوٹھڑی کیا کریں تھنا
 کہہ باسے دی پرتیا تیری کی صلات
 کم اپنا کیوں چوڑے کے بیٹھ رہا میں فون
 بند خالی چوڑیوں کی اس دیوہہ راز
 مال متاع سب خلق وراں سے لٹ لیا
 پکڑ بیگاری کشتیاں سے بر گیا روان

کھک بڑا اک آرواں ساڑوں گیا سنا
 ڈور سے ایسے تہیوں آزل آن وڑے
 عمر کے لئے ناخدا آیا عالی زاد !
 سد بلائے ہوناں جیکو ہے اس جا
 جو گتہم تہیں تہہ وا ہریا ہوگ نریاں !
 پھر آوا ناہیا آسیا سو ملاح ! !
 سب ملاح امیر وی آکر دے تعظیم
 ملاحاں تے دسیا ہیاں گتہم دا احوال
 سس تہیے نے جانیان وفا کیئا سلطان !
 سو پراڈ کسرخ وا حمزہ کرے صف !
 عرب کن رینے ناخدا اسکے عرب امام
 ایسے راجے تسان فوں ایسے بھادنگے
 ملاحاں نے کشتیاں کر کے جہب تیار
 وچ سمندر ڈل تہیے مال درستی ساز !
 قصد کن سونہ پ دا وگی مرادوں وا !
 موہاں جان آہریاں چلے دے واٹ شاپ
 وچ سمندر اکدن تاپا نفس پیا ! !
 زکوہ سن وچ جھانے پڑ پڑیوے نال !
 دکن وا کھاں پکیاں کھیاں چھوڑن جو
 بالوال پنا دی شاش گھکی ہتہ دو !
 پھرین آڈاری جہاں سن سن فرنگوں !
 گلشن چہر سدا ریاں کوئی کرے تہہ ! !
 نور آڈاریں سدا ر ہفت کھاوون ہفتے

ویس اھاڑا پادتاں حکم گیا سدا ما !
 جو گتہم تہیں مکی ریاست کوٹ کھڑے
 والی بہت آہیم دا حمزہ ہے واماد
 حمزہ دی وچ تہتے تہیوں دیاں جھکا
 حمزہ دے دے انعام تہیں بھلے ہم نشان
 پاس امیر لیاندا کر کے عرصہ ملاح
 حمزہ پڑ انماندے شفقت کرے عظیم !
 گیا اسکے سر نریوں جو ادھ لشکر مال
 میر سے مارن واسطے جوڑ گتے سامان
 ہونے شمار ملاح تے کرے نیک دعا
 گزرتے گتہم گنے فوں چالی روز تمام
 اسکے اس تہیں چیل دن پار کھاووں گے
 لشکر نے امیر فوں چا کیئا اسوار
 جا چڑھ چکا نے ہارباں تے وگ پیلے جہاز
 دل تہیں شور کش یانہ دی شاہہ وگی دیبا
 چل جہازاں آب تے داگوں نیز غراب !
 ہر سے درخت سداوے صفت شمار کیا
 سر وچین وچ ہلکے گلدی شاش نال
 بیرون پوچھیاں کہ سے منہر فوں
 ہر سے طعام انگریباں ہون ہمار کسور
 طوطے مست بکار دے لذت باہر عن
 جہر کاندہ وچ گھکیاں سیاں گلک گلک
 ان کن کن کھریاں تہہ سینے نفس

رکھیں تیر لویاں مغزوں جبر سے کلام
 سن ماشق آوازوں کسنداکر کر ناز
 مردمان کی لفظوں معنی کر سے طراز
 کے قصائی سن لڑے ہے کچھ دراز
 سن بیمار پکاریا کر کے عبسہ نیاز
 تک ورتے کی چہ دے وہ سن کندہ نیاز
 کروی میر شکار دی رمزدوں پر واز
 سن فرادے بانیاں ہر عشرت پر واز
 سن کیا تھکان نے ہر تفسیر فراز
 کے لوار دجا کے ہر گون انداز
 بھکتے نے سن آکھیا کچھ وجینا ساز
 سستی تمام رسول نے پئی پکار نواز
 چلو دے وہ جویاں دوروں دھری نگاہ
 یاد شادی عرض کر کتنا مسزہ نوں
 جاگ کھری سہاوی کہیے سیر شکار
 کس طرح ڈاڑھ جاگا ایسہ ویران
 چلو ایسہ ویران ہے اس دچہ ڈرو نول
 کس تر فرادنا کند سے سج طاح
 بھاری جڑا کھنڈا کیڑک ہوگ جلا
 میر سے کہو مقابے کلاہ بلا ہمنار
 میر سے مال بلاؤں کلاہ لڑا سے کہ
 سے جزیر سے جاڈاں جنوں بہت پسند
 بھاری دی بڑی نصی اقول سگڑ تمام

مقصد من سندیان تیر دل واکام
 عشق تفسیر جان چک تیر دی آواز
 آب سمند تک تک تیر دی آواز
 سری کھوڑے ٹھک دکھ تیر دی آواز
 سین کریندا ڈاک ڈاک تیر دی آواز
 وڑھ گرانے کن تک تیر دی آواز
 پڑی کپوڑ تک تک تیر دی آواز
 مرقت مصالح اورک تیر دی آواز
 تیرہ ہے سک سک تیر دی آواز
 آہن دے مرٹک ٹمک تیر دی آواز
 کچا پکا پک پک تیر دی آواز
 حکم خدا احق حق تیر تیر دی آواز
 گلزارانہ سے رنگ نے مر جگے سن ماہ
 ایسے لاون کشیاں ہے فرادوں توں
 خوشیہ دچہ گلزار سے کہیے ناز بہار
 آبادی دا ایس تھاں تائیں نام نشان
 ہتھوں کے بلائیسے ہر سوساں طول
 ایس جزیر سے جاڈاں تائیں خوب صلاح
 چری جلا کہ اسان تیں دچہ جہان دکھا
 پلا جلا تیں کھاواں یا دکھاواں مار
 سنے بلا خود بہر رہے جہان توں ہندو
 ہر نہیں جی چاہندا ایمنوں کہ نہ بند
 تے کھیاں جازوں لیتے ایس مقام

نال لئے کچھ آدمی لشکر تھیں سردار !
 سیر کر کے خوش ہونے سے عربی مرد جوان
 باغ و شاخ خوش ہر سبے نظر پیا تاب
 پنی پانی تاب و اشاد ہونے سب یار
 جان بگڑوں بھاد تھا یہ سب تھا مکان !
 ہیشاں اک درخت سے بڑا کھڑا امیر
 حمزہ کھنڈا پڑھیا ہیں توں کون کون !
 چھال چھاسی دکھتیں آہ ہیشاں مار !
 دنگ دنگ اوں سے دل پیر تمام
 حمزہ تھکا زور کھٹکے ہاں اوکھیسے
 حمزہ سے کسوں گھیا جیوں جیوں توں نال
 ڈکھوں مارا ڈاریاں ایڑیوں وار و وار
 ہر سردی اک دھون سے ایہ آ پئی جلا
 کوئی اپنے آپ لوں سکے نہ چھڑا !
 حمزہ کرے اشادیں ہس ہس یاراں دل
 ایہو جی ساریاں اک اک پنی بلا !
 کچھ تانوں ہونہ ساریاں ایڑیوں لئے جہا
 یہ بلا تیاں مک ٹیک سن وانگوں انسان
 نال تانوں وچ گردنوں وی گھتی دوچار
 جیوں دل چاہیں پیرھے سپاں دنگ لگا
 بیٹھ بلا تیاں پہلوں عاجز سے لا چار
 جی مصیبت سراں سے کون دنٹاھے بھاد
 اشرفاں سے سراں سے چار چار جیوں گار

ٹانڈو سے وچ چاؤنڈا حمزہ شیر شکار !
 باغ جب اک دیکھیا گرد جب میدان
 دھندوں میٹھا اوسدا آکا شیریں آب
 سیر کریندے باغ دا گل دھنن گزار !
 پر ڈھون وچ ایس دے نہو میا انسان
 نظر کئی جاں دکھتے مرد تو تھا اک پیر
 آون دی اس دکھتے حاجت کریں ہونی
 آپر دھون امیر دے بیٹھا ہر سوار
 بیچک پیا وچ گردنے کیتا بے آرام ہمیں
 جیوں جیوں حمزہ کچھ مارا سے اوہ چیر
 موند بہاک ہو گیا نال چیریاں لال ہر
 آپر گراں عربیاں جو ہندے اسوار
 ایڑیوں اندر گردنوں تانوں لین چہا !
 تے دوجھے دی مددی طاقت زہی دکا
 بیڑیوں تیں چھوڑا لٹو کٹ جیسے دا گل
 خشک جان سمائی کئے کون چھوڑا
 چنڈیاں گل آقاں قہر تفسیہ پا !
 کتوں بیٹھ دوال دی خشک تمام عیان
 مرد اکیلا نہ سکے کر کر زار ہزار
 مار گان وچ کیاں رخصتیں چیریاں لا !
 ہندے نالے روونہ سے حیرت ویر چکار
 مرداں تے پا کا قیام ہون فرد سوار
 جا ملی آپر مالکاں جو ہندے اسوار ہمیں

قتال پر پڑ جہان سے وہاں کون بہار !
 آپ نیز سہیلیاں کب کے مراد ! !
 عقلوں سارہ جہانوں میں بیٹھے مختار
 عربی پیشان اٹھانے سے روئے زار
 وہے جہی رحمانی وہے اسکند یار
 یغما ہی دسے شکم دا ہر ہتیرا بہار !
 پٹ پٹیں ہر پتھر کے جل شکم گھر بند
 آگے کرے نہ فرس گردن بھار چہا
 دھون مراد مران کے لئی سوار نواہ !
 سرتے جھل آئی سب تھیں بے آئے
 لے مرادوں وقت ہے لڑنے نال ہو
 لڑنے دیوانوں دا چا ہتھیار چہلا !
 عمر سے تائیں آکھلا عمر میتہ آ !
 چہے ہر بلید سے دتا آن پسا
 کس کس بس آکھلا حضرت عرب امیر
 خواہیہ نکدا کراں آرام نہ صاف !
 لکے چہار سواروں ہو ہو کے غم خوار !
 حیر سے پیشان جانوں سو آرام قرار
 پتھیرے بدن ولی دیکھ نہ بھلیں یار
 دیکھ چھاڑی آونڈا یار تیسرا سوار !
 توں کہ اپنے یاروں گھوڑا لے دوزار
 بڑوں تہہ دوزاروں آستوں تیرے یار
 قدم کھائے دیکھ لے کس دا دگے گیر

اب یہی ساک لڑکے تروں اتنا وار
 قدم جہان سے تیز رواہ اچ حال خوار
 عقل جہان ہی منان مراد ارواہ با بگوار
 وہتے سب سوار تے وہتے فرعیار
 رہتے پیشان بھر کوا یغما سوار
 جاندا بیٹھ لٹا آہ سوچ سوار !
 کس کس پٹا دکھ اٹھو سے ہی ماہند
 اچ پادکھ جہانوں ہو اچار گیب !
 دوہار کے تہوں دتا شکم عطا !
 ویسی بھاری اٹھکدی جھل حال ٹرے
 دیکھ بلاکھا جانہی یا توں جا سیں کھا
 کھار دلوں رزمین تھیں غوثی میام پلا
 یغما ہی لے اسلہ تے کیتا سنت جفا
 نال لیا ایہ آفتاں چاوتیاں گل چا
 یغما ہی دے دس کی ایڑی ہی تقیر
 عمر سے ہی تھیں ذراں جاں گب میں انصاف
 توں اسوار امیریاں ہووی بر خوار
 میں تیرا غم خوار ہاں گھوڑا خوش رفتار
 میں کھڑا وہ بھڑکیاں دیکھ آنا اکوار
 گھوڑا پیشان کس سے یغما ہی سوار
 کون لگاڑی جاندا دیکھ لٹا آنا ! !
 دیکھ دوہاں وہ گھوڑیاں تیز کس رفتار
 تن قرہ تے لاغوں کس دی چال دھیر

سی اسوار عیاردا نشاد جو شب سو وار
 نیز کا بنے سٹے گھڑا میرے نال
 اودھس کے دل اپنے گھڑے کرے نگاہ
 تے کنڈا پیل چہ پرا پٹ چہ کھریاں توں
 ادہاں مار دوڑاوندے دو بانڈے اسوار
 یلہادی تہیں دودھ گیا لہچھالاں دو چار
 پور شدادی شیراقد تھلے دا مہار
 مار پھراں بھندا موثر اسدا اسوار !
 دوڑ کرین بڑ پٹیا بیٹھ نہ بازی ہار !
 چال اڑی دی پھڑے وگ پل ہوشیار
 مرداں بیٹھو ٹوک نے دوڑکے ن پھار
 کھوئی نیت دایا رہیں آمار نہ پار !
 مرداں دیوچہ اسان توں انگ دھریں عار
 کیوں شمشاد آندی ڈوب گوانج کار !
 اسر خاتم اسوار نے سنت چیراں نال !
 عمارا دوڑ واتیوں تیوں ہو ہوشیار
 ہسے پار میرے پاسا بند نہ ہر
 قدم تے سٹ کھانیکے وہی پاس نہ کو
 پار شدادی شیر توں مار نہ مول کرا
 عمارا دوڑوں پھڑے ذرا استار
 عری پیشیاں انا تے ہونے سہ آرام
 چرتے روز عمار دے دل دچ پٹی وچار
 دچ پیدان جہار توں کرے اشار سو وار

کنڈا اپنے ہار توں کر کے بڑی پکار
 لہے پکار ہی ہاربا سوان کھڑا مال
 سارو دیکھ جوں توں کسن کنڈا گراہ !!
 دوڑ اگاڑی چھوڑ پل ماڈے گھڑے توں
 مار چگندان دوڑیا عمر عیار مسار !!
 اودھ توں لہچھا سی قدم تے نیزار !
 دوڑے دوڑ نہ ہوندا نرم پٹے رفتار
 تیزوں میرے گھوڑا دگے نہادی مار
 مار چو گندان پاسا میدان شے وپکار
 پٹ کھاڈا خوشی مادھرت پرے دھکار
 چالاں کلاہ مہاتیاں ناہیں نت ہسار
 نایدا مہا سیم تیز میرا ہتھیار !!
 ہار گھڑا دیکھ نے داد دودھ گیا عیار
 گھرا کم سوار ناں ناہیں ایہہ بیگار !
 یلہادی سمدار دا گوند کر کشیا لال
 عمر صدی بین کرب توں پاسے دھیری مار
 تے یلہادی روڈنا چٹم وسادے دو
 عجزہ سہی ہی اٹھدا عمارا رکھل !
 بن انصافوں گزریا خاتم عظم جت لک
 پار شدادی شیرا دے سرخ دین رشک
 تن دن ایہو مال سی راتاں تن تمسم
 غرض کین اسوار توں ہو کے خوش رفتار
 کر چالاں سو ہنیاں فر پیل باہر وار

خوب سواری تھوڑی قدم تیز نہ ہوا !
 خواہ توڑا بہار نے سب کچھ من لیا !
 میرے عہد سارے اک تھانوں وچہ چا
 اذن تگے اسوار تھیں جے تے حکم کرو !
 کو کتنا ایہ کھاوے والی چیز نہیں !
 عوامیر اٹکھاواہ میاں اسوار !
 اس برسے دران تھیاں دکھاں کئی جزا
 جیوں کہیں جو گھر تھیا تینوں عقل نہیں
 جے کہ اس مزے نوں توڑ ڈرا کھا کچھ
 اسیں فراس نوں کھیا اندر کدی !
 سہ چار پکھریا کر اٹکس ہزار
 اس برسے دی تسانے کدی نہ پانی پو
 اس برسے نوں کھاویدوں نال دغاں جے گگ
 دو تین دہری دینوں جے کھا لے
 کتنی داری اسان نے ایسہ اڈا با کم
 تین دن ہے ایہ کھا دوسو ساہے پا دو خیر
 غریب اک ہزار تھیں ہوتی ایسے بیان !
 دیکھ ہنہیں کھانیکے اکیکہ چال چلاں
 کریں کوڑا چھانیکے تینوں شاہ کراں
 سی خوش براسار نے دتا اذن رضا
 ایہ میں کھت دیکھنے جے کجہ شے امان !
 ماڑا ایہا گھر تھیا آفریں نفسہ غریب
 چلے اس شے اذن تھیں کھاواریج تمام

تین تھانوں چنگاں دھڑ دکھا اک وار !
 لے اپنے اسوار نوں کھڑے دوڑ گیا
 دیکھی کئی دکھ ہے کچھ رہے سسا
 کھاوں دکھ دخت دی ایہ تھے ڈرا کھلو
 تینوں برسے گھر تھیا ڈرا تیز نہیں
 اس شے نالوں ہور کی کھاناں توت دار
 تے توں اس شے کھاو نوں ہر ایکوں بیزار
 میں جاناں کجھ عقلدی تیں وچہ شکل نہیں
 اوہ کتنا اس مزے نوں توڑ پچھا ہاں دکھ
 کی جاناں جو ایس دی لذت ہر سی کی
 واہ اسوامیر! عقلوں پرے پار !
 چڑھ تاپیں میں دھون تے بیچوں گھڑی پو
 کاتوں ایوں جاناں تھان دونوں شک
 تان اندر اسدے تھری آگ پارے
 کھا تھیاں ان جیاں جم پوت وچہ دم
 ساڈے داگوں تسانہ بون تھان پیر
 میں کھاو توں حکم کجھ برسے دلجان
 کاو آرموہ دیکھ لے اندر گھڑی چاں !
 اس تیرے اسان نوں ہر دم یاد کریں
 اول سنوں کھاو توں میںوں پھیر کھلا
 ٹھی آگدی دیکھئے ٹھنڈا پوسے وچہ بیان
 میرے نیک نیب سی نکل جیوں طیب
 کھکھا سی تھ دوڑوا پانیا کجھ آرام

بیوشی داد کہ تے دارو و چہ رفا
 اس درود سے اڑتیں ہر گنہا اسوار
 بیوشی وچ آ گیا ڈھلے ہوئے بسند
 چنچ دواناں گرو نوں ولی نے آکار
 دارو کھا دا ہرش تھیں ہویا سی بیوشش
 پہلا نار میار نے ہتہ لئی توار !
 اول تھیاں تاڑ کے آیا عرف امیسہ
 حمزہ کتھا ہر تاں اول بنا چھٹا
 کب جاناں گواں تھیں عمر کر نندا دور
 عوایر آکھدا اس وچ سکت کی !
 فرمایاں نذر کہ اگے رہسا آثار
 حرنی چھتے آفتوں ہوسے شاد تمام
 وچ جہاز سوار ہوئے پیر روان !
 کہڑے اک کسٹریپ کسگے آن جہاز
 ایسے قبر شریف ہے حضرت آدم دی
 خواہش ہے تے کوہ لے وقت پر آج
 حمزہ لے کے عربیاں گیا زیارت توں
 کہ دیدار مزار دا دیکھن کہ ہستان !
 حمزہ موٹی لعل تھیں بھریا نغسہ پیا !
 پچھدے یہ جہازوں کو لوں حسرتی ہو
 کس جہاز ایس دا اک مالیشان !
 پیئیر دا حمزہ ایسے کرے غمور !
 جے کہ ایس زمانہں پہلا مسند اٹھا

اس اپنے اسواروں پار سے پیر کھلا
 سراتے سر دکھ کے الٹ رہیا مردار
 عمر حیار طرار نے خوب چلا پاد عشت
 لاہ سروں چک مارا و طرفی تے مردار
 بیوشی وچ مرگ دا کر سے پیار نوشش
 یار مذہبے دل آندا کر نے نوں چنکار
 چاہے گون امیر شے آفت لہبے پیر
 سارے یار چھڑا یکے پیر میرے دل اک
 حمزہ اپنے گتے تھیں آپ کرے ناہ چور
 اگے گل تھیں اپنے کیوں نہ لایا سنی
 اہل نہ آ ہی ایس دی نور نہ آیا کار
 اس ناچ وچ رکھدے کتے روز مقام
 دن تے رات چلاوندے آن ڈکھ مڑا
 حمزہ اگے ناخدا کر دے حسرتی نیاز
 روضہ پاک جد ہی داسیاں ہوگ کوی
 آج تھیلے دب دی کرو زیارت روح !
 عربی خوشدل ہونڈے ویکہ عمارت نوں
 اندر کوستان دے ڈٹھا اک مکان !
 ہر ہر موٹی قیمتی صفت شمار کیا !
 ایہ خزانہاں کھان دا عرش نہ کہ دا کوک
 جمن انس دا بادشاہ پیئیر سلیمان
 ترے تھیں شے پاد عا ہو بندا مذکور
 لڑ نہ سکھا حد تک حمزہ کر سے ریا

عرابیہ آکھدا دیکھ لوں انما !!!
 ہرگز ہی نہ سکیا تھکا زور لگا !
 موتی بھرن سبیا فی غلامی پیسہ
 موتی دتہن چمکے سے چوڑو سکے دلی
 نہ سے سکے چوڑو نہ چمکے سکے مولی !
 یاراں تائیں آکھدا جاؤ تھیں تمام !
 کس عبادت میں تھان پھر سے شیر ہزار
 مرد کوئی ہے اوپر دیکھ لوں اک دار
 عرابیہ آکھدا تنگ دا ایسہ دعا !
 بیٹوں مارن اول کوئی رہن نکلے آپ
 پھلے اک ہجر یوں ساڑن علی بلا !
 لڑیوں سکے ملیندے سے حاجت پڑ نصیب
 ایہ بیڑاٹ مذہب توں جہاں گہ پاوان میں
 پار تجیو کر رہے مسرہ نہ ٹھولی گی !
 اوڑک طرفت جہاڑوی مر کے گئے تمام
 دانت پئی تے سوں گیا دوما عمر عیار
 آئے طرف زمین وی تربیت نال ہزار
 فرچواں تھیں بسدے رحمت سے پھلکار
 آکے اک تحت سے ہر سوال کر سے
 فرمایا میں پڑیا ہاں آدم پر نور !!!
 قرابہ آکھدا سے بابا غنیمت غرار
 فرمایا میں تدر نوں نہیں سے بے تیل
 سدا کھانا داس جس پر تیلوں روکار !

موتی اک غزا یوں غرن لگا ہتھ جا !
 بلکہ علامت زور وی من قبیل گئی سد با
 جیرانی دچہ رہ گیا عمر عیار دسیہ
 چیز پکتے تے پیسہ نے مران سکے ہلی
 پتہ بنایا حرص نے رہیا حال غولی
 میں میں پاس عباداں بیٹھان پڑ مقام
 ہر بنا میں آقاں با بچہ حساب شمار
 مارن کھادن ادھ پھر گلڑی نہ دین سدا
 پھر میرے دل جیوندی مزہ دچہ سے با !
 میں دل دیکھ با فون چڑھے غضبہ آپ
 میں نشان پھر ادھی لونی کھول دوا
 میں سکین غریب سے آدے ملے قریب
 بیٹوں تسم نہا بیوی مولی نہ جہاواں میں
 پار کس دیوانی اسن توں تھیسہ یا
 تے اپ پاس عبادراں بیٹھان علی مقام
 خواب ڈھلے آسمان تھیں تے تحت چہار
 تھناں اپرچہ ہاندے جڑ سے چار سدا
 پاس عبادراں دے آندے تحت آوار
 کہ حضرت توں کون ہیں تیں پر نور وہے
 جدا تھیں غلور ہر دچہ زمین ضرور
 چنگی کوئی چیز دے جو آدے دوکار
 جاہ نکالے کہ تھیں لے میری زمینیں
 کلاہ لوں تھنا کے جردی کرے عباد

پھر آیا وہی ہو سکے ہو یا عہد نگذار
 کیا ابراہیم ان نبی علیہ السلام
 تیرا دین وصلوٰۃ سے تیری امت اس
 کیا تمہوں پر وہی قسمت رب بڑی !
 پھر مجھے اُس چچا نام تسوا کی !
 عمر کے تین اکل ہے عمر بہت عزیز :
 کیا میرا زہرا و پسرہ نبوئے جا :
 جو کہ چاہیں دوستیوں کے میں شکل بنا
 پھر چہے دل قسمت سے کہ وہ آن سوال
 کے پیغمبریت و امام میرا سلیمان
 عمر امیر آکھا سن سے عالی ذات
 توں میں بیٹوں و پیر کہ حضرت کارن رب :
 تہوں انھیں نگھیاں بد پیشا بیدار
 اولیندا توں پھر ایذا نہیں !
 عمر امیر انہاں توں پھر ایسا ازا :
 پھر ہوئی وجہ دوستان عمرہ کے پکار
 کی کہ وقت گزارا پہل پچھتسریہ
 اگے ٹھہرا ہونے بیٹھا سہی حیار
 ہ گے چناگے بعد سے عمرہ نظری آ
 بس عمر نے دیا اپنا پنا حال !
 دیکھ کر دے حال توں عمری دنگ ہے
 سب اسد سے سامان توں و کسین یار ازا
 کے امیر زادو کہ کشمیر شہیل :

نام مبارک اپنا تیں کہ و اہلسار
 عمر اچ آکھا تیسے اسیں نظام
 ہے حضرت کہ دیکھیں و امن چڑھاں تاں
 داد چالی زرات و اجاویں و پگھٹی
 کیا میرا نام ہے اسنبیق نبی
 میں عمر سے داپیک ان و پیر توں کہ چین
 اسنوں سے لے جائیکے کہی نفل خدا
 ہو رہی کہ چاہر میں نفل اتے ہر تا
 کہ حضرت توں کن ہیں دس تمام حال
 دہر پیاں دا بادشاہ جانے کل جہان
 تیری خاطر رہیا میں ایچھے ساری رات
 کیا پختہ تہوںوں امیر عمر نے سب
 دیکھے سارے آؤندی خوشبو جیوں گزار
 پھر خود اسانجیا ہوا فضل شہیل :
 جیوں جیوں ہی تاحیتاں بریاں توں عطا
 شہر میں کی گزرا راتیں حال عیسار
 سے پاراں توں آؤندا عمر سے طرف امیر
 تہوں آئے دیکھے اول اسد سے پار
 و پگھٹے ایچھے عمر ہی سے بابا فرما
 کہوں چہے ان اپنا عمر گئے مجال
 اگے عرب امیر سے عمر بیان کے
 نکا ہر بریاں گزریاں عمر ہی فرما :
 کیو کہ جیوں ہر وہی گئے ایہ نہ نہیں

کہتی عرض مبارک اگلے موسم نبی
 اسٹوں کے دھچ پادت گئی وہاں
 اندر آوات دسے کم سوار گئے
 لیا خواد عمرنے شراں تے لدوا
 بندہ جانی باہاں تیز دسے جیوں وا
 پر شکل جمان ہی ایسے مسکم روا
 پنج ہزار جمان ہی اس دا تابعدار
 گئے جازہ جویاں کر دسے لوک جیمان
 عزایہ آکھا ایسہ نہیں کردان !
 والی ہنت آقیم دا ایہ وادہ دایسہ
 دسے ہر شکل لون دوز شتالی لوک !
 پچھرا کئی فوج ہے کن پتہا ہزار !
 جاں حوسے دسے سانسے آیا ہر شکل
 قبل دھانسے جگدے ہریاں صفای تیار
 مرد قتالی جریاں رہن دچہ ہادے کو !
 ہی اک رہن دچہ ہادندہ سر نہی اسوار
 سنی پکار سوار ہی نتریا عیستار
 حکم کرد میں ہایکے ہتہ کراں دو چار
 دیکھ پادو آکھا سہ نہی سردار !
 کیا عریضاتے کار ایوہے یار !
 کون یار ضرور دا بھر یا مغز بھنار !
 سس اسوار چاک نے چانی ہتہ کمان
 چلال گانی عمرنے چڑھیا دل اسمان

امیر آدم دسے وقت نہیں ٹٹلی ہوئی سی
 تے ایہ دوست تسانا ہوسی دلی خدا
 اک گھڑی دچہ ستیاں تھنے چار سنے
 دھریا دچہ ہماز دسے سب سامان لیا
 دن تیجے اک شہر دسے گئے قتالی آ
 صوبہ ایسک نہیپ داندروں حد نہ کا
 سٹھ گز تہ جمان داتسے غالب تلوار
 پچھدے کہہ ڈا کارواں مردو کر د بیان
 ایسا میرا المؤمنین حمزہ نام جمان !
 کون چڑھے لذصور لون روچ کر کے زور
 دشمن بے لذصور دا بے سکیں تے روک
 امیر گل سنی کے بوٹیا پار شکل سوار
 حمزہ کنڈا فوج لون کرد تیار ہی حال
 کیا پار شکل سنے اندر فوج پکار
 دیکھے بیلوک مردی کن مقتالی ہر
 کنڈا کئی عروج کڑھو مرد ستار
 اگلے عرب امیر دسے ہرا عوض گزار
 دتا دن امیر سنے روچ گیا غسار
 کدھر آئیں سوسے کرنے لون کی کار
 لوہاں تیری گردوں سر نیزے دا جبار
 نیز جوشاندا ایسے دا حلقوں دیاں آثار
 نیز چھایا عمر تے مال درست نشان !
 تیر درد اڈا گور کے دیا دچہ میدان

مڑوسے ہرے عمر نے چا ماری تو مار
 ڈنڈا پر شکل نے از سوار کیا
 ہر سوار تیار ہو آوڑیا میدان
 ہراد وادی اس طرح چالی گئے جوان
 لشکر میں عمر و ادل چہ خوف پیا
 اودھر حمزہ دیکھ کے ہو آیا اسوار !
 حمزہ پر شکل دے کھڑا مقابل جا
 کیا حمزہ نام ہاں عربی دانشہ زند
 کند نام سنایا حمزہ عربی میں
 تیرا تھہ نہ صورتیں حصتہ کھہ نہ مومل
 کیونکہ پڑیں دستوں کیونکہ جنگ کریں
 ہے میں چھوٹا تھہ تھیں کندا عرب امیر
 کیا پر شکل نے میںوں دیر جواب !
 مارے گز امیروں پڑوسے ہتھ امیر
 دوسے ہتھ امیر نے کروں چڑی دوان
 سروسے آہ چیریا داگوں چرخ کالی
 کندا پر شکل نوں حمزہ پاک و سیل !
 ہے کافی انار ہے دھرت شاں پٹکا !
 کیتا پر شکل نے نال رہن انار !
 حمزہ کروا شہتہاں غلٹ کرے عھا !
 کرے ضیافت عربیاں چالی روز تمام
 تھوں پاس امیر دے کروا پھر حیار
 حمزہ کندا اسٹوں آون دیو اگیسہ

لاو کھڑا سگرہاں جان گئی ہو پار !
 حیرانی دچہ آکھدا پئی جا کیس !
 عسہ ہتھ چاک ماریا مار گوانی جان
 مارے عمر حیار نے مارے دچہ میدان
 پر شکل سوار ہر دن دچہ آپ
 لشکر دے دل گھیا مڑ حیار طراد
 کیا پر شکل نے مردانہم بتا
 سرنیہ کس نام نوں دیا حیرت مند
 تعلق کرن نہ صورتوں توں ہی آتا ہیں
 تھہ بڑا نہ صورتہ اک سو اس گز طول !
 امیر نظر ہے آوندا کھا اک گز مری
 صاحب میرا ہتھ ہے جس دا نام کبیر
 پچھوں نام نہ صورتہ دینا ہوگ موہاب
 گز مری دچہ ہتھ دے ہویا ہتھ امیر
 چاکھڑا اک ہتھ تھیں زرخیں پر شکل
 فطی پکارے آفری شیر عہدے دل
 انڈوں اک من لے سچا دین غلیل
 تیری ڈی پسل اک دے سبے بقا
 تری نال امیر نے سر تھیں لیا انار
 پر شکل امیر دی خدمت کرے دہا
 رہندے اندر جشن دے عربی ات مقام
 گتہم آتا کشتیاں آہو لیاں انار
 اسٹوں تھیں د آکھیر ہر گز نہ زہر

آپ نہ پہلے چہرے کے لٹو فساد سپیڈ
 چہرہ جزیر سے اچھے گتہ سستیال حال !
 سن سن کے احوال توں رہ رہا تیرا
 نور دہیٹے اسان دا نہ کوئی تہ پیر !
 پر یہ صلوات سزا کے آنے تا ہمار !
 حمزہ گئے لگھو نا موزی دا سہر چم !
 اسدے ڈنگ تڑنگ توں چاہے دور کرے
 دنیا دے چہرہ دنگ ہے ایڈل بندھا ہو
 حال دنگے شے ورتناں مشکل ہے سو وار
 گتہ تازیں دیو نڈا خلعت مسہم نبی !
 پاس رہا فرمایا کہ گھر آیاں توں !!!
 تہسے توں معلوم سی اگے دفا تسم
 آہیا شہیال بھی حمزہ توں وچہ راہ !
 اہل چڑھے لندھو تے پہلے قصد اٹھا

ہے ہرہ ڈر کما دی رہی ہراں اکیڑ
 جیوں جیوں عرب امیر نے چڑیا ریشکال
 فرزندناں تھیں صلحت کروا آڑ توں !
 تابع ہوئے پیل کے اگے عرب امیر
 آن کھڑے کہ کا بڑی حمزہ وسے دربار
 مڑ مڑ پاوسے تہا کی توگ سکتے دی دم
 جاں دیکھے کہ چہرہ بھی ڈنگ تھوڑے
 دا انگوں پوسے سر ڈوسے اکت کنار کھلو
 اکت کنار گزارے دیاوسے دم چار
 ویری مت نہ ہوسا جد کہ کرے بدی
 گتہ کنڈا شہد نے گھیا لنگ توں
 چہرہ ریسا سن رات توں حمزہ عرب نام
 دن عالی مہانیاں دیارے عالی جاہ !
 چہرہ کہیں لندھو رتھیں ٹورا دیہن لگا !

حمزہ کے لندھو توں خط کھ دیو پچا !
 کھیا خط جاس نے راضی تھس خدا

مضمون فرمان امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا لندھو بن سعدان کی طرف

وہیر درد و غمیل توں جد سے اسین غلام
 بیت جد سے نام دی دکا تیار چہ عام
 لندھو سر نہ پیا سن سے صاف کلام
 والی ہفت تہلم شے در پہنچی تھس پار

اول مددہ توں جس دی خلق تسم
 رتھہ امیر امیر دا حمزہ جس دا نام !
 عربی دا فرزند ناں کتا پاک صحت نام !
 کیتڑ جیوں چہرہ دسے نظم اتھہ بیاد

میںوں کے ہاتھ چاہے دیکھا جان !
 میں نے لشکر قاہرہ آپریشن میں دیکھ
 حاضر ہوا آئیگی میرے وچہ دربار !
 یا تے لشکر قاہرہ میں سے پاساں دسا
 لے جاواں چہ لندھروں نرخیراں وچہ پا
 دو نریں لیں طریقہ تھیں جو چاہیں سو جھیل
 جو کچھ مسلم ہرودہ تہمتوں کا داساں
 ایہ رقم لے جھلے کہ دا حکم امیر !
 لے رقم لہڑ گیا عمر جبار سردار !
 در بانوں نے شاہ نوں آن ستانی گل
 استوں دیکھ نہ آؤ نہا بن ہا سے کچہ ہر
 حکم دتا لندھروں نے کہ سے اندر وار
 جاں اٹھا عیار نوں اس پنا لندھور
 بھڑا شرح پاس سے رنگ سکا بن غم
 مار متق چنناں لٹ کبوتر و گنگ
 عمر امیر تہاں نوں پاس کھلوتا جا !
 لے لندھروں مطالعہ رقم آپ کر سے ا
 اوسے وقت لندھروں نوں آیا اک تہا
 عمر امیر دیکھ کے کہندا اگے مشہور !
 ہتھ میرے دیہ تہا نوں پر کھوکھا نوں ملی
 فریاد لندھروں نے تیزیں کیا پچھان
 آپ جہاں بچے ہاں جانے کل جہاں
 سن کیہ لندھروں نے حکم اندر دربار

پڑ گیا لندھروں کر کے بندھان
 وہاں سے کھال لے جھلے تیرے بے نیکہ
 توہر کر کے نظر تھیں مال غرابوں تہا
 کوٹ تیرے نوں توڑ کے اٹا اٹ دیاں تہا
 یا اندر میدان دے کر ساں مارفتا ہا
 تیخ ترازو عدل دا حاضر ہے میں دل
 پشت اتے فرماں لے کر شے صلح عیان
 کوئی طرت لندھروں دی جا دے کہ نہ وچہ
 شیر سب لندھروں دے آؤ لہڑیا دربار !
 قاصد اک امیر آیا تیرے دل !
 پیک عمیر طرار ہے در تے پاشے شعور
 ناری عمر چوسنی جا ڈلہڑیا دربار !
 وہ عرب دے پیک لے کیا بتایا طور
 ہر گز اچا ٹوپ ہے وچہ لوہڑ دی دم
 گیا بس لندھروں نے ان کی نیان ساگ
 نکھیا خط امیر دا وڑے ہتھ پھٹا
 پڑھ رقم سر پیر کے نازوں جیڑ دھو
 وچہ جہاں قیمتی وکدے لے لندھروں
 میں جہاں دسدے کھوٹے وچہ کواہ
 کھٹے کھڑے تہا دساں موتی اندر تہا
 عمر امیر اکھدا میں تہا میں انجان !
 وکدے موتی اسان دے جا دی رہن جہاں
 رکھو مرد اپنے ہتھ منگی سلوار !

نظری آوے سزا موت کچھ کو کر کے
 بند کر کے دربار سے دو دانسے دربان
 پھر دتا ان صورتوں سے چند اسدے وچ تاج
 عوامی تاجوں دیکھے نقشہ حکما !
 اچھیا دربار تیں مار اڈا رو چھال
 نعرہ مار لڑو نہنے کیا چلڑ دشتاب !
 مجلس وچ لڑو نہ صورتی سادے شور پیا !
 دیہ اپراوی کہ حردوں کر کے لڑو پیا !
 آدوب گیا ہی آبرو لڑا نہ چھتری تاج
 غصہ کیا لڑو نہنے پس لے ہتھیار
 جے چھلیا چل کر گیا بدل لوں تمام
 لشکر توف امیر ذی لڑ گیا تنہا
 ادھر عوامی دے اگے تاج دھرے
 جیوں جیوں دغا کیا اکھ ستیا کھول
 کیا بس امیر نے غیب کیتو تاراج !
 ملادی لڑو نہنے کیست تاج عطا !
 تھر پکے عمر تیں اکھ ستا دیں صاف !
 عمر کے جس روز دا پیدا ہو یا ہاں ! !
 سن اوصاف امیر نے کیا قصد اٹھا !
 اٹھ تیار امیر سے ٹریا اگے ہر !
 زخم اے اہ سہرا جو کر آٹیا ہیں !
 دو فرس گئے وہاں برسے شہرہ ہر طور
 عزت دیکھ کے گیا چھپ ڈی ہر !

تاج اسادا تہمتی لے وچ لڑو نہنے
 لے تھوڑاں تکیاں برسے کھڑے جہان
 پکھ دکھا بے پکھو گھر کدے دواج !
 زرا کہ نظر حرایکے دگ ٹریا اک دا
 سب دیواریں ٹپ کے تاج گیا لے مال
 تہ لڑو عوامی تیں گستاخان جواب
 لڑتے پیک امیر دا چنگا چور پیا !
 جنگ لڑا تھی کہ وہاں جھگڑا ہر پیا !
 خلق کے گی شاہ دا وہ لیا یا تاج
 گز لئی تہ فیل تے ہر ٹریا اسوار
 چھڑاں چور چکار دا ناں دیا وچ ہم
 دل وچ ٹھہریاں لئی لڑاں چور خاص وچ تا !
 لٹ لیا جیوں بادشاہ حال بیان کرے
 جیوں جیوں اندر شہر سے نہ ہر چا گھول
 عمر محمدی بن کر بادی لائی جہا تاج
 یلما دی خوش ہے گے سو سو کرے دعا
 والی وقت لڑو نہ دے ہیں کریں اوصاف
 ایسا مرد جہان تے ہر گز ٹر شان !
 عوامی زمرہ چھل کریں دھندا !
 دکھ لڑاں چل مردوں وچ دربار کھلو
 رت دہندی بل دیکھ لے جیوں خوش آتیا
 اگے گیا آدنا راہ اندر لند صدر
 حضرت عرب امیر سے چکے گیا کھلو

شیر عربوں پر لڑنا دھک لگا ڈی تو ہم
 دیکھ لندھور پکایا ہیں مرواؤں کوں
 حمزہ کندھور سے زور کر کے زور
 تاجوں کوں لہ چرنے کر چھہ پائیرات
 والی عرب امیر ہاں حمزہ میرا کام
 سن کیا لندھور سے اوپر حمزہ توں
 حمزہ نے فرمایا میں ہاں اوپر شیر
 فرمایا لندھور نے ہو عربی ہوشیار
 ماری گز لندھور نے حمزہ دیکھی ڈھال
 کے لندھور جو گز تھیں کیتا عرب خنا
 ہاں ڈھال لندھور نے حمزہ کھڑا دلیر
 میں ماری وہ بڑج سے آگ گز اٹھا
 گز میری نوں عربیا جھیل گیوں ہشیار
 کی جانوں کی پیر ہیں ملی عربی پڑ زور
 کے لندھور امیر نوں ایندک کون نہ مار
 جے اگ گز نوں عربیا ٹٹ نہ گئے توں
 پیر دو گز نوں لہیاں پے مپے لندھور
 حمزہ بھی ہشام دی سیسند گز اٹھا
 دیکھ کیا لندھور نے لے حمزہ مقبول
 حمزہ کندھور سے ورن دی
 فرمایا لندھور نے لے عربی سردار
 حمزہ کندھور سے رہ جتہ دل مہر پئی
 ماری گز امیر نے گیا دے وا ظور

سے خود لڑا کر تھیں رہیا پرے گز دو
 میرا چور کھایو کا ہوں ادا گون
 دیکھ تھنید سجا آن پیاسد ہور
 ایسین پانا لا ہوناں بخار تنگ سررات
 جس تھیں دچ میدان سے توں پرتا تنگ
 چہڑ آئیں فوج لے میرے پڑن نوں
 تے توں بختی ادھ ہیں شیر کرسی زیر
 حمزہ کندھور ہاں کر لے پہلا وار
 شور پیادوچ جنگ لگی تو تے نالی
 حمزہ کندھور ہاں لاقاں نالی اول
 کھادی قسم لندھور نے آگ سنایا پیر
 ثابت بڑج نہین تے پیا چورا کھا
 تے توں زور نہ ڈولیا دھریا قدم قرار
 حمزہ کندھور لے توں دو گز نوں ہور
 کیونکر جھیلیں مہرتے ہور میرے دو وار
 اوڑک بن دو گز تھیں کوں نہ جاسی جان
 جنبش کھادی جنگ نے جان پئی ہر طور
 گھوڑا بن وہ پیر یا گرو بگد چسلا
 گز ہاڑ قدم سے تیری ناہیں مولی
 میں ہشام جو ماریا اس تھیں کھنی سی
 لے کے میری گز نوں میں پر کسے وار
 کسئی گز لندھور نے حمزہ لڑی گئی
 ہاتھی داک ٹٹ کے دھرتی پانڈھور

ہو پیادہ جنگ فوج تیز کریں دو شیر
 تھے کسی وار چھوڑنے کے دو لڑیں وار و وار
 فریاد لڑھکھڑ سے جاں بڑا ہ چار :
 مرداں و چوہرو میں مردانہ سردار :
 جنگ اساتذہ کبھی جنگل سے وچ کون
 بیٹھے ساڈھی مروی مردہ دیکھے ہر :
 پھلکے چرمیان سے دو فوج کرینے جنگ
 اسی چوڑھو اساتذہ سے دست زبردست
 جہاں کردی کہ ہر دسی بعد لڑائی خوب :
 حمزہ عرض لندھوردی کرے قبول قسم
 پکارا کاب امیر دی مہرا تے لندھورد
 کوئی پیادہ آؤنا آپ لندھورد جہاں
 یا تے ہاتھی دیکھے نقدو تے کج دام :
 تے اس مرد ساروں کوں یایا ناں
 پیدل دیکھ لندھوردن رہے تعجب وک :
 کہے لندھورد امیر دی خدمت کو قسم
 اگر توفت باد تہا حمزہ سے فوج حمزہ شاہ
 حمزہ کند جنگ ہے جسکے تیرے ناں
 کیا پیر امیر نے عمر امتیہ فوج :
 دیندا کڈھو زنبیل قبیل کھانا عمر حیدر
 خبر ہوئی تہہ جہاں دونوں صفای تیار
 فوج سے بیکتے جہاں تے دو ہیں ظفر نہیں دھم
 تازی سنب و جہاند سے گرد تھی آسمان :

فوجوں نا دو پہر تک کر سے جنگ ویر
 تے لندھوردی سے کئے دکھاوی ہار
 شائش عینی ناویا توں میں شیر کشکار
 میری عرض نہوں کر چھوڑ اسے پیکار :
 منت نہ مارو حکراں لڑو نہ ادا گون
 توں میں لڑو سے جھگڑا منت ہی وچ چوہ
 دیکھیں ساسے آدمی پکارا اندھے رنگ
 جسکے کراں آراستہ ناں تیرے میدان
 اور جگ تابع ہو دسی غالب و مغلوب
 لے لندھوردی امیر فوج آیا وچہ مقام
 آئے لندھوردی سے وک تنگ کر خور
 جہاں میں اسے پکھنے کو بیاد وچہ میدان
 آڈھرا وچ شہر دے سیا ہو کے ہر نام
 چرمیریاں ونگ ہے ظاہر اسدا حال
 آکھنیلیم گزار دے راہ کھلو تے روک
 امیر مرداں و بادشاہ حمزہ عرب امام :
 کہے ظہام ملک بیکے سے حضرت ہیں کھا
 تیرا کھا کھا دیاں میں پر نہیں کھانی
 کھانا کڈھو زنبیل قبیل کج کھلائی توں
 کھا حمزہ دل فوج سے ہو آیا اسوار
 حمزہ تے لندھوردی ہون گلی پیکار
 میں دہا سے دہا سے ہوش ہون تھی گم
 جہاں صفای آراستہ صفای کران میدان

دلچ میدانِ نصیب نے کبھی آن پکار نہ
 دن دلچ اتھی پیر کے آن کھٹا اندھیر
 کھڑا اندھ میدان سے کسے پست نہ تھا
 آہے سی اندھرتھیں جھڑے دھیر
 توں ڈٹا اندھ توں کیڑک صاحبِ نور
 تہ پتیرا دسما تاہیں کچھ شمار !
 ہے اوہ جاہے آن کے تیری ریس کسے
 تیرے نال مقابلت کر دیں دوسرے
 تھے جراسدی گزری شہرت ہے بنے نا
 گرد سے لاپھاری دلچ توں آہیں گا !
 ایسے بھائی گستاہاں ہوسے فتح پیکار
 ایسویں جیساں کینیاں گلاں ہورھنڈار
 سس گتہ نے جانیاں کرگلاں تصدیق
 بیہانے ہاں آوسی ہر اندھور سوار
 فتح ہم غنیم دی ہوسے میرے نام !
 ہوسے تہد امیرا میرے نالوں نیم !
 جاں گتہ نے دیکھیا ہن آہیا اندھور
 دیکھتھائی اٹھیا تھاں آٹھے کو ہور
 حکم کردتھے کڑساں اس ہندی توں جا
 دتاہن میرے گتہ گیا جوان !
 فرمایا اندھور نے ہیں توں کون بتا !
 میدانا بادشاہ گتہ میسما نام
 ناما سالا تہد جی سنیاں ہوگ کدی

مخلو مرد جنگ توں ہو آؤ اسوار
 گزرتاں مار کے پیر پے ہر طور
 دارو وادی عربی ہونڈے چلو فنا !
 سس گتہ نے عرفوں کیا دس دلیر !
 عر کیا سس سیندا اسدا لہزیں شور !
 پارہے خالی نور تھیں ناقابل پیکار
 دیان تھاں مردوں جہاز ہمال پرے
 تیری آکر دتھیں ہر جہاں مرے
 اوہ تے دلچ گستاہاں پالی ہوگ تمام
 لوگ ڈراون واسطے موٹی ٹٹی بست ہاں
 میں ماناں اندھور توں ہاچھ کٹھے ہتیار
 کال چو گتہ میں مرے کاس تھیں پیکار
 دل دلچ دھریا اقبار موڈی نے تحقیق
 مارواں گا ہائیکے نوروں کر پیکار
 جا اسگے نوشیرواں ہاراں گا انعام
 عرفی توں جتا میاں میری شانِ عظیم
 آساں ہویاں پڑیاں کسے دسے دلچ نور
 اسگے عرب امیر دسے عرض کرے اٹھو
 بھڑیاواں چلیکے اسے سید فرما !
 کھڑا مقابل شیر دسے آندھر میدان
 عزمہ اساستاد ہاں گتہ کے سنا
 یہیبت شیرے نام دی دلچ جہاں تمام
 اسگے تیری گز دسے دگدی خون ندی

میں مروان نوں مار دامر دانسے مروان !
 عرصے جیسے سلطان میرے خدمت گار
 میں اندر میدان سے ڈر دا آن جہوں
 میری تیغ بہادری کوک سنے وچ جگ
 میدان وچ اسان تھیں بنناں لمانی چک
 راجہ جو میں سامنے تھیامت ملی آ !
 جھیل ٹٹی جس مرونے اکدم میری جمال
 تے جو میرے جگ تے پیا بہار وصال
 میں پکڑاں وچ پتیاں شیر کراں بر باد !
 ٹٹھا ہنناں پھیر کے میرے مال فساد !
 اور میرا شگرد ہے حمزہ علی زاد !
 فرمایا اندرون سے سن کے قیصر طول !
 جھیل میری اک گزڑوں دیکھ لوں ازما !
 گزڑ تھیں ہاں سوکھی گھسٹول اسان !
 پندی ہے اس گزڑی برل داگوں کوک
 کیسا دغا عیار سے میرے مارن نوں !
 ایسے تے گزڑ پھاڑے جے سرویتے آ !
 اور گل دلچہ سوچکے اسپرں بلے پچال
 ندر بر سار گزڑا اُپر اسپ پیا !
 جو مہرہ دیکھ کے گیا سٹائی مال !
 ٹکڑے کر توں دیکھ کے گھر ٹسے مئے نوں
 شرم کو شرمی اسپ تے ہر گھسٹم اسور !
 لگا آج کرولنے میں عاجز نوں چڑ !

چلتی تھیں وہاں گزڑ نالں میرے وچ فرمان
 وچ میرے دربار سے حاضر رہن ہزار
 کون کوئی نکی جاننا باجر امان کدوں !
 ساتھ ساتھ اسان سے پھر ملے ڈوگ
 پھر حرا نساں شکا بیاں دین انان ڈنگ
 تک نہ دتا پیر مڑ کن گیا کتہرا
 موڑ نہ متھا جو لڑیا کسے بہار نال
 اکثر ہر کھائی کسے نہ بھار واہ !
 کراں نہ تے تھان تھیں وہ گردن آزاد
 ہارے سے مر گیا نہی کئے نہ و قی داد
 جن نوں آپے جان سے کون ہوس اتاوا
 مرد بڑا شاگرد ہے تیری نمر نہ مول
 ایسے گل کہ لندھور چا پونا گزڑ اٹھا !
 تان جاتا جو عرسے نسبتا جھٹھ بیان
 مول نہیں ایسہ بھونی وچوں پولی جھوک
 میری وچ میدان شے چک آثارن نوں
 میری جڑی پسلی ہوسی تر ت فسٹ !
 ہر پکڑوں گزڑ لندھور دی آئی قوت نال
 زمین سنے وچ دھرت شے گھوڑا جس گیا
 ویندا سپ لیا لیکے گھسٹم نوں نی مال
 گھوڑے دیاں لیا لیکے جتنے چاہیں توں
 دلچہ کنتہ امر نوں پدے ندادی مار !
 وری لکھو قیام واکر دا ویر منسور

دو ہی دار اٹھائیں گے گرز بیابان سے نمودر !
 گستم مارے کوڑا گھوڑے تائیں جب
 ہاں میدانوں دوڑیاسی گستم مردانہ !
 کبیر جاندا سر پانڈا کسند انال زبان
 وڑیں دس ڈی فتح وچ چھوڑ گئیں سب جنگ
 عورت کھیر پانڈا و کچھ رہے سند نمودر
 حمزے دے استاد اکروا آداب نگاہ
 عمر کے لہ نمودر ان ایسہ کانہہ جز او
 فرمایا لہ نمودر نے میں پچھیا ہیں کون ؟
 حمزہ ایسہ کھرا جہر عطا ایسہ ذلیل !
 گستم خود شیطاں دا ہے شاگرد حرام
 فرمایا لہ نمودر نے ہے ہندا معلوم !
 پھیر ہانڈ چہ بسیارن اندر لہ نمودر !
 چاہے اذی امیر تھیں کر آداب جوان
 حمزے نے فرمایا تیوں خبر د کا !
 عمر صدی ہی کب نے عرض سنانی ہور
 حمزہ سو پ لہا نے فون دونوں دا کسے
 یلہادی اسمار ہر ہاں میدان گیا !
 فرمایا آچرا آندو کیسا بیجان !
 آتا لیاریں دڑنے سے جاڑتی امالی
 تیوں دن وچ مار کے تاج آثار کھڑاں !
 سن لہ نمودر پکارا کون کوئی کی نام !
 کیا پورشا دا یا یلہادی سسودار !

گستم ہیبت کھاؤنا گیا دسے دا نمودر
 آڈر باوچہ فوج دے موڑی گھوڑا دسب
 وڈر پچھاڑی او دسے پانڈا عمر عید
 کھولت اسے کتیا چھوڑ سواں میدان
 بے خراں ڈب مریں توں ہے جھنے کونگ
 بے لہا ہے ادیوں تہاں کر سندا طور
 کیوں کرواں بے عزتی مردان مال تباہ
 فوری خاص امیر دا کیوں اکھیں استاد
 حمزہ دا استاد ہاں کنداسی بیجون !
 ہے استاد امیر دا حضرت جبرائیل
 نظام کچھ پید ہے بد نیت بد نام !
 میں اسٹوں اک گرز تھیں کر دندا نمودر
 سن یلہادی اٹھیا کر کے خونئی طور !
 یا حضرت ہے حکم ہو میں جاواں میدان
 کینک مرد لہ نمودر ہے جان ذمول گوا
 میں جگا کپا کدھروں ہے اہ صاحب نور
 عمر صدی اسمار ہر میدان وڑے !
 سراسر لہ نمودر نے تاج پچھان لیا !
 کہہ چرایا ہمارا کیوں تروں میدان !
 یلہادی فرماؤندا اگھ دکھ سہالی
 یا تیرا ستاج سن لہ آثار کھڑاں !
 توں شکر چہ دکھوں کینک تقدیر مقاسم
 لشکر وچ امیر دے میں آہانت

بس کیا لہجہ نے چاکسہ دارا چہار
 توں میں جس دی فوج لہ سرور نے سروار
 لشکر سرواز میں ہے توں برج حصار
 لادوں ہاون چاہئے تہ پکاؤں توں !
 مستحکم تیرا انت نہ کھا توں لشکر توں
 کاہنوں جنوں جیسا بگ کرادوں توں
 یغادی فرماؤنا اسے لئے بیٹہ دل !
 نشان ہاں تیریوں ٹھوہاں وچ مہیدان
 ہر کے شفا لہجہ سے ماری گرز اشفا
 سن توہاں آواز توں دل وچ کہن ضرور
 ہر مردانہ کلاسی پر یغادی کشیر !!
 یغادی ہی مارا ایزوں گرز اشفا
 ست گزراں چتر تیغ لے پیر کرن رولار
 غلبہ پیانہ کے واسے منسوب نہ کر
 گھوڑا ہر جوان وا دھرتی آن پیا
 پیر پیادہ ہو چیکے دونوں پڑا دوال !
 آخر کار لہجہ سے لیا عمر توں کچھ !
 جان گیا وچ وید سے یغادی سروار
 تکی باجوں عمر تے ٹوشا نہ مہلاج !
 تے ہتھیار چاودناں وکس نہ رہیا مولی
 مار مار کے کھیاں موندہ کر شیا لال
 نہیں جہ سے پیر عمر توں چھوڑ لہجہ ہٹے
 فرمایا لہجہ نے بن مراد کہ بس !

خزہ بھی چیل پاوسی کر تینوں منتسار
 اور بھی بیٹھا ہر وہی مثل تیا سوں بار
 اکون لشکر چو برا جاسیں انت گھار
 آکوں میرے سامنے ڈھنگ کٹان توں !
 ساگ ستھوہاں براہاں تیرے کھا توں
 ڈھنگ چیکیں یا فوج دی کریں حفاظت توں
 دو ہتھ کر کچھ ویکھ لے سکتے چھوڑ توں !
 کر دکھاؤں یو تیاں آنیاں دے ہاں !
 ذوقی اندر ڈھال دے جنگل پٹی مسدا !
 جھانوں سکندری ہر گیب ہر چوڑ
 کیا ویکھ لہجہ سے شایب مرد دلیرا
 گرز و گزری ہر دندے تہ ت گئی دوا !
 نیز سے پیر کنہ تھیں گرم کرن پیکار !
 اکدوہے توں پڑاوسے کر بندوں ہر دو
 بھی باقی لہجہ رو پیا نہیں تے آ !
 آپس لہجہ کچھ سے ساری قوت نالی
 دو توں ڈالو عروسے کچھ دھرتی وچ
 میتھیں خدی بادشاہ ہے غالب پیکار
 نالے تیغ کنگ دا نہ ہوٹیا مہلاج !
 دارگاہ وچ کھیاں کیتس حال مولی
 موضوں خون لہجہ دے ٹرا مند کمال
 یغادی ٹرا پیر سے پڑ چڑ ریش پتے
 لشکر دی دل تر چلوات گزارا ہس

لکے ناں مڑاں گا ہاں گک اندھان
 سن گیا نہ صورتے نہ ہوا پٹ فضل !
 لکے اس لطف توں مراد جھنگے رکھ !
 مگر بندوں چڑھروں پھیر کچھے نہ صورت !
 لے جاوا نہ صورتی بلما دی نوں پچھ
 دیکھ لڑائی غروی کنڈا بس امیر
 اڑک جہاں نہ ہر جی ہر ہیا دل تنگ
 میں تے والی مک دا ہانے کل جمان
 توں نوکر ہیں عبادتینوں جانے کون !
 پتیری جاگ آدھی پھلے کوئی ہور : :
 میں کیوں تنہا مر دہاں دانڈے کر جگ !
 دل وچ کیا عہدے ہے اج مڑاں جیات
 بار نہایا ایس دے دل وچ مہر پے
 پس ہاتھی نوں پھیر کے مڑا جاوا نہ صورت
 عمر پچھوں میدان نہیں ٹر با طون مقام
 ایدھ حمزہ عہدے کروا بہت پیار
 اگلی فجر نہ صورت چھہ آن کھڑا میدان
 ایدھ اڑھ امیر قہیں کروا عہد میں کھلو !
 کیا کچھ میدان دا جہانی قہیں احوال !
 جہانی قہیں کی پچھناں ایدھ کروا عرض !
 کسے حوالے رت دے حمزہ درج کسے
 ایدھ نوں نہ صورتے کیا دسیں نام !
 اری گز نہ صورتے ایدھ رکھی ڈھال !

یا مڑساں ہے آپ توں چھوڑ چلیں میلنا
 لطف کراں میں لطف دا قدر نہا توں مول
 دکھ نہ ہر میدان قہیں حمزہ لڑائیوں پچھ !
 عمر چھوڑے کتیاں استوں اوسے طور
 جہاں دتہن موٹھ لیکیاں چھوڑے ہر دل پیہ
 وہ لڑائی غروی بین تیوں بن تیسر
 کنڈا تیوں پیش ہے پھلے کرنا جنگ !
 ہے ناں لڑساں پھلے نوں گئے ننگے میان
 ننگ نہیں ہے ہت رہیں پھلے او گون
 میرے لکھ کوں ہے میں ہاتھوں پر زور
 تیوں جتنا سہل ہے جیوں جتنا ننگ
 لڑنے دی مڑاں قہیں کہے دکر ساں ات
 ایدھ پٹے میدان قہیں ہاتھی مڑا لے !
 عمر صدی بن کر بھے دل نوں آیا نہ صورت
 حضرت عرب امیر نوں کروا آن سلام
 او دھرات گزاروا سندھی سردار
 آدھے میرے جنگ نوں کوئی مڑا جمان
 جاواں وچ میدان دے جے تے حکم کرو
 مشکل سخت مقابلہ ایس بہادر تال
 جہانی قہیں میں کم نہیں ناں لڑائی عرض !
 کروا آن مقابلہ اس قہیں جوں سرے
 ایدھ آکھ سنو تدا ہم نشان تمام
 ہر ایدھ سرگزیہ اللہ جانے حال !

پہلے سے اندھوڑوں اور گردن اٹھا !
 اڑک روز گزرا اور جدا کس سے نال !
 فرمایا نہ ہونے اور دونوں خوش ہوا !
 اتنی آئی رات سے چل کر و آرام !
 اور جدا کنا پشت نال اول پیراں میں !
 مڑا دل نہ صہاں آیا لشکر ول !
 اور جدا تانیں و زنا خلعت امیر اسوار !
 کھل مبارک عربیا آن لڑے میدان !
 جنگ کریشا رات تیک جہانیاں و گنگلیہ
 پھر گئے دن آیا سعد میانی جب
 لڑیں گئے میر سے وار و دار زینتیق
 اور آن اندھوڑ جو مل کھڑا میدان !
 کا ہنوں حضرت حمزہ گھلیں ہر راں نوں
 کسک عمرہ آواز نوں ہوا صاحب تیار
 زردہ جی و آوری موزہ صالح جان
 ہور نہی دے خود نوں سر سے رکے شیر
 پہننے ہر ان ایر نے جو تالی ہتھیار !
 ہو کہ تہہ ہر ایر تے گرد چا دے وار !
 جسے کیا وار و د کرے ہر نہ صور !
 پھر غزوہ ول اوس نے ماری گز چسلا
 ڈھال رکھی نہ صور نے ماری گز امیر
 تو گز سے سار نہ صور نے ہتھ لئی تو وار
 ماری چھال امیر نے اسپوں آیا نیر !

ہس کیا اندھوڑ نے مینوں خطر نہ کا !
 فتح نہ ہونے کسے دی رہے برابر حال !
 توں مر و مضبوط ہیں نڈوں صفت نہ کر
 فخر سے پیر تقابل کریشے ایت مقام
 چڑھنے میدان تھیں جے سے خواہش تیں
 پچھوں طون امیر سے آیا اور جد پیل
 پھر فخر سے نہ صور نے کیتی آن پکار
 آیا وچ میدان دے نو اہمار جوان !
 پشت نہ پیلے پیر و اڈن تھیں ہر گز شیر
 دن سارا لاڑ گئے تو جیں ویلے شب
 فتح نہ پائی کسے دن دو نہ تھیں اک فریق
 کسے بلد پکار کے سنے امیر جوان
 میرے اچ مقابلے چلا دے کہ آہوں توں
 اطمینانی پیر میں تہی پننے سردار !
 کر بند اسحاق دا بختے کمر جوان !
 اگر تنگ اسحاق دے کسے سواری پیر
 آیا وچ میدان دے کسے داسردار
 رکھی ڈھال امیر نے گز نہ آئی کلا
 گزراں ہر وہ ماریاں اسنے اٹھے طور
 او نوں گز امیر نے پوچی وچسہ ہما
 نیل وہ مکتھے ہوئی کے جھڑیا مال نیر
 چاہیا تہہ چو تنگ سے تو کسے سردار
 کسے پھاری اسپوں کھڑا مقابل نیر

ماری تیغ لہو نہ سے سسڑو رکھی ڈھال
 تھنہ پیرے ڈھال نوں مٹ گئی تلوار
 حمزہ قبضہ لڈیا دھرتی آن پیا !
 پایا اندر قبر سے لے گیا دل فرج !
 دیکھ لندھو پکاریا جیسانی دہسہ آ
 قبریوں کلاہرت ویر قبضہ وچ میدان
 چوراہہ ہرا زخم ہاں دل میری پسہ لا
 چوری کن سکھایوں حمزہ نے وچ جنگ
 دیدہ آسے یا گزے آواں لہن نوں
 چورا قبضہ تھیتی میں یساں کر نور !
 غم میرا آکھارکھ سکھال نہاں !
 ایسے سیرا حق ہے غرقی ناہیں حال !
 غصے بولندھو نے کڑی ہتھ کمان !
 پیش گزارے کاغذی غم امیتہ ڈھال
 مڑا گردن لندھو دی لکھ مار گیا !
 جہاں جانا لندھو نے آکا دا ایہ بستہ
 سبھی طرف لندھو دے مڑ گیا لا چھال
 جیجا تیر لندھو دا ایڑیں گیا غصہ !
 چا لندھو امیر نوں پھر ماری تلوار !
 جس قبضہ لندھو نے پایا وچ میدان
 لے لندھو نہ مول کر بے انصافی ایہہ
 ڈکراں ایڈو دیریاں مقدار اندہے نال
 فرمایا لندھو نے بس کر اسے کنگال !

چار اگل وچ ڈھال سے تیغ رہی ڈھال
 مار سے قبضہ شیر نوں سدر نہی سردار
 دو ڈھال طرار نے قبضہ چمک پایا
 دل بسا جہاد دا فرست دل وچ موج !
 قبضہ میرا تھیتی لے ملیوں کت دا
 تاہیں وچ میدان سے لہے سلامت جان
 تاج اگلے اک لے گیوں تے ہن قبضہ پنا
 کسے ڈڈھا تیں یہاں چور مکاری ٹھگ
 آویں اگلے تاہا ہلہ دیوں نوں ! !
 اس قبضے وائل ہے تیں جیما سو پور
 لاکھ اں اس چیز دا جو ڈرگے وچ میدان
 پر بچے ہے کہ مردی لے لے وقت نال
 تیر دھسے وچ شست لے طرفے عمر جان
 ویلے تیر لندھو دے مار گیا کسی چھال
 پیر پچھا ہاں ہٹ گیا تے لندھو پیسا
 تیرا ناہاں ماریا اڈ دسے نوں کر فسہ
 چمک پتھر سر ماریا مڑ پیا بے حال
 زخم نہ ہونتا عمر نوں خود موندہ لیا بھنا
 او فوج قبضہ اسدا کھٹنا دوجی وار !
 نعرے کیچے عمر نے نک بے حیران !
 حق میرا نا تھیا سمجھ شتابی دیہہ
 قبضہ کس انصاف تے آپے لڑ سکھال
 قبضہ میری ملک ہے یا تیرے دامال

سن کے غرور اور نون مانے ملک اٹھا
 سر نہ نہ کی جھینا کیے سٹ قبضہ لندھور !
 نال تیرے سے عزت یا ایسہ عیار جا
 پھر نیرہ چا مار دال بندی دل گیسر
 لڑیا لندھور نے عزم لڑیوں توں !
 عزم کنڈا کھو لے نیرہ قوت نال !
 کیتا لور امیر نے نیرہ کھٹیا کچھ
 دیرہ دیرہ ہرینکے تیسرہ دھرت پیا
 آپس اندر وہاں نے کروں پٹری دوال
 لور دستار دوال نے ایڑی کیتا جنگ
 کنڈا دستار جہیں حضرت عم رسول
 بن باقی اک لور ہے اور بھی دیکو لگا !
 کروں پڑا امیر نون لور کرے لندھور
 انگلیاں تھیں چھٹ کے پٹے تھرے غن
 ٹٹھا جہوں امیر نون دھیا دچ زمین
 میں اُپراں کچیا توں دس دھرت گیا
 عزم نے لندھور نون کروں پڑا لیا !
 لور سے تھیں کیشہ لڑی دچ ہوا
 عزمے نعو مارا دھرتی کسب گئی !
 سارے جنبش پے گئی اندر کو ہستان !
 آری جہو وسدی جنگل دچ جا !
 سب گھوڑے سڑیپ دسٹ لے سوار
 نروسن لندھور لے سست پئے اٹھا

مارے مارے پتھراں دتس توں پسا
 کنڈا اسے لے خالان دور لور دہری پتھر
 عزم یہ جس کے قبضہ کھڑے اٹھا !
 آگن نیرہ آڈا پڑے عرب امیسر
 تاہیں ہے کوں پڑیا آگن نیرے نوں
 کیتا لور لندھور لے نیرہ ریا بسال
 آڑا تھئی لندھور لے چا مارے مک دچ
 تے یہ سٹ لندھور نے عمل نہائی کا !
 وہاں دوال توڑیاں کچھ کچھ قوت نال
 فتح نہ ہرے کے وی ناں ہونے دگک
 کیتے سارے لور تے فتح نہ ہونی مول
 لے لندھور اگر تھیں سینوں پڑا اٹھا !
 عزم عمل نہ لیا ریا او سے طور ! !
 دتا چھڑ لندھور نے ہر کے حال زبون
 کے لندھور امیر نون ہر کے جرت گئیں
 کن میں تیرے زور دی اکھاں صفت کیا
 نال اشارت عزم جی حالت کسب گیا
 لشکر سجد امیر دا عزم نون کرے بقا !
 جیوں بجلی اسان تھیں کتاں دچہ پنہی
 دچہ پنہیاں کہاندے تھر تھر کرے جہان
 چھوڑ جکانے دوڑ کے دڑیں پھاڑیں جا
 پڑا لیا لے عزم سے جنگل تھیں عیار
 عزم نے لندھور نون اک جتہ کھڑا پیا

<p>پھر نہیں تھے ماریا کیتا قیسہ جبران لشکر پھر لہہ ہور دا چلبے پرے ہوسا ہٹ سارے جبران ہو اٹکے رہے مقام عربی اندر غرضی ہوسے چین کرے دلشاہ عرب جگہ ہوسے پہلوں سارے عالی ذات دیلا اس ہوسے دسے وا آپوتنا دیکھا گھل طعام لہہ ہرنوں رکھے شاد امیر جکیس دچ حضور ہوسے مرہاں اندر خاص</p>	<p>سروسے آپ پھر کے شامی کے جہان عمر میرے گیا اندر فوج امشب ! مال اٹھا لہہ ہونے کیجئے منع تمام مر لشکر دچ آوندا مسزہ عالی سزا اندر چین امیر نے اک کیجئے دن نات ! وہیے گتہم اتنا ہوسے اندر چین شریک اندر بنامیر ہوسے رویا لہہ ہور اسیر کرے تسلی اہل کیوں کر اخلاص</p>
---	--

زہر دینا کینا ازل گتہم کا امیر المؤمنین حمزہ کو اور لانا عمر امتیہ کا اٹھیلوں حکیم کو
 علاج کے واسطے اور صحت پانا امیر کا اور مسلمان ہونا لہہ صورت بن سعدان کا
 اور جہان گتہم کا پریشان و عہد اسماں اپنے فسر زندوں ہمیت
 سرنیدر سپے بہالت گدایاں بے سرو سامان اور واپسی امیر کی
 مدائن کو اور پھر نامہ امیر زمری کا اولاد مرزبان خواہر زادہ
 نوشیرواں کو لہہ صورت کی مدد سے اور حیلہ کرنا نوشیرواں بن قباد کا

<p>رہنہ اندر چین دسے شاد اہل غرضمال گاون والی پاس میں جسے با نہیں کینزا پاس میرے بن مطراں ست کیناں غریب جاتہ سرو دستا کیجئے آون دچ مسل !</p>	<p>نت امیر المؤمنین مسزہ فرخ قال گتہم زوں فرمادنا اک دن عرب مسزیز عربن کرے ہتہ ہتہ کے گتہم ہر اسلوب حمزہ نے فرمایا دو ساڑھے دل گھل</p>
---	---

دل وچ کتے روز دی میں اکیتہ قسم
 جاگتہ دو لٹیاں اونوں کسے تیار
 بن نال پیا چوٹاں مسکنے زون دربار
 کرن قبول کینکاں گتہم واقسہ مان !
 لے کے زہر کینکاں آڈوٹیاں دربار !
 گادون مرت وقاتے دا دل وچ وقانام
 کتے روز امیر شے رہیاں وچہ مقام
 حمزہ دا ہتھ کینیا جاں ہتھ چھڑیا جام
 اگے کدی نہ کینیا بھاری گزوں ہاتھ
 آئی یاد امیر زون دلسر مہنگار !
 وچ پیالے زہر بے جاویں یاد وچ
 عم رسول کریم نے پینا شربت گل
 پیا کھا اک زمین تے برش گئی سب زور
 ڈٹھا جدوں کینکاں ہو گیاں ہتھ شیار
 اگے آجے عمر دے ماہ اندھیار
 پڑیا نئے دو دنوں اگے عمر دلیر
 عمر امیر پلاکے چند منگی تلوار !
 ارخان کجہ زو سیا عمر گایاں مار !
 تے آیا خود دوڑیا حمزہ دسے دربار
 چہرے سرخ امیر تے پھری سیاہی گل
 جاتا عمر بو لٹیاں گیاں زہر کھسدا !
 عمر کینا جاکے مقبل زون بیدار
 عمر خفا ہر اکھا مقبل زون امیر گل !

سدر عرب زون دھوٹوں دیواں زہر طعام
 دو ہاتھوں سچھا ندرا بہر گتے سردار
 تے تیس زہر کھلوتاں پادچہ جام خمار
 زہر پھل اوٹیاں زون گتہم دیلے آن
 ناگ ستاون رات دن حمزہ زون مردار
 سار پھون خوشی دی ماتم دا انجم
 زہر پیالی رات اک دین ٹول حرام !
 حیرت دیوچہ رہ گیا حضرت عرب عام
 کیوں ٹولے ہتھ اساندا وچ پیالے ساتھ
 اندرستی مشقہ دے کے ہنڈ پکار
 مہر بہ دی یاد تے ڈٹش کراں میں رنج
 زہر میں وچ رنج گئی بوشن پیا مقبل
 زہر پھل میں تے کینا اثر تلوار !
 گتہم دی دل چلیاں چھوڑ گیاں دربار
 دھین جہان نیساں سدر گردان مردار
 سی اینسیاں ہانڈیاں میں پیالے گھر
 کنا سچ ستا دیو کی آبا کر کار
 بے تاپی کجہ دسیاں چلو وچ نار
 ڈٹھا تما پیالے بے خود ہو سردار
 حالت دیکھ امیر دی پیش گئی سب بھل
 بوشن دکھ امیر زون سی بوشن پیا !
 مقبل ملی خواب تھیں ہر بیٹھا ہتھیار
 حمزہ زون کین چھوڑیا تناد وچہ عمل

حالت دیکھ امیر دی مقبل کسے خود کش
 عمر کہے کہ ہر شکر بے عقلمت رو
 دس سالے شہپالوں کو علاج کتاب
 یاراں نولے آدنا مقبل سن شہپال
 اندر و احصار دے آئی فرج تمام
 کر خندق پر آب تے ٹھکر کرن دے
 غیر ہوئی تے آٹھیا جاں گسٹم مراد
 ٹھٹھا فرج امیر و امینو ریسا نہ کو
 ویری عمر و امینو رات گیا ہنڈ دھو
 چڑھیا سر اقبال سے مقصد لدا اج
 اس دنیا سے فوتی نول گیا ہنڈا
 نالے ڈھیاں لوتھیاں نقل پیاں دہراد
 جانا زہرا میر نول آٹیاں ٹھیک کھلا
 حوزہ ہوسری گیا خالی پنے مقام
 مٹھ فرزندوں پاس جا کر کے فرج تیار
 بانڈ پڑھ حصار دے کن بہادر جگ
 فرادے شہپالی نول دانا عمر مبار
 راہ ایسی ست روز دامن کسے شہپال
 اجے تہنی امیر دے جان آتے کھ سوز
 چوداں ناٹاں دانا آون جاون راہ
 بے کتا مد تیز رو و چہ تیرے دربار
 فرمایا شہپال نے سے ہرام عیتار
 عمر کے ہرام نول مجید سے قدم اٹھا

نار دڈاری روندا ہو جانا بے ہر شکر
 وچ پوشیدہ دوستاں تامل شہرہ کرہ
 نہ جان کس حال نول دشمن حال خراب
 کھڑو سے وچ حصار دے مزہ نول فی الحال
 بیوکشی وچ فرج تے پایا عیب امام
 ہر اک پار امیر و ہر دم آہ کرے !!
 خدمت کرن امیر دی ٹریا اول دربار
 جانا راتیں ورا ورا فر گیا کچھ ہر !
 وچتے رہے معاملے یار اورار کھلو
 ویری نول تقدیر دا گیا دو گڈا وچ
 ہر جہل سے فرج نول پراں تقد سے گج
 راضی ہو گیا ویکھ کے دل اندر گسراہ
 ایسے برے ماریاں پڑا کے نے آ
 میٹھوں ڈردی تقد وچ آئی فرج تمام
 دھار پیا اول تقد دے بیٹھا گھر حصار
 کھاراں نول اندرون مارن تیر تنگ
 پتے یا نہیں مجید کو تیرے وچ دربار
 اقلیموں مکیم ہے دانشمند کمال !
 بیٹھا ہونے ہے آچھے ادو اندر ورنڈ
 دو دن وچ لیا دانا ایہرے کسدی جاہ
 اقلیموں دل مجید مجید سے ہر ہوشیار
 جسدے سدھکا یا کیتا جلد تیار !
 اقلیموں طیب نول دو دن وچ یا

نرونگی بہرام سے مردہ پار کر سے ؛
 گم سے اسد سے آپ بھی عمر حیار گیا
 پورنا وقت دوپہر سے وہ چنگل بہرام
 شکل بنی چروایاں مسد امیر راس
 میو سے کڑے آہ سے وچوں نقل کر سے
 پیکوشی وادیندا دارکو وحپہ رلا ؛
 عمرتا سے کڑے اسد سے تنوں تمام
 تنگ و تباہرام نوں آپر اکس درخت
 اندر اکو گھڑی سے ماوڑیا دربار ؛
 ایہ قاصد شہپال دا آیا ہے بہرام
 عمر امیر جانیکے کر دا جن سلام ؛
 کیا جاہر باس اں جیبا کہا اں ؛
 پئی مصیبت جس طرح آکھ ستایا سی
 کیا اعلیوں نے کہہ پئی تفسیر
 عمرکے میں آوندے تاملیں زندہ کسی
 کیا اعلیوں نے جھوٹ نہ کہ بہرام
 ناں کر گھان جہر شیاں ناں گھے دل بات
 عمرکے کی کھٹناں کر کے جھوٹ بیان
 کیا پیر طیب نے جھوٹا ہیں بہرام
 ہے کچھ ناہیں اختیار دیاں بننے دکھلا
 پتھر اُپر پاؤندا اوہ زہر سنگ ؛
 فریاد سے ویکھ لے زہر قہر دا رنگ ؛
 ہم وچ پتھر پاڑیا ویکھ نہ رکھ جنوں ؛

نبر نہیں بہرام جو کی کچھ کار کر سے ؛
 رنگ ہوا ہمار سے مار اڈار گیا
 چارہیا بیٹھ درخت سے ساعت کرنا
 بیٹھا جا بہرام سے چار زانوں ہو پاس
 میو سے وید چ وایا قاصد عرض کر سے
 جاں کھا دا بہرام نے ہر پیش گینا
 پس دن تلے اپنے غم بنیاں بہرام
 تریا آپ طیب ولی قصدا شہپال منت
 دربانوں آکھا جب سے کہو پکار
 دتا اذن طیب کے آوے وچ مقام
 وچ گیا اعلیوں نے راضی ہیں بہرام
 گھنیا اں شہپال نے میں آیا ناں ناں
 حمزہ تائیں دشمنان زہر کھلا باسی
 زمرہ ہے یا مر گیا حضرت عرب امیر
 چکھے میرے جہر ناں حالت گزری کی
 زہر ہلاہل واندی ساعت ناں آرام
 زہر ہلاہل کھانیکے کیوکر سے جیات
 میں آیا ہاں چھوڑ کے زندہ عرب جوان
 میڑوں مول نہ بھاندی تیری جھوٹ کام
 تھوڑی اعلیوں نے زہر لئی منگوا
 لکڑے منگڑے ہر گیا اکرم اندر سنگ
 باجمہ ہلاہل ویریاں کی تارنگ
 حمزہ ہوگ نہ چوندا کہبتدا اعلیوں

توں بڑھاکے دیکھ لے میرا حق بیان !
 حال پتھر او دیکھ کے عمر کر سینا آو !
 حمزہ والی عرب دا گیا جمانوں مرد !
 گسٹم غلام زانو یا کیا کنا یا دھو !
 آہا ایسے نہ عمر دے دل زور اقرار
 عرض اختیار کر رہیا شرے نہ افسلیوں
 اور دک کیا عمر نے یا بن میتیں چسل
 اور دک برنی حد جہاں ہو نیا تا امیسہ !
 جہ خالی مزاج دساں مزہ شے دربار !
 یا تے میرے نال ملن یا تے پاس رہاں
 کیا افسلیوں نے میری خواہش تریں کہہ !
 اور دک ایسے زہن دی گیتی عرض صلاحت
 پنی شہزادیاں عمر نے مستی دے وچ آ !
 مطرب بن کے ہر گیا کرے سرو آواز
 دیکر سر ہنسا گویا لوک سبے حیرانی
 کیا افسلیوں نے حالت کہ بہ ہیرام
 بن توں تھکوں سکلیوں کون تیر استاد
 عوامیہ نام ہے کیا نال امیسہ
 ایڑیں روز گزرا یا آؤں آئی شام
 عوامیہ رہ گیا دوہا افسلیوں !! :
 بیزخشی داپا بیکے دارو وچ شہاب !
 کیا دیکھ طیب نے کر دکر ہیرام !
 عمر کے جتہ بند کے میری کیا مجال !

تے بن میرے جاوڑوں کی تے نفع میرا
 ہانا چھوڑ جمانوں گیا اسدا شاہ
 جسدے با جہوں گزرنی عمر میری وچ درد
 انت جتہ جاو سیں توں بھی فانی ہر
 افسلیوں طیب توں چاہے کرے تیار
 پر شہید نمود رو دنا عمر اکیس بھرنون
 یا تے سبوں دکھ لے ایڑیں مول نہ کھل
 عمر قضیہ کر رہا مول نہ شہادید !! :
 نقل کرن گے کچھ کے میڑوں اس شے یاد
 میں خالی جاؤنا توں کیا جواب کہاں !
 میں تے مول دھار ساں توں جاو جہا تریں
 افسلیوں انہو نما نقل شراب مسباح
 بیگ نہ خانی کلاہ کے وقتی تار دجا !
 جو شہ پیا وچ چلے کے سن موزوں آواز !
 دھند پیا وچ حاضر بن جہا تے نطفان
 اگے نہ سی جاندا توں گاؤنا نام !
 تینوں علم سہرو دا اگے نہ سی یاد
 اہ اس نہیں میں سکھیا اوہ ہے میرا پیر
 لوک گھراں توں جاو نہ سے ہر کے دوش تمام
 عمر سکے دا اپنا کر بے موزوں !
 ریندا عمر طیب دے اندر ہتہ شہاب !
 بیزخشی داپا بیز دارو اندر جسم
 عمر کراون میں کون ہاں عاجز حال کنگال

کیا اطمینان سے دارو سے دچ جام
 عزا میر جام نے دیدوں نکلے پھا
 جاتا اطمینان سے اس سے پتا جام
 دارو پھر لائی گئے یوں سے عرش شراب
 اور بھی پاد سے تو برسے چوری عمر حیار
 پھر حیران جو کہیں نہیں ایہ ہویا پیر کش
 سبھی داری ترسے پھر دنا جسد جام
 ظاہر نظری آوندی دارو دی دچہ ناگ
 ایو جیسے پنی گیب ود پھتے ہسد ام
 میں سن بڈھا ہویا فرق نکلے دچہ ہوگ
 پڑھو ہم اللہ دیدے جام یا کہ کوشش
 بستر عریضت کے گھڑی عرب کر سے
 لے دھا یا پڑ بند کے آیا اندر ماہ
 سر کر کنہ پائیکے دچہ یعنی ہسد ام
 آندا اطمینان فون اطمینان اندر وار
 اچھیں کھول طیب نے کیا لے ہرام
 عزم کئی ہرام نے میرا کی معتدور
 دیکھ عزموں دیدے کیا اس قصہ ہی
 پھر عزموں دیکھ کے گستاخ اطمینان
 ہے شاہ مہر آندا ہسد ام عیلا امیر
 شاہ مہرے دی آگھا اس مقبل تقریر
 گمنے فون آندا دے کھوں رملی یار
 آگھا امیر واسی چون سدرخ میاں

پنی خود جام شراب دا ایو ہے ہرام
 اندر اپنے تو برسے سب یا اٹھا
 تے ہویا پیر کش ناں دارو نہیں ہرام
 اگے دنگ طیب نے کیتے دیکھ جواب
 جاسے دچہ جریس نے پتا دوی وار
 دارو نے چہ بن دسے کیوں دیکھ جوش
 ڈٹھا اطمینان نے نال تیا کس تمام
 ہیرت نال طیب دی گئی عقل دی داگ
 پھر آگھا ہرش قصہ رہیا نال آدم
 اسی صاف شراب تے نظر میری دچہ ہوگ
 دارو دچہ کش کھلا دید پیا ہے ہرش
 اطمینان طیب فون سر تے ہر دوسرے
 جتھے سی ہرام فون بند گیا دل خود
 رکوں کھول بنگا یکے حالت گنی تمام
 تک دچہ سدر کر پائیکے کر دنا بیدار
 ایہ کی کیتا سحر ہے میر سے نال تمام
 آندا عزمیادے عزموں نال شعور
 پکے امد سے کم ہی دنا نہیں کچھ کی
 زندہ ایہ امیر ہے پر سکتا ہے خون
 شاہ مہر سے بن کردی دہری ہا شیر
 پایا بڑ بھر نے چون بازو دچہ پیسہ
 ڈٹھا پاسا پھر دا اوسدالے آندا
 شاہ مہرے دی طرفا پاسا بے نقصان

یہ سب کچھ امیر نے
 دیکھا تھا

تا تیروں سی زہر دوسے دو ہی طرف سیاہ
 کیا آبیوں نے یہی سی تاشید
 شاہ ہر اکڑہ ہاندوں و تا گھول چلا
 ایوں رہے پن دوسے شاہ ہر اسٹہ ز
 ہرئی بدن ہارکوں ز ہر بلا ہل دور
 ابکیں دن با نیسوں دیکھے گھول امیر
 ایسے ز ہن ہارکوں ہول نہ کتھے مول
 اقیوں طبیب نے کیا جواب و چار
 ایہ حال امیر و در بیا چالی روز ؛
 سسے پر لایا ڈھانسان ز سی دودھ تو ان
 جیوں جوں گھول کینز کاں زہر پلایا سی
 و پھیا کتھے گیا ہے ہن گستم مردار ؛
 پھیا چیر امیر نے کتھے ہے ز تصور
 تمدن امیر ز تصور نون کندا پاس پلا ؛
 سپتا دین خلیل دا محو شا کفر تمام
 منہ نے ز تصور نون لایا بیٹے نال
 نالے کیا ہن لے جنگاں سے ہتیار
 سن کے ہندی تا ہر نہیں دیسے تا ؛
 ہی ہرہ ز تصور سے سب عربی مران
 آوارہ ز تصور نے گر چڑھی وچ ہتہ ؛
 نعرے کتھے جاں نے شور گیا ، سماں
 جودہ پڑا جگے شیر سیہ ز تصور ؛
 دتی فتح خدانے پئے ہمار وگ ؛

کند سے بڑھنوں شہابش تے واہ واہ
 شاہ ہر سے شے اثر تھیں زندہ دیا امیر
 تھے حمزہ نون آوندی ہل ہل جو شش اٹھا
 تھے ہر واری آوندی گئی بدن تھیں سوز
 رنگ سیا ہوں کر گیا ، اصلی رنگ نمود
 پکھے نال اشارتاں ان کیوں حال تمیر
 نال اشارت پکھدا یاراں نون متبول ؛
 وچ پیاری تاپ دسے حال تیرا لا چلا
 دن چالیوں اٹھ کے ہر یا ہر ہم اسٹہ ز
 عمر امیر پاس بہر کر واد توں بیسان
 جیوں جیوں بندہ طبیب توں آپ دیا سیا
 کند سے یار حصار دسے گر وگتھی پیکار
 کند سے ہندی وچ سے ہر جانے سے طور
 کند ہر راگ ہے اکھ تک تمدا
 مئی لیا ز تصور نے آرا رچہ اسلام
 غلعت و اسے فاخرہ چھوڑ بندوں نال انال
 گستم تا ہن مار کے حسب چہرہ حصار
 باہر نکل تھیں پیلا ہاں وچہ دعا
 کر کے تھناں نگیاں آسے وچ میدان
 جنب سٹے کل عنق جماندے آہر تھہ
 ہر وگ چلے خون دسے ہر یا قتل ہاں
 بیٹھاں داگوں سندے کانر تھے طور
 عمر امیر اک دوسرے نون لاسے آگ ہار

اگلے گز لندھو رو سے کافر پون چو چال
 اگھر لہشت لویا بھگسا باز پسیا !
 نرو کس لندھو اپنے بند لزمین ! !
 سن تیاں خود دو گریا فوج رہی میدان
 گستم نے سن پتران بیڑے ملے آثار
 بھرتی فتح امیر دی کافر ہار گیا !
 مال متاع کف درو اعربی لیندے لٹ
 اودھ گستم دو گریا پڑھیا ترنت ہسار !
 آسنا حکم کھا وندا گیا حاضی فون !
 کڈا گیا سیتان منزل منزل پسپل !
 خیر سنی نوشیرواں مگھتیاں دے حال !
 سد دیکھے نوشیرواں گستم فون احوال !
 کی کی حال گزیرا کیوں ہر گیوں فقیر
 پیاں جوں سیتان درو اندھ سے زخمیر
 چیر نکمرا گورا گستم کر سے بیسان !
 زہر دتی میں امیر فون لشکر لیا دبا !
 مارا آسناں میریاں تو ہاں دچہ میدان !
 امیر میرا ہوا جھگلاں دی تفسیر !
 اوہ جندی لندھو دے اس رشتے دا پیر
 حال فقیری دیکھ لے تیں در آباں !
 ہر کج حال امیر دا نہ میوں معلوم
 دچہ ہسا امیر فون یا راں کھڑیا چسا
 جے تے حمزہ ہر سیا زندہ صحت نال

ملین زمیں دا توڑیا شہراں گزراں نال
 چڑیاں دا گول کافر ان تائیں جھپ ییا
 گستم مہرا موڑیا ہر کے ہیرت گیس
 نال کہ بچیا فوج تھیں میا ناں امان
 بھیس وٹائے جو گیاں نس ٹوسے خطر
 کل لشکر مروانیکے نس مروار گیا
 گھوڑے لٹھ ہزار ہا تہو کھڑے پت
 ڈوب دھنہ باں چڑیاں پار لٹقا بیسار
 خیر مگھیندا راں شے دو ہر فون فون !
 سن فون ندان رو دندا گیا حاضی دل !
 جوگی بیان آوندا گستم پتاں نال !
 دسک پیا سے میریا کی کی پیا دوال
 مار لیا یا چوندوا والی عسب امیر
 رو در کیش شاوند اسلحہ صحت ہے پیر
 زندہ پڑ امیر نے لیا لندھو جمان !
 بھگیا لندھو رتے پیا اسان پر دحا
 میں پچیا سن پتران آسنا سے گردان
 تے میں ایسی شو کروں ہریا حال فقیر
 اس دا پیر امیر ہے حمزہ عالم گیر
 میوں ہر پناہ فون نظر د آدے نقان
 خیر نہیں ہے چوندیا یا ہر ما مسدوم
 کی جا ناں ہے چوندیا یا ہر گیا ننا
 میرا ایٹھے دستان تان ہو گیا حال

لاکر کیں توں عرب نوں لے لے لے مہر نگار
 والی ہفت آہیں مے ویری داسر لہ
 خوش ہو کر نئے جنگ نوں ہر یا مثل تیار
 واپڑی تے ہتھ پیریا جنگ چا دن نوں
 شادی ہر نگار تھیں سپہ کراون نوں
 کر کر بخش پکارا شیر بہادر نوں : :
 جہن توہاں میڑیاں چڑھو گیاں وچ جگ
 جاں اندر میدان دے وگے میری توار
 جاند عربیاں شوخیاں ویکھ میری پیکار
 خاک اڑے میدان وی عرب اٹھے پر گرد
 وچ رہیاں سعادت مند ہی نہ میری توار
 گس گسہم شاد ہو آپ گھٹے جا سوکس
 کن ووں نوں شیر ویاں آئے ہاں تیں ول
 فرزندنا مفتیاس کن تیرے اوصاف
 کھک کھنڈا ناڈو مارو مسرتی نوں
 توں مرنے نوں مانا کر کے جنگ جہاں
 میرا کم سوزناں توں کر زور کمال :
 میرا کم چارتاں توں دانائی نالی :
 سن شو میں کاؤس دا شاد ہو یا دلہان
 فرم ہو یا میں سر پتے مارن مسرتی دا
 پاس فرماؤں مفزودی ہور وومی کجہ وا
 کر بخش کجتر اوہا ہو یا دھسٹیاں چار
 ایڑیں پیسے دہیاں گھر بیٹھا مڑو ار

راضی ہے نوں شیر ویاں کی کرناں اقرار
 گھر کس دو پر اپناں ہویا جاں ویاہ
 اندر جنگ امیر دے لگا ہون خوار :
 دو نوں پچھاں تاڑیاں ریش منادوں نوں
 ویر پدے وچ گھرویاں یک لوانو نوں
 ماراں وچ میدان شے عرب دلاور نوں
 چرخا اندے داناؤں جاں انجے لگ
 ذبح ہویا اندے فن مے نیش کھلی و پکار
 جاہاں گل آؤسں ویکھ میرے ہتھیار
 میں ڈو میں کاؤس ہاں سر واندے رو
 ہون گئے بن کیدے روچ کڑے چار
 جیو تھے کر کھلیا کے دل روچ میں کاؤس
 حمزہ عربی فرج لے چڑھیا میں پر چل
 دھری امید ہمار میں کسوں وچ مصاف
 لے لوہاں چڑھو آؤناں ترکستان توں
 وچ میدان گھارنا توں مسرتی دانالی
 سرتیے تھیں دلہان میں دولت تھمال
 کد نرسزند پکارناں میں تینوں ہرجاں
 کھن میںوں سلطان دا اپوتنا فرمان
 لازم پیا وچا داناں چلے مسرتی دا
 ووتن سیر غور تھیں کن تھیں گیا دھار
 من اوہ نقد سادنا دلاوتس او دھار
 ویری نوں جپ جا داناں جیوں برتی بانا

تعمای عرب امیر دے نہ ڈوٹھی متیار
 وانگوں کئی کڑی چا پیا بڑا شکار
 ندی و دریا سے شیروں کھیل کھج و چار
 حمزہ دریل بارگاہ الٹ میں تاتار !
 لقا عرب پادنے توڑ غزالاں مشک
 گنتی گزری حد قیں اس مغزوی دی
 آسے حمزہ پادنا عافیت جس روز
 تہ ضرورں شپالوں دتا اور وڈا
 دو دین راضی ہر نیسے دل بیٹھے اک جا
 حال صبح دے برسگے جاں لاضی سروار
 لے تو جاں نوں چڑھ پیا عم رسول کریم
 تالی لیا حمزہ نوں کر نائب بادشاہ
 مالک اوسے حکم دا ہو ریا شپالیا
 جنبش کئی لشکراں چڑھے جہانیں آ
 دو منزل نوں اک کر چا علاء عرب امیر !
 ڈھکا شہر جانوں اوڈک آن قریب
 آسے وچ دھانے اگے ہر فساد !
 ایہ نیشٹ داد شاہ نام اسدا اولاد
 گتہ زہر کھانیکے پودیاں وچسہ جا !
 ایڑیں وچ جہان شے پئی چو غیر پیکار
 ایہ اولاد سوار ہر چنگی فال و چار
 پیشانی دھر جو قیں تخت اگے سروار
 کھدا جنگ ہتھیار مسرتی ضرور گزار

بچہ دیا نصیب قیں جیت لے با بار
 تن گروسے شہباز دے توڑ گمانی تار
 لگا جھپا پادنے ڈوب مرے دچکار جس
 تے تاناری ہرن دی رہی وچنی ڈار
 کانسے پئی نہ اندروں باہرں لاواں خشک
 عربی نالوں پارنی بو کستوری دی :
 سد شپال اندھو نوں ہویا بڑا ہنسور
 آپس اندر دو ہاندی کئی صلح صحاف
 اندر حق امیر دے کر دے نیک دعا
 کو حق نقار و جیا حمزہ دے دربار
 تو جاں دے وچ زینباں لشکر شان عظیم
 تے او رنگ کر رنگ بھی ہو چلے ہراہ
 خدمت وچ چول بھی تریا حمزہ نال
 خشکی گئی آئیکے اترو گے سدھا
 شوق دے گل پادنے زلفا دے زنجیر
 ہتھے دل پیار دا واقف ہستے صیب
 والی ہفت اتیم واسی اک خواہر زاد
 سنیا اس اولاد نے مرہا عربی زاد
 حمزہ عربی زاد دی آبا جہان گوا
 حضرت عرب امیر نوں گتہ آینا مارا
 والی ہفت اتیم دے آوڑیا دربار
 ہویا عرض گزار تے چاہی مہر بکار
 سلطاناں ایہ جہانما ہر ندامت وار

اسدی عرض قبول کر اس پر ننگت مار
 ہر وہ قہیں آفراسی سو ہو گیا قہ ! !
 یہ کہوں اسدی قہ نے نال یا نہ پڑ
 سن گتم نے آکھیا ایہ سپی تفسیر
 جنگ عرض گزار دا حڑ کے دہی وار
 دن اوہ گیا جان تہیں توڑن دی ناکس
 سن دل در جہر دے کر دا شاہ و میان !
 کیا زرد جہر نے زندہ ہے امیر
 پھر نا قولی قرار قہیں ہرگز نہیں روا !
 جنگ کنڈا مول نہ زندہ ہے امیر !
 آسنے نہیں بیان گے ایہ تقریر سنا
 تیرے وچ افسوس سے کہتی گری زار
 چاویا پھر اولاد نے آن سوالی روا
 مسلم ہونا چہونا نہ کر دے ایہ کار !
 سہی جنگ نے عرض کر مژدگی اک پڑ
 یاد ہے وچ جگد سے نام تیرے پیر ننگ
 جنگ دے اس شرور ہویا اثر تمام
 چا بیابان اولادوں دیسے مہنگار !
 سن روٹی کیوں اپنے ڈوبے قول قرار
 کیوں بن گھاپا دسنے تا عزم ویرکس
 زندہ جتن امیر دے گیا کھیمبہ چور !
 کہے پکاراں حمزہ کتے شش تہائی آ
 چہر پائے پھیلا ات امانتوں :

آؤ سکا دربار تے مژدہ حال حور !
 گتم زہر کھلا کیجے آ یا شہر د مٹ
 لشکر گتم شیر دا مار دتا کر جوڑ
 قہ ہی ہاں ہو گیا آپ شہید امیر
 عرب ہونا ہے جہونا آ لیندا اقرانہ
 درباروں اوہ دنوں دے دے کر ناکس
 حمزہ نے احوال قہیں توں کچھ بیان
 اکل دیکھو آدی نے کے قہ کثیر !
 تمناں قہیب بہر قہیں بیٹھے جان گوا
 ہے زندہ با عرض ہے تن ہی جتے میر
 سنیاں تہیں مارا گتم زہر کھلا
 ہاتھ تیرا کیا اسیں اندر دربار !
 کیتا مہنگار وہ مال ایس دے دوسر
 ہی ہویا سو ہو گیا کار دوسن ہر پار
 عربی انتہ پڑھے جہاں میں صاحب بند
 ساک گیا نے شاہ قہیں عربی کر کے جنگ
 من گیا نشیواں ہونوں نون برنام !
 تے لے مہنگار دے کہیں گئی پکار
 لادارے گوارا نے بیشا خار کھلار !
 کیوں گھا دکھ چا دے قولی قراروں سنس
 دہر دا وچ ولید سے کر دا نور تصور
 کہو کجی ہی کس کا ہرے جنگ گت چورا
 مژدہ امانت دایا خبروں جتے توں

نالی دو پشماں تیراں دلہوی پٹی پرست
 پہنچی بیاتوں گلہ کے تیز ٹھٹھا اولاد !
 زبری دی اولادوں نام جدا اولاد
 کہے جاں اولاد نے چایا ہر تیار !
 کیا مہنگار نے ہر آزادہ تان !!
 رکھ تو جو بچکے شہروں چک صفت ام
 دست لٹائی ہے کریں توں بیرون آ
 تان اوہ در ضرورتوں آیا ہا ہسروار
 مہلت وقت اٹیکدا دن دن کرو شمار
 ایہ سارے دچ مکھے نہر ہوئی افکار
 تہہ نوں عرب امیر بھی بیڑھے ڈھکا آ
 جا کے دچ دھانٹے میری غیر سنا !
 گرد نواہی شہر دے پہنوتا عمر عیار
 عمر چھجے اک مرد قہیں ایہہ کیڑا سردار
 کیا ہے سلطان دا شہزادہ داناہ
 چکھے دھیاں کنڈیاں بن اندر گھر شاہ
 اس دا عہد امیر قہیں سی اگے دکواہ
 جاں ایہ عمر عیار نے سنی حقیقت سار
 جے حمزہ بن بادشاہ بیٹھا ساک سویر
 جے پہلے لوشیواں چیر چیر سامانی چیرے
 جاواں کلامکائیے زبری دی روکھیر
 اسدے نوں نکاح نوں چیر چیرواں دچیر
 رکھدا چیر بادشاہ داناہواں دی بیڑ !

میں روندی نوں گڑھے گئے فاشے بہت
 کہ بہاد خاندوں نکلن توں تاشاد !
 دن دچ مار جوبن قہیں کر گردن آزاد
 یکے مہنگار نوں ہمارے عہت دیار
 مہلت چھیاں بیٹیاں ی میں مگدے ی ہاں
 لے جا کڈھ داناں اپنی فوج تمام
 میڑی تم خدائیڈی مران گتاری کھا
 گرد داناں جکھے بیٹھا تیو مار !!
 دچ عہان اپنے رہندی مہسہ نگار
 شہزادی نے رکھیا نالی اولاد اوہ حار
 دو تن منزل گھلیا اگے عہد دور !
 سکھ سینہاں یارو اگے میرے دل آ
 ڈھٹے گرد دھانٹے بنو کنی جزار
 گرد داناں کاسنوں بیٹھا تیو مار
 ایہ نیشہ داناہ شاہ نام اسدا اولاد
 کیا مہنگار ہے آوا داناں ماہ !
 جاں بن حمزہ مر گیا اس نے ٹی ویاد
 خداناں دے عمل نوں بڑا کے سو وار
 سکے پیارے ساکدی میں جڑواں ایکیر
 اک پل کر کے حاکی لوان یاؤں نیڑ !
 لوندی کھاکھ رقیب دی مڑ چھان چیر
 یاد کرے جاں چیری جرات دھراں دیر
 جکھے رقیب جمنی پھوک جلاسے پھیر !

مردوں مرواں گیا نڈسے جو پھے گئی تریج
 ڈھولنگ لکھتہ قرآن نیا گئے دوسرے پا
 یکن بازی گر گلیا آ نیزہ سیدان !
 لہرہ دوسے ڈھولنگ چرخ و گایا گھر
 آڈریا و پر اجہ سے بازی گر سردار !
 چھالوں لہاں عرسے اٹھا و پر ہوا !
 نیزہ سے تے چڑھا و ناسرین لٹے چھال
 ترات ترف کر چڑھتیاں بازی گر سردار
 تھوں پر زخم و لہا مول نہ دوسے تان !
 دگے و روہ و لہا کھا کھا کے ٹھکیر !
 چھال لگا شے لٹنی لٹ دگے و چھال
 کرن تھرا و دون باز گر دوسے رنگ
 اپنے پاس اولاد نے یا بلا ننگ !
 و نڈا عمر حیا روں با جو شمار انعام
 باز گر بہادر اسد ایتر سب کار !
 تیرے بڑگ تعابے ہوگ نہ وچہ جہاں
 عرسے تھہر کے آ اگتے اولاد
 کلاواک آدمی وہاں بنا دکھلا !
 چھالوں گھراں اوسنوں اپر بہت تمام
 ڈھولنگ اولاد نے ایہی کھیل دکھا !
 اپنے لشکر و گیا سہ یا لہہ صور !
 جو کجی کجما دھن یا توں سبھا !
 خوب پیٹ پات کے تے و وچہ پا

دراز ملا دکھ پورساں روادری وچہ پیش
 گھت کما دھر گئے دی لشکر و تہا آ
 نیزہ سے دسے سر چڑھ گیا ڈھولنگ سوز دھان
 لشکر وچ اولاد دوسے پئی چو فرسے دھم
 فرج لٹھکی اولاد دی دھن توں مردار
 کتے نے سر و تھیں گھتی دوسہ کس
 چڑھ لہا نڈسے سریتے دا ہے چرخ کھال
 تند کئی پکھیلیا سہ آگشتاں جبار
 پیرکٹوں سر پر تھیں کرن ڈوک پھان
 کھلیوں دسے پر حیرت زور دین کج زور
 دیکھ سپاہ اولاد دی ہو بر گئی نال !
 رنگ رنگاں وچہ دسے لگتے لگتے رنگ
 عرسے کھایاں ہارباں دیکھ ہویا دن ننگ
 آپ پکاسے آفریں تے تقریب تمام
 ہیں گورواں دا چٹھیا توں حیا ر طرار
 باز گریاں تیریاں فرحت داستان
 سکھ کرد دکھلا دھل بازی ہور اپراد
 اک سوگڑا دس دا ہوسی تھہ آتیا
 جے آکھاں تے اڈ کے تھیں کر ہی سلام
 چھوڑ کج زور ہارباں بازی باز پسا !
 تھہر کیتی کسے نوں لے مڑیا فی انور
 پالٹاں لہہ صور توں یا پیٹ چھیا
 گھت رتسا وچ گئے تے کچھ لیلے دھا

ہتے جتنے حمل نہ اور یہاں تک طور !
 پھر شے کی نہ صورتوں سرستے کی نہ سرستے
 پھر کی ٹو بہتہ پر کس پر کسے اٹھا
 باجوہ بلائے عرشے زمانہ جتنے ٹول
 چم قدم سلطان دسے ہوا گول انسان
 اظ لٹوں سلطانوں پر کڑے فی انصو
 چننے وجہ اولہ دوی پہلی جان ہوا !
 اسے باز پر کا لا جمید سے نہیں اتار
 ہتر تیرے نوں آفریں تے توں خوب طو
 روحا لم میں عرماں بازی پادوں باز
 امید نہ صورتوں سے ہندی تیغ گزار
 مر جنہاں دیا لاریا تیل چڑھا لگس
 بازی بازہ صاراں غالب میا حریف
 اسیں تیوں پہلے مگناں سن او ہو کھو دو
 اسیں تیرے سر مگناں گردن پیر اولہ
 سہرا سون کندہ گردن دسے وجہ دھو
 مہر نگار دیا ہونی جگ سو کیری ہو
 ڈھکوں مگن منایکے کھ مبارکب و
 تے توں جو گزارنی کر کر گریہ زانہ
 چننے وجہ نہ ہور دسے بن مگن مراد
 اک چننے وجہ دیا گیا کانسہ ہر کردار
 آگے نشیرواں کہتی سال پکار

کچھ کھڑا دوجہ سے کلاوا لگ لٹو
 ہا لگے ہوا دوسے بازی شرع کرے
 پڑھے کی خود اس تے سرستے چتے جا
 کڑوا گول ہر بہا میں نہ ہر سہول
 اسے کڑو سے آدمی مکر کرے فرمان
 اظ کڑو سے آدمی یعنی شاہ نہ صورت !
 چک اتاں لے گیا وا لگ لٹو لے پا !
 ہر بیل اولہ دسے کیتا شور پکار
 ڈھکی بازی تہ دوی ہتر تیرے دی کار
 نورد عیار نے کیتا جڑی پکار !
 ایہ کلاوا آدمی کس نہ پوی سردار
 روحاں کٹ و کھڑے گن گنہا تے دن
 بازی گوسے ہزدی کر دو لٹو لٹو
 ہتر تیرے مگناں سن او ہو ہتہ دھو
 ہندی ہتیں مگناں لٹو لٹو شو
 شط آزادی مگناں توں نت عرضی ہو
 خون تیرے قیں رنگتے ہتر تیرے ہر دو
 جھنگ تیرا مگناں کر دیو سے دی لٹو
 اپر واڑی آپریں اسے ہرزو اولہ
 اسیں تیرے سر ماہنی نت سوسہ ہزار
 آپ اولہ ان مگیاں پودی گئی اولہ
 آہے نام نہ صورتوں سننے کفتار !
 فرج نسی اولہ دوی آئی وجہ دربار !

وچرے شہزادگی حسرت اندر جان
 بہ نانی سدا گئی ویری قیامیہ
 اگے عرب امیر سے دھسے لڑھکیا
 عرامیہ ماجرا دستے پھول تمام
 لے آسنوں بیادیا رکھ بند پوجہ توں
 اندر خاھے خانمان کیتھراں ویاہ ۱۱۱
 غیر سنی فرشیرواں آئیہ استقبالی
 شاہ دیوسے خود تعلقاں سب سردانا توں
 میں حمزہ سے نوں ماریا آکھ ستایا سی
 گتھم تاش شہر تھیں ویا آسین کٹھما
 چالی روز گزار دے وچ خوشی آرام
 جسے جو شرط امیر تھیں کی کریشے تمیر
 چاہے مہر نگاروں جاں بن عرب امیر
 سردیو لڑھکیا دا بخشاں ہوسے نگار
 ساک تھیں تھیں شہزاد بن ہوسی زوہول
 عرض کریندا اٹھ کے عرضیہ جوان
 حمزہ نوں فز نہدیوں کنا فخر عطا
 کن امیر لڑھکیا نوں ساڈی شرط قبول
 میں حمزہ نوں دیوساں دھرتے انعام
 سر نہواں کر آکھیا کٹھلے شہشیر
 حاضر ہے وچ جگدے میں عاجزی جان
 کرے جہا لڑھکیا دا تیغوں سیس جہا
 لگا کیس لڑھکیا دا کرن جہا بد زاد

والی ہفت اظہار میں رہیا جسراں
 کیٹھ تھیں پختاوندنا پیشا ہر گھسیہ
 تھے اور اورادوں کھڑیا کھڑیا
 سن حمزہ فریاد نہا ایسہ کی گن کلام
 کیتا حکم امیر نے ہر شہزادی نوں
 کٹھ تھیا امیر پائے جوں میں جہا
 طرف داٹن فریاد حمزہ شکر نال
 گھیں لے جیوں لیدار ملل یاران نوں
 فریاد سے فرشیرواں گتھم آئیہ سی
 رہے کیس پختاوندے سکے حال بیفا
 آئے اندر بارگاہ کیتا جشن تمام
 جنگ نوں فرشیرواں کنڈا ہو دگیہ
 کرے عرض ستاوندنا جنگ یہ تقریب
 کتاں لڑھکیا دا شرط ہویا اقرار
 حمزہ لڑھکیا دا کٹھ دیسی مولی
 لڑھکیاں ہاں دن دو سکے تخت بہد سلطان
 دے وچ کریم دے ہوندا رنگ دعا
 فریاد سے فرشیرواں سن لے عرقبول
 دیوساں لڑھکیا دا کریمہ سد تمام
 یہ گل کیس لڑھکیا نے کرسی تھیں ہر زہر
 اس بندے دی کہ جہاں حمزہ تھیں فریاد
 جنگ عرض گزارا حکم دیوساں
 حکم دتا سلطان نے آن کھڑا جہا

فریاد
 فریاد

تیغ متاہل کروئے ہاں ملے گیا سرعام
 تیرہ کرسی پروں کر کے ہرکس بیٹا
 عزت سے جہاد تھیں کھوئی تھوار ۱۱۱
 جنگ فوں پڑا ہرگز نہ ہو سکے کرے
 عوامیہ پڑوا جنگ تائیں جا
 جا چئی بے عزتی جنگ روندا نرا
 زلی وی وچ مصلحت سے پرچا یا ہزار
 کر کرن سے بادشاہ ذکر کھاون مار
 ایک مہلاں وزیر سے غمخسوں گیا ہند
 اشد اپنی دلی بارگاہ آریا عرب آسیہ
 مہمان دیو پوج ستراں اندر دلاں فدا
 آوی جان ہی ہری سار سے وچ دربار
 دشمن کر کے جان سے عزت فوں امراء
 اکدن کنڈا بادشاہ بد گشتے وچ پھیر
 کر دیا پانہا عربیاں ہوئے ان تاشاد
 یہی میں دختر نامہاں عربی کسی جنگ
 سر ڈھکے سے کس جنگ ہر روسی تدبیر
 رگھو نر نگار فوں گشتے کئے نکا
 تھا ہر کر نام وچ موئی مسہ نگار
 فراد سے فوشیرواں ہتہ ایہ تہر ہو
 چاہیا جاسی اقتدار ہواں گے برنام
 جنگ کنڈا میں کہاں نہنگا کجواب
 عربی کسے جو کہاں گے حیلہ چاہیا سہ

ہرکس پیا وچ عربیاں بیٹھے تھے تمام
 تیغ دالا ہتہ آؤندا رو وچ پڑ گیا
 کی مادی کروئے اور موٹیا مرورا
 ایہ گل ہی فوشیرواں مہلیں نس وڑے
 مارے سو سو ہتیاں سر نہنگا کروا
 صاحب روئے خاوانا پئی پتھر دی مار
 حاکم کرن کر گیاں روون خد مست گلدار
 سر پر مہلیں شاد ہر دو گمن یا چار
 نہنگا ڈھڑ تھور یا سو بی نالی میہار
 تھانوں تھانیں گھراؤں سب ٹنگے وچ
 ہی سر چڑھیا ہانڈا کندے عربی نڈ
 آپس اندر دوں دے وٹ نہنگے ہند
 ہار ہوں ہند جہر شے سب دیری ہر جا
 کر مصد سے جنگ مسد بی ہون نیر
 اندر دوں دختر چا ہنڈا ساتھیوں عربی نڈ
 بے دیاں وچ تعلق شے میں گھا جنگ
 اس پہلے تھیں مسے گا چہرہ وچ امیر
 اک ڈھسی فوں مار کے چا وچ ہر دنا
 خود سے والی شق ہے کن مسی وچا
 آکھاں کیا امیر فوں ہنڈا رستے ڈو
 اس وچ جھلا جنگ ہے کن برنام
 شاد کے لہو کا ہے اکھ جرب شتہ
 اس حیلہ تھیں تہرہ عاشق ازلیا سہ

بجنگ دی تو میریوں حسن کیا سلطان
 پڑھی مونی تو ہر تھیں دوتاں پینا تمام
 خود پیشا آ بادشاہ ماتم صفایا و چھا
 جان محرم وچ بارگاہ آریا دانگ مدام !
 کاج کسروں دا ہاریا ہوا گیا ہے ہر کس
 وچ فراق امیر شے نعرے گئے ہزار !
 ڈانڈا اٹھا ہیتدا با جہوں صبر تزار
 بیوشی وچ بدن دے ہاشے چیرے کل
 ہوش پئی اٹھ ہیتدا ماتم وچ سپہ امیر
 محرم آہیں مار دایا کر میندے تزار
 بتریز دل رونمایا دیکھے ہر مہیران
 عوامیتا ڈا دویوں آس دا حال !
 عوامیہ آکھ آس دے وچ گوشش !
 بیدردالم مستیا جیشوں چپ کیا !
 ویکھاں ساڈا بادشاہ روندا آہیں مارا !
 ویکھاں اکھیں میریاں ہوریاں پر آب
 تیں دل درد دا ڈنڈا ویکھ اٹھدا حال !
 تینوں لازم مولیٰ ناں دہیں چپاتا توں !
 مر جان چھٹ جاو فی ایہ دہاں مر وار !
 رووندا اج روز ہے تہا روویں گشت
 ہس کس وقت گزاراں بیدرداں واکم
 فرمایا نہ صورتے سن لے عمر حسبہ !
 میرا جس دل چاہو تہا کس گریہ تزار !

راتیں زہر کھنڈے اک ٹیسی فوں آن
 مرے ہر نگاروی نگر گئی ہر عام !
 آفریت لیں آوندے ہر سارے امرا
 مرے ہر نگاروی ہر کسنی وچ عام
 ہوش پئی دل درد نے چاہیا ہوش خوش
 گرد گرد مانٹے پونی کوک پکار !
 جان ہے دم اکھا ہوش گیا ہم مار
 صبر گیا دکھ آ پیا گئی مصیبت جیل
 سارے ساما میر شے رونڈے ہر دگر
 پر نہ صورتہ روندا اتنا وچ ہر وار !
 ڈر پے نہ کسے فوں آپ ہاشے آن
 تھا ہر نظری آوندنا جیٹھا فرست تالی
 توں کپڑے افریت تہ ہر دیا نا گوشش
 بیڑا شاہ کے ایڑیں رپت پینا !
 سارے یارا ہر دے کر شے گریہ تزار
 محرم دے دل ویکھے ہر بیا بیتا ب
 جیٹھ تماشا ویکھدا ہیں توں خوشیاں ناں
 ہن تیں جی سی چاہے ہر تہ دن حالی توں
 اکدن تے وچ جیسے دلدا کلاہ بست
 اتناں روو رونمایاں ہوں چڑچڑ پٹ
 رووندا دکھ پٹ تے یہ دکھ ہر تہم
 روزاں ناہیں آوندنا میسٹوں مول خرا
 اکھیں وار نہ دینیاں جیس دسے پکار

بیوں ول نہ روغا دونوں کو یہی بتا
 دروہی کو جنگوں بونی پٹ سنگھا
 عمر کے ڈنڈ گت دیہ سنگر گل اڈا
 گت اڈا ت پیا یا بر کے کھٹا ڈا
 پٹ سرو سر کوک کے تے ملبس کوکا
 گت دو لیاں لیاں بل دی نوں میر کا
 دھاندر و ہار دے نون کھ کھ کا
 جترے پتہ آسیا تو اسے کرتان
 بے کے مت لہ پر بھی دھاپیا دربار
 لگھانے پیا کیتا چوڑ چپٹ
 ہوا اندے سران تے کوک و گانی مٹ
 بہت اڈا پیا تھی و تھی گت کس
 کیاں دے کسے توڑا کسے کسے کس
 وکان تا میں دیکھ کے اس کھل پیا
 کزہ اجوں مہیاں باسا بندہ ہر
 نختہ ہر کے نون کنہا عربی شیر
 عمر کے کن آکھا ماتم دا دربار !!
 میوں ایہ معلوم ہے دلاں چھان ہمال
 ایہ گل سنی میر نے کیت کجہ اقرار
 تہوں جانا بہت نون آندا اہر وار
 کہ کے آئے گھراں نون پتہ تہسہ نیار
 تہرے کے دستاں گریا وچہ دربار
 روون مہرہ آؤندا روندا تار و تار !

روون دی کچھ ہو کہ شے میرے مفر دوا
 یا اپنی دل کڈدے کتوں میرے وچہ پا
 کڈا کڈا ہوا پائیس مار سے تے چا
 سرتے بار دو پتوں کر کے شور مچا
 بیدواں دے دلاں وچہ دو نون رڈ کال
 ڈھانداں مار تھیں بل تے جگرے دھڑکا
 پلا مڑ مڑاڑ کے سب داتن توکا
 ایہ توہار دونوں ماتم واسان
 چیک چہاڑا گھتیا کنب اٹھے سوار
 بھرے کھادے گھروں ناسے گل اٹ
 بیدو اندے دھانے کھول دکھانے دٹ
 جڑیاں ڈھانداں ماریاں شہری چلی صلا
 جان گوانی بھنیاں دی وچہ دھک دیک
 ساری ملبس سدی روتاں بھل گیا
 یہ تماشہ دیکھ کے رو نہ سکتے گا
 وقت کوقت نہ دیکھوں ہر یوں ایہ دلیر
 وچہ مھلاں چو ندی آہی مسرہ بنگار
 تیں تھیں مگر ہاوندے دشمن چہا فعال
 شک رہے وچہ دیہ سے پر بہن نہ اعتبار
 ہا دقا وں حقیرے شاد سنے سوار
 مفر سنگ لگائیکے کیتے زیب ہسٹہ
 مرے مہر گار دے ول اندر امتبار
 ساعت بعد دلایا اپنے پاس مہار

کیونکہ جاتو جو ندی آبی مسجد نکلا
 مگر کس میں تقرتیں سے آواں تابرت
 آؤ و بلا شام داد عیا مسر عیار
 آپ سے مگر گدوی ایو دانی کسی
 آن قابل عمر نے گوں پشٹی مروار
 یز سے ہے اسے خود پختہ بسیار
 تپے آپ قبر دے واسکے پھر سے وار
 دانی و انگوں انماں تے کر کا عمر بسیار
 راکے گوسے اسے آ بیٹے دو رو
 پادار وچ چیراں سبناں فوں درتا
 سب راکے بیکس بر پنے نہیں تے
 مگر کسی لے جا پیا پئی قسب ثبوت
 کھول ڈٹھا تابرت فوں مزہ نے ہمت پا
 باباں ونگ تڈگیاں دو فونیاں ہمت دو
 لگر دے سک وینیاں ڈوسے دو انڈول
 ٹوسے وچ نہساریاں تک دو ناساں تنگ
 ہوراں جھواں کماں تے سدی اہو تیر
 رنگ بیٹھپے تیا مرگ یا نٹ ڈور
 کن چیری دو سکتے قشر ترنج مشال
 زلفانہ نے زنجیر فوں توڑ وکی تفسیر
 نہ دالاں وچ چیری نہ اوہ رنگ ساہ
 تے نہ وہ چہ پانیاں ونگ چٹے دیتی
 تے روٹن سے رنگ تھیں کوشے پائے ہو

دانی

دانی

تے ایک دامتھو بنیاں زینت وار
 آپ لے انھیں آ پینیں مرہہ کرئی ثبوت
 جاندی ڈوٹھی قسب ول اک ٹپھی مروار
 کٹ قبر ول چوریاں لے کے آئی کسی
 تا میں چمڈی ہر گئی جان فوں ہاں پار
 پیرا او بہ ہمت چوریاں قبر لے گیا طرار
 دانی جاتی انماں تے کرن ادب سو وار
 دروہوں مہر نکار دوسے دوہ سے زار و کار
 مگر کے بن پچڑیاں دونوں مسبر کرد
 پچڑ ڈوٹھوری ہو گدا کاشجے گیا پسلا
 گماٹھی ہاری جیسے گیوں کیا کھلا
 کھڑا پاس امیر نے کڑھ قبروں تابرت
 ڈپ پراسنے کڑھ کوسے مغزوں صنی صفا
 کھن کھان سکیاں سنگلیاں پر دو
 چہرہ چوں امیں داو کچھ پرشے لا حول
 منٹھے چکان مار دا دو زرخیاں دارنگ
 شریاں گھیاں کھیاں فونوں بے تاثیر
 موند کھلا مزار دا بھر پیا درد تنور
 تو نے بیچ اڈاوند سے وہ پڑھی ڈوال
 پیا کسندہ مرگ دا کہتی لہ اسیر
 جہاں تے چاک کھڑی کسنگھی گئی نہ واہ
 اس آن کڑی لکن فوں پڑھی گئی نہ کت
 جہاں تے ڈھلی جمانوں کوشے ڈٹھا دھو

غمزدہ ہر پائے بیاں گشت نہ نکلے زیر !
 ششخوہ دیوان آرزو سے وال پنے پر کس
 سو کن درد فراق دی بیزاری دی ماں !
 ہر دم دم بید روی گئی دم تمہیں پار
 قدم گزشتہ واقعتاً پٹنے پر سے تیک
 دو شہانے دو گنگھیاں وہیں ہر سے پٹے
 جوڑا بڑ پڑ پڑیٹے ہونے سر سے پٹے
 صورت شکل ڈرونی ڈھکی مستم ہو !
 مار دہانی بانہری لیا پری دا نام !
 دوہے روز امیر جاں آیا وچ دربار
 کیسا گئی وار ہے نالی میرے اقرار
 ایہ میری بے عزتی ہونہی ہے انہار
 سردوں پر سے کہ توں ہے گھر پڑے کن
 بچک کر چکا دتا کرے فساد تیار
 ایہ گل آکھ پکارا حمنہ عالی حساب
 سن حمنہ دے مکر توں اٹھ پٹے عیار
 میں نہ حمنہ تسانہ صفت دکر و خواہ
 کتا حمنہ عیار توں دجوں مارا اشار !
 نال سفارش کرنے کہ حقائق دو چار
 دن لگے بہ نلتے مکے گتا سنے !

ہواں کھر پڑو یا وال سٹانے کیرا
 کر نہ سکی شیطان دی واناں چھان دس
 پاروئی دی وچپ تے دو تپ دی چھان
 آفت کالی رات دی اور ہے کسی چکار
 رگیاں سکایاں نزع سنے واناں تھیں باریک
 دوہستان کجاڑوں دوہتر آڑے پٹے
 وچ میان دوران شے ڈو وچھر سے پٹے
 آہی مہر نگار تھیں اسٹوں نسبت کی
 کفر فریب تمام ہے ایہ بچک دا کام
 حاضر سب سن بادشاہ کے امیر چکار
 کر کے دو بہانہ دے کر چکا وچکار
 تین نالائق ہوتاں میںوں ناں درکار
 جو کیا سلطان ہے میں دھر پاسر
 میں دہساں پار ہے گا یہ بچک مراد
 بچک تائیں پلا کے مرد گرد فناہ
 ہتہ کھونا ہتہ کے بچک عرض گزار
 سی ار ماہوں واسطے ایسہ چاہا کار
 کھدے نکا میں وہاں گا توں نہ میںوں مار
 حضرت عرب امیر تھیں دکھ لیا مراد
 دشوت خواہ عیار دے سب کم سو گئے

بھیننا نوشیر وال کا امیر المؤمنین جنود رضی اللہ تعالیٰ عنہ کو یونان اور روم اور

مصر کے خراج لانے کے بہانہ سے اور روانہ کرنا فارن دیوبند کو
رکاب امیر میں اور دھوکا کرنا فارن دیوبند کا امیر سے ۴

دن دن نظری آؤ ما غالب عرب امیر
اس جیلے قہیں بچکا پایا اسیں نریان !
جس قہیں میرا ہوناں عزت و نقصان
جاں ہی حمزہ آؤسی بچکے وچ دیار
پٹے قصور خراج قہیں مال کراں خسار
جاوچ انہاں وڈا تہاں جنگ گتھے پیکار
ہانہ سے واسر توڈا سن مارن وچ میدان
حمزہ حسے جان قہیں سکھوے سے دیار
مردو عربی زاوڑوں مارو وچ میدان
چن چن کے جا مارا سڈے بار تمام
دیگھاں ایس فریب قہیں کی برٹے تاثیر
مارو عرب امیر فون مردو وچ میدان
حمزہ بھی آؤ جیٹھا آپ کر کسی سم
کنڈا گتھے خراج سے سب قہیں پہنچ گئے
روم مصر یونان قہیں آیا تاہیں مال
ماگڑا قدیم سے ورس سے ایہ سب
مال خراج یادنا باغی فون کر زبرد
خون گیا چک جنگ دا بوینے مغرور
کی کچھ مالاکے گا حمزہ حسد ابیر

کو تمکا نوشیرواں جیلے تے تدبیر
بجنگ فون سے بڑی کوچ گتھے سلطان !
حمزہ عرب امیر دی کوئی گواڈ حسان
پر بجنگ وچ صلحت کنڈا پئی وچار !
روم مصر یونان سے وخر کران سشمار !
یہی کہیں کام چر ہر وے عرب سوار !
انڈا انہاں وڈا تہاں اگے ہٹے جوان !
فوج تہاں عرب دی کر سن تہ تلوار !!
بھی اول کو گیلے روم ، مصر ، یونان
تہاں سے عرب امیر دی فوج کروقت لام
فوشس ہر یا نوشیرواں سن سکے تہیر
طرفے انہاں وڈا تہاں کو گیلے شمان
آپے جاں اہہ بازگاہ چرے گئے تمام
بجنگ نے ہر یک سے کانڈ کلاہنے
پر اک طرف تصور ہے گزر گئے تن سال
فرادے نوشیرواں اس واکیا سبب
بجنگ کنڈا ہونڈا اگے گتھم شہیر
ہن سن جیلے بادشاہ گتھم ہونیا دور
ایر دجا تا انسانے کر دل دی تہیر !

ڈوب گئے بہت سے عقلمند اور گئے
 ہے آگ گم پہاں تا ہیں وچہ در پار
 تلی نہ عرب امیر دے گم ہیا ہزار
 گم وار سے مال ہے نہ پے گیا تصور
 سن مزہ وچہ بخش شے کھا جاندا سو گند
 ہیں گم دے تانوتے ہیا ہاں جاگیر
 جو عرض گزار دا اگے تخت کھلو
 حکم کسے نوشیرواں ہے تارن دیو بند
 رہبر کے لے تہ تارن تائیں مال
 اگے عرب امیر شے تارن نوں مسگرا
 کیت حکم امیر نے پور شادی نوں
 ہی برکہ جہاں تے فرقت شادی نوں
 جمیدے کہ سواریاں چل مارو تان
 یلما دی نے کوچی دھری نقاشے نرس
 پڑھے بہادر عدسے عیسیٰ شے ارکان
 جہ تظاراں اقیانیاں دھرت دھری دھکار
 تے گوشے وچ لے گیا جنگ تارن نوں
 راہ اندر وہاں دے ہماری بن دو راہ
 تن منزل وچ اوسے پانی لے نہ مول
 دیکھیں اپنے پاس توں ہرم آب نول
 اندر ہر دو ٹیکے دیویں آپ پلا
 پہنچ ورا ہے ہوندا تارن عرض گزار
 اندر راہ نزدیک شے اک منزل بے گپ

بن جانوں کروڑوں تہ سوار گئے !
 سارن ہی وچہ بارگاہ ادوہ تا ہیں درکار
 کافی ہے اک جگ تے تنہا عرب سوار
 وار سے عرب امیر دے کس واسے ٹور
 جہاں لگ کران مم ناس شادی رکھاں بند
 میرے واسے کریں رہے مال نہ تقصیر
 واقف کوئی راہ دا ساتھیں رواں کرو
 ہر ہر جگ مقام دا استوں معلوم پسند
 مار گواڈ باغیاں توڑ پھاڑ مال !
 خدمت اندر رہنا دتا پیشش بھسکا
 چڑھ مرد و پل شے کہو حاصل وادی نوں
 سفر جینو دشواریاں سن آزادی نوں
 سر سادے پرکوکا ویری دا میدان !
 لے جھانیا نوں چڑھیا لڑ مہدی بن کب
 خاصہ خدمت گار بھی مال مست بہر جان
 مزہ والی عرب وا ہو لیا آپ سوار !
 نہ ہر جگ ٹکھرا لے دو توں توں
 اک بیڑے اک ٹور ہے بیڑے حال تباہاں
 اس واسے شے جہاں تیں مزہ نوں ہر جگ
 دیویں وقت پیاس کھمڑ نوں ہر حال
 پاؤیری دے سر سے تے جنگل وچہ پلا
 راہ بیڑے تے دوردا حال کہسے اندر
 جہاں حکم حضور دا اتوں چلاں شتاب

کسی اپنی وجہ فریب سے کہہ کر حکم امیر
 پانی اکدن رات واسجیناں لیا اثنا
 پرتقارن خود لیا کسی تین دنوں دا آب !
 اک سو آہادی اس دے نال روان !
 پہلی منزل چریا سجنان آب تمام
 پانی دا کچھ نام نہاں اوتھے بے مول !
 چھپڑ گڑھے سدھ تارن خشک پئے !
 نالے تارن اکھا کسی امیر تمام !
 جے ہند سے اسیں جانھے آپ شے نال
 بہن اگھے منزلے کریشے پہل مقام
 کہو جے منزلے کرن تلاش تمام
 بویا لشکر عرب دا بے طاقت بے آب
 اندر لاش پیاس دی ہونے جگر کباب
 یہی منزل لشکر ی پوجے وجہ پیاس !
 قاصد بونی تشنگی ہونے کنہ حواس
 خشک پئے تہن پلاکھہ ہونی جان اوکس
 ڈنگ ڈنگ مرن زمین ستہ ہوسو ازر اس
 پرتقارن چل دیں کریشے گل کپاس
 لشکر دا جاننا سجنان پیاس اس
 چھری دی پرتقارن ہوں نال داناوجہ تاس
 خشک ابھارے کل تان حاصل باجر ہاں
 ساڑ گیا دل جگر دی دشمن دا سراس !
 اجبر ہاں پیاس تھیں تہن سست ساس

پانی اک دن رات دا لین ایسے تدریر !
 طرے ماہ نزدیک شے لشکر گیا سدھا
 نر نہ ویندا کے نون موذی حال غراب
 جی نہ کینا انسان تھیں ہرگز مجید عیان
 دو ہی منزل ہا کرن وجہ سے روز مقام
 حق سے کیا تارن پانی کرو وصول !
 پس اوتھے داترے منزل پیش گئے
 پانی ہوسی چھڑاں اندر ایس مقام
 او دن رات واسطہ پانی لیندے نال
 پانی اوتھے بہت بے پاوان گے ہزام
 چھپڑ خشک دکھا دنا اونہی پیر حرام
 ہونے گڑھے آدی ترانے بیاب !
 ایسے جی داترے پہل دگ ترے شتاب
 تے بہن رہنے جان تھیں توڑ جان اس
 تارو سے وجہ چیزے خشک نہاں اس
 اسپ پئے پرتقارن جی پانی بن گھاس
 اندر دھن پیاس دی وٹ چڑھنے اس
 ویری دی تدریر سنے تان کر لیا قیاس
 پانی تھکے لہر کے کم نہ بیٹھا اس
 دل وجہ ہا تاساراں اج نزع وجہ واس
 نہیں چھدن رت خشکیوں اوس پیر جوں طاس
 آتش ہا ستہ دوزخوں پرتقارن ہا اس
 کھڑ پیاسے تارو سے پانی فری پیاس

نظیر کینا تشنگی مراد چشے سے حال !
 اپنے پاس بلا دنیا عمر میتہ نوں !
 کر یا راہیں مروی کیستوں آب پلا !
 سن فرمان امیردا ہر یا غمسر روان !
 حمزہ پچھے عمر سے تھان نوں سدوا !
 تھان پایا توصل کچھ اوڑک جھبہ یا جام
 غمسرے نوں وچ نزع سے کینا ہڈن تھیاں
 آن پیالہ دیوانا تھان تھنہ نوں
 جدوں پیالہ پچھیا ہتہ امیر حیران ! !
 حمزہ نے وچ وید سے رزئی سب پاپا
 ہتہ کینے ات پیر حیران ہنوں تر ہنیں
 تھان دیکھ امیر نوں کنڈا ناہ ایہہ
 پانی پانی دل تھان توں صبر تسلی دیہہ !
 دوروں تو تھان عمر نے ایہ احوال تمام
 مارا واد پچھیا حضرت مسہر کریں !
 میں پانی دی مشک لے آپوتنا ہاں دیکھ
 عمر پلاوے ان کے عمر نوں مہر جام
 عمر کے وچ جھنگے مہر تھکا میں آب !
 سینوں اندر جھنگے تھچا میا تھوبہ !
 میں کیا وچ تشنگی حمزہ ہے بے حال
 سن تھے نے مارا ماسا حضرت اٹھا
 مشک تھری میں پانیوں ہر یا علیہ روان
 خیر میں تھوبہ جانیکے حضرت حمزہ دی !

آہستہ آہستہ ان دکھ سے حمزہ پیا تھ حال
 حال میرا میں دیکھ لے ہر تھرا توں !
 پانی ہا تھوں دیکھ لے میں ہر شش پیا
 وچ اجاڑاں لہدا آجوں کچھ نشان !
 کنڈا اک گھٹ آب دیہہ تھی تھان ہوا
 اندر زہر دکھیکے تھے آئییا ہر تھام !
 پچھیا لہ آب دا آن کھرا شیطاں !
 تھان ہر سو آب تھیں کر کے سین گوں
 پھر لہو نوں ہتہ کینیا دیکھ رہیا حیران
 ویری نے وچ آپ سے آندی گھول بنا
 تھے دل ایسے پانیوں تھنہ میچہ رہیں
 ہتہ تھان کنڈا باغٹ صغف ترہہ
 تھنوں پوتنا ہر بھی وری تھے سر کھیر
 لگا پانی پیوئے حضرت عرب امام
 اس پانی وچ زہر ہے تھت نوں تھیر
 تھانڈے چاود تھنے قتل نہی وچ دیکھ
 پینے سے سار امیر تھے دھنوں پیا ہرام
 آس تھی پھر روز ناظر یا حال خراب
 حال تھچھے کہ پچھیا کی تھنوں مطلوب !
 پانی اسد سے واسطے کھرا تھکا میں جھال
 بہت تھان تھب زمین تھیں پانی پھیل پیا !
 تھچھا پچھے آئے کے پیر کرے فرمان !
 زہر پیالہ گھول کے تھان دھیندا ہی

اس پانی دے دین توں جا کے جب پشا
 حمزہ کنڈا تار تان ٹھم کرا کی : :
 استوں جام امیر سے پلا کے مراد :
 دن راتیں میں خیر خواہ کافی عند قبول
 ایسے ذمیر اعتبار ہے انوکس ہزار :
 ایس گل کہ کے ماریا چا دھرتی پر جام :
 خواہیہ دیکھ کے گنڈا لے ملعون :
 گئی معنی گھٹ کے غر پوڑے آب :
 نظر مویا گھٹ پنی کے پھٹ گیا اندام
 بیجاوی دیکھ کے تیج پیاسے دھا :
 بیرون بیجا میر دے کنڈا بخش غلط :
 فرمایا یہ تار تان بخش اس س قطلا :
 قادر رو رو اکھ تیرے میکہ بڑے
 دیکھو یہا اڑا کیے کرم پڑا اک وار
 اندر پانی خشک دے برکت کیتی رت
 پر جو اک سومر وی قادر دے جہاز :
 پانی تان پاس سی اوہ بچیا مراد
 پر نہ کو ان تے شہر تھیں کیسا آن تمام
 مار تھارہ جنگ وایا سرب امام
 سی بر نانی ہار شاہ میں ونام عدیس
 دو بیٹھے اوسے خاص سپہ سالار
 چھتی چھتی گراں وا اک اک تہ بند
 نام صدکس گفتی تے اک مستفنا کوس

ایس گل کس میں دو پیا تے پشایا آ
 پانی ایسہ سدا میاں پلا پیا لہ پنی
 آپ میری زندگی لعنت کھ حنڈار
 خدمت دہر میرے ہر دم میں مشغول
 میراں جانفشانیان نرمان آہیاں کار
 بھیج پیار زمین تے تولا آب تمام
 نہ کر کھرا میاں ساڑوں جا تو کرن
 قادر دے اک نفر توں دیو کی سب شب
 دیر نہ گئی گھڑی بھی جھڑیا میں تمام
 قادر کے امیر توں میرا بخش گنت
 پور شدادی شیر توں حمزہ درج ییا
 اگتے پوش سنہا لنی کرنا نہیں وفا
 نال تیرے اقبال دے دشمن کون لڑ
 سٹ کران جے دوسری تہوں سو ڈمار
 لشکر اندر در تیا تازے ہونے سب
 آپ نہ گیا امانتوں اوہ مونے گراہ :
 پھیر ٹرے اسوار ہرول بر تان دیار
 شہر اندر ہون دے ہیبت ہی تمام
 کی جانان کی ہوسیا جگاندے ہنگام
 اندر شکر شان دے کون کوئی کس
 اک اک دی دہ تابع آدم وید ہزار
 زردی کرسی شاہ دی اگے بن پسند
 مار سے ہیبت او ہندی شام اٹھتے دکن

حمزہ کے عباس نون کو گھٹو مکتوب !
 بے انکار پہاوسی نور سے اماں جنگ
 لئی ظلم عباس نے ملک ایرانی دی !
 کاغذ سے میدان تے وگے ظلم دی نوک

لے دیس جو صلح تھیں جنگ نہیں مطلوب
 ازمنہ کھلتا بد تمناہ دے بگر کشے رنگ
 دھری اساس کلام تھیں نغزیائی دی !
 معنے اندر لفظ دے رسا جیوں وچ پھول

مضمون فرمان امیر المومنین حمزہ گیتیستان کا یونان کی طرف

اول حمد خدا لے نون جدا گل جہان
 اندر اس دے حکم شے ناہیں ہر شریک
 خالق غیر شہود وضع صلویں پاک !
 مردم و مردمان دا استنوں ادا بیستہ
 کہہ مقبول یکن بے غیر بے ناسخ !
 بت خبر شے تے تانہ دے پڑنار تو میل
 والی ہفت اعلیٰ نون ہر داسی خراج !
 میزوں کے ہمزہ مکتوب دانا سلطان !
 جاں دیکھیں قرآن نون حاضر ہوری آ
 نبشانی تری جاں تے او نون ناچ گیری
 جدا انکار بیا کہیں ہر وچ منہ ہوا !
 اک ایک تیرے کوٹ دی اہل کراں جدا
 کافی ایڑ بگڑے دور اندر نشان وانگ
 جدوں مرتب ہو گیا ایڑ مکتوب نسام
 تانہ عنین گزار دا میں کھڑاں مکتوب
 تانہ تانیں ویر لفظ امیر جوان !

وامد حقہ قدم ہے خالق ماک جان
 عند جنس دی نکتوں پاک ہمیشہ شیک
 نون فرزندوں پاک ہے تان کو اسلا ساک
 اس دے اگے ہی ہے بے کا قدر و کتہ
 پایا چین ناسخ نون ہی بگر دو شوق
 تہا دین غلیل دامن شہادت غلیل
 من ہونے تین سال سی کتر بند خراج
 لے تھیں دل شاہ دے کران خراج نون
 نہیں دین غلیل دا حالہ کریں او
 والی ہفت اعلیٰ دے مئے خراج بھریں
 زور کتر سر باطرساں وچوں مغز او !
 تینوں زندہ پکڑ کے سولی دیاں پستہ عا
 بس اشار عراقیان تے گروں نون انگ
 یہا دے کو خط نون کندا عرب امام
 شاہ عدیس غیبت نون جا کھادوں خوب
 ناسے اک سو آدمی کیتے حسب روان !

اگے شدہ نہیں دسے تارن جدوں گیا
 تارن تائیں دیکھ کے تھوں نے نہیں
 جاہ جہاں شاہ نوں ایہ تارن مروا
 کیا دیکھ نہیں نے لے تارن دیو بند
 کن تینوں رنجناں کس نہیں پاؤ کوکھ
 کہ عرب میر تھیں ہے فریاد رساں
 غافل ہو یا بادشاہ اگھیں میٹ انجام
 کیسا نشہ شاہ نوں دچہ دنیا بدنام
 مصلحتی دچہ بگھسے ہوئی دڈیانی دام
 زوروں شاہنشاہ دا ہون لگا داماد
 صاحب قدر جانڈے جھاڑ ہائے سو
 مدام کیجے پہاں کردن دچہ جتہ دو
 اس تھیں دچہ گرائیاں مدم ہوئی لو
 ہر دم غم کھوئاں ہے سسری دی خو
 جاں بن اور دریا مروست علی کو
 بچھا ہوا تھئے رہے نصیب کھل
 جاں بن بیکے تہہ تھیں تیغ دھاویگا
 بکلی پئی اپانکے تیں میں دسے سرا
 ہے کھ دل دچہ حصد قدم دھر پیمان
 سن کیا نہیں نے ائے تارن دیو بند
 بہا نومی عمر کہ سبہ جاں کڈھاں تلوار
 یساں دچہ پیمان تھئے علی عربی دی جان
 بیکے دیکھ تھہا بد تیغ میری دی جیت

بھی جو اک سو آدمی توہاں مال گیا
 پڑے دچہ کار دسے شفقت کسے نہیں
 تاج کسوں کا دیا کر فریاد چکار
 ایہ کی فریاد ہے شور پکار بلند
 کس آفت نے مارو کس رتہ دی بکھ
 چھٹ میں دسے میں پنجیوں پیا ساں
 عربی زور پا گیا ہر ہر ملک قسم
 صاحب عورت آدمی کیجے بے آرام
 گتم کوں کڈھیا فی کسہاں سام
 پاجیٹا دچہ ملک دسے شور غنا دساد
 تے بگھسے جانڈے خون غنہ ہی دسو
 بڑا ہو گیا دچہ بگھسے جوں لٹے دی بد
 بندی کیجے بادشاہ تک تکمیل پرد
 دچہ عیاں شانڈے پیا انہا ہو
 تیرے میرے دو ہانڈے مگر پیا جتہ دسو
 مگر پئی بد قسمتی لے کچھی وی لو
 غالب ہے میدان وی خاک اڈاویگا
 تیری مرضی کیا ہے توں بھی اکھ سنا
 ہے ڈرے شہ آؤناں چھویر میری جان
 سنبھال جیٹہ تارن سال عربی دانہ زند
 اک زندہ ہادی لشکر تھیں اسوار
 میری تیغ بنا دی شہرت دچہ جہاں
 یکے لشکر تارہ ہو کے پواں سو جیت

دیکھ کر میری مچھی کسی حکمت و اجابت
 خوف نہ ہی بدقولہ دی پر پرجھاٹھے ریت
 کن کس جھائی تارناں امیر گندے سوار
 کیا خادم عرب سے آئے میرے نال
 کیا شاہ عدیس نے رہ بھی آکھ سنا
 تارن کنڈا نقل قصیں جان اناندی چھٹ
 سن استغنا فوس نے کیا ہو غصت
 نری دیکھ امیر دی بختی تیری حسان
 حق ادانی لغت دی حکم چڑھا دی سخت
 جیاں استغنا فوس نے آکھی ایہ کلام !
 پھر استغنا فوس نے کیا رو جی وار !
 سن کے شاہ عدیس نے شہ غفلت انعام
 غفلت سے کے آونھے پاس امیر سوار
 سن عجز فرادنا واہ استغنا فوس !
 ناسے نعم اللہ دی کے ایسے پکار !
 ہنسیا بدن سے مردی نال اسان پیکار
 لو ہو تپا گیا نغمہ ہو رشتاب !!!
 عمر امیر غلط سے چہرست چھاواں لا !
 جا کے کو عدیس نون در باؤں تھب جا
 کردے شہر عدیس نون باونون در بان
 شاہ پچکے ارہ کن سے تارن کنڈا رو
 اسدے ہتھوں روٹھنے جیسے جسے سزار
 جنگجو لے جا جنگ سے چوری دا ہتھیار

نریاں کنہن ٹوٹ قصیں سن سنسار پریت
 میرے لاکھیلوں عرب آہستہ وچر کھیت
 تیرے کن اعرید سے یا گو چور چکار !
 گھلے عرب امیر نے بہن حقیقت حال
 نال نیاں کی در تپٹے ورتا مار سدا
 تک سننے کن وڈھ کے دیر درباروں کڈھ
 کس کینھی سنہ مارناں کر دوں ایڈ جفا
 نالے اک سو آدمی کیتا نال دوران !
 کوئی کوئی بے شرم ہے تیں جیا بر بخت
 تارن تے عدیس بھی ہر شے چپ تمام
 غفلت و میواں نون ایہ شاہانڈی کار
 گھلے عرب ہر قصیں موڑ سوار تمام
 گندے آ امیر نری کل حقیقت سدا
 ایسے مردہ ہونے وقت قصیں باؤس
 گنم تارن دو باؤں ماراں بے ہتھیار
 نال مرواں شے واسطے کچھ نہیں در کار
 ڈا عمر عیار نون لے عیا یا جواب
 اچر دوسے عدیس شے کر شے آن نرا
 عمر عیار طار نون آندا سد بلا !
 عمر امیر چا ہوتا آندا افسر مان !!
 عمر ہندا عمر یوں خوف نہیں کسی کر
 آفت ہے دکھ رو ہے عالم بے عیار
 تھو اں ہے ہار سپے نوید مشیر شکار

میں

حمزہ دا دل جان ہے روئے تو چہ کھنڈ
 کرنگہ ہے جس آنکھ سے لونبر شیر شکار
 راستے لہراں میان تھیں ایہ ویری دایار
 جا استغنا تو کس نوں کے سماں پکار
 کیوں ہے او باعربیا و تو لب و سار
 کیوں میری تعلیم ناں گیتی آن حسام
 لغو روں دی کوئی تھی ناں کرینے تعلیم
 کند مارو مسخرے تاہیں پڑ شتاب
 تیغ لئی ہور عمرے کیئے بہت فنا !
 مارے شیشہ نقت دا کیئے کئی سواہ
 رتہ سے روڑو آنکھ سے نڑے مروار
 کیا جوان عدیس نے جاہ لے لہر عدیس
 صلح نہیں جی جا ہر نما ہے ایہ مین شیک
 کیا سارا آنے کے پاس امیر بیان
 طبل دہانے جگ شے وچ میدان گیا
 ساری فوج امیر دی ہر آئی اسوار
 جالی جان مسدود دی زینت زینت شکار
 طبل دہانے جگ شے کرے چوڑی جان
 وچ میدانے آئے کئے اچھی کرے پکار
 واقف تھے تاواقف تاہیں دستان نام
 نئے با زخم تھیں وچ میدان جڑے
 سن آواز امیر تھیں ہویا مسخرے گزار
 زحمت دمو سوار ہر جاواں و جوان

چرا اپنکا دھاڑی مسخریاں دا بھٹ
 دتا آڈن عدیس نے گھو انڈر وار !
 انھیں وکھیاں مٹوون مٹو و سے دن چار
 پایا لڑن عیار نے آسیا انڈر وار !
 ویکھ عدیس تھیں نوں بھریا جوش ہزار
 کیتھیرے پہاں تاہیں آن سلام
 مگر کے ہے مروون اسان سماں قدیم
 گئی آگ عدیس نوں ہویا بجی کیاب
 چونہ لڑناں تھیں پہاں پنے سرے دھا
 جاں جا تاہو آوندے ہاز نہیں گراہ !
 مرو ہار شاہ دے بہت جیلے وچ نار
 پھیر عمرے سٹیا رقعہ طرف عدیس !
 حمزہ نوں کہہ کر لگا جھکے تیں تھیں جگ
 یہاں جاہ عدیس باثر یا مسخرہ جوان !
 فخرے اٹھ عدیس نے لشکر نالی لیا !
 ایہ جردالی عرب دا ہویا ویکھ تیار
 رنگا رنگ امیر دی فوج تریں گلزار !
 کرن صفیاں آداستہ صاف کرن میدان
 دن اندر کفار تھیں کیا اک سوار !
 میں کشتناؤں ہاں دوست خاص عوام
 گل عرب دے والیا موجودان لڑے
 شیر سبہ میں ہندی سر نہی سردار !
 جگ جگ ترے طبع جگے ہر دین جوان

اس یونانی مرد قہیں کراں لڑائی جا !
 سو نہ نصرتوں تو کیا تڑپنے لندھور !
 گزرتی وہ بہتہ دے گل کھڑا میدان
 نام تیرا کی کون ہیں کجا سنا مقبول !
 کیا ہیں لندھوروں باپ میرا سعدان !
 ہارن ہزار ہیریاں آتے میرا راج
 نام میرے دی وہم ہے کن لے درچال
 سن استغناؤس نے گزرتی بہتہ چا
 چاہادی لندھوروں آن وہی وہ درحال
 پھیرادی لندھور نے سنوں گزرتھا
 کندہ لے سہ گزرتی ہے استغناؤس
 تینوں وہ چہ ہانڈے ستیاں قوت مند
 وارو واری دو ہانڈے ٹوب چلائے وار
 مز آنے دل شکاں میدانوں مروان
 پور شدادی ایہ حردوں یلادی کس واد
 اٹھا اجازت ملگدا عمرو دے دربار !
 حمزہ نے فرمایا ہاں اسے عمر جہان !
 کندہ امراد اس لے حمزہ تو ہیں ہیں ؟
 میں کس لشکر عرب دا خاصا خدمت گزار
 یونانی نے آکھیا لڑا یا کل لندھور !
 تینوں طاقت لڑان دی کدوں اسانیاں
 عمر کے یونانیوں کافس مولی نہ ہار
 یونانی نے گزرتھیں وار ہسلیا کار

کشتا لڑا وہاں کے دو بہتہ وہاں رکھا
 ہاتھی اسے چڑھ کر مار کے نرنی طور
 یونانی نے کھپیا ہیں توں کون جوان !
 یا بڑ دسا کے نام سے مت ہو دیں مقبول
 وہ چہ ہزار ہندی میسا حکم روان !
 سرکش ہر ملک دے میرا بھرن نرک
 دھرت تدم تھیں ڈولدی اسکا میری شان
 پور سے ست سو سنا ندی دکھا گزرتھا
 شعلے آتش نکلے اصال قوت نال !
 وہ لشکر یونان دے گزرتوں گئی صدا
 تان بھی تن تھیں جان لوں گزرتی لے پوس
 ہر میں زوروں تدم تھیں ہواں گا دو چند
 رات گئی پئے لڑیاں کئے دکھادی ہار
 پھر استغناؤس بھی صبح گیا میدان
 عمرمدی بن کب نے پین لے ہتھیار
 یونانی دی جاہان کے گرد اڈاواں وار !
 مد تیری جاہاں کسبیا خالق رب رحمان
 یلادی فرادنا مسزہ تا ہیں میں
 عمرمدی بن کب ان یلادی کس واد
 جس دا تہ عظیم ہے ہونیا مندا طور !
 جا کے پچھ لندھوروں کی ہے اسدا حال
 آپ لے نظری کدوسی کر لے ہسلا وار
 یلادی نے لصال تے یاسحال سہار

گردوئی وہ ڈھال سے فرمیں شور مچا
 گھڑا کیا چال تیں سرتوں باہر وار !
 گرداں بعد دوپہر سے سٹ یوں تلوار
 دو فرسز کے فوج دل آئے فیٹے شام
 فوجو مار پکاریا بن وچر گھگت کہا !
 تیری بھی اچ مردی دیکھ لو ان ارما !
 سن کے حمزہ آکھدا تھیل جلی نون !
 متھیل جلیب یا وندا گھوڑا تے ہتھیار
 حمزہ پرانگ شے تنگ یک تو ان !
 یونانی نے دیکھ کے کیا حسدہ دل
 ایہہ بے جگ بہاری کار نہیں آسان
 کے امیر المومنین سن کے ایہہ کلام !
 سن یونانی رہ گیا وچ ہیرت خاموش !
 میں یونانی شیراں شیراں داسدوار
 گل رخسار عریا زعم تیرے ہتھیار
 تینوں وچ میدان سے ثابت دیاں گھما
 تیری شکل لاکڑی ہر آویں اسوار
 حمزہ کھندا اکھ سے ماں اول وار کران !
 چا استغنا نس نے گردوں کیتا وار
 پھر استغنا نس نے کیا حسدہ نون
 حضرت عرب امیر نے مسدہ پایا لے پار
 سن یونانی ماریاں بھی دو گرداں ہور
 چانی گرد ہشام دی حضرت عرب نام

وچ زمین سے عروا گھڑا دمس گیا !
 وار چلوا عمر نے ذرا نہ آسب کار !
 ازیریں دوہاں لڑویاں دتا روز گزار !
 پھر یونانی فرنوں آسب چھوڑ مت م
 ہواں نکل نہ عزیا خود میسری دل آ
 کیک مناسب زور ہیں آجا ہتھ وکھا
 گھوڑا تے ہتھیار سب میرے لے آتوں
 پہن امیر المومنین ہر ہندا اسوار !
 آجی جوں ماردا آڈریا میدان !
 کیترا ہیں تون آڈندا جامہ حمزہ نون گل
 کیوں ہواں نون گھلا آپ بچا شے جان
 حمزہ والی عرب دا جے میسا ہی نام
 شہر ڈرا سوشیر تھیں تھہ سے واگوش !
 کھا جانوں خرگوش نون اکدم وچ سوار
 کرلے پہلا واد تے لاہ لے دلوں بھار
 مغز تیرے تھیں کبر وادیاں اثر آثار
 وار چلا پھر وکھ لے مردان دی پیکار !
 ایہہ رسم تہیہ ہے جہاں پیکار کران
 حمزہ نے کچہ نہ جانتیاں کچہ ڈھال سہار
 بن شیراں لادیا وار چلا لے تون
 پے در پے تین وار تون بن کرلے کیکار
 حمزہ نے نون کچہ خبر تاں یونانی دا زور
 ماری گلی ڈھال تے ہویا شور تمام

دچہ زمین جھڑو بھی پیا اپنٹا ہر
 چا بیاننگ میر سے عدم کر ان قس نام
 ہر یا آپ مقابلے دنا اسپ ہنٹا
 تیغ وحسی چہ ڈھال شے توڑی پیرا میر
 کیا روہیر نے زمین چانی اعال
 لے پایا دچہ تو برسے ٹریا شکر دا
 لے ٹریا میں دیکھدے قہنہ اداگن
 جو کہہ کرے میدان میں اس کے ہاتھ ص
 مت ہزار سے اپنے گیا سوانت گیا
 کب کہنا تیں چڑھا ہرا سو جہر گیا ن
 تے ناں اندر لیں شے میرا رنجی پار
 دت دا میں کارا میر ورجیا ناں کئے
 کچہ ذکر یو ناہیاں لا عمرہ قہیں جب
 مارگواں عربیا تن من ہاسی چہ
 ہے تیری اچ موت ہے جو خواہش کیا
 حق میر ہے جھگڑوں ہیں توں کیڈ دلیر
 ڈھال اگے رکھ کا ندی کھڑا قابل ہر
 رہے نہ اک ڈھال اناں یہ ڈھال ہے
 شہوش یا ناہیاں تیر چہ دکھا
 عمر لگانی چھال تے جھڑیا تیرہ خطا
 یونانی ٹوگ نہیں تے ہر بے ہوش پیا
 او ہر حال دیکھیا کھڑا رہیا دگھیر
 عمر بلائے عظیم ہے اسوں چہیہ نول

تے استغفا نوکس دا اسپ ہر یا شہ
 تو گے سار جان نے دھلنی معصام
 عروا کر گھوڑوں کھڑا پیادہ آ
 ماری تیغ امیر نوں یونانی دگھیر
 یونانی نے ہر یا قہنہ غھتے ناں
 عمر مزید دوڑ کے قہنہ لیا اسٹا
 یونانی نے آکھیا توں خالم ہیں کون
 کیا کچھ جہاں نہیں میسرا ایو کم
 گھاییں سو لیا ہم کئے بکو کیسا
 گھری ہر جہاں وحسی ہری چتر سہمان
 تاہیں ہاک مکت دا تاہیں نشن ہجار
 میداناں دی کھاؤنا دکھتی رات دے
 سانوں سکھاں سکھیاں ایڈن گھتے بت
 سن یونانی خفا ہر شیتے دکتے تیر
 قہنہ میرا سٹ دے ہر نہ کر تکرار
 منک ہیں جے حق قہیں بیٹوں گت اندھیر
 عوامیہ سانس تے کہے جو اب کھلو
 دیکھتے سلمان نوں ہس ہس مرد کے
 عمر کے توں ہس کے مفت د وقت گرا
 سن استغفا نوں نے کہیتا تیر را
 عمر چتر یک ماریا موند سہرہ بھی گیا
 ہوش ہی تے ماریا ہر عمر نوں تیر
 اسے مردانہ قہیاں کھنڈا حتم رسول

شیش محل درچ میثیاں اول سنگ شاد
 اگتے داسے عرشے کدے اذ کیا کو !
 یہاں فریادنا ایسے پتی ہے گل
 قہہ اسنوں توشیا بے منت آسمان
 پھر یونانی جوشن کر پنداروت ایسے
 تھوڑا زخم ایسے نوں لگا بے معلوم
 یونانی دی کہتیں مسزہ پلا دوال !
 یونانی نے آکھیا اعلیٰ نہیں میں توں
 عمر آہاں سدا سرتیں ٹوب تار !
 حمزہ نوہ دیا شور گیا آسمان !
 شیر گھیلے جنگوں نئے چھوڑ متام
 جی استغنا نوس نے سست پٹے اعضا
 سرسے گپ پیر کے دھرت سٹے چنگا
 دوہا جہانی اوسدا نام سدستغنا
 دن وچ مگر اچھیسے کے آن چلا ایوار
 پیر زمین تے سٹیا ہر پیرش پیا !
 پیر ذ آتیا سامنے مرو کوئی میدان
 دوال نوں سد داہن اچھیسے پاس جہان
 کندے ساؤں پکڑیا مردانے مروانی
 حمزہ کندا آکھدے عالم تے وانا !
 آندا اصدت تے دوال نے ایمان
 دوال تائیں پکڑا حمزہ وچہ کنار !
 آپر تیری کرسیاں پکڑا بھانے پیا !

آکھک حریت وانا مذکر سے خوار
 تے توں کدی نہ آدوس مفت غمزد ہر
 اس آنت نوں حمزہ موڑ پچھاں گل
 راضی ہو کے فوج دل آیا مسزہ جہان
 تینوں زحال امیر دا گوشہ سٹے پیر
 چا پیا پکڑا حریت نوں مار کر سے معدوم
 کندا غم مارساں رکھیں سرت سماں
 جو ہم تیرے نعروں ہواں حال قول !
 اپنا آپ سمال دے مسزہ بی بھ اشار
 وچ جہاں کو اندے تھر تھر کستہ جان
 لشکر وچ عرس شے پیا تھزل عام
 کروں پکڑا میر نے لیا جہان اصغ
 حمزہ دھڑیا بندہ سیایا ہا !
 جاں اس گشا پکڑیا ویر استغنا
 کروں پیر کے لے گیا تے داسرار
 حمزہ بند کے لے کے دوڑ گیا
 آتھا وچ نوہ سے عربی شیر جہان
 کریں کساں نوں پکڑیا میں مرد میدان !
 اپنی مری مروی جان اسان قربان !
 مرد ہر دے یا مردی خدمت وچہ آ
 خدمت وچہ امیر دے ہوئے مسلمان
 دوال نوں پکڑا دنا خلعت زینت دار
 مرد داندے کھ وچہ والا دیوے ہا

بیداروں کو اٹھا سکتے واسطے دار
دستور کی کرے گا شاہ عدیس دلیر
کنندہ ساڑھے زور سے لڑا وہی ادا شاہ
ادھر جاں میدان نہیں نس عدیس گیا !
میرے دونوں پہلوں حمزے پہلاٹنے !
سی اہنا نہ سے سہیتے میرا جنگ تمام !
تارن عرض گزارا وہ باطن بہ ناست
پتی چست پرایکے آپر خاک پڑا !
خبر سے میں چڑھا جاو ساں کہاں حمزے توں
جاں حمزہ چڑھ اوسی ہوسی کو ہے وچہ
بھڑوٹاں اس کوہ توں دپتے دین دبا
جان ہدوں سداوردی دین منت گوا
تارن دی تمہر زنی کرے عدیس پسند
کھو ہے ست کلا صونا را تو تا میں شاہ
سن کے شہر خدایاں ہو حمزہ اسوار !
جاں سو گنا میریوں یاد آئی یک بار
تو حال نبی ہتھ کر ڈیا سوار امیر !
پہلے جدم کوہ شے گھوڑا پاس گیا !
حمزہ پیش چاودا گھوڑا خرے نرول !
تا زیادا ک مارا حمزہ نختے جو !
کھدی لگا کر ڈیا اسپ لگانی چھالی !
اگلے قدم دو اسپ دے گئے ستاں میں پار
آر حمزہ گھوڑیوں کوہ ہے وچہ پڑا !

اسے مردو پونا نیوں ہو سو بر خمد دار
صلح کرے پاکر کجا جنگ ساں نہیں پھیر
صلح کر گنا تہاں نہیں دین لادہ غمراہ
تارن تا میں آکھلا دین تہاں سیر کیا !
دین لادہ دونوں لاس سے تھار وچہ پٹے
دین میرے پر اوسی غالب عرب امام
ست کھو ہے میدان وچہ کلا صونا را
اگر جی نہیں تہاں جاگسہ دیو ملا !
آخو حمزہ عربیا میں تہاں لڑے توں !
کھم کہیں توں نرول توں ناک کشن وچہ کچھ
عربی زاد زمین دے پٹھاں روگ قنا
پاتی لشکر اسدا مرے پچھا لڑی دا
تو میں بھائی تارناں کامل دانشمند
خرے پھیر و جادنا جنگی طبل تبہ !
دیگھے آ میدان وچہ تارن ہے مردار
بدن مبارک آپر لادہ شے ہتھیار
ست کھو ہاں نہیں پارسی اگلے کھڑا شہر
اگلے نرول ذہنا رکھ پچھاں یا !
مار تھیرا گورڈے رہیا مستم نرول
کی ای ہر یا گھوڑا کیوں اڑیوں کھلا !
چھے کھو ہے پٹے گی کامل قوت مال
چھیلے قدم دورہ گئے کھو ستری و پکار
کوئی کھیر لیا اگلے آ گیب !

پر کچھ ضرب امیروں پر مل دانی کار !!
 خیر تالی زمین فون پٹ یا اک نول
 پامنی کفار نے دتا کھو دبا !!
 پر حمزہ فون ایس تھیں سسر نہویا سی
 جس دم ڈٹا عربیاں ہریا ایہ احوال
 فرے کہ کہہ پائے جوں بیٹا نوچ شیر
 جان مرواں کرتزیاں دھوئی تھوار !
 فوج وڈی وچ قلعہ سے سن قتلن سلطان
 جاں عربی دھاپے سی آپر فوج کفار
 ڈٹا اند کھو دسے حمزہ نا ہیں شول !
 نیز نظر کر ان حمزہ دیکھے حیرت گیس !
 وچ نہ جیرے عربی ہونشانی تھیک
 سوا کلا حمزہ دسے چوبے اندر کن
 ہفتن کلا حمزہ میر نے لڑ کر ڈٹا پھیر
 کیا ہس امیر نے واہ چرہا تیں چال
 عمر چکے کی کر بے کیا لاواں ستر
 ارحمن شاہ عدیس دا آہ قلعہ قریب !
 حمزہ اکھا ایہہ اس ڈاکام !
 پٹی نکا زمین فون عمریت ار چاکا کب
 تان پینے وچ قلعہ سے کھوج بناون فون
 پٹ نہیں جاں آوندے آپر فون جوان
 اگے تارن فوڑ کر گندا سسی مردار !
 کیا عربی زونوں مار گویا تیں !!

ڈھال سریتے نکو کہہ ماندا ہر ہمشیار
 کیتا حکم عدیس نے کافر پندے پسل !
 جاتا دانی عرب دا ہویا ہرگ فنا !
 اک دل تھیب گلا دنا حضرت عم نبی
 سارے آپر گھڑیاں چڑھے بیٹے نا مال
 لئی عدیس نبیث دی فوج چوڑوں گھر
 جب داندی کافراں نس گئے کھا بار !
 بھنہ اوسے وچ خندتے کیتا آب روان
 سترہ لگا وچ کھو دسے ڈٹیا عمر حیار
 کھو غائب ہو گیا رہا عمر طول !
 پٹ دا جاندا دیکھا خیر تالی زمین
 پیر دبانے ہونیا حمزہ دسے نزدیک
 کس آفت نے لڑ گیا حمزہ کردا عن
 عمریت دیکھا کچھ کھٹا دلیسر !
 بازی دینں ذریعوں توں وچ ایسے حالی
 تان وچ تھلے عدیس فون نکل میاں بتر
 ایسہ تدبیر امیر نے کیتی تان بیب
 دل چنگیرا سترہ دایمنوں یاد تمام !
 حمزہ گیا پٹا وندا دسک پچھا لئی ناک !
 جانڈے بیٹڑ زمین دسے تحت صلیو فون
 آسے بیٹھاں تحت شے سی جتھے سلطان
 سلطاناں ایہ قتل تھیں دیکھا ساڈی کار
 حکمت نال زمین شے وچ دلایا تیں !

کو یکہ دشمن ماریا میں مارے ہتھیار !
 تارن فخر تیار داکر کر بڑی پکار !!
 پٹے بہادر دھاکے دو تڑپیں وچہ در پار
 ہر شاں گیتاں گم ہو ہر توں گئے توان !
 بیٹھے نئے دیکھ کے بعضے رہے میدان
 لافان فخر چتیاں چا دھر پان وچہ طلاق !
 پانسا میں پوریاں محنتل سے حکار
 حمزہ سے فوج ماریا جاہ نہیں بد نسبت
 حمزہ ہار عدیں توں دھرتی مارے چا !
 باہر دادوں عربیا کر نسبہ یک ہار
 فوج عدوں امیر دا سنہی عرب سپاہ
 حمزہ اتر جنگ دے آ ہویا اسوار
 عمر ایسہ ہی گیا حمزہ دے ہمراہ !
 پانی ڈنگ چاردا دوان نقشہ پیا !
 حمزہ گنڈا پالیا توں کیوں ڈر دا ہیں
 پانی گنڈا جان دیدہ میں ناتا سے توں
 گیا اک دوڑیا مرد کوئی نامرد !
 دو سو چاک ماریا جنوں اس نے چا
 حمزہ گنڈا پالیا آجا میرے نال
 بدلتیرا اوس نہیں چلیں دواواں گھا
 آہ تارن دوڑیا اس کوہ چلا گیا !
 راہ اندر اک جو حسی اوتھے لٹھا جا !
 دھون لٹاؤ کے جامہ بدن تمام

سندسے ہر شاں تخت سے حمزہ عمر حمزہ
 تارن دوڑپیں مارے بیٹھوں تخت آوار
 میرانی وچہ کافراں جان چلی وچہ نار
 دل باہوں سکھ دے تھیں اڈو گئے زانی
 چیلے نظریوں دوڑیا تارن سسر گردان
 بہن دل تھیں زبان توں کہہ گیا طلاق !
 نال دیاں داکر گیا پوڑا جھنگا سو وار !
 جسے تیرے کتیاں دیاں سزائیں سخت !
 کر دا قید پلید توں کر نجیبیاں وچہ پان
 دوہ صداروں توڑیا مارے لوک ہزار !
 وچہ ہر شاں دلی اچھلے دشمن پٹے تباہ
 جدھر تارن گیا سہی مگر گیا ہتھیار
 دو تڑپیں دوڑے ہاوترے ویکین اندر راہ
 جان اس ڈٹھا انمان توں ڈر دا دوڑ گیا
 تیرے مارن واسطے آیا تاہیں میں !
 نئے حمزہ ہی اک دی ویکہ منانے توں
 جیوہ حسی دل سنگھلا گرم بگر دم سرد
 پاس میرے سی روٹیاں کھوہ گیا بے دعا
 اوہ تارن بد نسبت سی جس دا منشا حال
 اسن ظالم مردار توں مار گراواں گھا
 جانا ہیں کہ آکوسی حمزہ مگر پیا !
 اکھ گیا کچھ گھڑی بھر دلدا نوت گیا !
 تارن آسا سنے حضرت عرب امام

کہیں توں لڑے اپنے و سہوے وچ خون
 حضرت ساعت کھڑا بہرین وں ہتھیار
 دوڑدے ہتھیار جا پہن جن پر ہم
 لہ ہتھیار میری رہیا اوس مقام :
 حمزہ نے ہتہ آؤنا چہڑے یادجہ ہوا
 اس دنیاں نوں چہڑے گیا مسافر ہر
 آسان اندویدے گیا تلافیاں چہڑے
 جن کینا تس پایا نہیں خطا گیا :
 کافی راز جان تے شور چا گیا
 ہر اں کھوہ وچ پاؤنا خود نوں پا گیا
 جہادی وار نہ تھاؤں دا پتہ بتا گیا
 وچ حضور انصاف شے قابو آ گیا
 چنگے پورا توہیا آپ تو لا گیا
 غالب دیکھ امیر نوں دھواں نوں گیا
 ہر آرا پڑ بھڑکے پشت نوں گیا
 تے تاں کشتی وئے دی بئے و گیا
 دا نا پانی خوشی دا ڈیر لٹ گیا
 غم خوشی تہرے حال دا وقت نہا گیا
 کون غلام رسول نوں ہر سو لا گیا
 رمزون قصہ کلاوے جے تیر پور سیکھ
 کلا ایچ نہ ڈھستا چنبد کئے کدی
 پالی تائیں دیو نا حمزہ مسرخ قال
 بن ابہ وڈے قیمتی تھانہ سے ہتھیار

کیا ویکھ امیر نے اسے غلام ملعون :
 بن تھانہ وچار ہر محرم کسے مراد
 فریادے دشمنان نہ دیواں آرام :
 تے خواہ امیر تے کلا کسے مراسم :
 قارن جدوں امیر نوں مارے تیغ اٹھا
 کھوہ لئی تھوڑے تھوڑے کیتے دو :
 جان جہاؤں اُکدی گئی مرادیاں تڑ :
 اوڑک اپنی ہی دا بدلہ پا گیا :
 شہر وقت پھلتیاں تنہا ہر گیا
 جہاں زہر کھوہ وندا آپے کھا گیا
 دن کوئی وچ غفلتوں مجھن اڈا گیا
 جے وچ ایس جان شے دنا کما گیا :
 وچ تراز عمل نوں تول کھا گیا :
 آلا یا سر خاک تے جھاڑو جھاڑ گیا :
 اس دنیا سے حال تے رو فرما گیا
 ندی نہا وچ پڑیاں پور رڑھا گیا
 دیاں دسے دربار تھیں دغل اشا گیا
 عاقبتی غم دا ڈھبیری ڈھا گیا
 شہر اندر بیوہ گی تھانہ چہڑھا گیا
 اسے دل کیتے گل سے چل مدھے لیکھ
 جو جیہیں سو ڈھتاں رسم جیشہ وی
 قارن دسے ہتھیار تے تالے گھوڑا مال
 بدل تھیاں روٹیاں تالے تیری مار :

غلام امیر قزوین

سے پالی خوش ہوندا دلوں پیا آرام
 اسے مال ہونارے آغا خرقہ سبیل
 اتارن تائیں مار کے طرہ عرب امیر
 راہ وچ پالی پھرا عمر امیر
 کیا والی عرب دا حمزہ جدا نام !
 سن کے نام امیر راہ پالی دشاہ
 سنیا نہ بگارتے عاشق عرب امیر
 شخص مقدم ایس تھاں گھر آسدا اک وحی
 زلف اسدی اُن لیہاں گھٹ سا نہی تہ
 جیوں دم کال چیلدی مہرہ دی گت !
 تراکھیں ہر فریاد نرم دیندے سنگ
 مستاسف صفا لہوں دھرا سید گرگ !
 بو آسوں چٹے دندے نرم مکھن رخسار
 دا لگ ہوانے بکری سینے وچ ابھار
 سیک ذرتا بہت دا دلیرے دھواس
 کر پھیندے دی ہان دی یا کجہ دردھ صیبن
 پھرے دوزنگے ماڈھی مست پچھو دا لگ
 ایہ زبانی لکھی میوں پئی پسند
 رات دنے دکھ دوانا فرق منم دا غم
 میں پر نازک چشم دا بازو چلی گیا !
 لٹ یا جی جان تے پئی غضبیدی ست
 میوں اس دا کینتاں دروں شغل دھا
 وچ ملے اوس دے جاواں کہی کہی

تالے سدیاں روٹیاں ثابت بستہ نام
 اور بھی پائی یونہی امیر یا جدوں ذلیل
 لشکر دی دل چلدا عرش ہر عالمگیر
 ایہ کپڑا سردار ہے دس حقیقت توں
 مگانہ سے وچ سنیا جس دا نام تمام
 بعد دھا ہندہ جند کے عرض کسے فریاد
 وچ کیناں زلف شے صادق لوں میر
 میں بھی عاشق اوسدی صفت کیناں کین کی
 وال سپاہ سن بھادسے دل لگی اچت
 جیندی چکے گیاں رسے اڑت کھوت
 بھوان کماناں دنگیاں جیوں دھندے سنگ
 نہیں پراندے عشق دا سدھ پیا بزرگ !
 بدن مانگیں بیگناں روغن دھرے تار
 پر کہ اوس ابھار دی میوں خبر نہ مار
 بیٹھ کھینڈا مارا مار ابھاری ناس
 دو آہنہ دیاں چکیاں دو سیس ستریں
 دل درد اوچ رو پڑی من نہی دی کالگ
 پائے اس شے عشق تے جان میر پھر
 جگر بہوں نے تجھیاں کھانہ کھجے کہ
 جگر پر دھن پیر کے دل نوں سل گیا
 تے میوں کر چھپایا بہوں چوڑ چپٹ
 تے اوہ میوں دکھ کے لیندی نہیں چھاں
 چھوڑن میں فرق تھیں خوں نہی نہی

روکلا میرے عشق و اہل پکار پیسا !
 ار سے ار سے چتران پر لاکن و ماغ
 میرا گنج اچھڑیا دیہہ چتران دی مار
 لے دے میوں یاد فی جہل کے میر پتال
 کم کریں جسے اسان دایترا کرے خدا
 بکے مقدم پاس توں میوں لے مل نال
 سن پانی خوش بودا لے خر آسب نال
 خدمت کرے امیر دی حاضر لوں بہان
 اس نے حکم قبولیا جہا صحتہ صلیح
 بعد تمام اسن کاروے آیا وچہ مقام !
 جہا جہا سنگھیں گل وچہ طوق امیر
 نہ سب من ضیل داتینوں کراں دلا !
 بت پوجاں بت مسان مسان ناں خدا
 تاں استفتاؤں نے کیا قتل ضعیف
 فخرے کوچ مقام واکھم دتا خدا
 سن استفتاؤں تے بھائی بندہ تمام
 کٹ مٹا دل پنپیا تیرے عالم گیر
 سنیاں قیصر روم نے آیا عرب امام
 کیا خدا جاس نے قیصر رومی دل

بیعت پر امیر پدیوں باہر وار پیسا !
 گھر دے اسدے دیکھسے دو دیہہ واداغ
 دیکھ گئی وچہ لہریا مسنون کتنی وار !
 نام خدا سے رحم کر سب ! من سوال
 توں جہا نے غم جزوا کیلک منتت جہا
 آیا رحم امیر توں جہاں سنیا احوال
 دفتر اس می لے پیاں مل تیوں فی الحال !
 دیکھ مقدم ہونا عزمہ تھیں تہہ بان !
 عزمہ کے مقدمان پانی توں دیہہ وحی !
 پانی تائیں دیوٹا مسرہ ہور انعام !
 حاضر توں ملیں توں آنا پیش امیر !
 عزمہ نے فرمایا من لے ایک خدا !
 کے عدیس جو ناں کہاں بھانویں قتل کرا
 عزمہ کتلا بار بار سنے ناں عدیس !
 مایا یار تان داستان تے لہوا !
 کوچ لغتہ مار کے چڑھیا عرب امام
 طرف واریت روم دی ڈھونی توں امیر
 یکتا تیرے شہرے تو جہاں آن مقام
 کیسا حکم امیر نے خدا کھ دیہہ گھل !

فرمان امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا قیصر روم کی طرف

اکس جان جہان داتا اور جیل جلال

اول خدا نے توں دائم ہر حال !

سہنا دین غلیل دا جس تے داغی رب ؛
 با پھر خدا سے جانتا اور جنہاں مسیرو
 تیس دن تیرو میاں عمرہ دا سفر مان
 میں عمرہ شے رو میاں عسری ہا فرزند
 تینے نکلیں پر فریاد سے میوں فرمان
 داری آئی تھو دی میں پر پستھیا ہوں
 او کہ میرے فرمان نکل حاضر ہوویں آ
 میری عزت اکہو سے سوحت مان ؛
 شہر تیرے دن سالکے کوساں دیں فنا
 نامرگہ پینٹیا تیرے فرمان ؛
 قیصر سے دربارتے کیتی آن پکار ؛
 حمزہ والے کرا امر تیرے دل ؛
 سن کے قیصر دم نے اتر لیا بلا ؛
 واہ وایک امیر دا شکل بنائی خوب
 مردوں شے ہا ہیکے قیصر چڑھے تمام
 اگل کی خوجہ پرا پڑنے دے اڈا
 عمر کے اسے کیتا عمرے دا فرمان ؛
 سید قیصر وچ قدم سے کہندا نعرہ مار
 پنے چو فرزند لشکر کے ہتھیں شمشیر
 عوامیہ ڈب قیصر شیشہ نقت نکال
 حضرت عرب امیر فون آن سنو اعلیٰ
 فرے عمرہ جنگ فون کرد اصفان تیار
 قیصر واک پہلوں نامونی استیلاں ؛

شرک کما دن بہاں شے عقوبت جب
 رکت شے دربار قیصر سر ہوسے مردود
 جس وی تیغ بسا دی ہانے گل جہان
 میوں جگ وچ رہت نے کیتا نصرت مند
 سنیان ہوسی تدر بھی مار لیا فرمان
 نرمی گرمی رواں قیصر من چر پاپیں توں
 منیں دین غلیل دا بلا کریں ادا ؛
 لشکر ہیکے آپوں منکر ہوویں جا ؛
 تینوں سولی چاڑھاں دیاں حصار اڈا
 عمر میرے خطے ہو یا جسد روان ؛
 جا رہا فون اکھیر عمر کھسٹا در پار ؛
 عقل کھڑا ہے چا ہوندا صاحب اہانت گل
 عمر گیا تے دکھ کے ہتے سب امرا
 ٹوپی شے سر ونب ہے اڈھڑادی مرفوب
 غصے تن من ساڑیا ہوا بے آرام
 بیڑ دلاہ رکھوویں عسری کیا بجا ؛
 کون ہوویں کون چیریا تیروں کیا گمان ؛
 مارگو اہا ایس فون ایس بے ادب حیدر
 کر نظہ کیا دگی بیا عس فون گھیر ؛
 چمال لگا در بار قیصر گیا کینیاں فون مار
 مہا تا عرب امیر نے ہوسی جنگ جدال
 قیصر وہی اودھوں جو آئیب اسوار
 شاہ قیصر دا بھانجا آواچے میدان ؛

جان

اظہار استغاثہ توں نے دیکھ کر اسی عرض
 دیر رخصت میدان وچ لڑاں بساں نال
 آیا وچ میدان دسے نعرہ مار جوان : : :
 کی ہریا جو ماریا اپنا چاچا توں !
 داوا کنیں پاپو اس دا بندہ ہر
 سہی استغاثہ توں نے فرمایا اسے یار
 تھنیاں داتے تاجدار اسدے خدمت گار
 جے تے چاچا اپناں مار گویا میں : : :
 کا فرزاگ کفر وی تن من گنی جلا :
 ایہ گل سہی گزرنے مارے استغاثہ
 ایڑیوں دوقریں لڑیاں روز دیا گیا
 رات پئی مڑاؤن دوقریں فوجاں ولی
 دوہجے دن میدان وچ آیا استغاثہ !
 استغاثہ سوار ہو کنسا دیکھ پکار :
 تیرا چھڑا تہ ہے کیوں آہوں میدان
 کیا عجب ایسے نعرہ میسہ نام
 سن کے نام امیر دا کنسا استغاثہ
 نانت تیرا امیر تہ ہے کیڈک زور کمال
 ایہ گل سن کے اٹھدا عجب امیر سوار
 مارن کارن کافراں تائیں وچ میدان
 منکر ب رسول تئیں جو ہر دے گمراہ
 سن کے استغاثہ نے اسی گزرا اٹھا
 عربی نے کن اٹھدا مہر امیتہ آن نا

اسگے عرب امیر دے آکھ ستانی عرض !
 حمزہ سوہن نہاؤن دوح کرے فی الحال
 دیکھدا استغاثہ اس فوج کنسا استغاثہ !
 منگس عربی نال مل پرہیں حال تئیں
 تینوں اس وچ مادہ ہے چنگا کے نہ کو
 خادم ہوں امیر دا تئیں کے فوج مار
 عنے دے دربار تے توں میں کے شمار
 ایہ بھی جانیں مہل تان نظم کھلایا میں !
 تے تہن تیرے کفر وی دینی گرد آؤا
 جہل استغاثہ توں نے کیا دار عیاں !
 کوئی پڑ کے دے فتح نہ پان گیا
 رات سدھانی ستیاں میں دھانے علی
 اودھ والی عرب دا ہریا آپ ہوان
 کون کوئی کی نام ہے کہیں کریں پیکار
 میرے نال مقابلہ کی تیسرا امکان
 جہدی زور اودی فوج جٹنے خلق تمام
 موا تیرے سخن قہیں رہیا میں حیران
 پڑھے پوسن پہلوان کراں جادو نال
 جادو کرنے والیاں لعنت کھ ہزار !
 پیدا کی تہ تے نے تیوں وچ جہان
 آستوں دن وچ ہارساں کر کے مال تہا
 آگی وچ ڈھال شے جگن گوج گیا
 دو گھر دسوار ہے قیصر نال جوان

چہ تے کنک مرو تھیں وہوہ روز تریں
 مودہ کھار ب دی قدرت کریں نگاہ !
 پلا دوال امیر نے سٹیا استیقان
 عوامیہ گروں اپکڑے عیتار !
 مارو کھی وچ انہاں گھوڑے دگک دوڑا !
 دھوا مہان ہوسدا تو یا تیغ اشا !
 ہاں قیصر نے کھیا کھیا لشکر فون
 پئے سار جہاں مہرے تے کر دھا
 اندر دو گھر نو جد سے پیا امیر جمان
 جزل پیا لاریاں صفایا ہستار ہا
 دھیا لشکر عرب دا پکڑ جتیں گوار
 دو فون لشکر مل پئے بریا دستدار
 برق درخشا تیغ دی چمک گئی آسمان
 تیری نازد کھانڈے رمزوں جگر پرو
 تیغ وریلا نہ رکھدی تفل کرن وچ کو
 کند کند چلاؤنا بند دھرے وچکار !
 پایا بخش ولادراں تھر تھر کرے زمین
 تیر چلے تے گریاں میندہا گون پیر فوج
 ہڑوگ ثریا آنت داد جہے سیں ہزار
 فوجوں لادو پرتیک خوب وگی تلوار
 روی ہزار ہزارا لشکر دوڑ گیا : : :
 اگے لشکر روم دا جاندا او او داہ
 عرصی بن کرب بھی مگر سدھار گیا

تے دھیاں وچ ہم فون تیغ نول کریں !
 ہر خواں دا دیکھ لے ہندا حال تہا !
 توڑ تو ان زمین تے روی پیا جمان
 اپرا استیقان دے ہر بیٹھا ہوسار
 آوڑیا وچ نو جد سے کیتے قیصر پیا
 اوہ بھی مہرے پکڑیا مسدہ لیا پیا
 دھا پوڑیا کھیا گئی مسدہ بنی ہون تہا بن
 مہرے فون ماریا گگ گگ ہون فنا !
 عمن پئی تھیں گئی شمشیروں میدان
 ہدھو گیا ماریاں فوجاں تیغ اشا
 ان ڈرے وچ رو میاں کیتے تفل کنار
 نعرے مارو مارو سے پئے چڑھت پھار
 شیر دلاں دے دلاں تھیں پڑ بریا میدان
 تازک تازک تہاں تھیں گز چلن کھو دھو
 گز تالیر گھاروی پہلے زمین تہو دو
 چھرا تھاتھ چروا کر دا جان ننگار !
 وگڑے چٹھے خون شے دھرت ہوئی گین
 مارے وچ میدان شے فون چڑھتی فوج
 باقی گھوڑے تفل جو تہاں کچھ شمار
 قیصر وال روم دا آنت گیا کھا ہار !
 مہرے کے فوج فون جاندا اگر پیا
 وچکے لشکر عرباں مل کرے منہا
 قیصر رومی اوس دی نظرسری آ گیا !

<p>گھٹ کندھیا و نہا پاس امیر حمزہ مزہ والی عرب دالقا وچ سینہ دانی ! سد انہاں توں پھینا کیر کمر چھب پٹیا میں کیا متوں رب توں ہرود مسکان ! ہرینا عوب امیر تھیں کیر شب مسکان مال غزای جو روم داسے کے کل ادوا ! تورا کرے مارا روم اتھے یرنان ! طرت ملان کو نڈا تقبل لے کے مال تیر توں رچرچہم سے چھوڑ گیا سلطان</p>	<p>رہندے کھارو ڈر کے ڈرے تھوڑے چر آن تیر توں مسنگر یا نامے استبدان کند سے کمر وائی سا توں چھب پٹیا میں ہر رب رسول دوسے سے آڈ ایمان غلقت دینا دو میں حمزہ عالی شان کہ گھلیا دل شاہ سے تقبل مال پچا ایہ لے ہارو دوا نڈا آیا بے نقصان ٹریا طرفے مصری حمزہ فخرت قابل خدمت وچ امیر سے رہیا استبدان !</p>
--	---

اہل مصر کی قید میں پڑنا امیر المومنین حمزہ کا معرگروان عرب سے کے اور پہنچنا
 مقبل حلبی کا مدائن سے مصر میں اور ربانی دینا امیر کو معرگروان عرب کے
 قید سے اور معاملہ ہونا مریم نانسہ شاہ مصری کی بیٹی کا امیر سے
 اور لانا گتھم کارو میں کاؤس کو اور پہنچنا امیر کا فتح مندی سے مدائن میں

<p>چڑھیا طرفے مصری لشکر نال امیر ! عم نہی کٹ منزلوں پہنچتا دیئے شام دانی مصر حین سے پانی عسبہ تمام ! سہا کا برا پنے رات کرے تدبیر قلب بے وچ پرتھی حمزہ وی تلوار سار کے عقابہ مانی ہایا کون !</p>	<p>تعلق پکار سے ہوتے مصری لوگ امیر چونکہ وہاں سے مصر قبض کیا کان مقام مار تھارہ جنگ دا آیا عسبہ امام ! کی دوتا اور تھیں نال امیر کیر عربی دے میدان وچ مشکل ہے پیکار ہتے حریت امیر دا جگ وچ آیا کون</p>
---	---

اس زور آور مردی کان جیسے سر جہاں
 مڑو لیا جو نان مے کے جنگ جہاں !
 خاک اڑے میدان دی جاں کڑے تو ار
 کہ اسپان تھیں ملاں نوں دیشے تھر گھار
 کیڑا اس تھیں کڑے لاکس می شامت آ
 کرے ذیل عزیز نوں مارست اڑ دیا
 دتا میر نوشیرواں کیا تھنیتہ یا !
 عمری تائیں مارنا مار نہیں آسان !
 شاہ مصر نوں آکھسے ساہے دانشند
 نال صلح شے مل و سپہ و دربار بلا
 کر کے ایہ مصلحت تائیں مصری شاہ
 تہہ کھنوا بنو کے حمزہ دے دربار !
 مال تیر تے جان بھی اہل عیال تقاسم
 مصری دی ایہ عاجزی کرے امیر بیول
 مصری پیش میر شے ہر یا عرض گزار
 گھر میرے صافی مل قدم رنجہ منہ ما
 ستے جیہاں عیال شریا نال امیر
 دل گروہ کج عرب داعزے نال میا
 آیا دہلی عرب دامصری شے دربار
 پھر دا و آگوں پردیاں خدمت وچ اوہ آپ
 حاضر غرض کیا دے وارو وچہ دلا
 کھا دال سب عیال چائے دستر خوان
 جاں نہیں لایجہ سے جنبش کھا منور

جتل چڑھیا لایا یا تہسہ دیال !
 رونی دا وچہ جنگ دے کی کج ہر یا حال
 نہی دگھے خون دی رن وچہ کر پیکار
 اس نے دالے داناں ایہ بے کدی کار
 مٹی کے پیری سرکشی کر سی مصرہ نتا !
 آن اہا کسراں تے عمری پئی بلا !
 آپ نہیں لاسکدا دیکھے ہور لڑا
 شیر عرب نوں مارو آپ مسے مروان !
 کر کے خندا میر نوں چا پاؤ وچہ بند
 وچہ غلام ر لایکے وارو دیو کھا !
 غرے تھنے نال لے آیا وچہ راہ
 کندا مل تے جاں تھیں ناں میں خندنگار
 چاہیں حضرت کہ تے چاہیں کر تقاسم !
 ویسے خلعت خانہ حضرت عم رسول
 میرا قدم مبارکوں کر خانا گزار ! !
 میوں وچہ دو عالماں کر بفسر عطا
 تے مصری شے دے وچہ پچان دی تجویر
 یوتانی تے دو میاں چچتے چوڑ گیا
 خدمت کرے پیری وی مصری ظاہر دار
 لفظ زبانوں عاجزی و لوجہ صبر یا پاپ
 حضرت عرب امیر نے جاتا نال دھنا !
 کینا مجلس خوشی دامصری نے سامان
 ہر بے ہوش زمین تے پڑ گیا منہ سے طر

یلعادی نے دیکھا یا اندھو پر چھالی
 تین حمزہ نے ہاتھیاں مصری کیتا کہ
 کیا عمر حارون مصری فون چھٹوں
 عمر گیا ہاں پر گھنے ڈگیا پر شش گوا
 پر اک عمر وہ لگی ضبط کیتا کسی دم
 جس فون آپ کپڑا اسدی گئی ۲ پر شش
 جاں بے تے ڈنگے گا کوئی تدریس
 گھنے مصری پھوان چا ہتھیں تلوار
 جاں عمر تے وی آفنے حمزہ کو دا جو شش
 تان پھر شاہ عمر نے منگوائے زنجیر
 دو چوچیر سے حلب شے جو سی اندر نیل
 پھر لکھا نوشیرواں تائیں یہ مرغوب
 حمزہ بندرا ان ہتھیاں تے تمام
 جاں اسکے نوشیرواں پڑھی گئی تحریر
 کیا لکھ عمر پڑ فون سر سبنا نڈے تاد
 پھر ول بڑ بھرے کردا شاہ حیاں
 تہرا بکر گنا چوچرا ہی عمر ب امام
 اتنی اسدی عمر ہے پوری سب کرے
 گھر نہ کھولے مصر ماں حکم چڑھا خط خاص
 چٹنگ بڑ بھروں کے جواب ششیر
 عمر امیر جوان دا جام ہوا سبیر
 کیا بڑ بھرے کھ کر تدریس
 دو سے عمر پڑ فون اللہ پاک ایساں

فون پڑھی گئی تدریس

ہیں پاتے ڈگ پیا ڈگ ہر بابے حال
 لاث تہی دل تھری تے مصری پر روہ
 دغا کرایا اسل تھیں مار عوامی فون
 داد واری ڈگ پئے عربی جنبش کجا
 مصری کندا بکر کے سندا جیہا کم
 کیا حیاں لیا ابے نہ کر کے پر شش
 جس تھیں اندر جش شے دھرتی بھرے پیر
 حلا کر ان امیر تے موڑی نا ہوار
 لے اٹھیا تلوار تے ہو گیا بے پر شش
 کیتا اب امیر فون یاراں تے امیر
 سبناں فون بڑ گھدا کہ قاید ذیل
 پھر پائیں امیر فون کر صلحت عرب
 حکم ہووے تے انا تون مانگیاں تمام
 کیوکر کریے جنکا شاہ چکے تدریس
 پاس سپا ہیاں بھیجے وچ ساڈی دگا
 تیری کی ہے صلحت اندر ایس بیان
 اک سو برس پچا نڈے اھا روز تمام
 ابے کسے شے ہر یاں حمزہ نہ مرے
 اسکے جلتے نظامے حمزہ ہوگے سلام
 جنک رہی کی وکس کھاں اندر مرگ امیر
 اندر لفظ قرانیاں متعل تیری ہتے سینڈ
 ابے نہ جاسی ماریا حمزہ عرب امیر
 کیتی ہوتی رب وی بھانویں کر حیاں

سرخ کرے نوشیرواں خواہ سچے کے
 طرف عزیز نوشیرواں کھو گئے تخت
 رکھ انسان وچ قید سے ایسے داریں مول
 حمزہ نوں سد رو رو آپلے کراں کسرا
 پورننا مشق عزیز نوں آنس حکم بجا :
 متقبل ملی مال دے آہ پلا گیا !
 چرسنی چہ رو دے ہوا قید امیر
 متقبل بن ہر بیاں باجوں مہرت مار
 دن داناں وچ سفرو دے و گیا گیا جوان
 آویگے وچ مصرو دے جاری ہے پیکار
 کشتق پر پائیں بنو دے دربار
 تے استقا نوں نے پورا گرد حصار
 کرے مال کنار دے جنگ دلا درو
 تعقل جا کے پچھا مسزہ دا احوال
 متقبل نیاں کار داں جہا مال اسباب
 اک دکان بنائے کے بیٹھا سو دا پا
 جاندا دل زمانیاں نت متقبل نمودار !
 بند ہی تھانے ماکھی جہد سے کس تمام
 بیٹی شہا عزیز وی زہرو بانو نام !
 آہ اس دے سامنے پاٹ گیا اسان !
 پیر مرداک تحت تے داہڑی بستے گور
 زہرو بانو پچھدی کی حضرت تیں نام
 آہلیہ سے پاسیاں ہوتوں مسلمان !

ہے ہن مندا کراں میں دل وچ بیعت ہے
 حمزہ پورا مصری چارہ کیستہ نوب !
 آپلے میں بن آدساں کر ساں مصر نول
 لائق اس شے علی دی آسنوں بیاں جزا
 پر چاہے نوشیرواں ویلے قتل کرا
 راہ مصر دا کس نے دن تے رات یا
 نال دسنے دے صریاں عربی پچھلے پیر
 نساہانا مصر نوں کر دا گریہ نثار !
 آڈو یا وچ مصرو دے روڈنا سرگرداں
 آہوالی مصر دا تلیوں اندر دار !!
 اندر دار حصار دے سب کافر مردار
 روی استیلاں میں نوح سے سردار
 تے نالپ مکتوب ناں گے دو ہاں تیں کو
 وچ حمزہ سے حلب دے سنیا مال حل
 وچ حمزہ سے حلب شے نقاشا شتاب
 کر کے حج سو دا گری کریں گے کچھ وا
 کر دا مال موکھاں دن دن بہت پیار
 سی دا ما وچیز دا دل سنگین مسلام
 سستی ہوئی رات نوں ٹوٹس وچ مقام
 تحت بھشتی پڑوں نازل ہرے آن
 زہرو بانو پاس آہلیہ تحت ظہور !
 کیا اہا بیم ہاں نبی علیہ السلام
 زہرو بانو خواب وچر سے آئی ایمان !

کیا نبی ضیق نے زہرہ بانو کو ! ! !
 وہ تو تھوڑے شہر سے میرا ہے فرزند
 مقبل علی نام ہے وہ عمرہ وایار !
 وہ چٹانے تھاں دے فرسے لہر کوکان
 فرسے اچھی خوب تھیں زہرہ بانو شاد
 کر کے ہی غریبہ واپس گئی بانار
 تاملے کندہی دستوں میں غلانی جا
 زہرہ بانو گئی امیر گل آکھ تقاسم
 زہرہ بانو ہندی مقبلوں سے تامل
 ہے چہ لڑھکتا نیاں دیوانی گل انعام !
 اگے مقبل تامل سے دے موکل سب !
 مقبل تامل چراغے تاملے سے سو جان
 اول آن امیروں مقبل کے سکام
 مقبل اگے عربیاں حال احوال ستا
 جہہ کندہ داستان اول بستہ ستار
 مقبل کے سو جان تھیں دگر کئی زنجیر
 کیا زور امیر سے آپ تڑائے بند
 اگے کیوں نہ اپنے توں تڑے زنجیر
 تڑے سا میں زور دگر تڑے آٹیا کام
 آگے چہ زردن تھیں باہر تامل کند
 جہہ اس دے حال تے سو سو لطف کر
 زہرہ بانو آکھدی شہرت ہونی عام
 اس غلام بدینوں اللہ کرے فتاہ

وہ درگاہ تھوڑے سے افضل ہیں توں
 کافر خانہ نہ چھڑکے کہ اس تھیں پیر نہ !
 کر دیا ہے سوداگری ایتھے وہ بازار
 ایہ گل کہ اسان توں کیا قسمت روان !
 جاگا گل فرخش دی کر خوشیوں آباد
 مقبل تامل لہر کے خوب کرے انوار
 بندی خانے ہائیکے بندی دیاں پھڑا
 استوں عیاں تاملوں مقبل وہ چہ تقاسم
 آئی پاس ترنگھوں آکھ سنلایا حال
 ہر حکومت طلب دی ویسی عرب نام
 بن اسٹہ فرمانوں کن کھلتے تھجب
 آیا تامل کندہ سے اندر وار جوان !
 مقبل تاملوں ویچھ کے ہرے شاد تمام
 اول بند امیر دے لگا کرن جہدا
 پھر میرے دل آذناں تھے میرے عنوار
 بندوں ترست پھڑائے عربی ! راسیر
 عربی ویچھ امیروں پچھ ہے حیرت مند
 اگے زور چلیا کندہ سب امیر !
 وقت حدوں کن پہنچا کٹھے بند تمام
 زہرہ بانو کھڑی سی اگے تھوڑے بند
 تیرا وہ چہ جان دے جبل چہ خواہ مرے
 باپ میرے سنے آذناں کرن تامل تمام
 میرا چاہے تامل تامل کرناں حال تہا وہ

رہل کر کے مصیقت کی کچھ کر بیٹے کا
 عیاشی نہ دیکھو نہ اسے دیکھو نہ اسے
 بھنگوں بھنگوں کا باہر نکلا چل کھلا
 سببوں لوں سے آمدی نہ پرہ باز نالی
 آہے راکھ جاگے دیکھ کہنے مراد
 ہونے و آگوں ستیاں موضع سر نے نکلا
 خوں میں سے دھڑکے کہیں بگڑ حرام
 ہونے ہی کی کھلے کھلے ہر کو
 مصری دسے دامادوں آن سستانی گل
 یہ گل سن داماد نے کرساں تیار
 او دھر کھانا کھاوندے عربی راج تمام
 کیتا کھو امیر نے یاراں نوں خوش ہو
 نہرو باز آکھدی ہیں ابھر کساں کام
 اگے خاوند جاگ داتا سے گرد سپاہ
 چل منزل سے سیواں پل کے سیں فرا
 خاوند سر تے خود دھر کھنڈا نسدہ مار
 نہرو باز آکھدی خاوند نوں تلوار
 کیتا کے زوصلہ کئے ڈچھٹا
 دھر یا عرب امیر نے اگے سیں لیا
 یا کر بیٹے مصیقت مارو چل حصار
 عمر کھنڈا اسان سے پاس نہیں ہتھیار
 نہرو باز آکھدی تجرہ ہے نزدیک
 سام نہیماں ورتماں ہی جگر جمان!

اتنی کس تھیں چاہیے بن کر بیٹے پیکار
 میٹوں ہوتے لے میں جتھے کھاتا ہر
 کدی دکھا درج کے مدت گئی دیا
 خاوند دسے وہ منٹے دیسے آن بہاں
 ڈور دسے لے پے گئے نساں پر سپار
 ہانا ساڑھے سراں نے ایسہ اپنی جا
 ار کھڑے جگر ٹھٹھے پانی گلی تمام
 نیویں نہیں تک کے گئے روانہ ہو
 عربی چھٹے بندیاں آئے منٹے ول
 چاہا جان بچا کھے جادوں کے کنار
 عیاشی دسے شکر نوں آیا مسہ تمام
 مصری دسے دامادوں پڑ یاد سے کو
 خاوند دسے ول جادوی سے تھیارتما
 خاوند نوں با آکھدی لے بہ بہت تباہ
 جے توں جان بچا دنی دیر ۲۰ قویں کا
 مرد واد گوانی ایسہ عورت بچا
 شکر کیندے ضم دہی منڈی لئی آتا
 چلا خون یاد دہی سر خاوند دا چا
 عربی کر دے آفرین عورت شوش کیا
 راتیں جلا مار کے نو مصر نوں مار
 بن تھیاراں کس طرح جا کر بیٹے پیکار
 موں دسے ہتھیار بن اس تجرہ چیک
 یاراں موں ورن ہے پٹکے لے موں

کج

۱۰

تجرے در اول کھذا حمزہ سے سب یار
 لیتے سیکار امیر سے سب تھیارتار
 گزرماتی زور سے حمزہ کو سے پسند
 آبادی رات دا آنے گرد حصار !
 جسے تو جانتیاں ذکر فی بیدار
 اپور سے حصار سے مار سے گزرا میر
 جدھر حمزہ ماردا آکر گزرا حصار !
 دل گیا برسات جاں عربی رہے کھر سے
 جاں فراد سے اپ نوں آئیں نال شتاب
 سن کے کیا عزیز نے اسے لڑا کی حصار
 زہرہ بانو ماری پو نوں تیغ اشا
 دو جی ماری ایس دی ویکھی ایہ امیر
 تلوں ہوئی سب بھی ہوئی شہرت عام
 پڑ سے آن ایروں نہیں یوں کرن سلام
 دعا پئے پڑ قلم سے لے عربی تلوار
 آیا ویر عزیز دا نام سر شاہ کس نام
 میوں زہرہ دیکھ لے لے سید سلطان
 نام نرس پناؤندا خلعت عرب امیر
 حمزہ سے تائیں دکھدا نام گسر همان !
 رنہ سے اندر مصر سے عربی وچہ آرام
 زہرہ بانو شروع داکر کے قوب صلاح
 آجے ناصر شاہ دی دختہ مریم نام
 زہرہ بانو پاس آکھدا نام سر شاہ !

سب تمنا سے دس تمناں آؤٹھے ہتھیار
 بھاری گز جو سام دی لینا عرب سوار
 آئے طرفے مصر دی سب عربی خوردند
 فری ٹوٹھی یونان دی تھلیوں باہر وار
 تے اوشاں دسے آؤوں کئے ذلیلی سار
 وہ پیا ہجر زمین تے ضرور بنے تاثیر
 سب دیوار حصار دی ڈاگر دی جنبش کھا
 زہرہ بانو تیغ لے اندر وار ڈر سے
 جو حمزہ دا تابع تاں ہو حال خسراب
 مرد گردن ایس دی لاہر لے تلوار
 دگلا خون ییادندی سر حمزہ قہیں چا
 کھدا سوسو آفریں عوشس ہو عالمگیر
 رومی تے یونانیوں پانی خسر تمام
 کے امیر مصری فوج کو وقت تمام
 کافر فوج عزیز دی دتی مار گھسار
 آیا پاس امیر دے کر کے ہجر تمام
 اُپر تے رسولی سے میں آندا ایمان
 تخت مصر دا جنبشیا اس نوں کر تمیر
 حاضر اندر دتے مال اتے سن جان
 چالی روز گزار دے اندر جشن تمام
 عدت بعد نبیادند سے مقبل نال نکاح
 صورت خالق پری قہیں مردان دگن تمام
 کہ حمزہ نوں اسانھے گھوچ کر کے پیاہ

زہرہ بانو آئی کے ہونی عرض گزار !
 حمزہ گنوا عد ہے کیا مسہ نگار
 زہرہ بانو آئی کے کیتے قول نبی
 پراک ہر صلاح ہے کر لے عقدا یہ
 ایہ حمزہ نے میناں یا نکاح کرا ا
 کتے روز گزاردا مصر سے عرب امام
 اک شب ہویا مسلم حمزہ وچ پستام
 آپ گیلا نظر نوانے ساڈہ دکھ مقام
 خداوند تالی لڑا کتے چاہے کر لے سال
 نماہش اندر پئے گئی آپر کوشش دراز
 پھر مریم نوں اتہام ہویا نال تضا
 آب سنی ہواوس تے بیج پناک وا
 مریم تائیں ہو گیا ایہ معلوم کجہ عالی
 فخر سے ساڈہ لہدا حضرت عمر رسول م
 بیہی نامر شاہدی کہیں گئی ہوا !
 دن کتے ہم مصر سے کر حمزہ گوزان !
 چڑھیا لشکر عرب دا شہر مدائن ولی
 بس فہم رسولی بن لیستے چھوڑ بیات
 کیونکر گتہ چلیا جنگ پواون قول !
 اوہ یوہی کادوس دیں کوہیں یایا تالی
 آہے کیونکر آیا مغلان دا سلطان !
 کوہیں مدائن لیا خیر عرب نے دعا
 شہدہ برتیم دا کیونکر بھڑک گیا !

ہاھر کردا عاجزی مینیں لے سدا رار
 دل میرا ہے چاہندا عد نبیادان پاد
 پیر ویاہ کر لوں اسد نال رضا
 ایہ رسیسی گھر پا پد سے چنگی ہے تمیر
 کیا گھر وچ باپ شے مریم ہے سدا
 مریم تینیں نال پچھیا باہجوں کتے نام
 ساڈے نالی اٹھ غراب تیں صاٹ کر جواڈام
 پچھوں مریم آوندی ولی وچ خوشی تمام
 اٹھا کوشش امیر دا آخالی اتہ عالی
 نیندر آئی سون گئی اندر طلب نیاز
 ساڈے نالی امیر دے کیتس بدن صفا
 لفظ قدرت حق تیں پیار م وچ جا
 ایسے خاطر لے گئی ساڈہ اپنے نالی
 سبناں کوہیں پھدا پتہ نہ لیا کولی !
 ساڈرات امیر دا کھڑیا کسے چورا !
 لے کے ہا مھر دا مڑ ہو گیا روان
 حضرت حمزہ آندا منزل منزلی پسل
 پھلا عالی ستاؤں کر کے رقم بیان
 آن مقابل شیر دے جان گوزان نوں
 حمزہ دے سر و تیا کیا کیا احوال
 کوہیں پواڈا گھنڈا ویس ہوسے ویران
 کیونکر توہاں ماریاں توہاں کنگ چڑھا
 کھنڈا نالی امیر دے کیونکر کھڑک پیسا

گھٹم ہاں مقول دی داری آگئی !

داؤ وگ تقدیر دی نقش اڈا گئی

قصہ گھٹم ۴

جاسواں نے دسیا ہاں گھٹم توں جا
 سن توہ میں کا دس نوں گھٹم کے حرام
 میں نہیں تو شیرواں دا کرساں دا ناہ
 شعیں کنڈا گھٹماں مسدب پچارہ کی
 یہ کچھ بڑی نہ گل ہے اوسا نگر ہٹا!
 پرتوں مہرنگار دا میں تھیں عقدہ بھنا
 گھٹم کنڈا فوج لے طرف مدائن دھا
 چل مل شاہنشاہ نوں اول پر اسوار
 اژدہ میں کنڈا بادشاہ جے احسان کرے
 کیوں ناہیں احسان دا حق گزاراں گا!
 میوں حسد منات دی عزتی دی سو گند
 جاں اندر میدان شے اسپ کداواں گا!
 لہ ضرور ایلیا دیاں کرساں خوفی خون
 پار پیارا عرب دا اک د چھوڑاں گا!
 یہ گل کہہ دچہ شکان مقل کرے فرمان!
 سٹ نمارے مثل شے ہی اندر دربار
 تے مٹلاں دی فوج دا انت د کچھ شمار
 پڑھیا لشکر تابرہ شور پیادہ جگ
 گھٹماں تے تہر پھر شے ترک بہادر مرد

حمزہ بن شریپ تھیں گیا مدائن آ
 جے حمزہ نوں مارسیں پاروں تقدیر تمام
 مہرنگار دیاہ لے ہر دل اندر شاہ
 تے عربی دے شور دا شور پکارا کی
 میرا ذمہ عرب نوں کرنا مار قسا!
 دشمن شاہنشاہ دے دیواں مار دکھا
 مار د مار امیر نوں دیواں عقدہ کرا
 دیکھ تیری اس شان نوں ویسی مہرنگار
 میری ایس پیوند تھیں بھاری شان گرتو
 حمزہ عربی زاد نوں کیوں نہ ماراں گا
 ماراں دچہ میدان دے عربی دا فرزند
 حمزہ عربی زبودی گرد اڈاواں گا
 پرزے پرزے کراں گا عمراسیہ نوں
 ہراک تائیں گردوں پکڑ مروڑاں گا!
 طرف مدائن شہر دی سب ہر چلورواں
 جنبش کیتیں لشکراں دھرت بلنیکار
 رگل ترک بہادر ای چائی تنہ مہار!
 مارگواں خلق نوں جت ول پوسن وگ
 بن دیری دا کا لہا دیکھ جے دچہ درد

دن کا فی ہن دو ٹو بھر آہیں سرور
 لشکر مجھدا مقل داشتے براہ مستام
 تیرہ تیرہ گراں زمینوں دیند اوچ گھسار
 چھتیس راہیں ہلونا ہرندی خلق تیاہ
 ترکان دھرا گلک فوں شہر مدائن دا!
 تروچیں کنڈا گستاں کھ ولی شاہنشاہ دا
 دیری تیرے مک قیس باد گاون فوں!
 گستم دلی نوشیرواں کھ واکل بیسان
 ایہ تروچیں کاؤس ہے ترکاندا سلطان
 جہاں پڑھیا نوشیرواں گستم دا کتبہ!
 ایہ گستم مردودے آڈا مقل چہڑھا
 حمزہ عربی زاد ہے ہواں واسطان!
 ایہ قساوتنا حق راہیڑوں نہیں پسند!
 جنگ کنڈا بادشاہ کھ کھ شکر منا
 حمزہ تائیں بازی مقل ولاور مرد!
 کیا ز رہبر نے مسیڑوں قسم خدا!
 ہوشاں دی بر بڑیوں مک پوسے ویران
 ہننے اسپان کا تیاہاں بالں سالال ہرگ
 ہدوں یاقوں کلاہنی حمزہ نے تموار
 تیغ بہادرب وادھاں پولسی دھسا
 پھر کنڈا نوشیرواں ہن تروچیں کاؤس
 مگانے دچ پوسے گرتوں کال تمام
 جنگ کراں ہے مقل تھیں ہوسی خلق فنا

اک دن فوں اڈا جاونی ناسس ہاندی گرو
 ترے کہ دچا ترے اسدی فون تمام
 ہجاں جو ایک اک مقل دا آبا باجر شاد
 کھانا دانادیں دانکتا چٹھا گھاہ!
 مکلان دے دچ پوسے گئی اس دی شکر کھا
 میں تیری ولی آڈان لے بے انت سپاہ
 حمزہ عربی زاد تھیں جنگ جہان فوں
 جیوں جیوں ترکستان تھیں چڑھیا مقل جوں
 جس نے عربی لڑناں گھیسرا اندر میدان
 قراوے بد بخت نے کم کیا تا خوب!
 چا پڑی ساڈے دیں تے تھر غصبی آ
 لگے بہن مقابلے اس نے دچ میدان!
 دچ لڑائی انانڈے پاسے مک گزند!
 سر تیرے تھیں مرے گا عربی زاد بلا
 فوجاں گھٹا ڈوسی پلی عربی دی گرد
 کلا حمزہ ساریاں دیسی مقل سندا
 مرگن گھڑے آڈی ہور کئی جیوان
 عورتوں ہیں کاؤس ہی زادوزاری روگ
 متوں دے ہر نے دچ میدان انہد
 لشکر ترکستان واکرناں مارفتساہ
 جے اتے ایران دچ یا اتے دچ ہوکس
 میں تروچیں کاؤس فوں کی جھان پیغام
 سبناں مال اڈاوسی دھرتی گرد ہوا

سب جتنے دے مقابلہ میں پوسے ویران !
 کیا بزمِ مہر نے میری جیتے تمہیں
 خط لکھا اس نون گل دیدہ آن کرسی جنگ
 سن کے جنگ ہیما کندہ قسم مناست
 اندر قید سے مصوی دتی بر کسی جان
 ویکو دے نکل دے لشکر دی اہ شان
 جنگ سوزن گزارا آگے تحت کھلا
 صلح رکھتے نکل تھیں جے اہ تالیدار
 چھتر سے دربار سے بر کسی خدمت گار
 تھے جے جنگ کر لو سو خود عربی نون دھو
 گروں گلک چڑھا وہی شہر دانی نون
 کرسی کن مقابلہ دچ اس سے میدان
 میری ایستہ پیر ہے کچھ صلح صفا
 علم کر دول تھے کہ گھڈن نسرمان
 ایہ گل سن نوشیرواں رو سے اذن رضا
 پس گتم نون کھیا جنگ نے فرمان !
 چنگا کیتو چاہر کے آندہ نکل جران !
 دشت انخر وچ نکل دہ لشکر دیہو آتار
 عمدہ شہقت کچھ کے نکل گھے دربار
 دیکے خط نوشیرواں جانے دقانہ پاپ
 در جنگ داکھیا پورنا گتم کرلی !
 جاڑو میں کاؤس نون کے ہا کرب او
 دشت انخر وچ اترو تھے نام سپاہ

آخر تا میں خاک تھے رہی خون نشان
 جے بن عبید سے آؤنان حمزہ عرب امیر
 اور پو میں کاؤس نون تنہا کرسی تنگ
 ترکاں نالی مقابلہ کی حمزہ سے وی بات !
 جے اہہ فرضا جہ نما تھیں ہی کی امکان !
 یکو کچھ کے جاہوں دچ اسد سے میدان
 عرض میری ہے بادشاہ جے منظور ہی ہو
 ما سے تیرے دیریاں تائیں کر سے پیکار
 ساری عمر گزار ہی ہو قرمانبہ روار
 اہہ عربی دے کر سے گارن دچ کر سے او
 پہل دچ لشد لہما دسی نالی خزان نون
 ہر دے گی شہر مندگی ساؤن دچ چہان
 تاملے شہر دانیوں رکھو دور ہشت
 پرنگا کر رکھو دساں میں سارا سامان
 بیوں چاہیں تیروں نکل نون کھیں دور ہشا
 راضی تھیں پر شاہ ہے اسے گتم مردان
 دیری عرب امیر نون مارو دچ میدان
 طرف ملاؤن آؤنان مولی نہیں درکار !
 مارن عرب امیر داکر گھلے اقرار !
 دشت انخر وچ نکل نون آن دیکل آپ
 دچ نوشی دے پہل کے گتم بریا ڈھول
 شاہ تھیں دل کھیا تھیں دل بہن تباد
 عمدہ شہقت چاہر نما تھیں تھیں شاہ ہشا

حمد و شہادت لکھ کے جب سے دیسپنا
 جاں لہ لسی تہ فوں دیکھے تیری شان
 تیوں داغی ہریکے بچنے مہر نگار !
 رسی وچہ جان سے ہم تیرا بھی یاد
 اندر حق زمین سے پاویں قدر داسیر
 توہ میں سو آداب تیں گھدا عرض قضا
 صفت شہا ز درخت دی آتش دی سگند
 دل میرے چہ آرزو قدم تیرے دی خاک
 جاں لہ اپنے آپ فوں تیرا خدمت گار
 جاں میں تیزی جانیاں سر اپنے سواد
 تے میں تیوں جانیاں تاج سر سے داپاک
 خبر سخی جے ادب ہے عہد عربی نام
 سکوں آیا قصد کر حق گزارن فوں !
 دشمن شہنشاہ داج ہوسے وچہ جگ
 جاں تیرے پردارنی کر آداب تمام
 ایسہ خط لکھ پوچھایا سلطان
 تیرے کھ نامی سوار سے ہر جا جلد روان
 خیراں گیاں مقل فوں چہ لہ آیا سلطان
 سن یوہیں کاؤس واول ہورہا شاد
 اندر اپنے لشکراں لگا کرن سنگار
 دوہاں صفائے دریاں کیتا راہ فراخ
 والی ہنٹ اتفیم را تہ فوں پوچھا جا !
 لے کے گتہ مقل فوں آپوٹا وچہ راہ !

جاں دیکھے نوشیرواں آپ لے گا آ
 جانے گا کچھ مرد ہے مثلاً سلطان
 کفر زندہ جاوے تیوں وچہ دربار !
 والی ہنٹ اتفیم را سداوہیں داماد ! نا
 ایسنگاں سن مقل بھی ہر جا پہل سو تیرا
 سوسو مجر نیاز تھیں کورنش تے آداب
 میں تیرا سے بادشاہ نسدا تیر فرزند !
 کر تہر وچہ اکیاں پاوہی فرحت تاک پاک
 تے فوں تیوں جانیاں بندہ حق گزار پاک
 فوں میں تیوں جان لے خادم جاں شاک
 فوں میں تیوں جان لے خادم اپنے خاک پاک
 سن کے درہ سکتا میں مجور غلام
 عہد فوں سن عربیاں رن وچہ ہارنوں
 حکم ہوسے میں فرج لے اول جاوہی گنگ
 دشمن دی جڑ مارنی کر کر کے تمام
 جاں پڑھیاں نوشیرواں کیتی خوشی ہزار
 دشت انضروں حرپیا کے شوکت شان
 خواہش تیرے میں دی دل انضرمیدان
 وہاں میرے مقل دل دی ملی مراد
 سنے کوہاں وچہ فرج تھیں کہ اصفاں تیار
 فرج لنگے سلطان دی جس وچہ دی گستاخ
 توہیں کنڈا گستاخاں پہل فوہاں دکھا
 فوہاں آتیاں سامنے توہیں کر سے حکماہ

سر و سہ آپہ رانے دے تاج جو ہر وار
 گتہ کنڈا او سدا ایہ اک خادم جان !
 رانے والی سے اُجھڑا ایہ ہر یا اٹھسار
 اوہ خود کیلک ہر وی اندر شان تمام
 پچھیا ایہ بادشاہ کیسا خدمت گار !
 خاقان تے گرگین دا ہر یا پیر تلور
 زینت ویکر انون وی مثل ہے دھگک
 ٹوہیں کنڈا گتھاں ایہ ہے شور کیسا
 جدا بیبت و بدہ وچہ زین اسمان
 ست سر تپکے آوند ست ست سوہل
 تریں پوش لہام ہے اٹلس پوش تمام
 زینت تھیں سلطان دی مثل ہے حیران
 جس دی روشن مثل ہے واگوں ہر جنیر
 جس وی مثل چتار وی کھاتے تزار
 والی ہنست اٹلم وی ڈھلی شان کھل
 جھر کرے سلطان دا ڈھتا قدر عظیم
 ڈھتا آوند مثل پیسادی ہر
 کریں خان میں بھنگا ایہ جی آکھ بیان
 بیوں لائق کس طرح جھبے کر انبار
 قول میں پیدل ہر بیکے اس دامن سلام
 تہہ پیادہ ہر ناں تاہیں لائق شان
 ایہ سب تیرے مکھ دے تاہیں شل پیادہ
 ہر پیادہ ہر ناں بیوں طہر نہ کھا !

اول لشکر رانے دا آ ہر یا اٹھسار !
 ٹوہیں پکے گتھاں ایہو ہے سلطان !
 ایہ پچھیز غلام ہے وچہ اسدے دربار
 کن ٹوہیں حیران سی جدا ایہ غلام
 وچھوں اس دے کیا خاص سپہ سالار
 ایڑیں پکے اسدے سی چینی لغزور
 بدماننا نے ادوجگتے پیر آیا کورنگ
 پیر آواز و پوش و روں کن پیما
 کیا کن اُشیرواں آیا عالی شان
 ست سواتھی شاہ دے آگے آئے ہل
 تے خدمت وچہ آوندے ستر ہزار غلام
 مقلان دوروں ویکھا تقریباً سلطان :
 سر شاہی خوف ہے ہر کبھ وزیر
 سر کچھ بھنگ بنیاد خاص وزیر شہر
 ٹوہیں ازگم ٹیوں گیا پیادہ ہر
 سر بیوں کر چلیا کرے نون تقسیم
 نظر کرے سلطان ہر ستے دیول سر
 ٹوہیں پیدل آوند فرما ہے سلطان
 خان پیادہ ہر کے یا تے ہاں سوار
 ٹوہیں شاہ بزرگ ہے بھنگ کھ حرام
 کیا ہر کبھ نے اپنا قدر بچکان !
 والی ہنست اٹلم داؤں شاہناشاہ !
 تیری جدوں رکابوں ٹوہیں پکے آ

لشہر شاہ زمین سے ملے پیادہ ہوا :
 ڈرو میں فون ڈھیر واں پکتے سے وہ کنگار
 سن بھائیوں شاہ مغل فون خلعت کو کھٹا
 پھر تہہ گلاؤ لگا سب اعلیٰ زر کار :
 وہ کہہ امانداد پہ مغل رہے شہر ما :
 تخت اتے ڈھیر واں بکٹا جوں بولوس
 زین کسی درنا میں فون ٹرو شاہ
 پھر کھانے کھانڈے دکھا رنگ طعام
 ہر ہر قسم طعام شے ہر کچھ وہ چہسان :
 ساگر کے نعتوں باجر حساب شمار
 دسترخوان طعام شے کئی چھانوں فون
 خدمت کار بڑا بخوش لبیاون فون
 دیگر جانب ساڈوں مغل سے ہے حیران :
 سب امرواں مافران کھاوا چڑھا طعام
 کتنے روز گزار دے اندھ عیش خوشی
 حمزہ وہی گل روز سے کر کے ذکر اذکار
 کتنے ہے جن حرب دامرہ جدا نام
 جنگ کندھ امرواں دی و پسہ قید پیا
 ڈرو میں کندھ شاہ نے کیوں مرند لایا سی
 قدر نہ دیکھے پناہ سے کی چیز بلا
 پہلے اس فون بلو شاہ ہے ذکر سے بلند
 کا ڈھنری کہتے دیکھ کر سے مت دوسر
 باہر گیا کھانوں حمزہ مسجد بنی ملا :

رہا اگلے شاہ سے مغل تخت اوہ ہر
 لطف کر سے نئے نقصاں کرنا بہت پیار
 خلعت دیکھو ایرانیوں ہونڈے مغل خدا
 رستے ریشم دادتے ٹوہی میں ہزار :
 ایسا صاحب شان کو دیکھیں وہ نہ آ
 حاضر ہوا وہب قہیں آٹھوں میں کاؤس
 اک دل ٹرو میں بیٹھا اک دل گنم چاہ
 گوشت قسم کباب سے ہی مرغ تمام
 ہر کچھ مغلان عمر سنیاں ناں نشان :
 جہاز کے سب سے تحقیق تھے ہر اقسام ہزار
 شہرت بھر باں تو فون کھر سے چون فون
 بھٹے کاڑے کچھ کے ہتھ دھونوں فون
 ایسا صاحب عالی ہر گ دو چہسان
 پیکر شاہاں پتیلیاں ہر سے ست تمام
 مٹھئے ہچہ ستیاں چاہن خون کشی :
 ٹرو میں کندھ بخٹکا عالی کیریں انبساط
 ستیاں باہر قدر قہیں کر دا کار تمام
 زندہ ہے یا مر گیا ساڈوں خبر کا
 موند لیا تے قدر قہیں باہر آیا کسی
 عملی کیہتر سے بخدی جے برابر :
 گڈوں فون گھر شیر دا تا میں مول پسند
 گلا تخت بہا یا انت کھارے کھیہ
 انت پچان مرتبہ عالی نسب زندہ :

اس نون دین سہوی کی کوئی گل :
 نانی پالی عرب دا خیال ٹھانے وار :
 دیکھ کیتا ذخیر ہے ماکم عسری زاد :
 چہ ست کھو تال لے آڈیا دربار :
 چٹکا شور چا گیا یک را گیب :
 جھاڑ تک سرنگم تے گیا پستیا پر
 کیو کہ حق پچھائی دا انت تلاق سی
 تاگ بجلی وچ پالیا تشا بنشہ نے آپ
 بسکیہ لڑاں نون پان چٹکا کوسے شو :
 لے جانی ہی پٹکا حاضر ہے سامان :
 بے اہاں وی چھوڑنی امیں نہیں جڑ میخ
 بہن کئے نس جیادسی نک میں تیں سعلی
 شوہرین وقتاں ماریاں قدروں دودھ ہزار
 ایسے تھانے لائق کھاناں نشتار
 تے عربی دے جنگ دا سر چا بیٹھا جبار
 بازں دے سنگ پڑی ٹان کی مردار
 سن شوہرین وی وقت نون شاد ہونے سرا
 یہ گھائی کر آدنا پر کے مغل دواع
 وچ خوشی دے آکھا گتم نون مردار
 کرم کھوسے اسان تے بٹھتے مہر نگار
 گتم دل نوشیرواں اٹھ ٹڈیا مردار
 تے آگے آفت شے دھرواں سیرت علم
 عرض کران شہانہ ناٹھہ میں دامنہ مان

کی ہریا جے ہر گیا چھتاں دا بڑھلی
 دو تہ روز سدا گیا شیر عرب سدا
 منڈاں پتھہ ہاؤنڈا گھیاں دا استاد
 دیکھ مریدار ہے سکے دا سردار !
 پھرو کر کے ہانیاں چر سدا گیا
 دلہ دا عربی زاد نے حق دہانا کر
 ناقص جس وی طبع ہے حق پچھانے کی
 پاستیں سدا یا زہروں بھرا ساہب
 بئی نون تک پائیے گڑا تھیں ہتھ دھو
 جے عربی بے ادب ہے ادب کران مڑاں
 تے امیں پڑ مرڈانی سول دکھا مذی بیٹھ
 تلوک مار پروسان جے ہاشے اسان
 عربی دی پیکاروی اجے نہ پائی سدا
 باہر لڑائی عرب نون لیا زبانی مار
 کھشکل بار جھانناں مت سٹھ بے اڈار
 پراس تے کس جہانے پہلی وچ اڈار
 کن عربی نون مارناں مرداں نوک چڑھا
 آ اپنی وچ بارگاہ سنے سدا سماع
 مقبیلے آگے شہ دے جا کے عرض گزار
 دشمن عربی زادوں میں دکھدا داں مار
 والی ہفت آئیم شے آڈیا دربار
 کسے دعا ہتھ ہڈ کے دہو شہ نام
 مغل بہار آرزو دکھدا وئی تمام

فرزندی دچ اپنی گرفتار عطا :
 باقی دشمن مار سنا کر وہاں سے اقرار
 اندر بہت تعلیم سے وری رہے نہ کو
 تے میری ہے آرزو یہ نسبت پر شرب
 یہ گل کس ز شیرواں تپ نختے دچ آ
 ابر گل میرے سامنے پھر کھڑ کہیں نہ موی
 دیکھ نختے دچ شاہ نوں اٹھ جنگ مرد
 جنگ جگ راج جہان تے نت سویا ہ
 انت دجیاں گھر جیاں گھر سہان ناں
 اڈرک کتے واہنی دختہ مہر نگار
 ہر بندہ فرمان دا اوہ سر پیش دھرے
 گتہر دا نختہ ہے کتے عرض دھرے
 ان گل کس ز شیرواں دل دچ کرے بچا
 جن سبناں نوں نہ ناں باجوہر سادہ نہیں
 آہستہ فرادندا گتہم نوں سلطان !
 ایہ گل کس تعظیم کر گتہم چلا گیا !
 نامے تیرا ہوسی بھلے کم نختہ رو !
 راتیں بڑ جہر نوں لے خلوت دچ شاہ
 گتہم دفا کیا جیسی سکتے جان !
 میں کن ساک نہ ہر نوں دینا چاہاں بول
 ہے گتہم دا آکھیا ناہیں کراں قسبول !
 کوچ مقل دی ساں تھیں نختے کئی دویہر
 یہ کن سہرا ساں نے مشکل عجاہر دینا

تے اوہ دا گوں بڑیاں خدام ہے سدا
 رہاں غلام حضور دا ہر دم خدمت گزار
 حمزہ عربی نوں تے چڑھاں دلاور ہو !
 ہر رضا حضور دی ہر دم ہے مطلوب !
 گتہم نوں فرادندا مردارا بہت جا !
 تیری عرض حرمیاں ایہ نہ کراں قبول !
 ہتہ کھلنا بچہ کے ہریا عہد شکندار
 ویری ایس جناب دا سر تلوایا ہر
 بادریاں تاجق ہے روا بشاوان ناں
 پھر دیکھ کن مقل دی کچرا کون دار
 کونق شمشاہ نوں بکن ناں دے کرے
 لازم نہیں سدا ناں استنوں بھاڑ پے
 ایہ سدا سے اک جان ہر دل بیٹھے مولا
 دل میرا اس نسبتوں ہرگز شاد نہیں
 بھلے کر کے صلوت دساں حال بیان
 گو میں نوں جا دسا جرمیں جواب لینا
 تعد تیرا ز شیرواں کرسی دچ حضور !
 کتہا کی تہیر ہے ہریا کم تہا
 آن اقا میں ہریا عزت دا نقصان
 جہاں گتہم تہہ چیز نہ قول نہ کراں عدول
 اور نوں جنگ چاہوسی دل سامنے جمول !
 پہل دچ ساڈی کوچ نوں کن نہ تے تیر
 آن صلوات کس کھاں ہے تہیر کیا

کیا بڑبھرا کر کا شاہ قبول !
 جسے ماں مٹے باوجود کرن ضرور فساد
 لیکن توں کیا کسی سے پھر چرچا ہے رب
 کیا بڑبھرا کر کا شاہ قبول !
 جیسے آپ کر کیاں دین کلام چسلا
 پختے پارے تخت شہر توں نہیں کروں کوسلا
 کس توں میں لاکھ کریوں تدمیں ڈگیا آ
 ظاہر دہی واسطے کر دا شاہ پیار !
 فرادے نوشیرواں فرحت چاہیے بھی
 بنگلہ ڈیو میں آکھرتے تخت اسکے بندو بوڑ
 تین جبدے سنگلاہ ایسے مہر نگار
 تیس نہیں مہاروں کر پختے اقتدار
 عذر دھرے نوشیرواں جیل دھرے چڑ
 ہرگز توں نوشیرواں کسدا ہر لاچار !
 گتہ گتہ پت توں جسدا نام قبسا
 آوڑیا وچ شہر دے آبا و اجداد شام
 آیا مہنگار توں میں تباد حسروں
 جہہ کروں کجہ کے کیتا مغل پسند
 جہاں مغلان تے چڑھیگا مراد سے مرواں
 کافر آئے لین توں جی چر طرف پکار
 دو جی داری باپ نے ڈوبے قول اقرار
 باپ میرے توں دک گئی کیوں نقلدی مار
 لارے لارے کیدے میرے میرے ہر

گتہ بنگلہ دل گئے ڈروں میں نالی تمام
 تے دہرائیں نمادو سے ہرگز عزت برباد
 جس دی قسمت ہو سیا اسارے سبب !
 فرے گتہ آؤنا میں ڈو میں جہول !
 گتہ پھر سوال دی دیر سے گل باد !
 من گیا نوشیرواں اس دی عرض تمام
 دل دچہ نہ سادنا دھرت نہ گئے پا !
 تدمان تیں چا مغل توں پکڑے وچر نگار
 مہر نگار جو شہ گی تیںوں کج عیبیں
 مہر حمزہ میں گزارے عفت سیاست توڑ
 مہلت تیں کی جانے کی کج گرا گئے کار
 تے بن پار جہانماں فضل کرم دی کار
 گتہ بنگلہ پادندے نذر دو نویں مرداد
 لے آوے کجما لیکے شہروں مہر نگار
 طرف مدائن آیا لے توہماں بد زاد
 وچ مدائن ہو گئی ایہ سب شہرت عام
 منگوانی نوشیرواں دینی ڈو میں توں
 اڑنگ گھٹ کر کے گاکھری دا فرزند !
 سن سلطان حرلیت توں چاکر سن دین
 ستیاں مہر نگار نے زونی زار و زار
 آکر مہر نگار تے خاندان باجوہ شہار
 میوں لیکل لادنا مہر حمزہ سو سو وار !
 میوں کس کھلا دنا حملے دے وچ چہر

سر میرے پر غم و اہم کی نذر پیا !
 کرتے تھام گدھے سے بیٹوں مغل حرام
 امیر کو تان غلاموں میں درانی فوں !
 میں زن ناہیں مغل دی جھوٹ و کر و پکار
 عشق النہادگ را شیر عرب دی تا چنگ
 ہر در میرا ہر وہاں خلوند و سپہ جہان !
 جو مرواں را بادشاہ تے غالب سیدان !
 توہاں تیرے سے میں فوں ویراں ہر شہر
 اچ کتھے من عزرا خالی ہے سیدان !
 چور پتے کر سکھان کر پٹے آ و بچہ !
 داگک غضب دی باقی پٹے نہ فیوں آ
 میں روندی مرچا تان تیرا ہر اڈیک !
 میں گمانی ہر ہاد تان تیرے وچر سراقی !
 میںوں مار گولوتان جس ریاں درواں نئے
 چیکو داری عزرا تان و تو دیدار ! !
 ساری رات گزار دی اندر گریہ زار !
 ڈٹھا اندر خوب دے اول و اختصار
 روندی روندی خواب وچر پیری آن پٹی
 کتھے جیوں متان ساتوں منوں و سار
 میں دیدار اڈیکدی ہر ریاں بیتاب !
 تیرے پتھوں گویا میں سر غم ہزار !
 فرخ مٹتی ہے میں فوں غلام غم کرن
 صہلا ہوا توں آہوں سکھان سکھد جیوں

شہزادہ نابق و امیر کی شہر چٹا !
 لاکھ تھراوٹے پائی دم تقسم
 منغل کر سے ماں بھین فوں یا چرتانی فوں
 میں روندی مرچا تان و روانہ سے وچکار
 سینہ میرا دکھ لاکھ غضب دی داگک
 خادو تھاک امیر ہے جس دی مانی شان
 کنہیں حید سے فوں زریاں تے اسمان
 پتے منوں لیا کس میں حکام ساں نہر
 چوڑ گھنگلا ہر پٹیا پوچھ کتھ جیوں آن !
 تان میں آو و تے وادو امیر ہے لیکھ
 آن مات اپنی حیب حیب لیش چوہاں
 توں ناہیں ملو آدماں قبر تپندی نیکہ کر
 تے توں تھرا و تان لے میرے شتاقی
 قبر پھیرا پادماں اوٹاں مرواں نئے !
 نقد ہوا اچ جادماں ملت گئی ادھار
 وقت سحر وچ خواب لے جانہی ہر نگار
 چہرہ بھرا نور قہیں حاضر تے موجود !
 کندی تیرے نام قہیں میں قربان گئی
 آہیں کس مرچ قہیں آنا وقت گزارا
 تے توں دھڑا جیوں دو جی واد شتاب
 اپ میرا اقرار قہیں کر بیٹھا اٹکار !
 چاند نظر آدما بیٹوں باہر مرن ! !
 آن بجائے ورو دی دھونی رکھد جیوں

اور فوجی پیراچا کون اچھی کھل گئی !
 روزی پر مسیحا درجہاں سنیاں شور پیا
 چمڑہ کواں تے شہر قہیں اتھا عرب جوان
 روزم مھڑ بھانوں کیستا فوج تمام
 وچہ ماٹئی پے گیا ایہ سب شور پکار
 فوجاں کڑھ ماٹوں لے پر گیا ہوا !
 سٹی کے مہنگاروا ٹوں ٹوں ہرہا شاد
 سنیاں عرب امیر نے کیا جریں تہاوا !
 وہ بے روز امیر نے کیتا آن محتام !
 ملیں مہنگاروے حمزہ ڈڑیا آ !!
 بیخود ہوا میر دے پیر ہی آن پئی !
 اک دو بے زوں اپنا دورہ آسکھن حال
 دروی وچہ فراق دے مدت گزار گئی
 بعد تمام کلام تے باراں دے دیوار !
 سدو گل ماٹوں عاجز تے فقہار
 سد فقیر امیر نے دتا دولت مال !!
 پھر فرمایا شاہ دولت تر اسباب !
 پھر ایسا شہ طو آدمی شہروں پھرو نہ کو
 سن کے حکم امیردا لشکر دھا پیا !
 بیبادی زوں غمسی گتم دی اک دھی !
 گتم دے گھر جا پیا عمرمدی بن کرب
 دھی گتم دی نازین پلا بیاندی سیا !
 گھر بنگک دے آیکے مسہ جیار پیا

حمزہ نظر آؤندا ہر بے برش پئی !
 کواں چار ماٹوں حمزہ آ گیس
 دسدے جھنڈے جھولے تے بولال اشان
 وچہ ماٹئی آدمی فخر سے عرب امام
 پائی خبر تہا دے نس گیا مراد !
 دل وچہ غوت امیردا غالب ہرہا آ
 حاصل گئی رب تے دل ری گل مراد
 ہا جھ مراد اں شہر قہیں دوڑ گیا بد زاد
 سن کے مہنگاروں ہونی خوشی تمام
 ڈھانڈھ مہنگاروے دل قہیں ہونی خدا
 حمزہ نے چا تدم قہیں سینے لالئی
 وچہ دچھڑے گردیا جرو سرین دبال
 دواں جریں وچھیناں بات نصیب پئی
 حمزہ نے فرمایا سد سارے سردار
 دولت اہی تمام زوں چا دیو ورتا
 عمر تمامی اماندی گری خوشیاں نال
 سب اصلیل فرمائیاں تجھنے کرو شتاب
 ناں رنجناؤں کسے فوں ناں کو دکھیا پر
 مال خواہد شاہ واسب کجہ کٹ لیا
 نکل جھاب سو بہی جیسی دانگ پری
 جا کھو کوائی گزرتے پئی دے تے غریب
 اندر ڈیرے اپنے رکھتی آن چھپا !
 بنگک دی دھی دیکھ کے مائش برگی

اور کئی اشیاں دو ہاں دی پادوسے خیر امیر
 چہر اتنے عیاضیا دسم چاتی کی :
 وہ چہر ہاں دسے چاہیکے نظم کما یا کیوں
 جسے تے خواہش دو ہاندی ساوں کر کمال
 بندی دچوں چوڑھیسے ایسے وقت ضرور
 مرضی کچھ دو ہاندی خواہسہ آکھ بیان
 مرضی تیری کیا ہے کہ جب سہے انظار
 بھانوں چہر چنگار بے بھانوں پر عیار
 اس نے مول نہ میناں کر ہاندی انکار
 مرطواں تے ناں کراں میں اس قصین پر بند
 ایہ پہاڑ دواتی ہینوں نہیں قسبول :
 صورت کس دی دلچر کے ڈر مرطواں دی
 تے عیاضی پاس میں مول نہ آواں گی
 کراں ناں بلانید سے میں تے نہیں نکاح
 جنگ دی دمی من دی خمر ایہ فوں
 عمر صدی بن کر بکسن ہر یا حال طول :
 مینوں قسم خدا لے دی مراں کمار کی کما
 ہتھ گی تے ہو گئی کیوں ۔ متھیں بیزار
 گتم دی دمی سد کے کندا عالی ذات
 اوہ شاہزاد خوب ہے ناں ہواں طول
 ایہ ہے پچہ دیو دا کیوں کر کراں قبول !
 نالے رطبت دی ہندی اسوں مہر نگار
 ناغہ کیا آکسون من گئی قراباں !

کچھ لایا آکسون پر دسے وہ چہر امیر !
 دو ہاں فوں سدوا کچھ کندا مسم نبی
 حکم میر سے بن تہاں نے شر نہ چاہا کیوں
 عمر میر آکھدا عسلم نہ کرینے مول !
 جسے تے نہاناں دواتوں نہیں اسیں منگوار
 کیا تہاں نگار فوں حمزے نے فرمان !
 جنگ دی دمی سد کے چنگھے مہر نگار !
 اوہ کندی میں جھیا سر پر مسد عیار
 چہر گتم دی دمی فوں پچھدی مہر نگار
 عیاضی فوں ناں کراں مینوں ہے ہو کند
 لکھ پناہ اس آفتوں ناں سردھڑاں مول
 دیو ہاں فوں میں کی کماں ایہ دیو ہاتا بیڑ
 ڈر پیرا ڈر گھول کے پنی مرطواں گی
 مقدمہ کر بھر قصیں ہے جسے تہاں صلاح
 مہر نگار امیر فوں کندی سن سے فوں
 عیاضی فوں ناں کرے گتم دی دمی مول
 کندا جسے تے ناں دیو مینیں متھہ ہنا
 مدت دا میں ایس تے عاشقی سی تے نہار
 سن کے حمزہ ہستیا عیاضی دی بات
 کیوں بی بی فوں ناں کریں عمر جوں قبول
 گتم دی دمی آکھدی ایہ نہ اسوں قبول
 سن کے حمزہ ہستیا کر دا بہت پیار
 عیاضی ہاں قراباں کر کہ بہت بیان !

کے تماشے سے حکم تھیں چارہ ہو گیا !
تسین بیاندی پڑ کے کتوں ایہ بنا
مات پئی تھے دو انا دنا مہنتہ کر ا
عرا یہ ہو گیا جنگ دا داد ! ! !
گتہم دادا نامسی بیادای سردار !
پیا تھیہ عمر وار ب نیجاہ کے گھا !
اک جاہر جہ سے جتہ سے موزہ نگر گار
بھاویں پر نفس دے شہزادی خنار
سیدوں مارن لیا حضرت عرب امام
سوسن مویا بادشاہ نے ہر یا تمکین !
بجنگ دے دیکر کئی شے ہی ایہ گل گئی
کھڑیا نگر نون حضرت عم رسول !
بجنگ شکر گزار داولی دچ سو سو وار !
ہو دیاں تے تہ پیر یا گھر میر سے دچ غیر
ہر باہن دچ وے دے سہا پر مسرور
گتہم دچ دوبارہ سے آیا حال تہاہ !
بجنگ کندا گشتان تہہ مبارک باد !
گتہم کندا تہن عمر امیتہ چور !
چہر پیاٹ نے گیا گھر تیر سے دا مال
سکن بجنگ میران ہو کے زبان سھال
دین گواہیاں پدیاں عادل کئی گراہ !
ساری مجلس سہی سن دوآندی ہات
دچ شے لڑھیراں مینھا چھڑ عمام

بجیا میر سے لیکھ داپتے آہی پیا ! !
جے تے تہوش تسماندی دیو میر سے گل پیا
دو انا دچ خوشی دے دھرت نہ گئے پیا
چنگا ساک سمیٹیا گو مبارکب و !
جسدی کس اس ساک تھیں رونوی زلزلہ
مرداں دے تہہ آیان کرن چھڑاویگا
رہدے دچ پر ہیز دے کرن جماعوں عار
موزہ چاہے شاہ دا اون شے اکرار !
دشت اضر دچ شاہ نے ہانی غیر تمام
اج اسارا اٹیا عزت تے تمکین !
گتہم دی وہی عمر نے جیوں بیوں اٹھ لئی
چہر داں کھرتا لیا گھردی نہر نہ مول !
بھلا ہر یا گھر ساں مے گیانہ چور چنگار
قالی میر سے کچھ عربیاں ندرانہ کیا ڈیر
جاں مین گتہم شے کا طعنہ کرن ضرور !
آما مسلمہ کسنوں اس دا قعدہ دل تھار
عمر مندی بن کرب سبے مین تیر دادا
اج تیرا لہا ہے کہہ کی چاہیں ہو را
نویں جوانی دا لیا سہہ دچ ایریں قال !
خجہ نہ تھت لایکے تن مین میر مہال
سکن شہہ مندہ ہر یا ہما بجنگ حال تہاہ
تے ایہ کچھ دکھا دکھ رو دنیاں گزری رات
ایہ ژوپین کاؤس نے سنیاں حال تمام

<p>کوں چڑھائی عرب تھے کسان مار تیا تال کسبنا مذ سے عربی زبان حضرت نا طرف لڑائی مثل دی کسی تھے موڑ جھاکر</p>	<p>آگنڈا اسے بادشاہ توں دل نگر ہشا جسے سارے لوں گا بندی لوں چھلا کے غلام رسول توں خاص پیارا یاد</p>
---	---

بھینجا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا مہر نکھار کو جنگ کی بیٹی کے ساتھ
مکتہ میں اور آپ مہر گردان عرب کے روانہ ہونا باویہ حضرت کی طرف
اور جنگ کرنا ساتھ نوشیرواں اور ژوپین کے اور بے شمار کفار کو مارنا
اور زخم پہنچانا اور پسر امیر کے ژوپین کے ہاتھ سے اور لانا امیر کو مکتہ میں
اور قلعہ گھیرنا کفار کا مکتہ میں اور ذکر طعام لانا مہر نکھار کا امیر کے واسطے

گٹ اصطلب غواہیاں کرادعت تمام
پھر لاوے دچہ شہرے مجلس دل افروز
عرض کرن جتو بند کے سب امیر وزیر
اگر تختہ مانے بیٹھا حکم چلا
والی ہفتہ اعلیم دی علی منطے جا:
دار سے مول نہ آگس ہو کے تک مرن
ژوپین تھے نوشیرواں والی خوف پیا
جے کوہ آدن جنگ نوں ماراں گے توار
مکھ چور مانے خوش بو ڈیرا لا
دچہ نکاح یباکس جسد سے مہر نکھار
بعد جمعیت ایس تھاں سد بلاویں توں

سعدوں امیر المؤمنین حمزہ عرب امام
اند رجن گزاد سے اجڑی چالی روز
اور وہاں نوں پکچیا کیا کرس تہ بید
حضرت تیری نچ ہے کینا فضل خدا
تینوں امیر نمائے نے کینا تھاں عطا:
ژوپین تھے نوشیرواں ہے آجگ کری
قلعہ مان اسان دسے تیختے آ گیا:
لشک ساڈا بہت ہے لکھاں کی ہزار
سب قبائل اپنے ایختے بلین بلا:
عبا طلب آوسی جاں ایختے سردار
دختر نامرشد دی مصری مریم نوں

تیرا راج جہاں سے نت سویا برگ :
 کس حمزہ فرما نما میر تا میں تمہیرا
 یا تے دل وچ کسانسے پڑنا نہیں اوسان
 ڈور سے تیں لائیں کر دے بر تہریر
 جے تھیں وچ دہاں کسی خلق کیا !
 چاہے کرو لاوری ہر وہ جب تیار :
 وحی جنگ تے گتے تالے ہر سنگار
 مگر جئے پیڑیاں پاک مکان تسبول
 چہ پورا سے اتھاں ناں چٹاں جت کتعال
 سن کے حکم امیر دا ہر لے سب تیار
 غزایہ سدا حمزہ نے خود کول !
 غزایہ اللہ کے لگا کرن شمار !!
 ہر صدی کس میانیاں ہاں کل ہزار !
 پوراں سونہ صورا آف سبیل قوی !
 سی اورنگ کو رنگ دا پنجی ہزار سوار
 تے گی وی فرج سی تہہ ہزار قسم
 بلاں کل ہزار سی خود اس سے عیار !
 کیا سمجھ امیر نے کھڑا نہ توں قسم
 خدمت نہر نگاروی چل ہزار سوار
 عداوی تہہ عرووی عورت قوری نال !
 سر سفر کر ڈریا قبل سبلی توں !
 حمزہ نے خود آئی کے دروہمت ساتھ
 آئی نال نیاں لے لے میر سے اللہ !

دشمن تیر امر سے گادو مصیبت جبرگ
 عقول ہار سے جاوند سے تیر تیر
 ٹروپیں تے نوشیرواں دل بیٹھے لک تھاں
 کوٹ مدائن ویکھ کے دھری پناہ کیر
 حمزہ غور و اغفل تھیں اندر چھپ گیا !
 دشت انظر وچ مغل تھیں چل کرینے پکار
 کتے دی دل ڈور کے ہر دو آپ تیار
 جسدے آپ کافراں فتح نہ پانی کول
 مگر شہر شریف جے میوں فخر کمال
 زمین کسانے تازیاں پن لے ہتیار
 کیا لشکر گن لیا کتا ہے حسب چول
 منقل منظور و دہہ ہزار سوار !
 شہر ہر زلفہ ہر دا نال چول شمار
 اورنگ اتے کو رنگ دا پنجے تے اقمی
 کل سوار نیاں دے آہے دس ہزار
 ہر سوار امیر سے ہاں ہزار سلام
 آریا پاس امیر دے کر کے سب شمار
 طرے عاجز مغل وی کرنے توں مقام
 ہر پیادے نال کس دے سے دس ہزار
 دو توں مگر نگارو سے نال زمین ہر حال
 کیا کتے جانی کے در خدمت وچ توں
 چڑیا مہر نگار دار خدمت ویلے اتہ
 تیری امیر سپر دے فطول

صحیح صورت میں فون کئے وچ پچھا :
 کیا امرنگار نے ڈگ تھیں یک بار
 چھوڑ حکومت باپ دی تیرے مال ٹری
 دین اپنے فون چھڈ کے ہوئی مسلمان !
 پروردہ سے سناں میں اچھوڑ چلی
 ڈوب گئی عورتاں تیری خاطر کل
 چھوڑ چلی سساریاں ہو کے تیری نار
 اچھوڑ لے چلیوں گئیں نہیں احوال
 میرا زنا چرناں ہو چکا تیں مال !
 آن شتائی دلہرا دکھاویں دیدار !
 یں تیرے دیدار سے حراف مرانگی میں
 لائیاں دی لے پائی بیٹھ نہر میں بھلا
 تینوں قسم خدا سے دی قول نبھاویں پار
 قول مہرب پیار یا دل وچ رہیں سعا
 فل میںوں میں دریاں رہیں تپینڈ سے یمن
 با بھ تیرے دیدار سے دتوں ناپیں چین
 ساک چھڑے تیں کاشنفاں پیر بھائی ہیں
 عشق حبت انسان عدا تے چمان !
 عزے سے فرایا کی کئے دی گل !
 پھر کئے دل ہو گئی رخصت مہرنگار !
 منزل منزل جاوندے جا پھنچے نزدیک
 عرابیہ آکھدا ہاں فرمانبردار !
 حضرت محمد صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا :

چرناں دے پھیریں اسنوں نہیں بچا
 تیرے دے سیتا میں چھڈے گھر بار
 سدایا وچ جگہ سے سب قیسیں بری بری
 تے وچ تیرے عشق سے نرائیں سلطان
 میری وچ پریمس دے ہوئی خاک رلی
 آہل گئی امیر قیسیں جگ وچ ہوا نعل
 ناہیں منوں دسارناں میں لے سدا
 تے دباریں قول تھیں رکھیں قول سعال
 اندر در وچھوڑیاں جان وچھڑیں گال
 پاک خدا دے واسطے چھڑیں دسار
 جگر اذنبہ عشق دا کوں جہاں گی میں !
 جسے تے لویاں تھو پورا کر میں و خا
 پش ارادوں پا قیسیں ناں ڈوہیں وچکار
 قدم رکھیں دھر گھنٹاں پھیر کدی مڑ آ
 رباں نہ کدی زارباں کوک بہوندے دین
 فیترن نہیں چتاریا تے توں عینوں عین
 ایو گل ایفردی یاد رکھیں دن مرین
 مرداں اور نبھاوندے یکتے قول زباناں
 با بچ کھٹ رجوع ہے دل میرا توں دل
 رشت اخفروں مہیا شیر عجب اسار
 حمزہ کندا عرفوں جاہ شمشاہ بیگ
 خط کھدوید میں لے ٹران قدر نہیں انکار
 گھینا دل نوشیرواں حمزہ قیسیں خدا رس

مضمون خط امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ عنہ کا نوشیرواں کی طرف

مرضا خدا سے نون ہر ہر حال تعلیم
 قدرت میں دی کامل نقصوں پاک ملام
 اپنا پریم نعلیوں بخشے خرفت ہزار
 سن سے شاہ نوشیرواں پاں میں حرفی نوا
 ہیں عادل سدا نما سے عادل باد شاہ
 توں میری دامادوں ننگ کریں سے مار
 اول سدا سدا واکتو شہرا ویاہ
 بعد میرے اولادوں سدا بلایا توں !
 شورا شاہنور جو شردا موئی مہر نگار !
 تھارن تاہن نال کر کبیرہ دعا تمام
 چکے میرے مثل توں لعنت کس ہزار
 میزون دست پچایا پیا پچھا ڈی دعا
 گتہ ننگ دریاں دی اک اک کس پکار
 جھتیریاں ہر میدان اک اک کراں شمار
 یں میں مہر نگار نوں آیا اول نور !
 جے توں یں ہر صدیوں آویں ہاں شاہ
 وجہ مان آئی کس سے تاج دھریا
 جہ کجہ میزون کہیں گاکرماں سر سے نور
 یوں توں دسدے مک نوں کرکے ویران
 چک ننگ دسے کسے تے ڈوب پانی لچ
 دل اپنے وجہ مثل دا جے کجہ کریں گمان

بادشاہاں دا بادشاہ رب رحیم کریم
 داسد لاشریک جے مالک ملک تمام
 بہت درود سلام ہے کس تے ہا پر شہد
 اپنا پریم نعلیوں عالی نسب نزاہ
 تیں پر واضح ہر ہا شو توں کریں ننگاہ
 جیلے میرے واسطے کردا پھری ہزار
 زہرہ والی کشتوں ہر میسا ہر خواہ
 حق پچا یار بے ہونے تیں لڑوں
 پھر میوں کر گھیا مکان تے اسوار !
 قید کرائو کر تھیں اذہ مفسد مقام
 دتی لے ہر عدیا بیٹی ہبہ نگار
 شہر ترے نوں گٹ کے دتا عرب پچا
 کڑا کھتے دل گھلیاں نامے مہر نگار
 دفتر چلے جے کس توں کاغذ کئی ہزار !
 ملک پٹی سر دشمنان شے سہناں نور
 ساک کریں خود عرضی تھیں او کراں آداب
 تے صفائی میں کراں تے توں راج کریں !
 گتہ ننگ نال دل منت فرماویں شور
 کسے کھانے دریاں ناں ہویں پریشان
 ہر طاج سماں لے کر مکان وجہ راج !
 نال ترے نل ہر گناہ جی وجہ میدان

دہری تیرے چاہر بندے تیغوں کرن غراب
 تے اے بڑاں ڈھیلیاں گیا نہیں ہے کا
 ہے امیر بڑا آکھیا پوسے نہ مول پسند
 توں بھی منوں جانوں اں میں کیا بنا
 میں اولادہ ٹھیل دی مدد کرے خدا
 تے میری نشیروں تیغوں شبہ نہ کا
 میری قسم خدا نے دی جس دا بندہ میں
 میری قسم خدا نے دی جو میں پشت پناہ
 میری قسم خدا نے دی جو میرا مستبود
 ہر شس کریں نشیرواں کھولیں دلہے کی
 باز میں ہے دے قہیں اوڑیں ہیں سردار
 یا تے میری جمل لے خادم وچہ دربار
 جمل نہ جائیں بادشاہ ویا لیں سماں
 لا سر عرب امیر ختم بنام خدا
 جاں امیر نام رکھیا حضرت شاہ عباس
 عصر ویا سی روز دا ہر یا عمر روان
 بیٹے پاڑا کھاروا آگے لشکر سی
 ڈٹا جاں دل نوید سے سرانہ نگر پیا
 مرد اک دھا لہرنے اُپر کہہ بلہند
 ایہ سب کس دی ٹوٹ ہے میری ویشیاں
 حمزہ اتے چوہ پٹے مار تھارہ جنگ
 سناں قہیں اڈھاو نے بھکے طبق زمین
 لے عربی و اتھار کی جنگ اتھانہ سے نال

میں حق تیرے نمک دا کیا آدا آداب اک
 آجا جے سماں لے چن پتے وچہ پاس
 میں آگے اوہ شیریاں کافر نصرت مند
 پڑھوگ چلسی خون دا ماں میں پرماں دھاک
 دن وچہ تیری ٹوٹ نوں کرماں مارفتا
 میدانے من وکھیں خون چلن دوبا
 میرے آگے آکھیاں طاقت ناہیں تیں
 ایسی تیغ وگا دساں روون گے بادشاہ
 جگہ میرے قہیں انت نہں ہو میں تاخستور
 جو کج ہے میں آکھیا اس تے دھریاں ملن بس
 عین تے گردن تسان دی تے میری تلوار
 یا تے نیوا ساغا بیسنے دے وچکا مک
 مشکل ہے کس جھٹاں میرا جنگ جواں
 حمزہ تے پاسرے تے وتی ٹھر لگا
 کر طور مار پچا یا عمر امینہ پاس
 دل لشکر نشیرواں کردا قصہ جوان
 چڑھیا ہا پہاڑ تے عمر امینہ سی
 اندر کھیاں کہ ہاتھ سے انت نہ مول لیا
 اسدے کوں پچھدا ہر کسے جرت مند
 کیس ہے نشیرواں ٹروچین نال جوان
 بھکے وچ میدان تے کاون کھانا لے رنگ
 عربی مار گاونے اندر ویاں بیسیں
 حضرت اوہ چارواں ناہیں جت کت حال

پھر مرنے پھینچنے سے جو دونوں شاہ
 کس جزے جیسا شہر مائیں نون
 نون روہیں کاؤس دی جو سی مہر نگار
 گتہم دی وہی سے گیا عبادی کر نور !
 انسان تیاں نون آکھدے کرنا مار فنا
 عزیہ چودوی سب تھیں وودھ پکار !
 عریا رطردوی عسر رہی دن چار
 پھر مرنے پھینچے مراد سہر ما !
 اہو گندا بن آریا اودہ بھی ہے نزدیک
 مرنے کے گدا گندا گندا لشکر سب
 پر اتنا معلوم ہے تہ کھ کھ سوار !
 تے تروہین کاؤس دی کرنی فوج شمار
 بہا کیا کس سوار ہے چل ہزار قسم
 نو ہزاراں پیوں پرتوت لہزار !
 ایہ مفلان دی فوج دا سنیان عد شمار !
 دیکھ انا خدا و پرہ دانی دیو قسم !
 خبر نہیں کی کرے گا مزہ عربی جنگ
 آبا جان گولا کے مسرہلی دانہ زند
 جاں ایہ سنیان مرنے دل دچ کر داسوی
 جی جی میری جان دا دشمن ہے مردار
 دچ دورے نوشیرواں جسے میں چلا گیا
 جنگ جیسے اوس تھاں وبری گد ہزار
 جنگ اٹھا تیرا زخم میرے نہیں آتی

کیا آبا انا خدا مرنے کیا گتا ہ !
 تاسے شاہی گھراں دا کیا حال نون
 اودہ بھی مزہ لے گیا تاپیں ہے پیکار
 جنگ تے ہتھ کر گیا عریہ چور
 پرتو سے پرتو سے انا تے سینے توڑا انا
 اسیدی گدا اڈاونی جی جی کے تار
 مزہ عرب امیر دے دھڑن پھٹتے تار
 بن مزہ کس تھاں ہے پنے بہہ کر صا
 ویلا اس دے مرن دا آن ڈھکا بن ٹھیک
 اودہ گندا ایہ کسے فون خیر با باہوں رب
 تاسے مال نوشیرواں باقی نو ہزار
 چل ہزاراں انا تے دچ سپہ سالار
 اسی ہزاراں شاہ دا نون کھ غلام
 ہر مسلح آدمی خاصے دو ہزار
 کی جاناں ایہ کس طرح کیا کنگ تیار
 جنگ دچوں خون تھیں تے چوڑ مقام
 اندر اتنی فوج دے کی کھرا لے سنگ
 مفلان تے لے جاواں گل دچ گت کند
 ہے جاواں دچ راہ دے بن جھانچہ لچ
 سنیان کواں دچ نساں نوہیں مشکل کار
 پھر زندہ آواں ہے امید کیا !
 دچ کردواں کراں گاک تہا پیکار !
 میں کس دی دچ جگدے لہ گائی !

کیوں نہ بننا سادسی کی گوانی نون ؛
 جان میں پھر پھا ہاوساں بید گمانی نون
 کیوں نہ چٹکا پتھر میں گدھی پرانی نون
 جے دسے ہاویں بوڑے گدھی پرانی نون
 بے ہاواں تے جھرساں پھر رانی نون
 میں ہاواں دھ دیریں کس دہرائی نون
 کتھے پیر دیکھا دساں پھر سنائی نون
 دھ کڈواں ہاواں آپ زانی نون
 بھد نیویں تیناں کا بنگانی نون
 میں بنگک دسے کالے تھیں بیا نون
 جتے میں دھ کھارے دساں بھرشیاہ
 میںوں مارن پڑے کا فر مال خراب
 ایہ گل دل دھ پڑے مڑا پھر جران ؛
 ویکہ عہدی کم دلی کنہا عسری شیر
 جس نے بیتی نون تھیں خوف نہ کینا کا
 سو بکری دسے واسطے کافی ہے اک مرو
 سو تارواں واسطے کافی اک مرو ؛
 جے ماراں مرگ تھیں مرنا ہے اک وار
 ایہ گل کہ پڑے جنگ تے عہد پھلا سوار
 تیرا تھیں میرے سیدیا میان میری تریان
 تاہیں سادے بندیاں تینوں جان روا
 حمزے نے فرمایا جتوں عہد سے ؛
 چاہا توں نہ تائیاں کیسے ہاواں میں ؛

کیوں نہ پھر چلے کسی نون جوانی نون ؛
 خشک دلیے کتھے گا کون دہرائی نون
 تھان نہ نقری آدھا دوڑ کدانی نون
 سارا عالم کتھے کلا خاک اڈائی نون
 پیریں پوسے بجاواں تھیں دانی نون
 کھاکسین سناوے سدن تانی نون
 پڑے داپھیں بھنناں مریج دساں نون
 کافی تھیں پاواں سہم سلانی نون
 دیری کھڑے داکھڑے مار گمانی نون
 تے او میرے زخم تے لاسے کڑ گمان
 زندہ پھر آیا ہاں کون باہر ڈار ؛
 کیہڑا پھر امیر نون دستے آن جواب ؛
 آیا پاس میر دے کینا حال بیان
 وہ سکندر بادشاہ گز سے کھیڈ دیر
 دتا ڈرنے دایاں تائیں زہر سہرما
 ایک پٹھری سو کھل دی پیرا ڈاوسے گرد
 تے تیرا کس خوف تھیں رنگ گیا بوندوس
 لھا پنا خط ہاوساں میں جو آپ سوار
 آ استقا نوس نے بیا آگوں ٹھیلار ؛
 دیر میںوں ہاوساں میں تیرا سہرمان
 چھڑ گماناں بادشاہ خود کہ جان سہراک
 کی طاقت ہے ہر دی اول قدم دھراک
 خدا اپنا فرشیواں پاس پچھاواں میں

یونانی نے کہا میں تم خندا :
 زور اڑا کر مجھے استوں خطروں سے :
 حمزہ تقویٰ و نادر ونگ بر چہار :
 پھر ہر ہتھیار دے پڑے کھام خندا :
 زینت دار جاس نہیں کر کے زیب عروس :
 اندر لشکر منغل دے پڑو پین کاؤس :
 گھوڑا گجا دوڑا و نادر نہ لانی کا :
 ایسے زینت سے بارگاہ آہود در وقت ام :
 نگر کے میں کسی طرح کے سگڑاں رہتا :
 کھڑا رہا وچ نگر دے کچھ کران آرام :
 پچھیا کس دی بارگاہ یہ کیہڑا سوار :
 منغلانہ دے وچ آئندہ سے غالب ہے تھوار :
 لہراسپ دے آیا یونانی در بار :
 لہراسپ نوں جا کھو در تے کھڑا جوان :
 رات بئی کھڑی اندر کے سکان :
 حکم کریں تے آوساں وچ تیرے دربار :
 لہراسپ نوں دستیا جاں در باناں جا :
 یونانی نوں پکڑیا ہتھوں نالی پیار :
 اپنے پاس باندنا بہت محبت نال :
 لہراسپ کے پچھیا مراد میں قربان :
 حضرت عرب امیر خدیں کوئی تیرا دیوند :
 و دوا قسمت تساندی شے حمزہ دے بار :
 دوا دیا تیرے طالع دمی جنیدی ماں :

جاہوں دیاں نہ تھو نوں جاواں ونگ و خندا :
 میں کس واٹوں کیدی کلاہ نہ آندی زحی :
 نورد استغنا کوس نوں پناہ سے ہتھیار :
 صیغف علیل امیر نوں یاد تمام صفا :
 ڈیبا دل نوشیرواں چڑھ استغنا کوس :
 و ڈیبا اول صبح نہیں دینے ہانگ عروس :
 تجروں جاندا شام پیکسہ سی اک سرو :
 آہو بلا شام دا چلن حال تمام :
 کیوکر جاگ دیو کس ایہ کافسہ بد ذات :
 نظر پئی وچ بارگاہ عالی بڑا مت ام :
 لہراسپ ہے آئندہ سے بڑا سپنار :
 تے سوار کس تابع ہیں پیناہ ہزار :
 در باناں نوں جاپیکے کے بسند پکار :
 کیتا دل نوشیرواں حمزہ ادو روان :
 چاہے تیری بارگاہ رات کرے گزبان :
 رات گنہ آرام دی ہرواں میں سوار :
 ننگے پیریں و ڈیبا در تے ہیا آ :
 شفقت کر دے گیا وچ اپنے دربار :
 تے یونانی پہلوں بہت ہیا خوشحال :
 کی کچھ تیر نام سے تمام دوس نشان :
 شیر عرب دامر د میں تیرا قدر بلند :
 زنت امیر کہیہ دا کر دے ہو دیار :
 وچ جہاں عجب سے تیوں ہیا خصال :

سکس برمانی پہلوان خوش بروکے دلیر
 تھے استغنا فرس ہے نام میرا مشہور
 لہڑا سپسن آکھلا جنوں قسم خدا
 میں پانی جس رزق تیں مزہ دی کر لیت
 اندر لوں اک جانیاں پیغمبر برحق !
 شوق میرے دچہ ولید سے حمزہ دا دیدار
 تھے میں اندر کافران ہر دم ہاں پزار
 عاشق ہاں سن دیکھیاں دیکھ لوں آکار !
 جاں میں سنی امیروی عالی صفت ثنا !
 لڑاں زمانا امیر سے میں اندر میدان
 کہہ کہہ شکستہ سائے دا مردا لیں آ
 تھے توں جن دچہ ولید سے کہہ دخنوں حلی
 گھرا میری تابلیں ہے پانجاہ ہزار !
 جاں طرے نوشیروان ہو سیں روں پگاہ
 بیگوتیرے وال دل مندی کرے نگاہ
 جیری حرب امیر سے جے کہہ کرن زبان !
 دات گوارا عیش تھیں اندر خوشی بہار
 دن سادے سرگوششوں نظر مکان پیلا
 ہاں استغنا فرس نے جا ڈھا دربار
 دربانان لوں آکھیا جاڈ اندر وار !!!
 والی حرب امیر وانا صاہ آیا پسل
 دربانان نے جہانیکے عرض سنائی جا
 سکس برمانی پہلوان اندر وار گیا !

نام حرب امیر واناں برمانی شیر :
 تھاں دچہ امیر سے مینوں غر ضرور کار
 حضرت حرب امیر تھیں میری جان تھا
 چھوڑ کفر لوں آیا اندر دین شریعت
 تھے تاجق فساد وانا چھوڑ سبق
 اوہ مرداں دا بادشاہ میرا بھی سہوار
 یارب میل امیر لوں ہر دم کراں پکار
 حضرت حرب امیر دا ہرواں خدمت گار
 تھیں دن تھیں دچہ ولید سے دچہ صدف
 تھے تھاں دچہ جانیکے پاواں کوں مکان
 محبوباں دے پاروی لئی زیارت پاک
 جہاں دے غلام تھیں ہرگز تان ڈوریں
 نوج فرق فرقا ہے میری تا بعدار
 تھے سپاہ میں چوں گا بھی تیرے ہرواں
 سنی لشکر بھی اوسد کراں حال تباہ
 میں حمزہ دے نام تھیں جان کراں ترپا
 اندر برمانی مینوں ترپا ولی دربار !
 لہڑا سپ بھی نوج لے مگر سے مگر گیا
 نیزہ باز زمین تھے اسپ دتا گھبھار
 جاا گئے نوشیروان کہ حقیقت سار
 آکر سے تیرے سائے جب اجازت گھل
 کہوں دا نوشیروان حکم دیوے سندھا
 دل دچہ غرت نہ رکھا ہر ہوشیا گیا

سلام علیکم مومنوں چپ رہے مراد !
 کے ٹیکہ سہم لے سہا سب ان بیان
 اسنے زنا آجوں دامن سے ہر شیار
 پر ہے دامن جاوسی گھٹن واسے ٹیک
 جس نے دامن گھٹیا دامن موڑ کھڑے !
 کیتا تو سلام نلی کیوں شہنشاہ فون !
 ہر دم کرناں اکسٹوں ادب سلام اسان
 حمزہ و اکثرب جو آندا پیش گزار !
 آپ پڑے نوشیرواں اندر ہمتہ اٹھا !
 کھڑا جواب اذیکرا تھت اگے ہشیار
 ایہ تاقاد بے لب چہ یا تے بے ہوش
 جاہل ادب دہاندے عسدرنی لوگ تمام
 کہ کسینوں سینوں جب مارے تو ہار
 پکھوں چوری ایسہ ی گون مشیں تار
 آیا تھکے مرد سے چوری پیر دبا !
 بزرگہر چون فون دسے نال اشار
 اہہ دو ٹکڑے بریکے پیادو طرٹنے زیر
 مرد و ایس طارو سے ٹکڑے کر دیو چار
 داد و داد جان نے مار کے دیکار !
 جو آیا سمر و قیں مز نکلی گناہ پار !
 تیغ ہارماں چا پڑیاں شور پیا وہ پار
 کافر بازنہ آوندے منی و دوسے آ
 ڈٹھا صدوں متا بر دھو پیا شہدیر

ما اندر دبارو سے کے بستہ پکار !
 وائے کھڑا تو کھو کے بزرگہر میان !
 جی استفتا کوس فون پھڑا و پھ کھار !
 سی کے جنگ آکھا دامن آیا ٹھیک
 کیا بزرگہر نے ذکر ہول بڑے !!!
 تے استفتا کوس فون ٹوہین کے مروں !
 یس و رضانیہا چہڑا دپسہ آساں !
 فرادے نوشیرواں اسے تاقاد سردار !
 یونانی شوچم کے اگے دھرے لہا !
 یونانی نے ہمتہ دھ دھو کئی تلوار !
 ٹوہین ہولی پھچھا جنگ فون دچو گکش
 جنگ کے ایشیہ پیر انت عسلا م !
 ٹوہین آجیں آکھا پھر جنگ مراد !!!
 ٹوہین نے اک مقل فون کیا نال اشار
 مقل ہر ان دلیر سی بھٹے تیغ چھپا !
 جاں چھکے آجا بیا چا مارے تلوار !
 مز یونانی مقل دسے سرمای شمشیر !
 ٹوہین لغو ار کے کے بستہ پکار
 پٹے چوہر فون مقل جی لے ہتھیں ہتھیار !
 اکھڑے اک آوندے ہر دوسے دارو دار
 لغو پٹے چوہر فون آن پٹے کھار !
 مقل فون نوشیرواں رہا بہت ہٹا !
 کھڑا پ دبارو سے باہر کھڑا ایسہ

وہ زوی دربار سے نوح پناہ جزار
 مرواں وی توارے سرحد سے اتار
 رکھا ستائوس لڑ اسکے نال امان
 لہراپ نمودن لے یرمانی دے نال
 تے اس دیولی رکھ کے سب سبے حیران
 اس دانال امیر دے بے کیکر اتفاق
 یزہے لڑ امیر وی گئے جدوں مروان :
 ہر آیا اسار تے آیا وچ راہ :
 لہراپ نے دیکھا حضرت عرب امیر
 تہرے دے دیار تھیں ہر میا قربان
 زپیل ہر رکھیا تھاں تے سہ چا
 تے استفقا نوس نے لطف کرے بہد
 بعد تمام کلام دے نکرش طعام کلام
 عزت حرمت ندر تھیں کر کے حق ادا
 رات گواہی فرشی تھیں اندر تھیں تمام :
 طیل و جاؤ ناز بڑ جیتھو اسوار :
 سنیان ملک امیر واپنی دمانے مست :
 کر ہم اندر قاریاں وقتی لت رکاب :
 شور پیا وچ زمین دے شتری زور کرے
 چڑھیا سب عرب دا کوں لڑے گاوت :
 بھنگ کولوں پچھا امیر کو بہا شور :
 بھنگ کندا آیا عزمہ مسبل دجا :
 مرواں ہر سہ سال لے دلہے کی اٹھار

تے اندر دہار دے غوب دی تلوار :
 شور پیا وچ بلاڈے کتب گئے سردار :
 لہراپ دربار تھیں لے آیا مروان :
 نکل وچوں کافراں چلا گیا فی الحال :
 کیوں ایہ گیا امیر دل ہر کے مسلمان
 بن میاں بن دیکھیاں ہوا کیوں وفاق :
 پائی خبر امیر نے سنیان حال میاں
 دیکھ آداب گزار وی فرج ہر چر پنجہ :
 لڑوں عمد پکار دا فرمت وچ کثیر
 جینک سنیان دیکھیا دیکھ دیا حیران :
 حضرت عرب امیر نے بیٹے لیا لگا :
 لہراپ تھاں آئیے پاس ہمایا سد
 دے انعام اکرام پھر خوش کیت خوش نام
 سبھی طرف لندھور دے لڑی کرے عطا
 خبر دے والی عرب دا کر دیندا احمد
 دھا پور و لی کافراں وقت ایسی پیکار
 چڑھ چڑیاں دی ڈارتے باز پئے کعبت :
 جنبش کنی زمین فوں جمل دسکتی آب :
 سن سکں شردمان تے پھٹ پھٹ جہاں کو
 سن شردوس تے کھیلے گیا دوگاڑا وچ :
 طیل تھاں کھنا شے وجیسے زور و زور
 کر کے نوح مقابلے ایسی جنگ چھا :
 عربی زار امیر فوں نہیں جان نہ داڑ

تھے ہاں کہیں پہلے اسوں مت نواز
 پرہت گو دانی شیر عسب دا جنگ
 عربی فریا آؤنا نوح مست اہل زحور
 حضرت عربی زادوی چند جویں اسمان
 ٹرو میں کننا بھنگا چل میسنوں دکھا
 بھنگ کننا چل کھاں تینوں دیاں دکھا
 اڑہ میں نے ہی نوح نون حکم دتا فرما
 چل دہانے کافران اٹھی بول زمین
 منزل بارہ فریا دھرتوں ہنے بند
 اندر میں زمین سے جنبش گئی تسم
 سنبان دی لت چیز تھیں آڈیا تخت زمین
 تازی تھر تھر کہنے سن تریاں دا شور
 دھرت زد سے آسمان گرد سے آگ رنگ
 جہوں تعداد سے جنگ سے وقتی گھت کما
 بھنگ ٹرو میں چڑھ گئے اُپر اک پھاڑ
 حضرت عرب امیر سے لشکر داسامان
 دو دون آؤ آؤ فنا ٹھا گرد فیسر
 جاں اودہ نیر سے آیا نظری بیان شان
 آہیشاں اوس نشان سے گھر فریا اسوار
 لنگہ کناں تھیں اسپ سے دیکھا کھو گھر
 شاہانیکل بریں سیں مرضع سماج
 گدہ گرد سے آؤنا لشکر لہرت دار
 ٹرو میں دیکھ جانوں دیا میرت مسند

تیغ باد عرب تھیں تھر تھر کرن پسار
 سے عربی دی شانوں دیکھ ہے ولنگ
 چکی بھنگی بودنی دن دچہ دیکھ کھسلا
 دھڑی جھری دیکھیں بگی دچہ میدان
 حمزہ کیلک مراد سے جس دی ایچ کہا
 جیہڑی اُپر اساند سے عربوں پئی جانا
 کر تیار ہی جنگ دی دیو طبل دہا
 گویا ہے دن مشر دا کر سے لوگ یقین
 دھمکن کوستان دسے ٹٹ گئے پیوند
 دھرت بگی جس بکھنے ہر باہلے آرام
 چاٹڑ ہونے دوہڑیا کر کے گرد نہیں
 سورتی نیا تاپ تھیں چند دینا ہو کر
 بدل داگ بجائے گئے ڈھول سنگ
 لوح محفوظوں آؤ گئے نقش ہزاراں
 ناسے گتم پہواں جو گھر گیا آھاڑ
 ڈھک لگاڑی دیکھ سے کیڈانماندی شان
 موہڑا نوح امیر آ ہوا انہار
 بست بند عظیم تے آبا عالی شان
 تھ چڑنگا گزان دا چوٹا باجھ شمار
 دو لڑوں گڑے کاشیاں آیتے بہت دوحیر
 جیدی قدر جرت کو دیا صرف خسرات
 دا گوں گلاں ہمارے نقش کھٹے گوزار
 خاطر نظری آؤنا اس دا قدر بلند

دیکھ کر اسے جنگا ابو عرب امام !
 یہاں ہی سردار ہے پارس شہزادی شیر
 مہر ہی تھی ایروان وہاں دامت !
 ثابت کئے کہ اس دی روز خدا
 ٹرو میں کتنا جنگا ایہ سے بڑا جوان !
 جنگ کتنا ایس فون پڑیا ہی ہتیار
 چھاتی تھے چڑھیاں بنیاں کیتا مسلمان
 س کے ٹرو میں گل نون ہور ہا میران
 دیکھو ارشد آندا دوروں پیا نکاہ
 اسود و امار بھی سعد میانی کشیر !
 ہر ہر تھیں دیکھ کے ٹرو میں بھگدا حال
 پھر ٹرو میں دیکھیاست سواضی ہور
 دچھسیا تے امانتے باقی دا اسوار !
 شتر خردان اسد گردہ گرد سپاہ
 حمزہ ابو ہوسیا نظری آد سے طور
 وچہ جو اثر ہندی اس دا حکم روان
 ساڑھے ست سو منادی گردوں گردا کار
 اسکے خروں رحمت وچہ کو دا غرق حصار
 ٹرو میں تھکے کس جرح استوں پڑ لیا
 جنگ کتنا ایس دی مکوں پھڑی دوال
 ٹرو میں کے تڑھیاں لے گستم مروار
 ایہ میں دیو پو خوبیاں پترے ایہ جوان !
 گستم کتنا جاندا مسرہ جاوہ کار !

جنگ کتنا اس دا ایہ ہے اک نظام
 عمر مہدی بن کر ہے جو غالب شیر
 سنسن چو تالی جانیاں ایہ سپہ سالار
 کتے مٹ شہزادے لوسے گھار چھپا
 پھڑیا کہیں امیر تے اس دا اکھ بیان
 اسپ سنے چا ہاریا وچہ زمین اوار
 تے دن دا وچہ تھتے ایہ دیا قربان
 حمزہ عربی ہوسیا مروان دا سخاں
 کیتا حال اعمال تھیں جنگ لے آگاہ
 ایہ چو تالی آندے وار و دار دلیر
 جنگ آکھ ستاندا کھ صفائی مال
 آتے تھکے ہر طرف کردے آون شور
 اک سوڈہ گز تھہے شکر دا سردار
 ٹرو میں دیکھ جوان فون کتے حال تیار
 جنگ کتنا مرو ہے شیر ہندی تھہور
 ایہہ بیٹا سخاں دا صاحب زور جوان
 گردا آوے ہرودی کرے جہاں دار
 زور آور بل ہندی دھم جہدی ستار
 اندر کس امیر دے کہو نہ کہ آن سپاہ
 چک نہیں تے ہار یا جہ بیانی الحال
 توں کتنا سی کہ نہیں حمزہ عرب سوار
 کہو نہ کہیے ہروسی عاجز سہ گردان
 جاوہ کر کے اس تے پترے پترے

ایسے تھیں اور سدا جو کچھ نظر سے پہنچا !
 کی اس دیو پر مردی سے کی اسدی شان
 سنی کے شوہر میں ہستیا کہندا بس عین
 ایجا دو گرب تھیں بیجا تساں پر آ
 توڑ گزیاں تیراں پسلیاں دو ٹھیک !
 جاہل بیاندو اسانوں مکوں اور گون !
 سن گتہن ہوش بر گردن کیسا لڑا !
 تہوں لشکر جہا ہر تیا ہوز پریدہ !
 بھنگ آکھ سناؤ نما وروں ویکھ مھلو
 ایسہ لکھا اورنگ سے پھللا بنے کو رنگ
 ہور سواری آندی بھینوں تریشٹ وار !
 پھکیا کیتے تھان دا ایہ فرمان روا
 بیٹا سے شہپال دا کہیا نام پچول !
 دو شہزادے آندے کھچوں پٹے صیباں
 پھکیا ایہ دو گون جی لشکر سے سردار
 اک جو آیا شطے پھیا پیسہ گیا !
 نام پھچیں بے ایس دا ہے استغافوس
 پھچوں آئے ہور دو شہزادے خوشمال
 پھکیا ایہ دو گون جی کہیا استقلان
 پیر آوازہ آ رہا تہوں دیو پچہ گوش
 تہوں میں کہندا جنگل آ رہا امیسر
 رو کہندا میں ایس تھان دسان نام کیا !
 آگے اور دو سے بازی پانی جی !

سب ساڈا سباب ہے اسدا چہ کیا
 مال اسات االت کے شان دکھائی آئی
 کوئی تسانوں طیا ہے اوہ مرو نہیں
 پسلیاں چہ تھو بھی جا دو ییا کرا
 تیس دن وا توں جانیاں ایہ جا دو باریک
 جی جا دو گرو دے مال لاسے گا کون
 لشکر ویکھ ایہ روا مغل گئے غم کھا
 حاکم اسدا کون ہے تہوں کتے پلید
 کھنوتی دے بادشاہ ایہ تہڑا ہے دو
 خمر لہری لہر دو دے ایہ دو غالب جنگ
 ستر گز دا قد ہے وچ سپہ سالار
 ویکھ ایجا ویدہ پسل جان ہوا !
 بھائی سے لہر دو اسد تہوں تہوں
 تہا ج مرقع سزاں تے وڈریں عالی شان
 کہیا شاہ یونان دے جی سپہ سالار
 چہرا چہ رہا دے دھو تھوار پیس
 دو جا بھائی ویکھ سے ہم دستنوس
 عالی شان افواج تھیں صاحب زور کمال
 دو جا استقیاں سے روی مرو جران
 بند آدے پوش پوش میں آو پٹے ہوش
 سن بھنگ دی تہم تھیں دگے دکھانڈا نیر
 جنگل جہا اسل داجس نے لٹ ییا
 کھ ہے وچ یونان سے ستر لگائی جی

عزم پور سے قمری زمرہ سی ناگ
 تے جس سے وہ چہ ہتھڑے رو دکھانے لگ
 ایسا اس شے بھار بن کر اسے شور پکار
 جان ڈرو میں نے دیکھا کہ شرب میان
 رنگ مٹی وہ تیل سے دھواست مست
 ٹوپ مرتے پنج گز لو بڑی وہ دم
 ڈرو میں اس دل دیکھ کے بس پیام دار
 باران ہزار اس سے چٹکے مرد غلام
 گھوٹے اند ہتھڑے سبحان پتھے تیار
 پہ کوئی وہ اتنا نڈے مول نہیں اسوار
 ڈرو میں کنڈا ایس کیوں چندے نہیں اسوار
 دیکھ نفل دل عمر سے ہمداسی جمول
 آفت دی دل دیکھ کے تالی ہو ہیں شاد
 اس صورت دل دیکھ کے میری جان پیلے
 دیکھ کہ ترٹوٹنے چالی ف دی دی
 حمزہ ہند پانچ سے ایہ تان ہندا پکار !
 ایہ نلائے عظیم ہے میں نہ بھائی توں
 اسد سے جنوں رو دکھ کے جسے جسے سروار
 ایہ آ ہے اس گل وہ ہویا شور بلند
 ایہ کی آفت آندی اس وہ بصیرت کیا
 بختک پڑا تھا دندا ڈرو میں زون مردار
 حمزہ عرب امیر و شور ہویا اعمار
 جس سے دیکھن واسطے آریں قصدا شاد

وقت نوقت امیر نوں تاج دکھا سے راگ
 جیہڑا کڈھ تہیم دا میں تھیں رکھا ناگ
 آہنے اسدی تابع بازار گل ہزار
 تیراں گز دا قدر ہے پیدل اک جران !
 بھرا سرخ لباس تے جن ساکے پر کا کھ
 بظلمے میلا تو برا کدی نہ دھار پکھن
 وہ عننے سے باروی شکل مہا دندار
 تاج مرتع سراں تے زہریں کر تمام
 زینت زیب شاد تان سائے زہریں کار
 ٹسے پیادہ آوندے گھوڑے سے پکڑ تیار
 کیا پیدل آوندنا تان ہنوں واسدوار
 بختک رو رو اکھن بھائی جس نہ مول
 ایسے نے کر جادوی پھیر کدی بر باد !
 تے سینے وہ دیکھ لے دو گپڑا لٹ پٹے
 دل تھیں بیخ اکھیری فرحت شادی دی
 ساقوں ٹوٹ نہ تو اس کج نہ ہندا شور
 اکدن رو تاپا کسی ایو مرداں نول !
 ایو ٹھوٹھوٹا واکروا کر ہزار
 جس نوں سکے قتل دے ٹٹ گئے پوند
 سن ڈرو میں اس شور نوں ہر ہوش گیا
 کنڈا مقلد ہوش کر کیکڑک بڑی پکار !
 ویلا ہے ہن دیکھ لے مرداں دا ویچار
 ہوش سماں لگا کر ایہ ہے وقت نقار

دیکھ جو عربی آفتاب لگا ہوا نمود ؛
 ڈرو میں ہر شہسوار کے پچھدا ہر حیران
 کہیا بڑ بھر نے ایسہ بنا کسی ؛
 پھر سواری آدھی مگلاں و دگی فوج ؛
 ڈرو میں دیکھے آوند اشکر دا سردار
 سرخ تمامی رنگ سی چہرہ خوب کشاد
 چندوں صورت سر پہنی بہت عجیب جمال
 شگب نہی اسحاق دے اُپر سے اسوار
 یاراں بھائی آوندے دیکھے خوب جوان
 ڈرو میں گندا دیکھ کے ایہو عرب امیر
 جنگ گندا دیکھ لے ایہو اود بلا
 حمزہ دا دیکھ کے مثل رہا حیران ؛
 قد جہنا نرے ایس قہیں آپے بہت دھیر
 جنگ گندا دیکھیں قول بھی دچہ میدان
 اتر گئے پہاڑ قہیں لشکر دل سردار ؛
 حضرت عرب امیر نے فوج دتی گھیلار
 جاں ہیراں آراستہ فوجیاں دو نویں دا
 کوئی مرد بہادر آوے دچہ میدان
 لاکھاں دے دچہ نامور کون کوئی اچ ہو
 فولادی تن زورور کون کوئی مردان ؛
 سخن کے دالی عیاد نمود ہر یا اسوار
 شگب دا نور مستر دا جگلاں دا شتاق
 دودو نیزے آپھلے بھوبی ہوائی ہو

مرد اشکل حرلیت وی دیکھ چوسیں خوشنور
 کس نے ایہ بنایا جھنڈا عالی شان ؛
 اندر عرب امیر دے پاس پکھایا سی
 زینت زیب سپاہ وی ہر جا مانے کوچ
 قد اٹھارہاں گزیاں دا پنج گز عرض شمار
 خال بہر وچہ ابرو داں چہرہ خستہ ان شاد
 خرقہ اشکل لاکھی دیکھے لالہ مال ؛
 لعل کمان اسحاق وی اندر ہتھ تیار
 تیرہ ہستار غلام بھی نا تو مال مردان
 جس نے دچہ میدان شے دیکھے مرد امیر
 غلام دے دچہ تھو نے جہدی سستی گما
 کیونکر کپڑے ایس نے دڈے مرد جوان
 کیونکر دن دچہ پڑو اعراب امیر دے
 مردان نوں ییا وی زبوں دل اسمان
 آپنی وچہ زہدے کرے صفیاں تیار
 کر کے صفیاں مقابلے شروع کری پکار
 دچہ میدان نقیب نے کیستی آن ندا
 آن کرے مردانگی مردان نال عیان
 چاڈا کر کے چاڈی ہتھ دکھا دے دو
 آن تھارے موی مردان شے مردان ؛
 شگب دبا میدان دے آڈر یا دچکار
 ہار وچہ سم تقابلیاں دھرتی دھرتی ڈاک
 برقی درختاں زمین تے لکڑی تے خوشنور

دینی نون علی چاہنے کے گرد گئے میدان !
 سنبھل جنگ امیر تھے ہو کے کھڑا صفا
 میں حمزہ اسے کافر و عینی دا ندر زند
 حیدریاں دھماں دیں تھے وارھا تو یہ جہاں
 میں آیا اہل جنگ توں کلاہر مرد شمار
 شمشیر سے تھم توں لڑنے کی بی سپاہ
 سقلندہ سے وچ پنے گیا سائے شہر پکار
 نازیں جبر سے جوان دا دیکھ لٹو دیوار
 و دروں دیکھی آوندے شمشیر کے کفتار
 ناں آوے پر جنگ توں کو اندر میدان
 ہرگز کر ڈھیر داں تڑ میں لڑت و حیدریاں
 تڑو میں اگے شاہ سے کرا عرض شستی
 حسین کوئی اچ پہلو اں گھلو جنگ کسے
 اچ و کھیاں ہتھ عرب سے بھٹکے آپ لڑا
 جنگ کندا اسان وچ گتہ باہر نہ کو
 ایمانی تو امانیاں اندر کیسہ ہورا
 گتہ جیہا پہلو اں ہور نہیں کوئی مولی
 مرواں داسروار ہے سب تھیں نامی ہے
 قندیلہ اسفند آیا و تمامی ہے !
 سن گتہ سے ہانپاں آئی مرگ ضرور !
 جے کن جنگ نہ کراں میں امنت کرو جہاں
 دیو جیہا ہور لڑا مرواں جیون سے سرخاک !
 کتنی داری شو کراں کھا جیٹھا وچ جنگ

ڈھکی شان جوان وی مثل ہے حیران
 وچ میدان پکار یا سن وی خلق خدا
 جس دے کارن تھیاں نے کیا کار بند
 میں مسرہنی دا ڈاڈا کتے واسطغان
 حیدری عواہش تھیکے ہتھ کرسے و دیوار
 و دروں سیدیاں چک کے نظر کن گراہ
 حمزہ وچ میدان سے آیا آپ سوار
 و صافی حیدری تیغ دی حکان سے جھکار
 عم رسول کریم دی شکل دتے خوشنوار
 سورت دیکھ جوان وی تھر تھر کئے جوان
 کندا لڑنے واسطے کوئی گھل جوان
 اسیں نہ ہتھ امیر سے ڈٹے مول کدی
 مارے عربی ناد توں یا تے آپ مرے
 بیٹوں تم منات دی پھر نہ مول لڑاں
 جیٹھراکان امیر سے لڑے تھیاں ہر
 جو حمزہ توں اپنا جا دکھا دے زور
 ایو نال امیر سے لڑاں کسے قبول
 گتہ گتہ گتہ نام گتہ ہے نام گرای ہے
 گتہ گتہ گتہ کار ہے زور ا نامی ہے
 دل میرے دا توڑیسی حمزہ اچ ضرور !
 تے جے جاواں جنگ توں مرواں اندر میزان
 جہ نامی دے جیون ہورن جیٹھا ہلاک
 تے اچ مرواں سائے تھوں لہاواں پگتہ

جوان

جوان

دوڑ کر انیاں کیتیاں نکلاں دے دے دے دے
 مرگ نہ پتچا چھوڑی اوڑک ویکہ لیب :
 سر پر آئی آدنی گستر کرے دھار !
 چرگ کھنٹی وینس تھیں میں پگچا ہامیر
 اچ اور صاری زندگی منگی لے نہ تری !
 پیش پیاں اچ کیتیاں نکلاں دی تعزیر
 گستر دل دھار روزنا جنگ تھیں بزار :
 بے زندہ میدان تھیں مڑ کر آواں میں
 اپنے واگون ایس نوں اپنی پاواں میں
 جھیں اس بیدار دے دے دے دے دے
 دوائے درنگ کرے میری جان چلی !
 آپ کوئے جگ مرگیا ری نہ بڑی بھلی
 آتھ تریا میدان دل گستر ہر لاچار !
 ویکہ اگے ڈھیر واں تریوں میں عرض کرے
 کیا کھادی ایس نے سی سو گند میاں
 تریوں میں گندا مارسی کوئی بناں ہتیار
 جان گستر نے دیکھا مزہ بے ہتیار
 ترمز اس شے ہتھ نوں پہنیا دھہ ہوا
 ترمز ہاری اوکسن پھر اسدی تلوار
 جان گئی دھہ تھال شے گزر گئی کشمیر
 اتھابے جا پیا اتھا کچھتہ دا !
 دیکھیں پورے کر گیا اتھا دے دن چار
 دہری دی دھہ بیکہ سے بڑا نہ سیخ رہی

جان پکان واسطے پھرا چار چامیر !
 کھا دار لیا اپناں تے اچ چک گیا :
 دھہ بروج مشیتہ ڈور ڈور ہواں بزار
 سر تے چا دساؤنا آفت دا گھمبیر !
 اسے دنیاں میں چلیا تیں تھیں حال طول
 اسے دل کرمان ماریا تیں اچ کہ نہ دھیر
 جھینے ہا لہویر یا کیتو دیر ہتھار
 اس جنگ بہ بخت نوں مار گواں میں
 دھتے رہنیاں ساریاں جے مر جاوےں میں
 تے اچ میری مرگ دا چارہ کیتا چک !
 جان چلی پردہ تھیں جاسی چلی بی !
 اچ ماتھ دسیاؤنا گھر گھر گئی گئی !!
 ڈاٹھا ہدی امیر نے لاہ تے ہتیار
 کیوں ہتیار امیر نے شے لاہ پورے
 ماراں بے ہتیار میں گستر نوں میدان
 شاہ کے ہن دیکھ لے عربی دی چیکار
 پیا عربی دیکھ کے جا ماری تلوار !
 ہتھ گھٹے تے ڈگ پئی تیغ تریں تے آ
 ہو تعالیٰ شہر دے تھال رسکے مردار
 گھوڑے سنے لید نوں سنے چیر دھیر
 جان چاواں کوئی کڑی جتھہ جا !
 دہری وقت تھیا گیا ہو دھہ خلق خوار
 ہتھیں نکلاں اپنے ماری پیر کھی !

جہاں گنہ دو پرینکے چھڑا دیا وہ میدان !
 سب لشکر کفارہ خونوں کتب گیا
 گنہ سے پت ویکہ کے فکر سے حرام
 حمزہ گنہ فوجوں کو آواز کھلا !
 میری مدد اسلئے کافی ہے رحمان !
 ایسے گل کہ دیر کا قرآن بکل دانگ پیا
 تمہارے کفارہ دہنی فوج اوٹھا !
 دھرت زونوں رنگ زلادہی ہاشانہ پند
 سب گونہ اٹانے کے لئے دبا موٹو
 گنہ دا پت دیکھا جس دانام قباہ
 گنہ دا پت دیکھا اتارن جس دانام
 گنہ دا پت تیسرا رانک نام حرام
 باقی درد سے جان لے چھوڑ گئے میدان
 شیر گارہ گیا وہ سپہ میدان کھٹا !
 وچہ دون خیریاں جاناں وچہ اندوہ
 حمزہ کھڑا پکارا دن وچہ آدے کو !
 دنگ دا میدان دل کوئی مرد دلیر !
 تروہ دل وچہ اکھدا تھکا آج امیر !
 کہے اگتے نوشیرواں زبن دیواج جنگ
 ماراں وچہ میدان شے عربی دا قرند !
 وچہ اسے نوشیرواں بازگشت دا دھول
 رات گزاری پیش نہیں جاناں چڑھیا پھر
 کہہ کے نوشہ ولی آسمان کے امیر جہان !

پئی گناہ وچہ کافران ہوئی مٹھا آسان !
 روون نزار جہناں دا باپا مار لیا !
 جنہ آتھے آپنے کر کے برش تمام
 مدد میری دیکھتو مردن آدے کو
 دیکھو قتل کفارہ قہیں کوں جہاں میدان
 تیغ دو دستی مارا مصفاں بھار گیا
 مڑنیاں دل مارا ساہن نہ پٹنا کا
 واروہ لوہو دست دی تیغ نہ بٹنے وار
 تہا تیغ گزار لے صفت دکھلا توڑا !
 ماری تیغ امیر نے چا کیتا بلوہ !
 آٹیا لکھرا میری چا کیتا قتل تمام
 بھائیاں مال بہاری لے ٹوگیا انعام
 نس وڑے وچہ کافران روہ سے سرگزان
 مٹلاں والی عرب دا اٹھا شوخ چرا
 جس دی مرگ ضرور ہے جنگ کرسی اوہ
 سارے جان بچائیکے گئے کھانے پر
 کرے پکانا جنگوں حمزہ عربی شیر
 بھلے آسنوں مارینے ایوہ تہ پیر !
 بھلے کپڑے جہاں میدان ہوسی تنگ
 اجدا دن وچہ زندگی کٹ لوسے خرستہ
 حمزہ سن آواز فون آیا یا راں کوئی !
 سن آواز نقیب دی رن وچہ گیا دلیر !
 مدد تیری دا آسرا لے والی آسمان !

میں عاجزوں غافل کرتوں فتح نصیب
 پھر گردا دل کا قرآن مراد امیر حمان !
 دنیاں وچوں جسدی روزی ملک گئی !
 آئند میدان شہیں میں نہیں جنگ کرے
 رسلہ اندر کھاد سے دوزخ وچہ بچلے
 سستی پکارا میری آبا اک سوار !
 وہاں پایا ولی شیر سے گھڑا اب حمان !
 گتہ وانگ ز جان لے بھانٹوں اک بان
 مرداں دے تہہ دیکھ کے شیراں وی پکار
 میری بھی وہ ملک دے آہے بڑی کہا
 کبیرا میرے سامنے کرے تکبر آن !
 بازو سرکش بلانے سے بھن گانے میں
 تیری داری آگئی تینوں کراں فتاہ
 حمزہ پہلے کون ہیں کی ہے تیرا نام
 کے زنبلی شیراں شیر شکن اں میں
 دیو ہزاراں پیلاں میرا تالبدار
 گھر سے ہرگز انسان دا قبل نہ سکویا
 پڑے دو سوتاں وی ہر شے تہہ گز
 خاص میری ایہ گز ہے ست سوتاں نام
 تے ایہ میرا تہہ ہے جی گزاں دراز
 میرے اگے حمزیا توں تھے مانند !
 جے تے جان بچاوانی من میرا فرمان
 بیٹھاں میری گز دے مفت ز جان گوا

تیری یاری پا ہوتا تیرا عہد غریب
 کٹھا آڈ کا فرد کوئی وچہ میدان !
 عمر عزیز جہاں تھیں جس وی چک گئی !
 کھا دے گز کو پال تے ہو جیانی مرے
 یا تے سلم ہونگے وچہ ہشت پلے
 منھاں وی وچہ نو جہ سے جیسا ساکار
 لافاں مار نہ حمزیا دیکھ ورا میدان !
 تارواں لوں مار کے مفت نہ لافاں چھان
 تینوں دن وچہ تہہ دیکھ کے کساں پچار
 اتنا بختے جا پواں لشکر دیاں اڈوا !
 کئی ہزاراں پیلاں میں ایسے میدان !
 شروع دلاور شروش مار گائے میں !
 وٹ تیری آڈ جانی صاف فناں وی دا
 یوں مارن دایا دسیں حال تمام
 نام پھیں تے حمزیا مرد شکن اں میں
 رہن پیادے دا تہہ ہر تہہ سے نہیں سوار
 دیان مت کلاب تے اسب مرن لاچار
 مار دھلاں تہہ تھیں وچہ زمین البسند
 تیرے درگے ہاں دا مار گواواں نام
 تھقت تہہ تہہ کیدی دیکھو اسٹاڈا ساز
 کہ ہیں تھیں لہیا کسیں ای بیٹاں جند
 چل اگے نو شیراں جیدے تنگ لافان
 نامور اس نام توں رہیں نہ ہی گوا

مرد مگنوں نے کہا اس کے ہم رسول
 مرد مگنوں نے گز تھیں تداں چلایا وار !
 مرد مگنوں نے دیکھا زندہ مسزہ نوں !
 ماراں گز پہاڑتے دیواں گرد اڈا !
 میں جیانا توں مر گیا زندہ میں مردان !
 حمزہ کندارہ گئے ہر تیرے دو وار
 کہ سے زنبیلی وار دو حمزہ گیا سہار
 گز گئی وچ ڈھال دے بھل بنی صد ا
 مرد مگن وچ دھرت دے زلدا مال تباہ
 ماری عرب امیر نے دوجی گز اٹھا !
 تیبی ماری گز جاں دل دا گیا قرار
 گز و گز ای ہونڈے دو فری وچ پھین
 جاں حمزے نوں ماریا نیزہ کہ تہ سید
 مرد مگن تھیں کھوہ کے کیتی مگھی فنا !
 تے نیزے دی ضرب تھیں پڑے گئے ہزار
 پکڑ زنبیلی تیغ تھیں اول وار کرے
 تیاں ڈھالیں دیکے گیاں پڑے ہر
 چہر آ پس وچ پاوندے اندر گلاں کند
 مرد مگنوں نے آکھیا اوڑک ہر لاچار
 ہر پیادہ دوہاں تے کروں پھڑی وال
 حمزہ کے زنبیلیا مسزہ ماراں میں
 نال اشادا امیر نے مسزہ دتا سہما !
 نوج امیر کھپان کے کتیں پانھے روں

کرے وار زنبیلیا بول نہ بہت فضل
 رکھی ڈھال امیر نے ضرب نہ آئی کار
 دیکھ کے حیران ہوئی آفت میں توں
 کہہ تائیں مار کے سر مہ دیاں بنا !
 وال برابر تھو وا ہویا تھیں زبیاں !
 کرے وار زنبیلیا اڈر رکھن ہار !
 پھر حمزے نے اسنوں ماری گز اڈر
 گھوڑے دا کٹ کے پیا زنبیلی آ
 کھڑا امیر پکار دا مردا ہر آگاہ !
 بند تھے پرابے بھی مرد نہ ہویا نواہ
 مرد زنبیلی کھیا روٹا نارو نار ۱۱۱
 انت زنبیلی ٹھک کے نیزہ لے جواں
 اگوں نیزہ آدنا پڑے عرب امیر !
 لاشی دنگ جواں شے مانے مگر اٹھا !
 ناں ڈگیا ہر دھرت تے مرد مگن اسوار
 ڈھالوں روک امیر بھی تیغ دا داد کرے
 دوہاں وچوں کسے نوں زخم نہ پستا کو
 تھے دوہاں کند بھی دو فری توت مند
 ہنٹیں کرد مقابلے عری سوار
 نودا کر کے کھچیا دوہاں توت نال !
 اود کنڈا میں خوف کی کر جو کرناں تیں
 عوامی شدا گڑنی دپسہ ہوا
 تے کافر نے خطر سن بکسن حال زبلی

عرصے لغو مارا اٹھی بول زمین !
 مردنگن فوں سے گیا زبوں عرب سوار
 سٹ دراز زمین سے کرے امیر اسیر
 لغو جدوں امیر و اسبیاں و پیر کفار
 سچی دل سے آدمی کبھی طرف گئے !
 اسواں فوں سٹ کے گھوڑے دوڑ گئے
 ڈرو پین و لوہہ کنیا ست نس ملیے فری
 طیل و جانے مٹن سے جنگل پٹی صدا
 داتیں میش گوار سے فوج دئی دشمن !
 مردنگن فوں دیکھیہ مرد کویں فرما !
 مردنگن فوں سیا پھر جھن سے نے پاس
 کیس یہ کٹر کٹے مردانوں مردان !
 یہ پکیا تیرے دیدا گیا یا نہیں غور !
 حمزہ سے فرمایا ! اٹل ہے اصنام !
 کٹر آکر زینبیا ہو جا مسلمان !
 مردنگن نے آکھیا میرے ست مجھدا
 سارے میرے داگ من مہا سٹے جوان
 جان فوں پڑیا دس میرے ویر تمام
 حمزہ کھنڈا کجیو مردنگن فوں بسند !
 دن و دسے میدان و پیر گیا امیر جوان
 سے قلت ایماں تھیں مہاؤ بہشتاں فوں
 مردنگن وادیرسی شیرنگن کس تمام !
 مردنگن فوں پڑا ہے مردا کر زور !

حشرت آئی خلق سے جانا آل یقین
 گردش دے کے سر سے بڑی پیمانہ
 عمر ایہ پیک کے کھڑا ہے تاخیر !
 صفت لشکر دی کٹ کے ہوا مال حوار
 زبوں اسماں نہ سجدا زودن نار پے
 بیاراں نے جنگوں سارے کچر گئے
 ڈھا عرب امیر و بڑا مراتب ادی
 مڑ حمزہ دل نوبہ سے دن تھیں گیا صدا
 سنرت عرب امیر تھیں تپکے اک جہاں
 کیا بن مذکور دے سب تھیں زودنار
 کیونکر تینوں پڑیا نسا یا کداس
 او فوں فوں پڑیا فوں اندر میدان
 کیس بڑھو روی گئی دماغوں زور
 سنا امیر ایہ ہے نبی علیہ السلام
 شان رہے تے جان ہی ہے آئے ایماں
 جدا اسکے دی مریضوں وہ جا کسے نہ کا
 ہر ہر دے وچ حکم دے فوں عظیم شان
 مرضی انہاں پچھ کے من و ان اسلام
 اسد سے ویر یادساں گل وچ گھٹ کند
 داد واری کافر و آڈ وچہ میدان
 دوزخ ہوتی تیار ہے کٹر سرشتاں فوں
 آیا وچ میدان سے کہ دا چرخ تمام
 شیرنگن سے ڈونا چاتینوں دل گور

شیر لگان وچ ہر شد سے لہجے کرینا شروع
 مکروں پر امیر نے زبوں کیا آثار !
 تیما جانی اسکا پیل گلن طسار !
 حضرت عم رسول نے کون چڑی دوال
 اندر سار سے زور دے پڑے مست ہرا
 طبل دہانے مرن سے سر پر آئی رات
 حمزہ سز نیلیاں تائیں پاس ہما
 سار سے اُپر رب دے لے آئے نیلیاں
 بند کھلائے تہانہ سے خلعت کرے عطا
 والے کینیا ہوندا امر اسیتہ چا !
 راترات زنیلیاں گھل دستے پیغام
 ہونٹاں قہیں لے آندے ست ہزارا یان
 اندر فوج کفار دے دھو پئے سوار
 بند سے پاس زنیلیاں راتو راتی آ
 نھتے اندر آئیے کر داکم شتاب !
 طبل دہانے ہاں جنگ دے رن وچ گیا امیر
 ہانہ یادی کر گیا لشکر نوں قربان !
 جے ہانہ میں جنگ ہی میں وچ توت ہو
 اپنے نالوں دیکھاں ہے توت وچ دودھ
 چا تو امیر دے مکڑے کر دی چار !
 ایہ گل کہہ کے آیا تو میں وچ میدان
 اوہ کندا میں شیر ہاں شیر و شانا شاہ
 تیغ گوکر ولیدوں پیل دمان پر زور

ناسے دارا میرتے کیتس کر کے زور !
 پھیر نہیں تے مار یا کھڑیا مسر عیار
 رن وچ واک پلایکے آن کریند ادوار
 چا دھرتی تے ماریا عمر کھڑے فی الحال
 وار و واری سار ہاں عمر لے ہاندا چا
 حمزہ اندر بارگاہ آیا عالسیدات !
 کندا تھیں زنیلیاں منوں اک خندا !
 کر آزار ز بان قہیں برے مسلمان !
 جہاں زبوں کر سیاں بیٹھے سب ہورا
 مرد زنیلیاں تیرنے لے غلام ہستا
 کھیا اپنی محبت نوں اپنا حال تمام
 راتو راتیں ہونڈے طرف امیر روان
 گوشہ فوج کفار دمان کر پیکار !
 فیر سے شوہیں فیر سن رہیا میان ہلا
 طبل دہانے جنگ دے دہانے لکھتا
 کراساری اور مروی پڑھیا مغل کشیر
 میں ہن عرب امیر قہیں ہتہ کراں میدان
 کرساں قتل امیر نوں تھیں آجو کو
 نال اشارت تہاں نوں دھوپلیاں سد
 باقی لشکر ہرا مرسی وچ پیکار !
 حمزہ کچھ کون ہیں دسیں نام نشان
 سرور ہاں میدان داسرور تخت کھاہ
 مرواں داسرور ہے میں ہن کھڑا ہور

عالی شان جوان صاحب جنگ نوس
 کھک میر سے دی شورشانی میں ملی مرے صو
 میرا بصیرت دیدہ دل زنی کر سے تباہ
 جہاں اندر میدان شے پواں کلا میں آ
 میری گرز پازوی دیو سے گہ ۱۱۰
 اکتیرا ہر پلچا جنگ تھیں شر تمام
 بنی مصیبت سریتے سے مردا ہن کٹ
 حمزہ کندا وار کلسے ڈوپ میں مردار
 کیلک تیرا ندر ہے کیلک تیری شان
 ڈوپ میں گرز اٹھائیکے ہاسے حمزہ ۱۱۱
 جہاں ڈوپ میں دی گزوی تیرا بیڑا ہالی
 گزویاں پر سے ڈنگ پیا کھک جو گزوش کا
 تے حمزہ فرما نندا دو حملے کر ہور
 پھر ڈوپ میں کاؤس نے چاماری توار
 تیغ دھسی وچ ڈھال سے پارا حمل مقدار
 تیغ نئی ہتھ دھسی ڈوپ میں وار کر سے
 پھر ڈوپ میں اک طرف ہو کھنڈا کھرا پکار
 تیرے ہر گز تھیں سنگستان تمام
 سبے توار جلاوٹا میں اُپر نواد
 تیغ تیرے سر عیا نواد آئی کار
 آہن توں بھی وار کرتے آت دکھلا
 سر شہ میں دسے مارا حمزہ گرز اٹھا
 اندر وہاں لشکران گزوں گئی نھا

وہاں غلستان وہاں شہ میں کاؤس ۱۱۲
 تیغ تیری تہن جو نھا پیر کر سے تبار
 وچ ہر زمان کا ہاتھ سے میری دیکھ سپاہ
 یہ تھنا ندر سے سران فون کھراں خزان تھیں ۱۱۳
 تے توں میں ہر جادواں روچ اکت تباہ
 تینوں وچ میدان دسے مار کران تمام
 سر تیرے ہر جتنی تفرغ فب دی سٹ
 لاناں اور حوا میں صفت نہ وقت گزار
 یا مر سیں یا جان لے نسیں چور تھیں
 لے اکت میرے ویرا مر سے جہاں توں
 خاک نہ ہرگز سکیا اس و جاہار سماں
 کیا تیرا میر نے ہوا پیر کھٹا
 رہے غور دوسے والا لے سانا ندر
 دکھی ڈھال امیر نے نواد دی پر کار
 پھیری ڈال امیر نے تیغ نئی دیکار
 حمزہ ڈھالوں پیر بھی کھلسے چار کر سے
 جسے میں سخت پہاڑ تے گز کر پیدا وار
 جمل گزوں سر تیرا فون لے عرب امام
 نہ گز کھنڈو نواد دی وڈھو کر دیا ہر وار
 جو گز اٹھیاں میریاں توں تیناں پر کار
 کیلک صاحب ندر میں نمود لیاں انما
 گئی اُپر ڈھال شے جنگل چنی صدا
 گزیا کہ کہ تے پیا کھک تھیں آ

کھڑا ڈو میں مثل دا چن مٹ گیا
 لڑکاسپ یا ونسے ڈو میں تائیں ہر
 کافر کے سپاہوں حکم اشارت نال
 مثل تمام سوار ہر دھاپے یک پار
 ساری فرخ کفار دی ہر پٹی اسوار
 کرسم اللہ دانسے غازی مست رکاب
 کافر خون دل پئے ہر یا دھندو کار
 گزراں ندر و زور سی پٹی و گے توار
 نیزہ بچھی کاتیاں تیر خدنگ ہزار
 گھنیں کنداں جیکھا ساہ کرانے بند
 گئے نال زمین شے اک ہر یا اسان
 اک دو بے نون ماردا اتنے واہ توار
 خوف دانسے چک گئے ستا عز و ذلیل
 سن کے شور بہادران زمین نئے دیر
 خون و گے پردشت شے نہاں انگن
 دشت انفر دہر ہر گیا بیداں لاہول
 عنے نوو ماریا کافر پئے ہر پھال
 جہد ہر دھاپو سے دیسے صفان گھار
 اک دھر نعرہ مار کے پیا دیر نصور
 دوی طرے جا پیا عمر محمدی بن کرب
 یونانی تے رو بیاں اک دھر گت کما
 بیہا بیاں ست زنیلیاں ہاں پڑی تلوار
 گزراں دی دھکار قیں زلمی ہونے گوش

ترو میں آپر دھرت شے ہر پھال پیا
 تے ترو میں نے جانیا عمرہ صاحب ندر
 ندر علی زادوں آن پار فی الحال
 بندسے گھر امیر نون چ ندر عوں مروار
 ایہ عمر وئی لک بھی پس پئے ہتیار
 دھو گواراں ہاپنے وچ کفار شتاب
 شتر و ظہور فقاریاں مول دسنے پکار
 بند قان یہو تے بیٹے نون ہزار
 بارش گئی تیر دی ہرندی ہاجہ شمار
 سنبال تے عرفیاں شتا ناسے نر ندر
 کافئی نکر ذکو ندر اتھا ہر یا ہسان
 اپناں ہر پر اپنا نظر آون یار
 روحاں اڈا ڈ جانیاں آپسے دل تقدیر
 ندر بطق دھرت دے ہر یا سخت عرب
 رٹرو سے سیس دھرت سے وچ نون روحان
 میاں دگیاں نون قیں نوباں وچ وبال
 ترو میں تھر تھر کنیا ایہ کی پیا بھو پال
 حقیق بلاد زمین دا گزراں دی دھکار
 سن نعرہ کفار دے گئے دانسے طور
 دل ہر تالی بھانیاں نامب کیتی سرب
 بزدلی لشکر مثل دا دتا مار اڈا
 مار سے وچ میدان دے کافر کئی ہزار
 نعرے کیٹے بلاں نے مثل پئے ہریش

باروں تیز رُخا ہوا مردان باجھ دریغ
 گزریا نہی توڑدی گزشت دوش کپال
 زخم پلانہ سے تان سے لاناں داگن
 اک اک سے ہر جانہ سے گزرتے چاروچار
 ہر طرف سے ہوتا نعرہ مار مار
 داہر کے تلواروں نیسند تیر تمام
 وچر لکھاڑے قتل کے کشتی بنی مثال
 پلے پلے کٹتے تھیں پنے کا تاندے
 پانہاں اٹا لیکے لڑیاں تھیں اسوار
 مرد پلیندے سوار سے مرگ پیا لپنی
 ڈھا ڈھا صفاں وچھا ڈنگہ دھکتاں تھیں
 ہر طرف تھیں پانہاں تھیں کہا
 پچھے میرے جہاں سے سنوں کریں تھانہ
 میری تیج بہادری جانے خلق تمام
 لشکر کیلکہ ہانسی زندہ ہے سوار
 کیلکہ ہانسی جو نہا عمرو شیر شکار
 فوج تھے میدان تھیں پانہاں فوج پلید
 تان سب جان چو نہاں وچ عرب نام
 کیا پھر امیر نے سن لے دا شہنہ
 پر کہ ہندو سے پڑن حجب مکان
 کھڑا علم کر کہ تھے دین دلیر جوان
 تان اوہ اندر کافران پھیر نہ تحمل لے
 کتنا چلو پھاڑتے بیٹھ ہر ہوشیار

بل گرد فہاروا برق چمکے تیش
 لایہ ڈھیر پوشے سوئے میٹھ ساں پھیال
 دس نیرے وچ سینیاں پھرتیں پار چین
 نعرے مردے جانیاں اٹھن وار وار
 ہر گھٹی سکھیرتے روویں وار وار
 وچ ہجوم افواج سے پھس ٹنڈے اندام
 بہسن باز وچ بازو ایں سینہ سینے تال
 تے پنجے وچ پنیاں پھسے پانہاں سے
 دس سپاں دیاں گردناں دو بازو وچ کٹا
 ہانہاں وچ چٹکیاں کھل آئے جی
 اندر ایہ ہجوم سے مرد و لادو شیر
 جمنے و رگے پہواں ہان استاڑ ہا
 عزم کتنا عرفوں پچھاں دکھ لگا
 اگے لگے میں کران و پلہ کریں قسٹ نام
 عزمیہ آگھا آئی ہور وچ سپا
 اک اک مومن چہ ہے کافر گرو ہزار
 مت جانے کہ ہو گیا آپ امیر شہید
 عزم کتنا ہدساں نعرہ صبح و شام
 جمنے وہی تمہیوں کردا عمر پسند
 جا کے جھنڈے دایاں تائیں آکر حیاں
 جہد سے چڑھن پھاڑتے بیکے ہتھ نشان
 زخم گے جس مردان جھنڈے سے بیٹھ چلے
 غم امیر ہائیکے سد علم ہوار

زخمی ہوئے جو کرنی دوجوں اہل ایمان !
 حضرت حمزہ ماری نعرہ صبح و شام !
 سن کے عربی صلوات غمگینی کرن اخبار
 جو وہی بہادری سے زخمی تے و چار
 ہویا لڑوے تو دیاں جاں پروردہ شام
 فوج عرب دی ہوئی نعرے نال دلیر
 جیکھے ہم رسول دے عمر امیر سسی
 بد پریشیاں ارادہ پیدا اگے لگا !
 جیکھے عرب امیر دے نہ آون کفار
 صبح ہوئی چہرہ دارا نعرہ مسدود شیر
 سردار دے خاک وچ مرن آوہ تمام
 گزرتے نقل سب قبیلن ریباذکھ شمار
 دگر دی تیغ و دودمان ہونڈے نقل جوان
 باران دن تک ہر ایو پہا جگگ !
 اور دکھ گھونڈے نہ گئے بل نہ سکون ٹول
 تیشیاں دی راہ قبیلن باہر ہنہ ورم !
 جگگ ایسا کوئی ناں سنیاں وچ جہان
 ہاں دن تے ماتت سی ہر جا جگگ منکیم
 جگگ ٹوپیں ہونڈے جیج جگگ مقام
 آہے اک سرداروں دیندے مت شری
 جانہ نہ عربی چوندے لارہ ہر ہر شیار
 آہے ایہہ اس گل وچ حمزہ نظر پیا
 بد پروردہ عرب دا جنگ اتے اسوار

بیٹھو علم دے جاہیکے یاد سے اور ایمان
 اور نشانی جانو زندہ عرب امام !
 گیا پہاڑ جگگ تے تڑتے غلبہ سردار
 کہ اتے جا چکڑے جگگ سے جگگ قرار
 منہ سے نعرہ ماریا پیا تزلزل جسم !
 جیکھے پاس بجلائیے جگگ کریندے پیر
 مارے شیشہ نقت دا جانے بہت شتی
 گھونڈے سے سواروں کرے سواروں نا
 جے آون تے ساڑھا دوروں عمر حیار
 سن عربی آڈوں ہونڈے پیر ولسیہ
 گھونڈے ہاتھی کوٹھ بھی بہت جے تمام
 سروں و طروں انبار سی گئے پٹے ہزار
 متوں لای دی لاش قبیلن پڑ ہوا میدیاں
 ہرگز آب طعام دا کئے نہ ٹوٹا رنگ
 بازو جیکھے بلانڈے ہرے حال ٹول
 تے وچ ووں دودمان کاٹ قبضہ دی گم
 دشت و سفر رنگ گھری غولوں خون روان
 دن آڈا کن تیر صواں ہونڈے مرد حقیقہ !
 زخمی شکر اپناں اک جا کرن تمام
 مرد و کرد بہادری دشمن ہمن اسیر !
 بہت تاہیں ہارنی خوب کرد پیکار !
 جاں ٹوپیں نے دیکھیا دون قرار گیا
 آپر بنے لڑن دے سروں پئی دستار

زلفاں گرو پلم ویاں دہانے وچ ماہ !
 پیا چپا آارو کر دا نہیں خروش !
 دوسو دوسو تین تینیں شکبا بجر دریغ
 روپہ نولوں خون تے سرو عطر باجر شمار
 لوبان وچ امیر جاں جنگ کسے میدان
 خبر نہ سی دستار دی تنگ سیں کمال
 ایڑیں کھیا جنگ وچ ہونے شاہ علی
 پھر دا داہنگ دیوانیاں کرے فنا جان
 منتظران دسے ولا غار نوپہ ٹھیر ڈاجیر
 ہوسی کئی پری ناوا تے ملک کریم !
 جزی سٹوں دستار کیوں پئے عکسے مال
 ایڑیں حال امیر ما مستانہ احوال !
 بیگم بن سسرالید سے چا مار سے تلوار
 نچ سبھی میدان دی نام چار سے ہر
 کون کرے ایہ جو صلہ تیرے ! بھوں ہور
 وری دا تن پیر کے کر کڑ سے دو چار
 ووروں شیشہ مار کے دیندا مرد جلا !
 سر تے تداں امیر سے ماراں تیغ اٹھا
 کافر جا کے عمر تیں دیوں گت عقل
 مرد سے لگے آندے پھون اٹھتے حال
 عمر چار کھار نے گردوں گیر لیا !
 چپ کے ڈوپیں آندا کھل طرف تروں
 اٹھل چار امیر دسے زخم بھرا پڑکار

کس سیں ہارک شیر دا تنگ سے دل خواہ !
 سیرنوں جانہ ی جنگ ہے نہیں نہندی جوش
 کسے دھیان نہ کے دل ایڑیں کر سیتے
 گے تیغ امیری ڈھیر ڈھیر پون کھار
 آسے کھیا داواں وچ کتاب بیان !
 برش نہ نہندی برن دی مستانہ احوال
 برنوں جانہ ی جنگ میں نہ درکارا سی
 ڈوپیں چکے تنگ ایہ ہونے کون جوان
 وچ کیوں ایہ مار دا دوسے شمشیر !
 ایہ نہ تو گار نہ آوی اس دی شان عظیم
 جنگ کے لگا کر مغلہ برش سماں !
 جنگ کتا ہوندا اندر جنگ جہاں !
 مڑ جنگ نوں آکھا ایہ ڈوپیں مردار
 تک نہیں چراید سے کڑ سے ہرون دو
 جنگ خوش ہر اکھلا لے ڈوپیں پوندو
 مار جہاں ایس مے سہ تنگی تلوار !
 ڈوپیں گندار سے چپتے ہور جلا !
 ہے تے پھون ایسٹوں ویر تیں بنا
 جنگ گئے لوج نوں عمر ایہ ول !
 شیشہ مار کھار نوں عمر جو دیندا جال !
 نڈبانٹ کھار دا تن جو پیر پیا !
 پشت امیر جوان دی خالی رہی جہوں
 آپہ تنگ سیں مے آاری تلوار !

ہرگز غلطیوں سے متعلق ہرگز غلطیوں سے متعلق

زخم لگاتے کو بیان بھییں ہو بر شیار :
 تھا کج عورتوں حضرت عرب امیر :
 دور امیر کچھ نہیں گھر آگیا دورا :
 بچا نعرہ دار کے کرے بچار پیسا :
 سرداری تواری میں پر کسیں امیر :
 ترمو عورتی ماریا توہاں دا سردار :
 لشکر سے دچہ پیر لگی ایسا سدی آواز :
 عمر یار زار دی کنسیں ہی نعا :
 سی دیان سا با امیری فوجی برئی بچار :
 پر کیتخ وگا دون اپنے نہ بیٹیا مولی :
 آپے جدوں امیروں چوتنا نظم کمالی :
 شاہ شہ گندی دودی سردیہ با بر شیار :
 ہتے اتے رکھ کے زخمی کسیں مٹکا :
 جاں گھوڑے سے جانیاں پیسا امیر بڑھالی :
 گھوڑے تائیں دیو بھوکے گر پئے کفار :
 سے نعرہ فون دھریا گھوڑا کتے دا :
 دیکھ عرب امیر شے کن دچہ برش توں :
 اندر کتے شہر شے طوفا پیا کشمیر :
 مقبل میا رووندا روونڈے پر آ :
 کتے دے سب آدمی روونڈے زار زار :
 دچہ صدار لیا نیلکے پایا پر فسرش :
 حمزے فون بکر بخش نہ جان بہانوں مولی :
 روونڈی مہر لگا رٹے دل دا گیا شہار :

تہوں ترو پین لگ گیا دس اندر کفار :
 دوی جزا جزا پیا گیا شہر پر :
 ہر پر گوہ بند دے تلام چڑھیا جب :
 کترے رہ بہادر و مسند مار لیا :
 سن گھوڑے میں شیا حمزہ تائیں حج :
 بہن نہ چھوڑو چو نعا حسرتی اک سوار :
 کافر اندر دانڈے کرنی لاشی تے ناز :
 نعرے چٹھے دلے قہیں صبروں پیا بعدا :
 ساکے یار امیر شے روونڈے زار زار :
 جان لدا محبوب قہیں بہ جان مقتول :
 ترو گے تن خون قہیں تن من لاو لال :
 ماجور بیباک قہیں بہ ماندا بچار :
 گھوڑے شے کن آکھیا کتے چل پچا :
 نسا وچوں کافراں کر کے بخش کمالی :
 تان موٹھ قہیں اسپ نندے لے کنی ہزار :
 دن چڑھدے تنگ لے کتے دھریا آ :
 کاشی اپ پیا سی بے خود بہ جوان :
 زخمی ہویا آپا حضرت عرب امیر :
 عبدالمطلب حال سن رووندا زار پیا :
 نہرہ کھنوں تہدی کسرو ہی تلوار :
 سن کن لار قہانوں چرٹ کتے تے بخش :
 گرو سے بیٹھے روونڈے ساکے حال مول :
 بیٹھ سرائے در قہیں کردی گری لارا :

آقا کی نہیں ہے جہاں انکڑے کراں ہزار
 اور حرا نذر فرید سے پئی پر قیسہ کما
 حمزہ نظر نہ آؤنا جانا ہر یا شہید
 و سدا ناں امیر بھی لوتہ نہ نظری آ
 نور ہزار اور یک سے آؤں آئی شام
 دل و چہاں ساریاں خیسہ نیوں مول
 عرا میرا کھرے لوجوں باہر آ
 نالے آتا دسی لو نال زبیر میں
 سکتے دے دل کیا عرا میتہ دھا
 ایسے نہ آپر فرسٹے حمزہ خوب پیٹا
 دیکھنے دے ذمہ لوں عمر کاشے وال
 عمر کے اتر متبلا جہد سے ہر اسوار
 ازبے چل کفار تھیں مت شرمائے فرج
 ہیں لباس امیر وہ ہر منتقل اسوار
 اگتے فرج امیر ہی ہوتی سی مقرب
 و پڑساق امیر سے روئے تار و زار
 ٹھہرا یا کافراں اور تھامیسر
 پشت پناہ پہاڑ تے نازی کھرے تمام
 تاروں میں امیر سے مقبل آن پیٹا
 آل بلند آواز نے مقبل کھرے پکار
 بیساں بادرا میں سکھڑ دہیساں سون
 سن کھے ہم امیر و کافر و ڈر گئے
 تالے کن زبان تھیں ایہ کی ہر گیس

بارب اور رخ اوسد سے بہتہ شرف مرد
 قرامیر روونا پھرا داہر داہر نا
 لہجے اندر مرواں وقتہ شریف رشید
 پر جانا جو ذنی تھیں حمزہ گیا سدھا
 ضرور سنیاں مل نہ روندی فرج تمام
 کیا ٹھیک امیر لوں کافر نے مقبول
 کھوج پچھانے تنگ داسنہ لگے جہا
 سکتے دے دل جہا ناسالی پکھوجا تھیں
 ساعت ابد امیر سے کتے و ڈیا آ
 تاروں عرا جہاد بھی وچہ حصار گیا
 دار و لاکسہ جہاں حکم حکمت نال
 لے لے اسپ امیر انا لے سب ہتھیار
 ہر چہاں میں امیر سے اندر شانے اور
 دشت اخضر وچہ پونچیا نال جہاد طرار
 طاقت کسبناں جان تھیں ہوتی سی مقرب
 مومن بہت کفار نے کیتے تہ تلوار
 نازی مرد امیر دے اندر نماں اسیر
 کافر اندر شوخیاں کر دے سسی قتلام
 قرامیر و کسرا آس دے نال گیا
 میں حمزہ لے کافر و بان غالب تلوار
 بن میری تلوار تھیں نچے جاوے گا کن
 سن حمزہ سے نام لوں دیں مراں پٹے
 حمزہ تائیں آکھر سے بیسی مار گیا

خبر تھاروں کی پائیادان و دعاویں نوں !
 مرناں دہیا اک دل آس نوں زخم نہ کا
 اپنی شکست کفاروں نس گئے مردار
 اگتے لادے کافراں متبل علی شیر !
 جیاں متبل چہ عربیاں و اسئل ہوا آ
 سارے یا رامیو دے روغسے مرد رشید
 تاہیں گھڑا دس دانستے اسدے ہتیار
 عرکے لے جانیو ناں ہر دو دگیس
 ایہ گل کس کے عربیاں پیر پتی وچہ جان
 جنگ ٹوہیں کرک نوں کرن ہنسہ پکار
 ایہ تے متبل مال لے مر اسیتہ چرہ !
 جزوہ تاہیں چہ تاراہ تے مار لیا !
 کافر کے آپنے آن پھایا جنگ
 متبل علی شیر نے پڑ لئی تموار !
 جان ووں ہتہ دھویکے عربی پنے تمام
 پھر امد میدان دے تیغ وری پر کار
 کھانا دے دھنچے ٹٹ ٹٹ گئے خور
 دل ٹوہیں وی نوح لے کینا تہ تمام
 لوہاں فرج امیر قیس ک نوں د منظور !
 نس پلو میدان قیس لاسن آپ پنے
 جنگ ٹوہیں کر رہے نوسے شور پکار
 ٹوہیں نے وچہ ہتہ دے دھو لئی تلوار
 بے کدوہوں تہا دے لے گے گا پر کار

یا عربی قیس اسانھا ناس کراون نوں
 اگتے قیس دو چند ہے تازہ تیز ادا !
 عربی لادوہیں قیس کرن کرے پیکار !
 غازی ہومن عربی دے ہولے بہت دلیر
 متبل ہاتا عربیاں کتب گئے غم کھا !
 بھرتہ نہیں جو ہو گیا عمرہ ہوگ شہید
 متبل علی پین کے ہو آئیب اسوار
 لگا تھو تازہ نم ہے اچھا ہوگ ایسہ
 متبل تاہیں تہاں نوں کافر میں پچان
 نس نہیں عربیو ٹر کر پیکار !!
 بعد وفات امیر دے بھرتہ کرینا شور
 متبل جیس دتاہیکے ہوا اسوار پیسا
 ہوسن تھکے جنگ قیس ہر آئے دھنگ
 جاوڑیا وچہ کافراں مارے کئی ہزار
 صفت مغلان دی فوجی ہا کرک تمام
 غلبہ کینا غازیان قتل ہوئے کفار
 سنبھان پتہ بہادران برن گئے بوچھار
 ساڈی فرج کراوہا جنگ بے تمام
 نال اسادے دشمنی جنگ کرے خور
 ایہ صلحت ہنڈ کے کافر دوڑ گئے !
 کافر دے قتل قیس زخمے مردار
 گھیر کھلوا فرج نوں کہنستا ہر کردار
 اسدے مگڑے کراں کاشمشیوں دوچار

ننگ حراموں کیوں تیس چھڑ پٹے میدان !
 چرا دوایہ نہریاں تائیں کر کے جنگ
 رور و مغلان آگیا اے ساتھ بادشاہ
 تہت برئی لڑایاں ایہ نہ مہ نے مولیٰ
 سو بھی رہندے ہو رہے زخمی تے پھار
 سن کے شوچیں چپ ہو گنڈا نامعقول
 سپشکر نے منہاں دہتے بل و ما
 ہا کہ جاگا دوپہ کا فران کیست ابدوں مقام
 رات پٹی تے عرباں بہہ گیتی تبر :
 ہاں ساڈی فوج توں ہو یخوت حرام
 عوامی اکھا ہو دو جب سوار !
 او تھے فوج نہ ہو کسی گنڈا راندی مولیٰ
 سن عربی سب چڑھو پٹے آئے داہر و ما
 ساری فوج امیر ہی آئی وچہ حصار
 خالی ڈھانچوں گنڈاں میدان !
 ڈاڑی فوج لڑا یوں وڑی کتے وچہ جا
 آن ہر چہوں کا فران مکتہ گھیسہ یا
 بازو پڑ حصار تے مہرے تے مروان
 ست دن تائیں رہا کسی عجزہ ہو پیش
 پیش ہی دن اٹھیں ڈھانچیں گھوٹی
 ایسکی میرا مال ہے کہ امیر جوان !
 سن عجزہ فرماؤنا حاضر کرو طعام :
 اگے نلکوت وچہ تینا آ! گل !

جان نہویاں چوندا ہر گواک جوان !
 ڈیرا نالی آرام دے لایو پیر ننگ !
 جنگ ہے کہ داؤنا تیری فوج تباہ !
 لشکر تیرا رہ گیا ادھا حال مول !
 عاجز کیتے جنگ نے کی مارن سوار !
 آج کہو آرام تے جگے جڑ نہ مول
 ڈیرا لایا کا فران بیٹھے جنگ ہتا !
 دو جی طرے اترے عمر بی مرد تمام
 دیکھیں کافر فرعون تاپیں وچہ امیر !
 کہیں ملاح بنا یئے ہو دے جویں آرام
 کتے دے وچہ چل وڑو کرے بند حصار !
 مکتہ شہر قدیم تھیں رہا ہے مقبول !
 قلعہ سافست کردیاں وٹسے کتے وچہ
 خندق آب ہر ایکے ہو بیٹھے ہشیار
 جاتا ہر یا قتل ہے عرب امیر جوان
 کتے دے دل آدہ دے کافر واک اٹھا !
 بیعت امد شہر سے سارے شور پیا
 تیر چلاؤں گولیاں کہ دے جنگ جوان
 کھاؤں پیرن یاد نہ پیا رہا غاوش
 بیٹھی نہنگار ہے فوجی اپنے گولی !
 رور و نہنگار نے کیا حال بیسان
 کھاؤں کچھ طعام تے ہو نہ تو ان تمام
 دتا نہنگار نے توہان توں ہے مل

کہ چھوڑا شہر سی لشکر باجوہ شہسوار
 مہرنگار طعام دی کر سے مکاش تمام
 سکر کبڑک دہاندی میر سونے دا قتال
 ایس برابر کہ جوں آتا ہیا دشا !
 گئی کینک قتال لے حر ت اندر بازار
 اور ک غالی مڑ گئی ملی نہ نوال مراد
 رور و پاس امیر سے آن سنا یا حال
 سن عروہ وچ میر سے لینا وقت گزار !
 روا نہیں جو یاروں بیکھ کر سے لاچار !
 آدوین رات دا نطق پئی وچ خواب !
 کیتی مہرنگار نے دل دیوچہ وچسار !
 وچہ مبلغ سلطان شے ہوگ طعام تیار
 یا کما نلے آدساں دیال دیاسے فوں
 مرنی گئی فوں کے گا پکڑن امت جہان
 پامروانے کپڑے پہلی مہرنگار !
 در سے اُپر سی کٹ شے عیادی دربان
 جسکے فوں کن ہیں آرس اوسی رات !
 کیا مہرنگار نے ہاں میں فتح خیال !
 کیتا تیزوں بیکھ نے بے طاقت لاچار
 آکیتے وچ سی وسدا فتح عیسار
 عیادی سچ جانیاں کیتی ناں پچھان !
 فتح عیادا چیلوں توں بے لین طعام !
 بے تیزوں پابیکھ نے کیتا ہے لاچار !

تمکا لہ شہر دا بکھتے لوک ہزار
 تھول بتا مول ناں آتیا ہتہ طعام
 فریالے جاہ توں ہزار سے نی الحال
 بیکھا والی عرب دا دیاں طعام پکا
 آنا دیو سو نیوں مہر جا کر سے پکار
 تہیاں مہرنگار نے بہت ہوئی ناشاد
 کما ناں ناپیں لہد مفت نہ قیمت ناں
 پر کچھ مہرنگاروں رہا نہ صبر تہرار !
 تے میں پئی جان فوں ناں دکھاواں دہار
 بیکھا والی عرب دا شہزادی بیاباں !
 جاواں وچ کھار دے خود پکے اسوار
 ہو کے چور طعام دا بنی بیادوں جہار
 جان فدا یا کر چلاں چھوڑ دیا سے فوں
 جان پیارے یاد تھیں کر چھٹی قربان
 ترکش ہتہ کماں لے فروری ہو تیار
 جا گیا در کھولے صہبے اسے دران
 باہر کتھے چیلوں آکھ سناروں بات !
 اسے جانی میں چلیا اندر فوج کھار
 کچھ طعام چورانے کے کھاواں پے قرار
 چور جہ مشہور سی تے غالب پیکار !
 کروا مہرنگار دے ناں پکتے پیمان !
 میزوں کی کچھ دیسیں پتی آکھ کلام !
 شکم میر سے دل دیکھ لے غالی باہر قرار !

بیوں کی دکھ بھگداسکو نہیں اک دم
 صد کہ طعام دار کے صاف بیان !
 بے نامی کو دی تان درہ نہ کوئی مول !
 کیا نہ شکار نے صف گشت زودہ !
 برا برا اسان نہیں نہیں طعام دشما !
 چوڑ چھاواں مارو افرست دے دچ آ
 فتح پیارا تہ دو وا مقصد کر کے خدا !
 رہیاری جی تہاں تے سیزل نہیں رہا
 جہرہ آویں آٹھدا دوروں نالی نڈا !
 کہے سرداراں تیریاں اللہ پاک ردا !
 عبادی نے کو لیا دروازہ خوشش ہوا
 جسدے خوش یادی میں جیشا ہتھو
 نہ نگار دلہ بر آئی با ہمد دار !!
 اگے آئی کھاروی سستی ہونی گل !
 دی ہٹھی خواب دا سنتے چو کیہ مار
 نڈا اندر مٹھنے پیا طعام تھیار
 چھی پیر اچانگوں تہو دی دچ واکس !
 سنتے طعام زمین تے ڈنگی ہمد نگار
 شور پیا دچ فوجیہ سے ہویا چور و چور !
 چار چہرہ دیں کا فری گیری ہمد نگار
 کندا اچوں مرٹھے چور نہیں کہ ہور
 مشاں سے دچ پے گیا ملے شور پکار
 خاص وزیر امیر دا خاں سلم چور چکار !

لڑکھٹاں دچ بھگدے سے بھگدے آوے کم
 کر کے تہر نہا نیدی کر پتا بیوان !
 میر سے داگوں مر میں بھگدھا حال مول
 تیرا میرا چہرا صحت اوتھو اوتھو !
 دروازہ جب کھولے جاواں تہ تہ سدا
 دچ تہی فتح پیار دے سو سو کرے دھا
 پتہ دپند طعام دی تیروں کرے عطا
 عبادیوں رونا عبادیوں گنگ بنگ ہمد آ
 لے مراد عبادیا رت رت کھانا کھا !
 کوک دھانیاں میریاں ہر تہ قبول سدا
 جامدوا میں تہو دی کوان اوڑیک کھلو
 جسدے کہ کھانا ناں میں آسے تہو چو
 ڈری دلا در ہوئے کے اندر تہی کھتار
 نظر آئی کسے لون ناں کہہ یکتا فعل !
 تہو میں دے دچ مٹھنے ہاندی ہمد نگار
 ہدی پتہ طعام دی چک مڑی طرار
 سر تے ہمد طعام دا ناں سے ہمد اس
 کھڑک ہریاتے جاگے سن کے چو کھار
 جاگی فوج کھاروی ملے سن سن شور
 نال بیایا مشعلی تہو تہو میں مراد !
 ایہ دلیری عربن کوں کریندا ہور
 چوری کہو اگھیرا عسہ عبادی طسار !
 تاج دے دچ آ گیا رہزن عمر پیار !

سیناں مہنگار نے جدوں مرد نام
 داگون مہنگار سے میسندی چتر کمان
 ترے دھرے پر پشت دے عمر ایہ انگ
 گھیرا یا کافراں چار چ فیسہ تمام
 ڈٹھے ہرے ساریاں چتر عرشے سی
 مارے ہیبت مردی دوروں کرن پکار
 جیسے کوئی نہ آوے کر کن دوراڑے شور
 اللہ وی درگاہ وچ ہر کے چور گزار
 عمر امیر تعلقہ قیں کسین دا شور پکار
 میں تے ہاں وچ تعلقہ کسینوں گھیر لیا
 سیناں دے ول دیکھا حاضر یا تمام
 نون ایہ وچ ویسے کروا عمر جوان
 عمر امیر پچھا بیعادی نوں حسا !
 کیس پر دیا گیا ہے اتنے فتح حیار
 عمر امیر اکھرا دروازے نوں کھول !
 بیعادی نے کھولیا دروازہ فی الحال !
 مفلان وانگ حیار نے پایا دن لباس
 اکھیں مٹھی جانیسے گھری مہسہ نگار !
 عمر امیر پچھا کیسے ہر پھاسیہ ان !
 ژوبی کول جانے کے پچھا عمر حیار
 عمر امیر چرہ سے ژوبی مفل کھے !
 پر اپرا دھی دھالوی عمر دا ایہ یار !
 تیغ بھاد مفل دی ڈاکستوں سی خیر !

کردی طرازا لے نوں داگون عمر تمام
 ہرے داگون دھال رکھ بیٹیاں عمر جوان
 عمر امیر چرہ دا ٹھیک پایا ساگ !
 دھرے مہنگار دا عمر امیر نام
 اک دور تم تمامیاں کھاشے ہرے سی
 انگل مال دکھا دھسے آپس وچ کفار
 کندھے چنگا گھیریا عمر امیر چر
 ہر مردانہ کڑی سی اندر مہسہ نگار
 کافر کندھے گھیریا چنگا عمر حیار
 تنہا اسلا آدمی ہر دے سکتے گیا
 پاک مہسہ نگار دا عالی بیہ مستام !
 عمرے کھانا کھینیا ہون لگی قسہ بان
 اسے جہانی رُخد دا ایہا تھلیوں کون گیا
 کھانا کھریا دیسی کر چوری سدا !
 میں بھی چر پچھا دی دور را نوچ نول !
 دتا عمر حیار نوں باہر دوروں نکال !
 اندر نون کفار دے ڈرنا توڑ ہر اس
 دھال لئی عمر اند کڑی ہے چتر کمان تیار
 داہ عورت دی مردی مردانھے میدان
 نام کیا اس چر دا لے میرے سدا
 جسدا اندر دلانڈے ہر دم خوف رہے
 جسدے تھوں روونڈے کھاشے مردار
 ایہ ای چر کی اپنے آ ڈرنا وچسہ تیر

کن گھر سے تھیں اسانڈے کول جیاسیوں
 میں ہن مار گواہیں اسنوں وچہ مناب
 مار یا جاں ایسوں ہوں فستج تمام
 ترہ اس شے ندرتے دون کیل گیا
 سبے قاپوچہ اسانڈے آئی منت ۱۰
 آسے منقل پکارا کھڑا نما میں نال
 یا تے زرد پکڑ کے کر سے اسیر شتاب
 سن کے لشکر منقل واسب ریہام وٹ
 تے سے دلری ہورن مال منقل پکار کر سے
 بدی تھی دیونڈا ہراں نون مروار
 سبساں عریاد شے منقل سی ہتر ٹیک
 اور کجا با منقل نے برسی کم نوار
 گھر سے تھیں نرس جاوسی کر کے اسان فنا
 ہراں منقل تھیں تہ نون کر سے سوال
 بے اس تیرے چرون میں کن پکڑیاں
 تان تون میں سکیں نون کی دیوں لغام
 غرض ہر ڈو میں اکھا داد مراد قربان
 کر ساں تیرا مرتبہ ملک دیاں انعام
 کر کے اس کم نون مرتے جاواں کیوں
 عرایہ چودے کاٹی ہور نہیں
 اکے تھیا یا مرتبہ اکے تہ جان گئی
 میں ہی اگے مراد نای وچہ جمان
 ہیں کردیاں آرزو وچہ تر سے در بار

دشمن ساڈی ٹوہڑا پیا اسانڈے وسن
 بدے عمل عریادے کرتاں حال مراب
 ترہ نون سن عریاں پکار ساں تمام
 ہن دیوا بچہ جانوں جان مل نیل گیا
 مراد مراد مار کے جاسی گئی گرا
 مراد کوئی ایسوں منقل کر وئی الحال
 دن کاٹی چر لیس نون رکھاں وچہ مناب
 جھٹے کھڑا مرتے تہ غضب دی سٹ
 ہراں کر سے مقابلے تے ٹوہڑے پے
 تے ٹوہڑے آڈوں پیر شے پناہ سوار
 کوئی ڈر وچہ رو سے نال آوے نزدیک
 کر شے سب عیاد تھیں خوف ہراں وار
 ایڑیں میری جاوسی جگ وچہ پشمان گوا
 سلطان جگ چوسی عا ہر کہ فی الحال
 تے جاں تیرے سامنے زردوں بکلاویاں
 کیڑ بناویں مرتبہ کیڑک بخشیں نام
 بے تون پکڑیں چرون شے مراتب شان
 تے تیرا وچہ غلقدے مراد کھاواں نام
 اس اتنے لغام تے جان کرداں کیوں
 تے میں اسنوں پکڑتاں اجموں ندر نہیں
 اکے تے چڑیا چرون اکے تے شان گئی
 بھی اس تیرے چودے بڑی سن دی شان
 کہ میر اس کار تے جگ وچہ فخر ہزار

سک کے شرمیں آکھو! عزمیتوں !!
 میںوں قسم سنا ت وہی لات عزی ویتال
 تقدیر اوچہ ویس سے ایڈک کراں بسند
 مرادیرشاہ برودہ جیا قدم اکیسر
 دوردوں شکر مرادو کیکر سے تیر لیت
 آنا نہ نگار دسے مراد صلا نو دیک
 تیرکانے رکو کے مار سے مسر نکھاہ
 تیر گیا اک لاجہ تے زخم نہ آیا کار
 مرادنی چھال تے جنگ لئے پچھان
 میںوں بڑنہ چر دی ہے ایہ کون طرار
 مرعیار طرار دی گوجھی رہے نہ چھال
 تہہ فوں نہ نگار دسے پاس گیا حیار
 سر تے نہ نگار فوں لیند اپک بھا
 دیکھ لو اسے کافرو میں ہاں مرعیار
 جس فوں چور سبھانیاں اوہ سے نہ نگار
 اندر شہر طعام وایام نہ کافی کسی
 اسے بوسے چشم تھیں کیس جسے مراد
 دیکھ میں سے جیہا پچھن کر سو شور
 زوراکر لڑ کافرو جتہ نہ آواں گے
 یکتہ قول زبان سے پال دکھاواں گے
 ایہ گل کہہ کے ماردا عزمیت چھال
 سک شو میں ایسی حال فوں ہو جانا پیش
 داہ قسمت جس کا سنے جو نہ سے آہتہ جنگ

مراد ایس عیاد فوں پڑ لوں سے توں
 ساک دیاں میں حسینوں کے دولت مال
 اندر میر سے نماذین توں پاویں بیونہ
 چلیا پکون چر فوں ہو شیار دلیر
 داہ مرادوں مرادو گوں ہرن حریت
 مقل کوئی اس جانیاں پچان آیا تھیک
 ماری عمر چوسنی لاجھے پیا حیار
 جانا نہ نگار نے میں ہر پھل خواہ
 کے اگے نوشیرواں جنگ سسر گردان
 پر جو پکچان گیا ہے ایہ ہے مرعیار
 کی جانوں کی کمر ہے ہرن نگار ت عالی
 عربی دسے وجہ آکھیا میں ہاں مر طرار
 ہو کھڑا اوچہ کافراں اپنی کے سنا
 جیہڑا پچان چور فوں آیا کراستار
 کیسا طلب طعام سی حمزہ نے اک وار
 کرن تصدق جان ایہ ایسے آئی سی
 ناں پچھانی تسان سے ہرگز نہ نگار
 میں میںوں آکھو ٹوسے جیہو چر زور
 حسین کے وہی انت فون میں دیا ہونگے
 اسیں کہی مڑ کے فوں کڑہ جیہاوانگے
 آزاد گک ہوا نید سے کافر تکہ جمال
 روزنامی اسر س نہیں کروا چش خروش
 ہوسے جند سے مٹھے کھ ہمارہ جنگ

کہ ہستان وچوں آئی کے چلی گئی طسار !
 جسدی خاطر اماں نے چائے لٹے جبار
 وارو لاکر روٹا کھا ہنڈہ پسیا !
 ای تیزی نوشیروں دیکھو ہریا تر شمال
 ایسہ ہنڈکار نوں عمر بیایا چا !
 کہل کنڈا یلدا یا آیا فتح عیسار !
 پر رشادی برونداس دل اندر شاہ
 اگے نہر نکار نوں عمر امینہ ڈور !
 کس نوں اس درد افزیوں توں داسی میان
 عمر صدی بن کرب تھیں سن کے عمر جوان
 اک دن تیرا شکم ایہ سا نوں کرگ غوار !
 اوہ دینا کر کھیا چا توں فتح عیسار !
 ساری اولی آخروں آکھ ستانی بات !
 کہ داسکر ضایا عزت رکھی رت !
 جیسا چہ آرام دے دو گھڑیاں عیار !
 عوامیہ جاوندا مزہ اندر کھنار !
 چوری ہنڈہ طعام دی لے اک پنڈر گیا
 ایہ رکھیں یلدا یا پر لیسادان جہا
 ایہ گل کہہ کے جاوندا عمر امینہ شیر
 چکھلا کھانا دیکھیا نورانہ نظر پیل !
 عوامیہ پچھدا کتھے گیا طعام !
 یلدا یی فروادنا میں حرفتاسی چکھ !
 عوامیہ ہس کے کنڈا لے بی رکھ !

منڈے میرے طالع قسمت دیوچہ بار
 سا نوں اکتے کر گئی مردانڈے دیکھار !
 پھر روون کی نامہ ہتھوں وقت گیا
 کہ داسو آفری بہت تعجب نالی !
 یلدا دی نوں آئے کے دتے کسے ندا
 اوہ دتہ لکھتہ چکھڑی جو کیتا افسار
 جہدے کٹا کھ لدا کے مبارک باد
 عمر صدی بن کرب تھیں گل پھیندا پر
 کیس فتح عیار بن نال کر گیا جوان !
 مار گئی وچہ رگاندے کنڈا داہ پچھان
 جس دی خاطر چھڈیا ر تھیں فتح عیار
 تیروں نظر آیا سی لوہ مہر نکار !
 سن یلدا دی گل نوں ہنڈے بیاب
 حرمت زہنی نہیں سی ساو سی کے سبب
 تہ نوں ٹوٹ کھار دا ہٹیا شور پکار
 وچہ ملین نوشیرواں پیل طعام تیار
 عمر بن کرب دے سٹے پاس گیا !
 جدوں زیادہ بروسی دیوانگے درتا !
 چوری پنڈہ طعام دی ہنڈہ بیایا پھیر
 یلدا دی جکھ ماریا سار اٹکل گیا !
 دسین پر شدلویا کھادا کس تمام !
 نقل کر اس دل چاہیا کابنوں چھڈاں کہ
 اگے داگوں ایسٹوں چھڑیں تاہیں پکھ

مژاند کھاروسے آیا تہجی وار !
 اگے دیکھے آئے کے تان ٹھام پیا
 عمر کے مہاروا کھاوسب ٹھام
 جتناں سارے دستاں رہنا سی دنا
 یعدای فرادنا مسینوں صبر و ثموی
 نوٹہ نوٹہ جگہ جن کے مریاں ٹون رہا
 عمر کے اس شکم دا جہد سے کریں علاج
 لے پھڑا یہ بھی پنڈ توں کھاہ آسے آرام
 اوہ بھی کھاوا عمر نے پھیر گیا عیار !
 اسکے دوتا سوں گیا سی ٹھہریں مردار !
 بیہوشی دا پانڈا دلدواس دسے تک !
 چمک آئی تے ہو گیا بزد مغل شقی
 یعدای سردار دسے اگے دھرے ییا
 یعدای نے دیکھیا پھول جدوں احوال
 کیا گشت کھاواں تاہیں مزا ٹھام !
 جے یہ تاروا گیا بن تاہیں پر واہ ! نا
 یا اس تاہیں مارینے جاہے فوج تمام
 جاند اداری پنجرن عمر امیر پھیر
 چھوہیں دار کھاروسے اندر آیا کسی
 تہوں بریا روز تے جاندی نات واپا
 عمر کھند اوکھ کے کی کیتھڑا سار !
 سارا عالم کے کا عمر دا جیسار !
 کی عمر سے دی مروی کردا دقا تمام !

تہجی پنڈ ٹھام دی لے آیا عیار
 عمر مدی یں کرب نے اوہ جی چپ ییا
 حصہ ساری فوج دا کتا تیرے تمام
 لشکر بزرگا تھسریا بھل کیوں تنہا !
 میں بھگیا مر چلیا کریں ٹھام رسول !
 واہ گدی تے دو ستا شکم میرے چہر پاپا
 کھا حصہ سب فوج دا ہے رہیوں تراج
 میں جاواں مت کھاویں میزوں دا کھا ٹھام
 ہولی ہولی جاؤنا ٹھہریں شے دربار !
 ہولی پیر پانے کے پاس گیا عیار !
 دار و طرفت دماغ دسے ساہ لیجاؤنا حکم
 عمر بیٹ پات کے چمک لییا پاسی !
 جے اہے رہندی جھکو تے لے بار گشت کھ
 اس یں کے فرادنا ہر ہر کے نوشمالی
 تے رہ آپ حرم جے مغل شقی جہ نام !
 کھا دا اکاں رجواں دیسے کا سنگرا
 چھیر پتیرا ملک وچ ساواں آپ ٹھام !
 لے آیا فوشیواں آدیں او فوشی شیر !
 ہنک توں بیچوش کر بند لییا پاسی
 عمر سے پاس لیوانا عمر تیاں توں چپا
 چوری بچر لیانوں ساواں کریں خواہ
 چوری بچر لیوانا اتل دسے پیکار !
 میں تے وچ جہان دسے براواں کا جہ نام

عوامی چہرہ دیدار میں انہوں نے فی الحال !
 ایسے کوئی ہے مروی تھے کہیں اسیر !
 جس کے درجہ سبھی علماء ہی مول !
 یا جنہوں نے طعام سے گنہا عمر قبول !
 حضرت عروہ خفا ہو گنہا سے عیب ر
 چھڑان و انتہا کر کر لیب یا چا !
 کہا تیناں فون دیکھ سن ہڈاں پیب جا
 پر شادی بھلا سن گنہاراں فون !
 سرگ گنہک دچر تے روغن باوام !
 برکش ہی جاں تیراں فون ڈھا ہر مکان
 ایسے تھے وچ بارگاہ فوجاں سے وچکار
 تھے تھر تھر گنہ سے پیب چاہتے ہر
 پیریا ہر یا عیار نے تیراں فون گنہک
 گردنما شائق و اتبسنہ ہر یا عیار !
 عر عیار ظلام فون چا کر و افسران
 تیراں تا میں پیر کے سولی و یہ پڑھا !
 ایسے گل سن ٹھیرواں پیب دیریا جسیراں
 جنگ ٹرو میں رو نہ سے دونوں ندادوزار
 ساڈن قسم منات دی عترتی دی سوگند
 زمر و عروہ کیجیے لڑاں نال میر !
 ایسوں اگے قسم ہے کیئے نہ فساد !
 اینہاں تیراں فون آگھا عر عیار
 تیروں گھا رکھے وراں اچ کھوا !

پڑ سے نادر آرزوئی وچ خلق زوال !
 اینہاں تیراں فون چہرہ سے گنہا پیر
 بند آنا میں انانوں کرن حکام و عمل
 بیوں قسم خاصے دی نہ پیشاں کا مڑلی !
 چہرہ شتالی انانوں ہر نہ کر تکرار
 عر مدی بن کب سے اگے دوسرے لیا
 توں جکھا بھلا پچستہ ویری فون کھا
 کیتا اگے ہٹ دسے چار و دلا فون
 عر اٹاں دسے پاؤن آئی چک تمام
 عر ایہ پاس سے دیکھدے حیران !
 کس جاہ و تھیں پیر کے کئے تیرا عیار
 توڑا میداں جان تھیں رہے و پیر رو
 لوک پڑاں دیکھدے کر پیر دے رنگ
 اوہ تھے وچ خود سے رو نہ سے ندادوزار
 تین گڑاؤ سولیاں دروازے سے آن
 رہے نہ کچھ مقابلہ ہوسے دور ہا !
 ہا آجلی ساں دی اچ انانوں جان !
 منت کر دسے عاجزی اگے عر عیار
 چھوڑ و خدا سے واسطے فیسے پنے بند
 بھر سے جائیے دشمن فون پیش ساڈن تھیر
 جاں گت تن وچ جان ہے وقت سبیل پڑ
 یلعاوی کسہ ورتھیں میرا ہے اتسار
 چہرہ دیاں میں تیراں فون و ہر شہر ہنجا

تھے کہ ایک ننگوہو جو گندم کھتر ہزار
 آدھیں لگے تھے وہی اول اپنے امراء
 کو اپنے کھتے اور شتر میں ہستان
 جو عیار لڑے تھے وہاں دوسرے
 وہ سوسائے کوڑا تو میں لڑی میاں
 تین سو روہ ماویا پیرے ننگوں میں
 داری کی فیرواں وہی بھی آگئی :
 منت کر کے گھیا کر گئے پیغام
 نکی رہیا نوشیرواں کو داکشک
 عروہاں لڑی کے خندق و چون پیر
 نمر نالی جو ننگ سے اڑے رہیا جدا
 ساری عروہاں سے خردت کیتی کا
 سن تیراں دی ہاں تھے بنی مصیبت آ
 رو رو عروہاں گزارے سے بن کر رہا
 کر کے نہ چھوڑاں ایستے کر ادا :
 میں امیراں رنگلا جس دانام غواج :
 سکتے گل عیار دی اڑے لاجپار رہے
 اور تھاراک پاسیوں میں بیانی احوال
 چھوڑی اک پاسیوں رکھی اک پہا
 بنگک ٹرو میں دو ہانڈا کیتا احوال غوار
 گمردہ دو دیکھے دو نویں دتے کلاہ
 فوج شہر بندگی آئے وہ کھتار
 بنگک روہا نول کر دے لک گاہ

تھے کہ ایک دوسے دوسرے چار ہزار
 ہو کر کیا عروہاں دتا سب
 تھے دیتا رنگلا دھا لادان گل عروہاں
 میں کساں لڑی چھوڑے تھے نہ ہو کر
 خندق دوسے وہ روہر کے ست داکھروا
 کھانی دوسے ہر دو ٹرا نول دوسے دھسا
 پر ایہ تھر نگار دے کیتیں شہر پئی
 ذکر میر سے باپ لڑی دیتا تھے بہت
 پر اڑے دو نویں روہر دے دتا چل اڑا
 گندا لادے رہیو مول د لڑی ڈیر :
 میرا لیکھا جدا ہے کر دھستان ادا
 اے پیساں آچھوں کواں نہ مول داک
 بیٹھا عروہاں میں نول نصیبت :
 ہاں جانیے وہ فوج دے دینے مال
 پاس میر سے ہے استرا دالامی ٹوٹا
 تھے میں دولت الدا مول شہر عروہاں
 عسرا سے بہت استرا بہتیار سے
 اڑھی دالامی سن داک نہ چھوڑے وال
 دالامی دالامی روہ گئی اڑھی صفت عروہا
 چھوڑ لیا نوشیرواں خاطر تھر نگار :
 کال انساں نوشیرواں تائیں دتا چھوڑ
 بنگک ٹرو میں روہر دے تھے عروہا
 دسدی شکل ڈاوانی بس دی دیکھ سپاہ

دیں

نور
فوج

سے ہوا تو کہ کے فتح ہستے پر جا
 تو میں نہ بھنگا تو جان کھڑاں انا
 آج تو ہر پہ چلیا ہیکے کر گئی
 ہیکے جان رہی تہا اہم کران مقام
 بچک کنڈا مغل ہی ہا مغل ہی
 دل کے ہر کسی نہ ہر حال طول
 پھر ان کے کافر کے ہر
 میں کے تو ہی نہ دا بھگ دی تہر
 کوٹ کے ناگہ کے کرے کسی بیکار
 لہو شہر کو تک دے کے ہنو تہا
 زانہ ساریاں ان غلہ مونا
 تہوں کو ایو سے کسوں ملی شفا
 خانے کیجھا و نا کہ سعادت نہ
 جہاں دھن آید تہو پوسی دہا

سہ ایہ زور پتہ نہ پتہ نہ
 سہ ایہ زور پتہ نہ پتہ نہ
 دل سے چھوڑی ہویت ہوی
 لہو ان کے ہونا کسوں نہ ایہ
 ہا ہوں نہ کسوں نہ لہو ان کے
 جہاں لے کے ہوں میں کسوں نہ
 جہاں لہو شہر ہاں لہو شہر
 کر دے کر دیا تہوں نہ لہو شہر
 علی تہوں ان آقا شکر ہا
 جہاں عیار لہو دے کر دے ہا
 لہو ہا دے شہر ہا دے شہر
 لہو شہر کفار ہا لہو شہر کفار
 ان ہیکے کفار ہا لہو شہر کفار

لے دل و پتہ ان دے ہا ہا لہو شہر
 مال شہر کفار ہا لہو شہر کفار

KASHI
 کو لہو شہر کفار ہا لہو شہر کفار

لہو شہر کفار